

THỜI VỊ HÀN

MINH TƯỚNG QUÂN HỆ LIỆT

HOÁN NHẬT TIỄN

2

AMUN

Table of Contents

Chương 9	Đấu cờ trên thuyền
Chương 10	Hào khí trị thương
Chương 11	Bốn tích truyện xưa
Chương 12	Bí mật động trời
Chương 13	Dịch Thiên chi quyết
Chương 14	Cờ tranh thiên hạ
Chương 15	Hoán Nhật xuất thế

Chương 9

ĐÁU CỜ TRÊN THUYỀN

Lâm Thanh biết mọi người trong sảnh khó có thể cầm cự được lâu dưới cái nóng hiện giờ nên chẳng có thời gian mà đuổi theo Ninh Hồ i Phong, y bèn mau chóng chạy quanh chiếu lông sắ t, một mặt vung chân đá bay hoặc đập tắ t những thanh củi còn đang cháy, một mặt không ngừng phóng ám khí từ trong ống tay áo. Sau khi mười mắ y người áo đen đã gục ngã, y ngoảnh đầ u nhìn, thắ y Ninh Hồ i Phong đã biế n mắ t chẳng còn tung tích.

Chiế c lông sắ t đó không có cơ quan để mở, có điề u mỗi tắ m ván sắ t đầ u được nắ i liề n với các mỏm núi xung quanh bắ ng những sợi dây xích lớn, xem ra chỉ có cách dùng bàn tời thì mới kéo được chiế c lông sắ t nặng tới mắ y vạn cân này lên. May mà chỗ rắ p nắ i giữa chiế c lông sắ t và miế ng ván sắ t dưới đấ t đã lỏng, vừa rồ i trong lúc bị đẩy nghiêng, cát đá tràn vào trong đó rắ t nhiề u, khiế n chiế c lông sắ t không thể khép khít với mặt sàn được nữa, thắ p thoáng để lộ một khe hở. Lâm Thanh dùng một thanh gỗ dài cạy cho khe hở đó rộng ra, sau một hồ i vắ t vả, cuố i cùng cũng cứu được mọi người ra ngoài.

Vừa rồ i, khi hợp lực phát chường vào chiế c lông sắ t, mọi người đầ u dùng quầ n áo quầ n quanh tay, lúc này bộ dạng ai nắ y đầ u vô cùng nhế ch nhác, trong đó huynh đệ họ Triệu công lực hơi kém, hai tay bị bỏng đấ n đen thui, nhưng sau khi thoát khỏi cơn kiế p nạn, mọi người đầ u ra sức hít thở không khí trong lành, tâm trạng phắ n khích, câ t tiế ng hoan hô.

Sau khi ngọn lửa bị dập tắt, chiếc lò ng sắt đã nung nguội đi, bị vùi lấp trong đống củi vụn và cát đá lộn xộn, trông giống như một con quái vật lớn màu đen. Nghĩ đến việc suýt nữa đã bị thiêu chết trong chiếc lò ng sắt khổng lồ này, đến bây giờ mọi người vẫn thẫn thờ run sợ, Thủy Nhu Thanh còn không tìm được vung chân đá vào chiếc lò ng sắt máy cái.

Trùng đại sư là người cuối cùng chui từ trong lò ng sắt ra, tay ôm theo Tiểu Huyền đang có vẻ rất mệt mỏi. “Hảo tiểu tử, lần này may nhờ có cháu đây!”

Toàn thân Tiểu Huyền mỏi nhừ, không còn chút sức lực, trong lò ng ngực vẫn như tắc nghẽn. Vừa rồi, khi bị khói hun, nó đã nôn hết những thứ trong bụng, lúc này không ngừng nôn khan nhưng chỉ nôn ra được máy ngụm nước chua. Được Trùng đại sư khen ngợi, tuy nó muốn nói vài câu khiêm tốn nhưng chẳng có sức mà cất lời, có điều, nhìn thấy dáng vẻ tả tơi của mọi người, ngay đến Thủy Nhu Thanh xưa nay luôn gọn gàng, sạch sẽ, khuôn mặt lúc này cũng chỗ trắng chỗ đen, nó không tìm được bật cười khảnh khảnh.

Tiểu Huyền mới cười được máy tiếng, bỗng cảm thấy vùng ngực lại đau nhói, há miệng nôn ra một ngụm máu đen. Lâm Thanh cả kinh, thấy hai má đứa bé này đỏ ửng, trên trán nổi rõ gân xanh, biết rằng nó bị khí nóng công tâm nên nội thương tái phát, liền vội vàng ôm nó vào lòng mà vận công chữa trị. Lúc truyền công lực vào cơ thể Tiểu Huyền, y cảm thấy thân thể nó lúc nóng lúc lạnh, có máy luồng khí quái dị không ngừng chạy loạn, gào như không thể khống chế. Trùng đại sư cũng đưa tay tới, nắm lấy tay Tiểu Huyền, dùng huyền công vô thượng giúp nó áp chế tâm ma.

Đêm qua, Lâm Thanh và Trùng đại sư đã chữa trị cho Tiểu Huyền suốt hồi lâu, hiểu khá rõ về tình trạng dị thường trong cơ thể nó. Lúc này, hai đại cao thủ hợp sức, một lát sau sắc mặt Tiểu

Huyề`n đã bình thường trở lại, nó vui mừng kêu lên một tiế`ng: “Cháu ôn rô`i!” Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mắ`t nhìn nhau, biế`t rằ`ng lúc này thương thê` của nó chỉ bị áp chế`, bắ`t cứ lúc nào cũng có thể tái phát.

Tê` Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt vội vàng bước tới hỏi han vài câu, hế`t lời khen ngợi Tiểu Huyề`n, duy có Quỷ Thấ`t Kinh là chỉ lặ`ng lặ`ng nhìn nó, muố`n nói gì đó song lại thôi, trong mắ`t thoá`ng hiện vẻ phức tạp.

Thì ra từ nhỏ Tiểu Huyề`n đã thuộc lầu *Chú Binh thầ`n lục*, hiểu khá rõ về` đặc tính của sắ`t. Nghe Trùng đại sư nói chiế`c lò`ng sắ`t được ráp lại từ bô`n tắ`m ván sắ`t, nó đột nhiên nhớ tới việc hồ`i nhỏ có lầ`n mình nghịch ngợm học theo phụ thân đúc kiế`m nhưng lại không biế`t cách, đem bỏ thanh kiế`m sắ`t còn ở trong ván khuôn vào lò làm nóng, kế`t quả là kiế`m sắ`t gặp lửa dẫn ra làm nứt mắ`t ván khuôn. Nó kỳ thực không hiểu lắ`m về` đạo lý bên trong nhưng nghe Trùng đại sư nói vậy, bèn nghĩ cái lò`ng sắ`t này cũng giồ`ng như chiế`c ván khuôn kia, nế`u làm nóng lên, những chỗ ráp nố`i ở xung quanh ắ`t sẽ bị biế`n dạng, ít nhấ`t thì mức độ kiên cố` cũng giảm hẳn so với trước, đê`n lúc đó, dùng chưởng lực đánh vào có lẽ sẽ có cơ hội thoát ra...

Do đó Tiểu Huyề`n cô` ý buông lời dụ Ninh Hồ`i Phong dùng hỏa công, lại thừa dịp Thủy Nhu Thanh đập đá vào bức vách mà ngầ`m nói suy nghĩ của mình cho Lâm Thanh biế`t. Lâm Thanh vớ`n không có kế` nào để thoát thân, nghe thấ`y lời của Tiểu Huyề`n thì dứt khoát quyế`t định mạo hiểm một lầ`n, sau đó cùng Trùng đại sư và Quỷ Thấ`t Kinh định ra kế` sách: Đợi sau khi lửa làm cho lò`ng sắ`t biế`n dạng thì sẽ hợp lực ra tay.

Kế` này vớ`n khó thành công, bởi tuy sắ`t gặp nóng thì dẫn, gặp lạnh thì co nhưng chiế`c lò`ng sắ`t này là một chỉnh thể, gặp nóng thì

cùng dẫn, làm sao chỗ ráp nõi có thể nứt ra được? Huô'ng chỉ cho dù chiế'c lò'ng sắ't này có bị lửa thiêu đố't tới biế'n dạng, chỉ e mọi người trong sảnh cũng không chịu nổi nhiệt độ cao như vậy. Quả nhiên chưa được bao lâu bọn họ đã không chịu nổi cái nóng, trong lúc cá'p bách đành đố'c toàn lực liề'u mạng một lầ'n!

Cũng may mà bọn họ mệnh lớn, dưới sự thiêu đố't của ngọn lửa, chiế'c lò'ng sắ't kia tuy không biế'n dạng nhưng cũng đột ngột dẫn ra, còn tá'm ván sắ't chôn dưới đấ't chưa bị thiêu đố't nên chỗ ráp nõi giữa chiế'c lò'ng sắ't và tá'm ván sắ't phía dưới trở nên lỏng hơn trước rấ't nhiề'u. Dưới đòn hợp lực của mọi người, chiế'c lò'ng sắ't quả nhiên nghiêng hẳn qua một bên, bật ra khỏi chỗ ráp nõi với tá'm ván sắ't phía dưới, làm xuấ't hiện một khe hở nhỏ. Mọi người thấ'y vậy, lòng tin lập tức tăng lên bội phầ'n, liên tục đố'c sức phóng chươ'ng, đế'n lầ'n hợp lực tung đòn thứ ba, khe hở rồ't cuộc đã đủ rộng để một người có thể chui lọt.

Khe hở đó chỉ xuấ't hiện trong khoảnh khắ'c nhưng Lâm Thanh phản ứng vô cùng mau lẹ, lập tức thi triển thân pháp tuyệt thế lao vọt ra ngoài. Ninh Hồ'ì Phong cứ nghĩ rằ'ng đố'ì phương bị nhô't trong chiế'c lò'ng sắ't, dù mọc cánh cũng khó mà bay ra, nào có ngờ đế'n biế'n cô' này, trong lúc không đề' phòng đã bị Ám khí vương một chiêu đánh mù mắ't trái, đành vội vã bỏ chạy.

Không ngờ Tiểu Huyề'n đưa ý kiế'n bậy mà lại lập được công, giúp mọi người thoát khỏi nơi tuyệt địa!

Trát Phong vô'n nén giận đã lâu, lúc này không kìm được đá mạnh vào người một tên áo đen nằ'm trên mặt đấ't, miệng nói lý lô' một hồ'ì bằ'ng tiế'ng Tạng, chắ'c hẳn không phải lời gì hay ho. Trùng đại sư vội vàng đưa tay kéo hắ'n lại. “Lưu lại tù binh!”

Trát Phong vẫn chưa hết giận. “Đề u chết cả rồi, lưu lại tù binh thế nào được?”

Trùng đại sư định thân nhìn kĩ, thấy miệng những người áo đen này đề u rỉ máu đen, thân thể cứng đờ, còn Đề u Ngoa quỷ ngã ở một bên thì trúng phải một mũi tự tiễn của Lâm Thanh vào huyết Thái Dương, cũng đã táng mạng. Trong đám thi thể trên mặt đất không thấy Lỗ Tử Dương, chắc hẳn khi thấy tình hình không hay, hắn đã chạy trốn rồi.

Lâm Thanh vừa rồi nôn nóng cứu người, dốc toàn lực ra tay nhưng cũng nhớ chỉ có mấy kẻ bị mình phóng ám khí vào khớp chân, khớp tay, thấy tình hình này thì không khỏi ngáy người, đang định ngờ i xuống kiểm tra tỉ mỉ từng thi thể, bỗng nghe Chu Toàn thở dài, nói: “Lâm huynh không cần xem nữa, người của Ngự Linh đường ai nấy đề u ngâm sẵn thuốc độc trong miệng, khi nhiệm vụ thất bại sẽ tự vẫn, tuyệt đối không chịu làm tù binh...”

Mọi người nghe hắn nói vậy thì càng cảm thấy nghi hoặc. Ngự Linh đường hành sự quý dị, quy củ nghiêm, đáng lý ra phải là một bang phái lớn, tại sao lại không có tiếng tăm trên giang hồ?

Tên Bách Xuyên ngoảnh đầu qua hỏi Chu Toàn: “Ngự Linh đường này rốt cuộc là tổ chức thế nào? Mong Long... Chu huynh hãy nói cho bọn ta biết!”

Quan Minh Nguyệt “hừ” lạnh một tiếng. “Tên thân bỏ đang thẩm vấn phạm nhân hay sao?”

Lâm Thanh thà m thở dài, Quan Minh Nguyệt vừa mới thoát nạn đã đối đầu với Tên Bách Xuyên, xem ra bao nhiêu năm như vậy mà cái tính có thù tăt báo của hắn vẫn chẳng hề thay đổi. Y thấy mặt Tên Bách Xuyên đầy vẻ giận dữ, định lên tiếng trả đũa Quan Minh Nguyệt, bèn đưa tay ngăn lại. Sau chuyện vừa rồi, Tên Bách Xuyên

đã hoàn toàn thu lại vẻ ngông nghênh, kiêu ngạo lúc ở kinh sư, lại thực lòng tâm phục Lâm Thanh nên tuy đáy lòng rất bất mãn với thái độ của Quan Minh Nguyệt nhưng vẫn cố nén giận, không nói gì.

Chu Toàn thì lại hơi rùng mình, suốt hồi lâu sau không nói năng gì. Vừa rồi gặp cảnh nguy nan, hấn bất chấp tất cả trở mặt với Ninh Hồ i Phong, bây giờ an toàn rồi thì lại nhớ đến quy củ nghiêm khắc của Ngự Linh đường, bất giác cảm thấy sợ hãi tội cùng.

Lâm Thanh nhìn qua phía Chu Toàn. “Nếu Chu huynh chịu nói ra là tốt nhất, còn nếu không muốn nói, tại hạ cũng tuyệt đối không ép buộc.”

Chu Toàn khẽ thở dài một tiếng. “Chu mỗ tuy chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt nhưng cũng biết thế nào là có ơn báo ơn, giờ xin được dẫn các vị tới Địa Tạng cung nơi bãi Sư Tử để cứu Long phán quan, qua đó bày tỏ lòng cảm tạ với Lâm huynh.” Tổng đàn của Cầm Thiên bảo được đặt trên bãi Sư Tử bên ngoài thành Phong Đô. Long phán quan xưa nay luôn tự hào về ngoại hiệu của mình, liền đặt tên cho tổng đàn là Địa Tạng cung.

“Hay lắm, chúng ta mau đi thôi!” Tiểu Huyên mừng rỡ kêu lên. “Nếu Khố c thúc thúc biết cháu đến cứu thì nhất định sẽ mừng lắm.” Nó vốn là người nặng tình cảm, tuy chỉ ở bên Nhật Khố c quý mấy ngày, còn suýt trở thành đồ ăn của Nhật Khố c quý nhưng nó chỉ nhớ đến việc hấn ra sức bảo vệ mình trước mặt Ninh Hồ i Phong, do đó lúc này chỉ mong có thể đi cứu hấn sớm.

Chu Toàn chậm rãi nói: “Cũng được, vậy bây giờ chúng ta sẽ đến phân đà Phù Lăng cứu Nhật Khố c quý, sau đó tới Địa Tạng cung.”

Trùng đại sư lại hỏi han về tình hình trong Cầm Thiên bảo, Chu Toàn hết sức phối hợp, biết gì nói nấy. Tới lúc này mọi người mới

biết Ninh Hồ i Phong đã đến Cầm Thiên bảo từ tám năm trước, vì hắ n khôn ngoan, tài cán, hành sự quả quyết nên rất được Long phán quan tin tưởng. Mấy năm nay, hắ n luôn một lòng bồi dưỡng tâm phúc của mình, Lỗ Tử Dương chính là do hắ n một tay đề bạt, trong Cầm Thiên lục quý có Dạ Đê quý, Diệt Ngắ n quý, Diêu Ngoa quý cũng bị hắ n thu phục. Sau khi nắm được đại quyền, Ninh Hồ i Phong đột nhiên nổi loạn, không chế Long phán quan, tìm Chu Toàn tới làm con rồ i để mê hoặc đám thủ hạ, lần này lại thừa dịp không chế Nhật Khố c quý, Cầm Thiên bảo kỳ thực đã bị Ninh Hồ i Phong một tay thao túng.

Mọi người bàn bạc sôi nổi, nghĩ đến thủ đoạn tàn độc của Ninh Hồ i Phong, trong lòng vẫn còn kinh sợ, đồng thời không hiểu được Ninh Hồ i Phong thu phục Cầm Thiên bảo rốt cuộc vì mục đích gì. Chu Toàn lộ thân sắc phức tạp, trong chuyện này dường như có rất nhiều ẩn tình, nhưng hắ n thoái thác, nói là không biết.

Quý Thấ t Kinh ôm quyền, nói với Lâm Thanh và Trùng đại sư: “Chuyện hôm nay Quý mỗ ấ t ghi tạc trong lòng, xin cáo biệt tại đây, ngày sau Lâm huynh đến kinh sư, nếu có việc gì cần, cứ tới tìm ta!” Lời vừa cất lên, hắ n đã biến mất chẳng còn tung tích. Tên sát thủ hắ c đạo này xưa nay luôn độc lai độc vãng, tính tình lạnh lùng, rất trọng ân oán, hôm nay lần lượt được Trùng đại sư và Lâm Thanh cứu giúp, những lời này tuy nói bằng giọng lãnh đạm nhưng quả thực là lần đầu tiên hắ n bày tỏ thiện ý với người khác.

Quan Minh Nguyệt và Tê Bách Xuyên thì lại nghĩ đến việc một khi Long phán quan thoát ra, hắ n nhất định sẽ lập tức ra tay thanh lý môn hộ. Trong tình huống nguyên khí của Cầm Thiên bảo bị tổn thương nặng nề, việc liên minh với các thế lực ở kinh sư đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Thấ y Quý Thấ t Kinh đã rời đi, hai người này cũng lần lượt lên tiếng cáo từ.

“Anh hùng tự cô xuấ t thiế u niên!” Trát Phong lại bày đặt dùng thành ngữ bắ ng thứ tiế ng Hán ngọng nghịu của mình, đờ ng thời giơ ngón tay cái lên với Tiểu Huyề n, sau đó lấ y ra một viên minh châu to bắ ng quả trứng gà đưa cho nó. “Thắ ng nhóc, ngươi đã cứu ta, cái này tặng cho ngươi.”

Tiểu Huyề n coi thường nhậ n cách của hắ n, liề n khế “hừ” một tiế ng, không đưa tay ra đón khiế n Trát Phong cảm thấ y rấ t ngượng ngùng. Trùng đạ i sư khế cười dàn hòa. “Người Hán bọn ta xưa nay cứu người không mong hồ i báo, đạ i sư hă y thu minh châu về đi. Nhậ n tiện, xin đạ i sư sau khi về Thỏ Phồ n hă y nhắ n giúp ta tới Quố c sư Mông Bạc đờ i câu: Giữ a người Hán và người Tạng vô n không có thù oán gì, nên dĩ hòa vi quý.”

Trát Phong buồ n bực thu minh châu về , lại thấ y cặp mắ t Hoa Tuớ ng Dung chỉ dừng lại trên người Lâm Thanh mà không thề m nhìn mình lấ y một lầ n, bèn trùng mắ t nhìn Lâm Thanh một cái, sau đó mới xoay người theo Tê ` Bá ch Xuyên rời đi.

Mấ y người bọn họ lên đườ ng quay về thầ n Phù Lắ ng, Thủy Nhu Thanh cười, nói: “Long phán quan uy chấ n võ lâm, không ngờ lại trở thầ n tù nhậ n của Ninh Hồ i Phong, e là sau này chẳng thể đứng trong hàng ngũ sáu đạ i tông sư nữa rồ i.”

“Phải đầ y, phải đầ y!” Tiểu Huyề n tiế p lời. “May mà ta không làm con nuôi của hắ n, nế u không sau này đúng là không thể ngắ ng đầ u lên đượ c.”

Lâm Thanh thì lại có suy nghĩ khác. Long phán quan danh vang võ lâm, vậy mà lại bị sư gia dưới trườ ng giam lỏng, chuyện tổn hại đế n thể diện thế này tấ t nhiên càng ít người biế t càng tồ t, y quả thực không muố n dính dáng đế n, tránh bị Long phán quan nghi kị. Lầ n này may mắ n thắ ng đượ c Ninh Hồ i Phong, việc liề n minh

giữa Cầm Thiên bảo và Thái thân vương cũng tan vỡ, y lại nghĩ đến chuyện người bạn cũ Hứa Mạc Dương hiện còn đang ở trong Mị Vân giáo, chỉ muốn lập tức dẫn Tiểu Huyền tới Điện Nam. Nhưng hiện giờ thương thế của Tiểu Huyền chưa khỏi, chẳng lẽ lại phải tới Điện Tình các một chuyện hay sao? Nhất thời y khó có thể đưa ra quyết định.

Trùng đại sư quay sang hỏi Chu Toàn: “Chu huynh sau này định thế nào?”

Chu Toàn im lặng hồi lâu rồi thở dài, đáp: “Có lẽ đành mai danh ẩn tích, lưu lạc giang hồ.”

Trùng đại sư nói: “Ta có thể tiễn cử Chu huynh đến Liệt Không bang. Bang chủ Liệt Không bang Hạ Thiên Lôi cũng coi như có chút giao tình với ta, chỉ cần ngày sau Chu huynh chịu bỏ ác theo thiện, ắt sẽ có một phen tiên đồ.”

Chu Toàn thoáng trầm ngâm, cuối cùng khẽ lắc đầu. “Đa tạ ý tốt của Trùng huynh, ta đã có chỗ để đi rồi, thực không muốn làm liên lụy tới Hạ bang chủ.”

Trùng đại sư khẽ vỗ vai Chu Toàn tỏ ý an ủi, miệng cười gượng, không nói gì.

Lâm Thanh bất giác giật mình, với thực lực của bạch đạo đệ nhất đại bang mà Chu Toàn vẫn nói ra hai chữ “liên lụy”, thế thì Ngự Linh đường này rốt cuộc ghé góm tới mức nào? Tại sao trước đây y chưa từng nghe nói tới? Lại nghĩ đến việc Ninh Hồ Phong có thể đùa bỡn một trong sáu vị tông sư tà phái như Long phán quan trong lòng bàn tay, đúng là một kẻ kiêu hùng, xét về võ công và mưu trí đều thuộc hàng đầu thiên hạ, vậy mà hã lại chỉ là một kỳ sư của Ngự Linh đường, thực lực của Ngự Linh đường này quả là đáng sợ. Y đã có lời từ trước, không tiện hỏi Chu Toàn thêm điều gì, nhưng nhìn về

mặt Trùng đại sư thì dường như biết được một số tin tức về Ngũ Linh đường, nếu có cơ hội cũng nên dò hỏi một phen.

Bọn họ cùng tới Lỗ phủ trong thành Phù Lăng, thầy Lỗ Tử Dương vẫn chưa trở về, chắc hẳn sớm đã cao chạy xa bay.

Ninh Hộ Phong đánh tráo Long phán quan, để tránh cho đám thủ hạ trong Cầm Thiên bảo nhìn ra sơ hở, mấy năm nay Chu Toàn đều ở trong Địa Tạng cung, ít khi gặp người ngoài. Tên Bích Uyên kiếm Phí Nguyên kia cứ ngỡ là bảo chủ đích thân tới tuấn tra phân đà Phù Lăng, vội vàng ra nghênh đón. Tuy ngạc nhiên khi thầy bảo chủ đi cùng mấy người Lâm Thanh, Trùng đại sư nhưng hắn cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng vâng lệnh thả Nhật Khố c quý ra. Mọi người cũng không dừng chân lâu mà rời đi ngay, để mặc Phí Nguyên ở đó ngẩn ngơ suy nghĩ mà chẳng hiểu được điều gì.

Tiểu Huyền thầy về mặt Nhật Khố c quý uể oải nhưng không nguy hiểm đến tính mạng thì yên tâm hẳn, không kìm được cười đùa với Nhật Khố c quý một phen rồi tỉ mỉ kể lại cuộc chiến kinh tâm động phách trong Khố Long sảnh, khiến Nhật Khố c quý nghe mà trợn mắt há mồm. Tới lúc này hắn mới biết Long phán quan đã bị Ninh Hộ Phong đánh tráo, thậm chí chẳng trách hai năm nay Long phán quan không quản lý sự vụ, giao mọi việc cho Ninh Hộ Phong, nếu không phải có người ở kinh sư đến liên minh thì chỉ e muôn gặp một lần cũng khó, thì ra người ở trong Địa Tạng cung chỉ là một kẻ giả mạo.

Trùng đại sư càng nhìn càng thầy Nhật Khố c quý quen mắt. Nhật Khố c quý bị nhìn như thế thì vô cùng mất tự nhiên, cuối cùng bèn quyết định lên tiếng thừa nhận thân phận thực sự của mình. Hắn vốn nghĩ với tính cách ghét ác như thù, Trùng đại sư nhất định sẽ không buông tha cho mình, nhưng Tiểu Huyền lại năn nỉ Trùng đại sư một phen, nhất nhất kể lại thân thế thâm của

Nhật Khố c quý. Nó vốn có tài ăn nói, thêm vào đó quả thực đã có tình cảm với Nhật Khố c quý, câu chuyện kể ra khiến cho hai nàng Hoa, Thủy đều không tìm được nước mắt. Trùng đại sư thấy Nhật Khố c quý quả thực đã có lòng hối cải, mấy năm nay cũng không nghe thấy hắn làm việc ác, thế là chỉ dặn hắn ngày sau phải cải tà quy chính, nếu còn làm điều ác thì nhất định sẽ không tha.

Nhật Khố c quý thấy Trùng đại sư tha thứ cho mình, lập tức hạ lời thề độc, hứa sẽ làm lại cuộc đời. Mọi day dứt tồn tại trong lòng mấy năm nay rốt cuộc đã tan đi, hắn cảm kích Tiểu Huyền vô cùng.

Tiểu Huyền lại hỏi về việc tên lái thuyền họ Lưu bị hại, mới biết là do Quỷ Thập Kinh ra tay. Mọi người hỏi han đầu đuôi sự việc, sau khi phân tích liền đoán ra là phủ tướng quân không muốn Cầm Thiên bảo liên minh với Thái thân vương, do đó Quỷ Thập Kinh mới mua chuộc tên lái thuyền kia, bảo hắn hãm hại Nhật Khố c quý, qua đó tạo thành cơn hỗn loạn hồng trạch lợi, sau khi sự việc bại lộ đã giết người diệt khẩu. Khi nói tới thủ đoạn xuất quỷ nhập thần của tên hắc đạo đệ nhất sát thủ này, mọi người đều cảm thấy có chút kinh hãi.

Mọi người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã ra đến bên ngoài thành Phù Lăng.

Lâm Thanh nói: “Việc tới Địa Tạng cung cứu Long phán quan xin được giao cho Khố c huynh và Chu huynh, ta còn có việc quan trọng khác, xin cáo từ tại đây!”

Nhật Khố c quý thứ nhất là không nỡ rời Tiểu Huyền, thứ hai là không nắm chắc liệu có thể cứu Long phán quan ra hay không, vì thế bèn vội lên tiếng mời y ở lại.

Trùng đại sư thì lại biết tâm ý của Lâm Thanh. Ông có lòng hiệp nghĩa, biết Long phán quan sau khi thoát ra nhất định sẽ làm dậy lên một hời gió tanh mưa máu ở đất Xuyên, vốn muốn nhân tiện đi khuyên giải đôi câu nhưng đoán chừng với tính cách bảo thủ, cố chấp của Long phán quan, có khuyên gì cũng vô ích, chỉ rước thêm rắc rối cho bản thân, huống chi ông còn phải đến Diệm Thiên Nhai ở vùng Điền Nam để tìm Hoa Tiễn Lệ, ca ca của Hoa Tường Dung, thế là cũng lên tiếng phụ họa với Lâm Thanh.

Còn Chu Toàn thì biết nếu gặp Long phán quan, mình sẽ lãnh ít dữ nhiều nên cũng nói lời cáo biệt.

Tiểu Huyền vốn nghĩ Long phán quan thân là một trong sáu đại tông sư tà phái, nhất định cũng là một nhân vật không thể coi thường, nhưng sau khi nghe nói hắn bị sư gia dưới trướng giam giữ trong địa lao, hình tượng trong lòng lập tức tuột dốc trầm trọng, không còn hứng thú muốn gặp nữa, nơi đáy lòng còn thấy may mắn vì mình không trở thành nghĩa tử của người này. Có điều, khi phải chia tay với Nhật Khố quý, nó lại có chút lưu luyến, không kịp được làm nhảm một hời những lời cáo biệt.

Sau khi từ biệt Nhật Khố quý và Chu Toàn, Tiểu Huyền liền van nài Lâm Thanh và Trùng đại sư cùng tới Mị Vân giáo cứu phụ thân Hứa Mạc Dương.

Trùng đại sư sau khi ngẫm nghĩ một hời bèn nói với Lâm Thanh: “Chuyện liên minh giữa Thái thân vương và Cầm Thiên bảo đã được giải quyết, ta còn đáp ứng giúp Khứu Hương công tử đi tìm con trai y. Chỉ bằng bây giờ chúng ta hãy chia binh hai đường, Lâm huynh tới Mị Vân giáo, còn ta sau khi đi Diệm Thiên Nhai một chuyến sẽ tới đó hội hợp với huynh.”

Tiểu Huyên quả thực không muốn chia tay với mấy người Trùng đại sư. Trùng đại sư và Hoa Tường Dung thì không có gì, nhưng cô nhóc “đôi thủ” Thủy Nhu Thanh kia tuy luôn kiêu chuyện với nó nhưng trên đường nếu có thể thường xuyên tranh cãi với nàng cũng thực là một chuyện hay, nay đột nhiên phải từ biệt thế này, nơi đáy lòng nó chợt nảy sinh cảm giác lưu luyến. Chỉ có điều, vừa nghĩ đến phụ thân, nó lại cảm thấy lo lắng, liền cúi đầu, không nói gì nhưng hai khóe mắt đã ươn ướt.

Thủy Nhu Thanh dường như đã nhìn ra nỗi lưu luyến của Tiểu Huyên, bèn cười, nói: “Mấy ngày nữa chúng ta sẽ gặp lại thôi, tên tiểu quỷ ngươi nhớ phải học hỏi Lâm đại ca thật nhiều, đừng có đi lừa gạt bạc của người ta nữa!” Mọi người nhớ đến cảnh Tiểu Huyên mời cơm như một gã trọc phú ở Tam Hương các thì đều bật cười. Ngay đến Tiểu Huyên nhât thời cũng quên tính toán việc Thủy Nhu Thanh lại gọi mình là “tiểu quỷ”.

Trùng đại sư chắc lưỡi, bật cười. “Lâm đại ca? Tiểu nha đầu ngươi đúng là ngày càng không biết lớn nhỏ, chẳng lẽ lại muốn bắt nạt vai phải lứa với Mạc Liễm Phong sao?” Mạc Liễm Phong chính là phụ thân của Thủy Nhu Thanh, đồng thời là chủ quản Kiêm quan trong bộ phận doanh Sách phong, Khí tượng, Kiêm quan, Đạo lũy của Ôn Nhu hương. Ở Ôn Nhu hương, nữ tử là người nắm quyền, do đó Thủy Nhu Thanh theo họ mẹ.

Thủy Nhu Thanh đang định biện bạch, bỗng thấy Trùng đại sư hơi cau mày, Lâm Thanh thì lớn tiếng nói: “Quý huynh đi rồi còn trở lại, không biết có gì định chỉ giáo?”

Một người nhảy ra từ bên đường, nơi mi tâm có một nốt ruồi lớn, chính là Quý Thập Kinh.

Lâm Thanh đứng sừng sững, bất động. Trùng đại sư nháy mắt ra hiệu cho hai nàng Hoa, Thủy, đồng thời như vô tình như hữu ý bước lên trước nửa bước, vừa khéo chặn đứng đường lui của Quỷ Thất Kinh. Thủy Nhu Thanh và Hoa Tường Dung thì chia ra đứng hai bên, vây Quỷ Thất Kinh vào giữa. Lâm Thanh hờ hững nói: “Vừa rồi khi ở Khố n Long sảnh, ta có nói trước lúc phá vòng vây sẽ không ra tay, bây giờ có phải không cần làm theo ước định đó nữa không?” Ý đồ của Quỷ Thất Kinh thật đáng ngờ, đối phó với loại sát thủ này, ra tay trước mới là thượng sách.

Cổ tay trái của Quỷ Thất Kinh quấn một miếng vải trắng, sắc mặt nhợt nhạt nhưng không hề để tâm đến sự uy hiếp của Lâm Thanh, hấn lên lướt liếc nhìn Lâm Thanh và Trùng đại sư, cuối cùng dừng ánh mắt trên người Tiểu Huyền. “Quý mẫu trước giờ chưa từng nhận ơn huệ của người khác, nhưng lại nợ tiểu huynh đệ này một mối ân tình, do đó đặc biệt đến đây để báo tin.”

Tiểu Huyền rất sợ hấn, bèn lùi lại nửa bước. “Người muốn báo tin gì?”

Lâm Thanh đỡ khóc đỡ cười, Tiểu Huyền dù sao cũng chỉ là một đứa bé, cái gọi là cứu mọi người chẳng qua chỉ là cơ duyên xảo hợp, nhưng vừa rồi đúng là Trùng đại sư có ra tay cứu Quỷ Thất Kinh một mạng. Chances hẳn tên sát thủ tâm cao khí ngạo này không muốn tỏ ra yếu thế trước Trùng đại sư, do đó mới lấy cớ là báo ơn Tiểu Huyền. Nghĩ đến đây, trong lòng y bất giác nảy sinh một tia hảo cảm với Quỷ Thất Kinh. “Quý huynh có gì xin cứ nói, nếu không tiện cho người ngoài nghe thì bọn ta có thể tránh qua một bên.”

Quỷ Thất Kinh thấy Lâm Thanh nói vậy, rõ ràng là hết sức tin tưởng mình, trên khuôn mặt âm trầm bất giác lộ vẻ cảm kích. “Lâm huynh không cần khách sáo, tin tức này huynh cũng nên nghe.” Ánh mắt vẫn nhìn chằm chặp vào Tiểu Huyền, hấn thấp giọng nói:

“Ninh Hồ i Phong đã thi triển Diệt Tuyệt thần thuật với đứa bé này, nếu trong vòng một tháng mà không thể chữa trị, ắt sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Lâm Thanh và Trùng đại sư đều cả kinh, Quỷ Thất Kinh đã đi rồi mà còn trở lại để nói việc này một cách trịnh trọng như vậy, xem ra không phải là giả. Tiểu Huyền cảm thấy cơ thể mình lúc này không có gì dị thường, thêm vào đó còn có lòng tin rất lớn vào bản lĩnh của Lâm Thanh và Trùng đại sư, do đó không sợ hãi chút nào. Có điều, nghe Quỷ Thất Kinh nói tới việc sống chết của mình như vậy, toàn thân nó không kìm được chấn động, trên khuôn mặt lộ thần sắc cổ quái.

Trùng đại sư trầm ngâm nói: “Đa tạ Quỷ huynh báo tin, chẳng hay huynh có biết cách phá giải thuật này không?”

Tiểu Huyền ngập ngừng muốn nói song lại thôi, vốn định bảo rằng mình không cần Quỷ Thất Kinh cứu nhưng thấy bốn chữ “Diệt Tuyệt thần thuật” quả thực đáng sợ nên những lời định nói đều nuốt cả vào bụng.

“Ta không biết cách phá giải.” Quỷ Thất Kinh khẽ lắc đầu. “Môn công pháp này cực kỳ tàn độc, người nào trúng phải thì kinh mạch toàn thân đều hư tổn, nguyên khí dần tiêu tán, trong vòng một tháng ắt sẽ vong mạng, chính là bí thuật bất truyền của Ngự Linh đường. Hơn nữa, ta thấy đứa bé này nội khí không ổn định, chỉ sợ thương thế đã phát tác trước thời hạn, có lẽ còn không cầm cự nổi một tháng.” Hắn thoáng dừng lại rồi nói tiếp: “Trong thiên hạ này, e là chỉ có một người cứu được nó.”

Lâm Thanh trầm ngâm hỏi: “Là ai?”

Quỷ Thất Kinh hít vào một hơi thật sâu, đoạn nói ra từng từ một: “Cảnh Thành Tượng.”

Thủy Nhu Thanh vốn cũng lo lắng cho Tiểu Huyền nhưng nghe thấy cái tên này thì lập tức yên tâm hẳn. Cô nhóc dường như có chút hậm hực vì mình vừa lo lắng cho tên “đội thủ” này, bèn ngoảnh đầu sang cười hì hì trêu chọc nó: “Tên tiểu quỷ người gặp được ta đây đúng là hồng phúc tề thiên. Cảnh thúc thúc tốt với ta nhất đấy, chỉ cần ta cầu xin, ông ấy nhất định sẽ chữa trị giúp người, cái mạng này của người coi như đã nhặt về được rồi.” Tiểu Huyền vốn đang thất p thỏm lo âu, chỉ miễn cưỡng làm mặt quỷ với Thủy Nhu Thanh một cái rồi cũng không tranh chấp gì với nàng.

Quý Thập Kinh đưa mắt nhìn Lâm Thanh và Trùng đại sư, nghiêm túc nói: “Lời cậu nói ta đã nói xong, nếu hai vị muốn giữ ta lại thì cứ việc ra tay.”

Trùng đại sư cười rộ. “Quý huynh đang có vết thương trên người, còn đến đây để báo tin, nói như vậy há chẳng phải quá coi thường Âm khí vương và tại hạ sao?”

Quý Thập Kinh cũng không nói nhiều, cung tay khom người một cái rồi lập tức rời đi.

Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mắt nhìn nhau, rồi Lâm Thanh chậm rãi hỏi: “Nơi này cách Điểm Tình các bao xa?”

Hoa Tường Dung nói: “Bốn đại gia tộc bọn muội đều ở trên đỉnh Minh Bội nằm ở giao giới giữa hai vùng Tương⁽¹⁾ - Cán⁽²⁾, đi từ đây tới đó cần tới gần hai mươi ngày đường, xem ra kế hoạch của chúng ta phải thay đổi một chút rồi.” Bốn đại gia tộc “các lâu hương chủng” xưa nay luôn nổi danh thần bí trên giang hồ, chẳng ai biết bọn họ rốt cuộc ở đâu, Lâm Thanh mới lần đầu nghe nói tới đỉnh Minh Bội này.

“Vậy thì hay lắm, ta sớm đã muốn mời Lâm huynh đi cùng, chỉ là không biết phải mở miệng ra sao.” Trùng đại sư vỗ tay cười rộ, ra

chiều việc này vừa đúng ý mình. “Thế này đi, ta và Dung Nhi vẫn sẽ tới Diêm Thiên Nhai, còn Thanh Nhi thì dẫn Lâm huynh và Tiểu Huyền quay về đình Minh Bội trước.” Thấy Lâm Thanh tỏ vẻ nghi hoặc, ông bèn khẽ nói với giọng mang đầy ý vị sâu xa: “Ta xin nói thực với Lâm huynh, nếu huynh định khiêu chiến với Minh Tướng quân, việc gặp người của bốn đại gia tộc là hết sức cần thiết.”

Lâm Thanh hơi chần động, nghe khẩu khí của Trùng đại sư thì dường như ông quả thực có quan hệ với bốn đại gia tộc, mà việc này còn liên quan tới Minh Tướng quân, thực khiến y không hiểu ra sao. Trùng đại sư không đợi Lâm Thanh hỏi đã lại nói tiếp: “Lâm huynh bất tất phải đa nghi, sau khi tới đình Minh Bội tất sẽ hiểu rõ ràng mọi việc.”

Tiểu Huyền rụt rè hỏi: “Vậy cha cháu phải làm thế nào?”

Trùng đại sư an ủi Tiểu Huyền: “Giáo chủ Mị Vân giáo Lục Văn Uyên tuy nhu nhược, thiếu quyết đoán nhưng xưa nay luôn lễ hiên đãi sĩ, khá có phong phạm của bậc Mạnh Thường. Bây giờ lại là lúc Mị Vân giáo đang cần dùng người, cha cháu tinh thông nghề rèn đúc, tất sẽ không bị làm khó dễ.”

Lâm Thanh suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta thì lại có một điều lo lắng khác. Long phán quan muốn xây dựng lại uy vọng, chỉ e sẽ lập tức khai đao với Mị Vân giáo. Hứa huynh là bằng hữu từng vào sinh ra tử với ta, ta nhất định không thể đứng nhìn y bị người ta làm hại.” Mọi người nghe vậy thì đều ngẩn ra. Theo lời đồn trên giang hồ, Long phán quan tính nóng như lửa, lần này lại bị Ninh Hồ i Phong gài bẫy đến mức mất hết thể diện, chỉ e sẽ trút giận lên Mị Vân giáo, thực sự không thể không đề phòng.

Mắt Lâm Thanh lóe thần quang, nói với giọng kiên quyết: “Ta vẫn phải tới Mị Vân giáo một chuyến, Trùng huynh cũng nên đi

Diệm Thiên Nhai theo kế hoạch, còn Tiểu Huyền thì xin phiên hai vị cô nương đưa tới đình Minh Bội trị thương.” Rồi y lại cười nói với Tiểu Huyền: “Cháu yên tâm, nhiều thì hai tháng, ít thì một tháng, thúc thúc nhất định sẽ tới đón cháu.”

Tiểu Huyền không muốn rời xa Lâm Thanh, nghĩ bụng Quỷ Thất Kinh có nói một tháng sau thương thế của nó mới phát tác, trong một tháng này, có lẽ nó có thể theo Lâm Thanh đi cứu phụ thân rồi mới tới đình Minh Bội gì đó... Nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, nó rốt cuộc vẫn không dám mang tính mạng của mình ra đánh cược. Nó tuy còn nhỏ tuổi nhưng trưởng thành sớm, vừa được trải nghiệm cuộc sống “giang hồ” nhiều màu sắc, đang cảm thấy thú vị, thực không muốn làm người bệnh chột nào, nhưng lại nghĩ nhớ lần này mà không chữa được vết thương, há chẳng phải mình sẽ không thể gặp lại phụ thân và Lâm thúc thúc nữa sao? Nghĩ đến đây, hai mắt nó liền đỏ hoe, cảm thấy dưới gầm trời này thực không có người nào xui xẻo hơn mình.

Hoa Tường Dung nghĩ Tiểu Huyền lo lắng cho thương thế của bản thân, bèn cất lời an ủi: “Tiểu Huyền đừng sợ, y thuật của Cảnh thúc thúc thiên hạ vô song, nhất định sẽ diệu thủ hồi xuân, chữa khỏi cho đệ.”

“Đã như vậy...” Trùng đại sư suy nghĩ một lát rồi nói: “Dung Nhi hãy dẫn Thanh Nhi và Tiểu Huyền đi theo đường thủy, hai ngày nữa tới được Vạn huyện thì có thể đi tìm huynh đệ họ Đoàn, bảo bọn họ dẫn các cháu tới đình Minh Bội, như thế trên đường mọi người cũng tiện chăm sóc cho nhau.”

Thủy Nhu Thanh vỗ tay, nói: “Hay quá, hay quá, lần trước thua cò dưới tay Đoàn lão tam cháu rất không phục, lần này vừa hay có thể báo thù...”, rồi lại quay sang cười nói với Tiểu Huyền: “Đừng

khóc nhè nữa, đợi mấ'y ngày nữa tới Tam Hiệp, Dung tỷ tỷ sẽ kể cho người nghe rấ't nhiều chuyện.”

“Ai khóc nhè chứ?” Tiểu Huyên hậm hực nói, rồi lại kéo tay Lâm Thanh. “Lâm thúc thúc nhớ phải tới đón cháu sớm đây!”

Lâm Thanh đưa tay xoa đầu Tiểu Huyên, mỉm cười, gật đầu.

Trùng đại sư giải thích với Lâm Thanh: “Ba huynh đệ họ Đoàn đó là bàng chi ngoại tính của bọn đại gia tộc, võ công không kém, có bọn họ ở bên bảo vệ, Tiểu Huyên ấ't sẽ an toàn.”

Lâm Thanh biết các đệ tử của bọn đại gia tộc có vô số kỳ công dị thuật, vốn còn lo lắng thương thế của Tiểu Huyên sẽ phát tác giữa đường, sau khi nghe Trùng đại sư nói vậy thì lập tức yên tâm hẳn.

Sau khi bàn bạc mọi chuyện xong xuôi, Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh liền nói tường tận địa chỉ của đỉnh Minh Bội cho Lâm Thanh biết.

Đỉnh Minh Bội đó tọa lạc giữa dãy La Tiêu ngay gần huyện Bình Hương, nằm ở giao giới giữa hai vùng Tương - Cán. Dãy La Tiêu trải dài mấ'y trăm dặm, rừng cây rậm rạp, nếu không có người chỉ dẫn thì thực khó tìm được đỉnh Minh Bội. Hoa Tường Dung dặn dò Lâm Thanh một phen, xong đâu đấy bèn lấy từ trong người ra một miếng ngọc bội, giao vào tay y. “Bọn đại gia tộc bọn muội có chỗ đặt chân ở khắp nơi trên đất Trung Nguyên, nếu huynh đến huyện Bình Hương, chỉ cần vào một tiệm gạo mà bên ngoài có treo lá cờ hiệu thêu hình một bông hoa nhỏ và ba ngọn sóng, đưa tín vật này ra, tự khắc sẽ có người đưa huynh đến đỉnh Minh Bội.”

Lâm Thanh thấy miếng ngọc bội đó có hình trái tim, màu xanh nhạt, chạm tay vào có cảm giác mát lạnh, nơi chính giữa khảm một khối ngọc phi thúy màu xanh biếc khác hình chữ “Hoa”, tinh xảo

vô cùng, nghĩ bụng đây chắc hẳn là vật tùy thân của Hoa Tường Dung. Y vốn định bảo nàng đổi tìn vật khác, nhưng thấy nàng khẽ cắn môi xinh, má phả ỉn ửng hồng, liền cảm thấy nói vậy thì quá lộ liễu, đành nhận lấy rồi cất vào vạt áo trước ngực.

Thủy Nhu Thanh bỗng nghĩ đến một chuyện. “Quý Thấ ỉt Kinh nói cái Diệt Tuyệt thầ ỉn thuật gì đó là bí thuật bá ỉt truyền của Ngự Linh đường, tại sao hắ ỉn lại biế ỉt được?”

Trên khuôn mặt thấ ỉp thoáng vẻ âu lo, Trùng đại sư phân tích: “Ban đầ ỉu Quý Thấ ỉt Kinh không nói gì về ỉ thương thế ỉ của Tiểu Huyền, sau đó lại tới tìm chúng ta, rõ ỉt cuộc là vì sao?”

Thủy Nhu Thanh nói: “Chắ ỉg lẽ hắ ỉn muố ỉn né tránh tai mắ ỉt của người khác? Nhưng Quý Thấ ỉt Kinh có phủ tướng quân làm chỗ dựa, chắ ỉc không cầ ỉn phải sợ Tề ỉ Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt chứ?”

Hoa Tường Dung vốn thông minh sáng dạ, lập tức đoán ra căn nguyên: “Người hắ ỉn muố ỉn né tránh là Chu Toàn!”

Thủy Nhu Thanh cả kinh. “Đêm đó muội tới Lỗ phủ dò la tình hình, dường như đã bị Ninh Hồ ỉ Phong nhận nhầ ỉm thành Quý Thấ ỉt Kinh, chứng tỏ hai người này có một mớ ỉi quan hệ nào đó. Chắ ỉg lẽ...” Nàng dừng lại một chút, chậm rãi nói ra phán đoán của mình: “Chắ ỉg lẽ Quý Thấ ỉt Kinh cũng là người của Ngự Linh đường?”

Lâm Thanh không nói gì. Lai lịch của Quý Thấ ỉt Kinh không ai biế ỉt rõ, sau khi trở thành sát thủ của phủ tướng quân, hắ ỉn ra tay chưa từng thấ ỉt bại, cùng với Trùng đại sư được tôn xưng là hai vị vua sát thủ đương thế ỉ. Nế ỉu ngay đế ỉn nhân vật thế ỉ này cũng là người của Ngự Linh đường, vậy thì thực lực của Ngự Linh đường quả là khiế ỉn người ta kinh sợ!

Trùng đại sư lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người: “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta hãy đưa hai cô nhóc và Tiểu Huyền lên thuyền trước. Lâm huynh và ta còn đi cùng nhau mấy ngày, cứ từ từ nghiên cứu là được.”

Trong lòng Lâm Thanh thoáng động, đoán chừng Trùng đại sư ắt hẳn biết một số tình hình của Ngự Linh đường nhưng không muốn nói với các văn bối. Y bèn cùng Trùng đại sư đưa Hoa Tường Dung, Thủy Nhu Thanh và Tiểu Huyền lên thuyền Tu Nhân. Lâm Thanh dặn dò Tiểu Huyền mấy câu, sau đó mới cùng Trùng đại sư nhảy lên bờ, bảo Lâm tẩu cho thuyền nhỏ neo, khởi hành.

Thuyền Tu Nhân xuôi dòng đi về phía đông, thuận gió thuận nước, thuyền nhẹ căng buồm, đi rất thuận tốc.

Tiểu Huyền ngồi xổm ở đuôi thuyền, nhìn cái bóng của Lâm Thanh và Trùng đại sư trên bờ càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Lần đầu tiên nó cảm nhận được nỗi sâu ly biệt, trong lòng như bị một tảng đá lớn đè nặng, tràn ngập một nỗi buồn khó diễn tả bằng lời, không tìm được khe thở dài một tiếng.

“Đang yên đang lành lại thở dài cái gì chứ?” Thủy Nhu Thanh ngồi xuống bên cạnh nó, cầm một chiếc mái chèo lên, khẽ gạt xuống mặt sông. “Chẳng phải Lâm thúc thúc nói muộn nhất là hai tháng sau sẽ tới đón người sao?”

Tiểu Huyền lại thở dài tiếng nữa. “Biết là vậy nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu.”

Thủy Nhu Thanh cười rộ. “Thực không nhìn ra người còn nhỏ tuổi mà đã đa sầu đa cảm như thế, cứ như một đứa con gái vậy.”

Tiểu Huyền bực tức nói: “Ta không có lòng dạ sắt đá giống như cô đâu, biết rõ là sẽ rất lâu nữa mới có thể gặp lại mà vẫn bình thản

như thường.”

Thủy Nhu Thanh không tức giận, cười hì hì, nói: “Xem ra người đúng là không có kinh nghiệm giang hồ.” Sau đó nàng bắt đầu khoác lác: “Những người thường xuyên hành tẩu giang hồ như ta đây ắt phải biết cái đạo lý hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp, nên chưa từng cảm thấy khó chịu. Người nhất định là từ nhỏ đã ở cùng với cha người, chưa rời khỏi nhà bao giờ đúng không?”

Tiểu Huyền bất giác ngăn người, khẽ gật đầu. “Đúng thế, ta từ nhỏ đã luôn ở bên cha ta. Có lúc cha ta lên núi lấy đá, ta một mình ở trong nhà, không khỏi cảm thấy sợ hãi, cứ nghĩ liệu có phải cha đã không cần ta nữa không, thế là lại vội vã chạy ra cửa đợi ông. Về sau hiểu chuyện hơn, ta mới biết cuối cùng cha cũng sẽ quay về...”

Thủy Nhu Thanh khẽ gật đầu. “Vậy mẹ người đâu?”

“Mẹ ta...” Sắc mặt trầm hẳn xuống, Tiểu Huyền chậm rãi nói: “Ta chưa từng được gặp mẹ, hỏi cha ta thì cha cũng không chịu nói.”

Thủy Nhu Thanh chần động, hơi cúi đầu xuống. “Hồi ta bốn tuổi, mẹ ta đã lên kinh sư, từ đó về sau ta và cha ta không gặp lại bà lần nào nữa.”

Tiểu Huyền không ngờ cô nhóc “đôi thủ” thường ngày ranh mãnh, cổ quái, mồm mép nhanh nhẩu này từ nhỏ đã không có mẹ, trong lòng liền nổi lên cảm giác đồng bệnh tương lân. “Cô cũng đừng khó chịu, ít nhất cô cũng còn biết mẹ mình đang ở kinh thành, nhưng mẹ ta e là sớm đã...” Nói tới đây, sống mũi nó bỗng cay cay, không sao nói tiếp được nữa.

“Ta chẳng khó chịu đâu!” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trên mặt Thủy Nhu Thanh không kìm được vẻ buồn bã. “Mỗi lần ta hỏi về mẹ, cha ta đều nổi trận lôi đình, về sau ta không hỏi ông ấy thêm

lần nào nữa. Có lần ta vô tình nghe được trưởng bối trong môn phái nói giữa cha ta và mẹ ta hình như có tranh chấp gì đó, rồi mẹ ta một đi không trở lại.”

Tiểu Huyền cả kinh. “Bà ấy nhẫn tâm bỏ cô lại, không quan tâm sao?”

“Đâu phải thế!” Thủy Nhu Thanh lắc đầu thật mạnh, vẻ kiêu ngạo. “Mỗi năm mẹ ta đều gửi về cho ta rất nhiều đồ, chỉ là cha ta không cho phép ta đến kinh sư tìm bà thôi. Hừ, đợi mấy năm nữa ta sẽ tự đi.” Nàng kéo bàn tay Tiểu Huyền lại, cố tỏ vẻ điềm nhiên, cười, nói: “Người cũng đừng đau lòng, có lẽ mẹ người vẫn còn sống, đợi khi nào trưởng thành người cũng có thể đi tìm bà ấy.”

Kể từ khi quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên Tiểu Huyền thấy Thủy Nhu Thanh nói chuyện với mình nhẹ nhàng như vậy, không kìm được nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng. “Ta đã lớn rồi, đợi sau khi gặp lại cha ta, ta nhất định sẽ hỏi ông ấy về mẹ ta.”

“Người lớn rồi sao?” Thủy Nhu Thanh cười, nói. “Sao ta nhìn thế nào cũng thấy người giống một tên tiểu quỷ không hiểu chuyện nhỉ, mới chuẩn bị phải xa Lâm thúc thúc của người có vài tháng mà đã suýt khóc nhè rồi.”

Lần này nghe Thủy Nhu Thanh mắng mình là “tiểu quỷ”, Tiểu Huyền không hề cảm thấy tức giận, ngược lại trong lòng còn trào lên một tia ấm áp. “Nói ra kể cũng lạ, vừa rồi khi thấy bóng dáng của Lâm thúc thúc càng lúc càng nhỏ lại, ta thật sự rất đau lòng, ngay cả khi bị Nhật Khố c quở bắt đi, phải rời xa phụ thân, dường như ta cũng không khó chịu như vậy.” Tiểu Huyền suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Có lẽ vì ta biết cha ta rồi sẽ về bên ta, còn Lâm thúc

thúc thì phải đi làm việc riêng của mình, có lẽ có ngày sẽ vĩnh viễn không thể gặp lại...”

“Nếu chúng ta phải chia tay, liệu người có khó chịu không?” Thủy Nhu Thanh nhìn dòng nước sông cuộn chảy, buột miệng nói ra một câu, ngay sau đó lập tức tỉnh táo lại, khuôn mặt bất giác đỏ bừng.

Tiểu Huyên không chú ý tới vẻ mặt của Thủy Nhu Thanh, nghiêm túc trả lời: “Ta bây giờ khó có thể nói rõ được, có lẽ phải đến lúc chia tay ta mới biết mình có cảm giác thế nào.”

“Hừ, ai thêm chứ!” Thủy Nhu Thanh vốn cảm thấy mình lỡ lời, nghe Tiểu Huyên nói vậy thì lập tức nổi cơn giận dữ, gạt mạnh tay Tiểu Huyên ra. “Sau khi vết thương của người được chữa khỏi, người hãy rời khỏi ta càng xa càng tốt, ta chẳng thêm gặp lại người nữa đâu!”

Tiểu Huyên không hiểu tại sao Thủy Nhu Thanh lại tức giận, nhưng vì sớm đã biết tính khí nàng thất thường nên chẳng cảm thấy lạ lẫm, cũng không bực bội. “Đợi đến khi vết thương được chữa khỏi, ta sẽ tự đi, dù sao cũng không thể ở lại trong bộ n đại gia tộc cả đời được.” Hai mắt nó sáng lên lấp lánh. “Đến lúc đó ta sẽ theo Lâm thúc thúc đi xông pha giang hồ, nhất định là rất thú vị. Đúng rồi, ta còn phải xem Lâm thúc thúc đánh bại Minh Tướng quân như thế nào nữa...”

Thủy Nhu Thanh hồ hững nói: “Lâm thúc thúc của người chưa chắc đã chịu đưa người theo.”

Tiểu Huyên không phục, lớn tiếng nói: “Lâm thúc thúc là bạn tốt của cha ta, đương nhiên sẽ đưa ta theo.”

Thủy Nhu Thanh cười lạnh, nói: “Đưa người theo thì có ích gì, võ công của người kém như vậy, chỉ có thể trở thành gánh nặng thôi.”

Tiểu Huyên bị nói trúng vào điểm yếu, lập tức thằm chằm động. Từ nhỏ nó đã được nghe phụ thân kể rất nhiều chuyện về Âm khí vương, trong lòng sớm đã coi Âm khí vương là thân tượng lớn nhất của mình, sau khi ở cùng nhau mấy ngày lại càng khâm phục võ công siêu việt và tác phong hành sự quyết đoán của y. Quan trọng nhất là Lâm Thanh tuy danh vang giang hồ nhưng lại luôn cư xử khiêm nhường, hòa nhã, đến một đứa bé như nó mà cũng coi như bè bạn, không hề ra vẻ trưởng bối. Ngay đến phụ thân nó thì thoảng còn làm bộ làm tịch răn dạy nó mấy câu, so sánh thử thì mấy ngày ở cùng Âm khí vương dường như còn có cảm giác gần gũi hơn một chút. Có điều, nghe Thủy Nhu Thanh nói vậy, dù trong lòng không muốn thừa nhận nhưng nó cũng biết đó là sự thực. Lâm Thanh một lòng muốn khiêu chiến với Minh Tướng quân, đương nhiên sẽ không thể mang theo một “gánh nặng” như nó bên người.

Tiểu Huyên vừa nghĩ đến đây, trái tim lập tức nguội lạnh, chỉ là không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt Thủy Nhu Thanh, bèn miễn cưỡng nói một câu: “Ta nhất định sẽ khổ luyện võ công để sau này trở thành trợ thủ đắc lực cho Lâm thúc thúc.”

Thủy Nhu Thanh cũng cảm thấy lời nói vừa rồi của mình hơi quá đáng, liền thừa cơ nói: “Ôn Nhu hương bọn ta không thu nhận đệ tử nam, vừa hay lần này ngươi đi tìm Cảnh đại thúc nhờ trị thương, chỉ bằng để ta xin ông ấy nhận ngươi làm đệ tử của Diêm Tình các...”

Tiểu Huyên bị những lời vừa rồi của Thủy Nhu Thanh làm tổn thương rất nặng. Tuy nó thường ngày ương bướng, nghịch ngợm nhưng tâm khí rất cao, nghe thấy vậy liền tức giận nói: “Cô yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không dây dưa với bọn đại gia tộc các cô đâu.” Nói xong, vẫn chưa thấy hết giận, nó lại bổì thêm một câu: “Ta xem thường nhất là loại con cháu thế gia ỷ vào phụ thân và trưởng bối mà đi diễu võ dương oai khắp nơi.”

Thủy Nhu Thanh nào đã từng bị chê bai như vậy, lập tức sầm mặt, suýt thì buột miệng nói: “Người có giỏi thì đừng đi tìm Cảnh đại thúc nhờ trị thương nữa.” May mà lời vừa ra đến miệng thì nàng đã kịp nuốt lại, nhứt thời cứng họng, bèn giậm chân một cái thật mạnh, xoay người chạy vào khoang thuyền.

Tiểu Huyên thắm giận dữ, ngẩn ngơ nhìn dòng nước không ngừng cuộn chảy bên dưới, một mặt suy nghĩ sau này mình nên làm thế nào để luyện được võ công cao cường, sau đó còn khoe khoang trước mặt Thủy Nhu Thanh, mặt khác lại không kìm được lòng nhung nhớ phụ thân và Lâm Thanh...

Thuyền đi được hai ngày thì tới Vạn huyện ở Xuyên Đông. Hoa Tường Dung dẫn Tiểu Huyên và Thủy Nhu Thanh đi tìm huynh đệ họ Đoàn.

Tiểu Huyên và Thủy Nhu Thanh hai ngày nay không để ý gì đến nhau, chỉ đi tìm Hoa Tường Dung nói chuyện. Hoa Tường Dung tuy cũng cảm thấy kỳ lạ nhưng đã quá quen với việc hai đứa nhóc này giận dỗi nhau, trong bụng cười thắm, nghĩ rằng mấy ngày nữa mọi việc chắc sẽ trở lại như cũ.

Vừa tới trước cửa Đoàn gia trang, không đợi Hoa Tường Dung sai người vào thông báo, Thủy Nhu Thanh đã lớn tiếng gọi: “Đoàn lão tam mau ra đây, lần trước thua người ta rất không phục, chúng ta hãy thi đấu lại nào!”

“Ha ha, ta còn tưởng là ai kêu to gọi nhỏ, thì ra là tiểu nha đầu người.” Ba người sánh vai nhau đi từ trong sân ra, người đi đầu tuổi chừng hai mươi bảy, hai mươi tám, vận một chiếc áo dài màu xanh, khuôn mặt hòa nhã như thể một vị tiên sinh dạy học. Y mỉm cười, giơ tay vào trán Thủy Nhu Thanh một cái, sau đó mới quay sang cung tay chào Hoa Tường Dung: “Xin chào Hoa tiểu muội!”

Người thứ hai thì nhỏ hơn chừng hai, ba tuổi nhưng mặt lại đỏ như táo tàu, râu mọc tua tủa, vận một bộ kinh trang ngắ n, trông vô cùng dũng mãnh. Y khẽ gật đầ u với Hoa Tường Dung, sau đó quay sang phía Thủy Nhu Thanh, cười hê hê, nói: “Một tiểu cô nương có sao lại thích tranh hơn thua như vậy, làm gì còn chút dọ dằng nào?”

Ánh mắ t Thủy Nhu Thanh lại chỉ nhìn về phía người thứ ba. “Đoàn lão tam, lâ n này người cùng bọn ta tới đỉnh Minh Bội, thời gian trên đường đủ để chúng ta đặ chiế n một trăm ván, tới lúc đó xem rồ t cuộc ấi lợi hại hơn ấi.”

Đoàn lão tam chỉ chừng mười bảy, mười tám, có khuôn mặt trẻ con rắ t đáng yêu. “Được lắ m, một ván một hạc. Nế u cô không sợ thì kể cả chơi một ngàn ván cũng được.”

“Một ván một hạc?” Thủy Nhu Thanh dường như có chút lo lắ ng. “Vậ nế u người thua thì sao? Chắ ng lẽ người cũng biế t thua thua?”

Đoàn lão tam cười, nói: “Nế u ta thua thì sẽ bắ t hạc số ng cho cô. Có điề u chúng ta phải giao hẹn trước, tuyệt đố i không được đòi đi lại!”

“Phì! Ta từng đòi đi lại sao?” Thủy Nhu Thanh cười, nói.

Vị hán tử vận kinh trang tiế p lời: “Ta có thể làm chứng, lâ n trước Thủy muội tử lớn tiế ng đòi đi lại khiế n ta suố t đêm không thể chọp mắ t.”

Thủy Nhu Thanh nghe vậy thì vô cùng tức tồ i, kêu gào ấ m ấ i, mọi người đầ u không kìm được, cười vang.

Hoa Tường Dung giới thiệu với Tiểu Huyề n một lượt, thư sinh lớn tuổi nhắ t tên Đoàn Tầ n; hán tử vận kinh trang là lão nhị nhà họ Đoàn, tên chỉ có một chữ Du; còn Đoàn lão tam có tên là Đoàn

Thành. Tiểu Huyền chỉ đồ i đáp qua loa, nó không hiểu “một ván một hạc” mà Thủy Nhu Thanh và Đoàn Thành giao hẹn với nhau là có ý gì, trong lòng còn cảm thấ y kỳ lạ vì ba huynh đệ này chẳng có điểm nào giống nhau, thực chẳng rõ được cha mẹ sinh ra như thế nào.

Thế rồi Hoa Tường Dung nói ra mục đích của mình, sau đó lại thầ m nói với Đoàn Tầ n điề u gì đó. Ba huynh đệ họ Đoàn cũng là người sáng khoái, biế t thương thế của Tiểu Huyền không thể chậm trễ, chỉ hàn huyên một chút rồi Đoàn Thành liề n vào nhà thu dọn, sau đó theo hai nàng Hoa, Thủy và Tiểu Huyền rời khỏi Vạn huyện, ngồ i thuyề n Tu Nhân xuôi dòng đi về phía đông.

Vừa mới lên thuyề n, Đoàn Thành đã lấ y từ cái bọc sau lưng ra một chiế c hộp gỗ lớn, thì ra là một bộ cờ tướng, sau đó cùng Thủy Nhu Thanh sát phạt nhau.

Tiểu Huyền vô n tính hiế u động, vậy mà suồ t dọc đường ngồ i thuyề n lầ n này chẳng thể đi đâu, thêm vào đó lại đang giận hờn Thủy Nhu Thanh nên quả thực rấ t buồ n bực. Bây giờ Thủy Nhu Thanh đã có bạn, nó lại càng cảm thấ y cô đơn, muố n đi tìm Hoa Tường Dung nói chuyện nhưng lại sợ quấ y rầ y nàng nên đành ngồ i một mình trên đầ u thuyề n, ngắ m cảnh vật hai bên bờ sông, vô cùng buồ n chán.

Dù sao nó cũng là trẻ con, tuy thầ m hạ quyế t tâm không thề m để ý đế n Thủy Nhu Thanh nữa nhưng quả thực rấ t tò mò về cái gọi là “một ván một hạc” kia, sau khi ngắ n ngơ một lát bèn không kìm được, trở vào trong khoang xem Thủy Nhu Thanh và Đoàn Thành đánh cờ.

Đoàn Thành tính tình hòa nhấ , nhìn thầ y Tiểu Huyền liề n mỉm cười, câ t tiế ng chào, còn Thủy Nhu Thanh thì mặt mày

ngghiêm túc, dường như lúc này trong đầu nàng chỉ có ván cờ đang đánh, thỉnh thoảng còn khẽ thở vắn than dài.

Tiểu Huyền lần đầu tiên nhìn thấy người ta đánh cờ, thấy trên những quân cờ có viết xe, mã, pháo, sĩ, tượng, còn có Sở Hà Hán giới cùng với binh, tồ, tướng, soái⁽³⁾, thế là lập tức sinh lòng hứng thú, đặc biệt là khi thấy mặt mày Thủy Nhu Thanh nhăn nhó thì lại càng thích chí. Nó cũng không hỏi han gì nhiều, chỉ lặng lẽ nhìn hai người đánh cờ. Đoàn Thành nhận ra giữa Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh dường như có khúc mắc, cảm thấy không khí hơi kỳ quặc, bèn chủ động trò chuyện với nó.

Sức cờ của Thủy Nhu Thanh vốn kém hơn đối thủ, hơn nữa có Tiểu Huyền ở bên cạnh nên nàng ngại không dám sử dụng tuyệt chiêu đòi đi lại, thế là sau khi miễn cưỡng cầm hòa được hai ván đã thua liền ba ván. Nàng xưa nay vốn rất để tâm đến chuyện hơn thua, vậy mà ở trước mặt tên “đối thủ” Tiểu Huyền này lại liên tiếp gặp thất bại, trong lòng nôn nóng, nước cờ càng trở nên rối loạn, ván thứ sáu đã sắp thua đến nơi. Thế là nàng dứt khoát kéo dài thời gian, cứ ngò ì đó nghĩ ngợi, có nói gì cũng không chịu để cho Tiểu Huyền nhìn thấy cảnh mình thua cờ nữa.

Tiểu Huyền từ nhỏ đã được học *Thiên Mệnh bảo điển*, có trực giác cực kỳ nhạy bén đối với vạn vật trong thiên hạ, do đó mới chỉ nhìn vài ván đã đại khái hiểu được cách chơi. Nó đang tập trung quan sát bàn cờ, không kịp được buột miệng hỏi Đoàn Thành mấy câu. Đoàn Thành chiêm được thế thượng phong, trong lòng đang vui, tất nhiên biết gì nói nấy.

Thủy Nhu Thanh cảm thấy hai người này thực không coi mình ra gì, vậy nhưng lại chẳng có cách nào vặn hỏi cục diện trên bàn cờ. Nàng không trách Đoàn Thành liên tục sử dụng chiêu, chỉ trách Tiểu Huyền nhiều chuyện, bèn trút hết cơn giận lên người Tiểu

Huyề`n, nghiê`n rằng nghiê`n lợi nói: “Tên tiểu quý kia, có biê`t thế` nào là “xem đánh cờ không lên tiê`ng mới là quân tử” không?”

Tiểu Huyề`n cũng không chịu kém, đáp: “Ta là tiểu quý, không phải quân tử.” Nó cố` ý chọc tức Thủy Nhu Thanh nên quay qua hỏi Đoàn Thành: “Đoàn đại ca, thế` nào gọi là “một ván một hạc”?”

Đoàn Thành dường như khá sợ Thủy Nhu Thanh, bèn khẽ nháy mắ`t ra hiệu với Tiểu Huyề`n. “Khụ khụ, đợi mắ`y ngày nữa đệ sẽ biê`t thôi.”

“Không chơi nữa!” Thủy Nhu Thanh vung tay áo làm rồ`i loạn bàn cờ. “Ván này coi như hòa.”

Đoàn Thành cười tủm tỉm, không nói gì. Tiểu Huyề`n thoáng quan sát liê`n biê`t ván này Thủy Nhu Thanh thua chắ`c, bèn cười hì hì, nói với vẻ như đang lắm bả`m một mình: “Ta biê`t rồ`i, muô`n nhận thua cứ trực tiế`p nói “ta thua rồ`i”, còn nê`u muô`n nhận hòa thì chỉ câ`n phá rồ`i bàn cờ là được.”

Thủy Nhu Thanh cả giận. “Tên tiểu quý người nê`u có bản lĩnh thì thắ`ng ta trước đã rồ`i hãy nói lời châm chọc.”

Tiểu Huyề`n kị nhắ`t bị người khác gọi là “tiểu quý”, lúc trước chỉ có hai người với nhau thì không sao, bây giờ bị Thủy Nhu Thanh mắ`ng như vậy trước mặt Đoàn Thành, từ đáy lòng nó liê`n trào lên một cơn lửa giận, buột miệng nói: “Việc này có gì là khó, bây giờ đầ`u óc cô đang căng thẳng, ta không thềm chắ`p, đợi ngày mai xem ta thắ`ng cô thế` nào.”

“Được!” Sắ`c mặt Thủy Nhu Thanh tái xanh. “Sáng sớm ngày mai, ai thua sẽ phải... sẽ phải...” Nàng nhắ`t thời không nghĩ ra thứ gì dùng để đánh cược, đột nhiên nhớ đế`n những lời thường được nói

trong các cuộc tỷ võ trên giang hồ, bèn buột miệng nói: “Ai thua sẽ phải nghe theo mệnh lệnh của đờ i phương cả đời!”

Tiểu Huyên n ngân người. Vừa rồ i xem mấ y ván cờ, nó đã nhớ được các quy tắ c chơi cơ bản, cảm thấ y đánh cờ không quá khó, lại đoán sức cờ của Thủy Nhu Thanh cũng chẳng ra sao, mình chỉ cầ n nghiên cứu một chút là nhấ t định có thể đánh bại nàng. Nhưng nghe nàng nói ra những lời như vậy, nó bỗng cảm thấ y có chút do dự.

Đoàn Thành đứng ra dàn hòa. “Thanh muội hà tấ t phải nghiêm túc như vậy, Tiểu Huyên hôm nay mới học chơi cờ, sao có thể là đờ i thủ của muội được?”

“Ai là Thanh muội của ngươi?” Thủy Nhu Thanh trợn trừng hai mắ t. “Tên tiểu quỷ này âm hiểm muố n chề t, ngươi làm sao biế t hôm nay nó mới học chơi cờ? Có lẽ nó đã biế t chơi từ lâu rồ i, chẳng qua chỉ cô ý giả bộ không biế t rồ i lên tiế ng hỏi ngươi để quấ y rồ i dòng suy nghĩ của ta mà thôi.”

Đoàn Thành dở khóc dở cười, không dám nói gì thêm. Trong bô n đại gia tộc, mọi người đề u biế t Thủy Nhu Thanh tuy thường ngày ngoan ngoãn, đáng yêu nhưng một khi đã nổi nóng thì sẽ chẳng nề nang ai, cũng chẳng bao giờ chịu nói đạo lý.

Tiểu Huyên lại bị Thủy Nhu Thanh gọi là “tiểu quỷ”, còn được tặng thêm hai chữ “âm hiểm”, nhấ t thời cơn giận trào lên, thiế u chút nữa đã cá t lời đờ ng ý ứng chiế n. Nhưng dù sao nó cũng đã tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển* nhiề u năm, vẫn còn giữ được sự bình tĩnh, nghĩ bụng lỡ như bị thua, ngày sau phải nghe lệnh của tiểu nha đầ u này thì thực chẳng phải việc gì hay ho, bèn nói: “Cô chó có bá đạo như vậy, trước khi xuô ng thuyề n, ta nhấ t định thắ ng được cô.” Nó từng nghe Hoa Tường Dung nói con thuyề n này sẽ xuôi theo Trường Giang về phía đông, đề n Nhạc Dương thì đi vào hồ Phàn

Dương rồi rẽ qua Tương Giang, đến tận Chu Châu mới dừng thuyền lên bờ đi bộ, ít nhất cũng phải đi hơn mười ngày đường thủy. Nó nghĩ bụng hơn mười ngày này, mình chỉ cần chuyên tâm học đánh cờ, dù thế nào cũng không thể thua Thủy Nhu Thanh được.

“Được, nhất ngôn vi định, nếu là nam tử hán thì chớ có nói lời không giữ lời!” Thủy Nhu Thanh hậm hực trừng mắt nhìn Tiểu Huyên lên nữa, sau đó xoay người trở về phòng mình.

Đoàn Thành nhìn những quân cờ rơi đầy trên sàn rồi lại nhìn Tiểu Huyên. “Đệ thật sự mới học đánh cờ lên đâu sao?”

Tiểu Huyên ngẩn ngơ khẽ gật đầu một cái. Lúc này, trong đầu nó vẫn đang thấp thoáng tia địch ý ẩn hiện trong ánh mắt Thủy Nhu Thanh vừa nãy, không biết tại sao lại cảm thấy hơi hận. Thực ra nó không hề sợ thua nàng mà chỉ sợ cả đời này phải đối địch với nàng. Nhớ lại lúc nắm tay nàng ở đuôi thuyền rồi hai người cùng nói ra thân thế, lòng nó bỗng mê mẩn lại, muốn lập tức đi tìm nàng nhận thua, chỉ cần nàng đừng coi nó như kẻ thù sinh tử nữa là được...

Đoàn Thành thì không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ thấp giọng khuyên nhủ: “Tính khí của Thanh Nhi mọi người đều biết, thường ngày ai cũng nhường nhịn đôi phần, không muốn làm mọi chuyện tức giận.” Thấy Tiểu Huyên có vẻ mặt phức tạp, dường như có chút xao động, y lại nói: “Hay là để ta nói giúp đệ đôi câu, người xưa đã nói rồi, đàn ông không đấu với phụ nữ, vì một ván cờ mà thành ra như vậy có đáng không? Hơn nữa, chẳng phải đệ còn cần nhờ Cảnh đại thúc trị thương sao? Cảnh đại thúc thương Thanh Nhi nhất đấy...”

Tiểu Huyên vốn hơi xao động nhưng nghe Đoàn Thành nói tới việc trị thương, trong lòng lập tức dâng lên một luồng ngạo khí, lớn

tiếng nói: “Cảnh đại thúc thương cô ta thì ghê gớm lắm sao? Cho dù đệ có trọng thương sắp chết cũng quyết không cầu xin cô ta...”

Giọng nói khác hẳn thường ngày của Thủy Nhu Thanh vọng vào từ ngoài cửa: “Bớt nói lời thừa thãi đi, mau mau tận dụng thời gian mà theo Đoàn lão tam học lấy mấy chiêu cò.”

Đoàn Thành thở dài, không nói gì.

Hoa Tường Dung sau khi biết chuyện liền vội vàng đến khuyên Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh, nhưng cả hai đều cực kỳ cố chấp, một lòng muốn quyết hơn thua. Tuy chỉ là hành động trong lúc giận dữ nhất thời song bọn họ đều coi đây là việc lớn hàng đầu, người khác có khuyên gì cũng vô ích.

Đêm ấy, Tiểu Huyền chuyên tâm theo Đoàn Thành học cò. Tiểu Huyền vốn cho rằng kỳ đạo chỉ là một môn tạp học con con, với sự thông minh của mình nhất định vừa học đã biết, nhưng sau khi chơi thử với Đoàn Thành một ván nó mới hiểu ra sự thật không phải như vậy. Muốn ghi nhớ hết luật để có thể chơi cò thì rất đơn giản, nhưng muốn chơi giỏi thì lại rất khó, không những phải biết nhận định tình hình, còn cần tính toán các nước tiếp theo của đối phương, bình thường cứ mỗi khi đánh ra một nước cần phải tính toán đến mấy chục nước sau...

Đoàn Thành cũng cảm thấy rất khó xử. Y chỉ lớn hơn Tiểu Huyền năm, sáu tuổi, tất nhiên hiểu rất rõ cái tâm lý hiếu thắng của một đứa trẻ đang ở độ tuổi này, vừa không nhẫn tâm để Tiểu Huyền giống như con nặng không đầu học cò bừa bãi, vừa sợ lỡ như dạy cho Tiểu Huyền thắng được Thủy Nhu Thanh thì nàng sẽ hận mình. Nhưng thoáng ngẫm lại, ý thấy Thủy Nhu Thanh tuy hơi kém mình nhưng sức cò quả thực không yếu, Tiểu Huyền chỉ học mười mấy ngày thì làm sao mà thắng nổi nàng? Nghĩ tới đây, khi

dạy Tiểu Huyền y liên đôc hết lòng hết sức, không giấu giếm ngón nghề riêng nào.

Ngày thứ hai, Thủy Nhu Thanh không đi tìm Đoàn Thành đánh cờ mà ngồi một mình trong phòng, thầ m tức giận. Tiểu Huyền thấ y vậy, vừa đúng ý mình, liền quấ n lấ y Đoàn Thành học cờ bấ t kể ngày đêm. Chỉ khổ cho Đoàn Thành, sáng sớm vừa mở mắ t đã bị Tiểu Huyền kéo đế n bên bàn cờ, trên đường đi qua những nơi như thành Bạch Đê , Tam Hiệp cũng không có thời gian ghé thăm, còn phải thường xuyên khép nép với Thủy Nhu Thanh. Giờ đây, y đã bấ t đầ u cảm thấ y hơi hỏ i hận vì chuyế n đi tới đỉnh Minh Bội này rô i.

Tiểu Huyền được Hứa Mạc Dương mang về nuôi từ nhỏ. Hứa Mạc Dương thương xót thân thể của nó, chưa từng nhắ n tâm trách cứ, do đó ngay cả khi học võ công nó cũng chỉ học theo hứng thú, đây là lầ n đầ u tiên nó nghiêm túc học một thứ bản lĩnh như vậy. Nó cũng không có thời gian để ghi nhớ các kiểu khai cuộc và tàn cuộc, chỉ biế t mò mẫm tính toán theo từng nước cờ, suồ t mấ y ngày liền lúc nào cũng suy nghĩ không ngừng, ngay cả khi ngủ cũng mơ về các ván cờ.

Hoa Tường Dung vô n lo Tiểu Huyền một nhọc như vậy sẽ khiế n thương thể tái phát, nhưng thấ y Tiểu Huyền giồ ng như đã nhập ma, đấ m chìm trong kỳ đạo, cho dù có tró i nó lại, không cho đặ n vào bàn cờ thì chỉ e trong lòng nó vẫn nghĩ đế n việc đánh cờ, nên đành để mặc nó học cờ, đồng thời lén dặn Đoàn Thành chú ý chăm sóc nó cẩn thận.

Ngày thứ ba, Tiểu Huyền và Đoàn Thành đang đánh cờ với nhau, Thủy Nhu Thanh bỗng đi vào, mặt mày lạnh băng, vung tay vứ t cho Đoàn Thành một vậ t. “Cầ m lấ y, sau này chó có đi nói linh tinh là ta không giữ lời hứa!”

Đoàn Thành nhanh tay đón lấy, đoạn cười giả lả, nói: “Trong bôn đại gia tộc, ai mà không biết Thủy cô nương là người trọng lời hứa nhất dưới gầm trời này, ta làm sao dám nói bừa chứ!” Lần này y thật sự không dám gọi Thủy Nhu Thanh là “Thanh muội” nữa.

Thủy Nhu Thanh nghe Đoàn Thành nói một cách khoa trương như vậy thì không sao giữ được bộ mặt lạnh lùng, bèn bật cười khúc khích, nhưng ngay sau đó lập tức nghiêm mặt lại. “Ngươi đừng có tăng bôc quá đáng như vậy, dù sao ta cũng không gàn dở, càn quấy, không nói đạo lý như người nào đó.” Nói rồi, nàng vừa ngâm nga một khúc hát vừa xoay người, tha thướt rời đi.

Tiểu Huyên biết nàng đang mỉa mai mình, nghĩ bụng tám chữ “gàn dở, càn quấy, không nói đạo lý” này phải dùng cho nàng mới là thích hợp nhất, có điều nó không dám nói ra miệng. Chợt nó thấy Đoàn Thành đang tỉ mỉ ngắm vật trong tay, miệng tất mắ nói: “Đừng trông Thanh muội thường ngày dữ dằn mà lắm, tài thù thừa của nhà đầu này trong môn phái chẳng mấy ai so được đâu.”

Tiểu Huyên định thàn nhìn kĩ, thấy thứ Thủy Nhu Thanh ném cho Đoàn Thành là một chiếc khăn tay, bên trên thù ba con hạc. Ba con hạc đó có dáng vẻ khác nhau, con thì ngẩng đầu kêu, con thì giương cánh tung bay, con thì lại đang cúi đầu uống nước, thực khó có thể nhận ra Thủy Nhu Thanh thường ngày cầu thả, tùy tiện như thế mà lại có được bản lĩnh thù thừa khéo léo nhường này.

Đoàn Thành cười hì hì, nói: “Công phu thù thừa của Thanh muội quán tuyệt đồng môn, ta vốn định sẽ thách muội ấy một trăm con hạc, nếu không phải bị đệ quấy rồi, sau khi trở về Vạn huyện ta đã có thể khoe khoang một phen với hai vị ca ca rồi.”

Tới lúc này Tiểu Huyên mới biết “một ván một hạc” là có ý gì, không khỏi cười thàm, lại nghĩ nếu Thủy Nhu Thanh thật sự đánh

với Đoàn Thành một nghìn ván cờ, chỉ e sẽ phải thua thêm mấy trăm con hạc, mình rõ ràng đã cứu nàng một phen. Nó tuy thâm kinh ngạc về bản lĩnh của Thủy Nhu Thanh nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng: “Đệ từng thấy rất nhiều cô gái còn đẹp hơn cô ta cả trăm lần.”

“Suyt! Đừng để cho mọi ấy nghe thấy, nếu không, đệ thì không sao nhưng ta sẽ thảm đấy!” Đoàn Thành vội vàng đưa tay bịt miệng Tiểu Huyền, sau đó gật gù thấp giọng nói: “Ôn Nhu hương có bốn doanh là Sách phong, Khí tường, Kiếm quan, Dao lũy, trong đó thứ võ công lợi hại nhất được sử ra bằng Triền Tư sách⁽⁴⁾. Tuy phụ thân của Thanh Mọi là Mạc Liễm Phong, quan chủ Kiếm quan, nhưng mọi ấy lại thích dùng nhuyễn sách. Thủ pháp sử dụng Triền Tư sách thiên biến vạn hóa, phức tạp vô cùng, muốn luyện giỏi thì trước tiên phải học thua thua, may vá. Thanh mọi có đôi tay khéo léo hàng đầu trong môn phái, dù tìm khắp thiên hạ e là cũng chẳng có mấy ai khéo hơn mọi ấy đâu. Những lời này của đệ lỡ như bị Thanh mọi nghe thấy, mọi ấy há lại chẳng giận dữ lắm ư, đến lúc ấy sẽ lại tranh cãi với đệ một phen cho mà xem.”

Tiểu Huyền không ngờ muốn luyện võ công lại phải học thua thua, may vá trước, nghe mà thích chí vô cùng. “Vậy lỡ như huynh thua thì phải làm sao?”

Đoàn Thành cười hề hề, nói: “Ta đương nhiên không biết mấy trò của con gái đó rồi, nếu ta thua thì sẽ đi bắt mấy con hạc sống về cho Thanh mọi là xong.”

Tiểu Huyền từng được phụ thân kể cho nghe một số chuyện về bốn đại gia tộc. Bốn đại gia tộc này là những môn phái thần bí nhất trong võ lâm, Hứa Mạc Dương năm xưa chẳng qua thi thoảng được nghe Đỗ Tứ nói đến, cũng không biết rõ lắm về những điều bí mật bên trong, Tiểu Huyền lại càng mù mờ, lúc này thấy

Đoàn Thành chẳng lớn hơn mình bao tuổi mà khi nói đến chuyện bắt hạc lại có vẻ tự tin như vậy, nhất thời càng thêm tò mò về bốn đại gia tộc thần bí này, không kìm được cất tiếng hỏi: “Đệ nghe cha đệ nói bốn đại gia tộc lần lượt là các, lâu, hương, chủng, mang họ Cảnh, Hoa, Thủy, Vật, huynh rõ ràng họ Đoàn, tại sao cũng là người của bốn đại gia tộc?”

Đoàn Thành không biết lai lịch của Tiểu Huyền nhưng thầy Hoa Tường Dung rất xem trọng nó, nghĩ bụng nó chắc hẳn có quan hệ rất sâu với Phiên Thiên lâu, do đó cũng không giấu giếm. “Điểm Tình các nhân đình hưng vượng, là gia tộc đứng đầu. Ôn Nhu hương chỉ cho phép nữ tử năm quyên, chọn về không ít người ở rể ngoại tính, do đó mới phải chia ra bốn doanh Sách phong, Khí tường, Kiếm quan, Dao lũy, thanh thế chỉ dưới Điểm Tình các. Phiên Thiên lâu nhất mạch đơn truyền, Khứu Hương công tử siêu nhiên thoát tục, xưa nay không để ý tới mấy việc tầm thường, nhưng lời nói cũng khá có trọng lượng. Anh Hùng chúng thì chỉ những người giữ thân đồng tử mới có thể tu luyện võ công, do đó thu nhận rất nhiều đệ tử nhưng mỗi năm chỉ có ba người võ công lợi hại nhất được mang họ “Vật”, trở thành truyền nhân chính thức của Anh Hùng chúng. Sư phụ của ba huynh đệ ta chính là Anh Hùng chúng chủ Vật Thiên Thành.”

Tiểu Huyền nghe mà tròn mắt há miệng, không ngờ vị ca ca Đoàn Thành chẳng lớn hơn mình bao nhiêu tuổi này lại có lai lịch lớn đến vậy, là đệ tử thân truyền của Anh Hùng chúng chủ. Nó tuy ngoài miệng nói là xem thường con cháu thế gia nhưng do ảnh hưởng từ phụ thân, Lâm Thanh và Trùng đại sư nên kỳ thực rất có hảo cảm với bốn đại gia tộc vô cùng thần bí này. Trong lòng hết sức ngưỡng mộ Đoàn Thành, nó rụt rè hỏi: “Vậy sau này huynh cũng sẽ mang họ Vật đúng không? Nhưng như thế há chẳng phải là vứt bỏ tổ tiên của mình, không cần tới nữa?”

Đoàn Thành cười, nói: “Ba huynh đệ bọn ta vốn là cô nhi, nếu không có sư phụ nhận nuôi thì chỉ e đến cái tên cũng chẳng có. Đúng rồi, ta còn chưa biết tên đệ là gì đây!”

Tiểu Huyền ngăn người, phụ thân nó vốn họ Hứa, phải chăng tên nó nên đổi lại là Hứa Kinh Huyền? Nhất thời không biết trả lời thế nào, nó đành đáp qua loa: “Tên đệ là Kinh Huyền...”

“Cái tên này được lắm!” Đoàn Thành không chú ý tới thân sắc quái dị của Tiểu Huyền. “Có điều tên họ cũng chỉ là thứ để xưng hô, không nên quá xem trọng. Đệ có biết tại sao sư phụ đặt tên cho ba huynh đệ bọn ta là Đoàn Tân, Đoàn Du, Đoàn Thành không?”

Tiểu Huyền suy nghĩ một lát rồi nói: “Tân, Du, Thành đều là địa danh, bọn huynh nhất định được sư phụ nhận nuôi ở vùng Xuyên Thiểm đúng không?”

Đoàn Thành mỉm cười, lắc đầu. Tiểu Huyền lẩm bẩm đọc lại tên họ của ba huynh đệ họ Đoàn, đột nhiên nhớ đến việc lần trước mình bịa bừa với Phí Nguyên những cái tên như Phí Tâm, Phí Tân, trong đầu liền lóe lên ánh linh quang. “Đệ biết rồi! Sư phụ huynh có ý bảo bọn huynh cắt đứt mối tơ tưởng đến tình dục và hồng trần(5)...”

“Hảo tiểu tử, thông minh lắm!” Đoàn Thành vỗ mạnh vai Tiểu Huyền một cái, tỏ ý khen ngợi, sau đó ghé sát tai nó, nói khẽ: “Với sự thông minh của đệ, nếu chăm chỉ học cờ, nói không chừng có thể đánh bại được tiểu nha đầu đó.”

Tiểu Huyền cười ngượng ngùng, nói: “Thắng được cô ta thì có là gì chứ, đệ thấy khi cô ta đánh cờ với huynh, không phải đã thua đến trời sập đất đổ sao...”

“Đệ chớ nên coi thường Thanh muội.” Đoàn Thành nghiêm túc nói. “Su phụ ta có thể tính là cao thủ cò tướng đứng đầu thiên hạ, ta theo học su phụ mười năm cũng coi như đã nhận được sáu, bảy thành chân truyền, vậy mà muốn thắng muội ấy cũng phải tốn khá nhiều công sức. Nếu đệ chỉ học cò mười ngày mà thắng được muội ấy thì thực sự là thiên tài trăm năm khó gặp, sau này khi hành tẩu giang hồ chắc sẽ hiếm gặp được đối thủ trong giới chơi cò.” Dứt lời, y lại lắc đầu nguây nguậy, hiển nhiên là không mấy tin vào khả năng Tiểu Huyền giành phần thắng.

Tiểu Huyền giật nảy mình, tới lúc này mới biết thì ra sức cò của Thủy Nhu Thanh không kém như mình tưởng tượng. Đoàn Thành luyện cò mười năm mới có được sức cò như hiện nay, bảo mình học cò trong mười mấy ngày mà thắng được Thủy Nhu Thanh thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Nhưng nó vốn tâm cao khí ngạo, nào chịu nhận thua dễ dàng như vậy, thấy bộ dạng lắc đầu, thở dài của Đoàn Thành thì càng hạ quyết tâm giành phần thắng, rồi nó lập tức bày bàn cò ra. “Nào nào, chúng ta đánh thêm ván nữa!”

Đoàn Thành tuy già dặn hơn Tiểu Huyền một chút nhưng tuổi thực ra không lớn, dù có chút cô kỵ Thủy Nhu Thanh nhưng đáy lòng lại rất mong Tiểu Huyền có thể thắng được ván cò này, để rồi xem xem Thủy Nhu Thanh thường ngày vốn vênh váo, tự đắc sau khi bị thua sẽ xử lý ra sao. Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, y thực không dám hy vọng Tiểu Huyền có thể giành phần thắng, chỉ cảm thấy nói chuyện với Tiểu Huyền rất hợp, khi dạy cò cũng dốc hết lòng hết sức.

Chỉ sau mấy ngày, Tiểu Huyền đã tiến bộ thần tốc. Ban đầu, mỗi ván cò Đoàn Thành đều chấp Tiểu Huyền xe, pháo, mã, bây giờ chỉ chấp một mã đã cảm thấy khó khăn, không tìm được thâm tán thưởng tài năng thiên phú của Tiểu Huyền.

Người yêu cờ rất xem trọng chuyện thắng thua, người có thể “thắng cũng mừng mà thua cũng vui” như Tô Đông Pha e là trong suốt mấy ngàn năm nay chỉ có một. Trong bốn đại gia tộc, sức cờ của Đoàn Thành chỉ thua kém một mình sư phụ y là Anh Hùng chủ Vật Thiên Thành, xưa nay rất tự thị, dù chấp quân cũng không muốn bị thua cờ. Ban đầu, khi đánh cờ với Tiểu Huyền, y không chú tâm lắm, chỉ coi như chơi cho vui, sau khi không cẩn thận thua mấy ván rồi cuộc đã lấy ra bản lĩnh giữ nhà, đánh cho Tiểu Huyền thua toi tã.

Tiểu Huyền dần dần hiểu được một số bí quyết, lòng hào hứng tăng cao. Ban đầu sức cờ kém cỏi, nó thường xuyên thấy chỉ thiếu u một, hai nước là có thể chiếu cho đối phương hết cờ, nhưng lại bị Đoàn Thành giành mất tiên cơ, trong lòng rất không phục, mãi không chịu nhận thua. Đoàn Thành có ý thể hiện sức cờ, nhiều lần đánh cho Tiểu Huyền chỉ còn duy nhất một con tướng trợ trọi. Tiểu Huyền tính tình ngoan cố, muốn tranh hơn thua với Đoàn Thành, đến nửa quân cờ cũng không chịu nhường, vậy nhưng lại thường xuyên thua cờ một cách khó hiểu trong tình huống số quân cờ bên mình chiếm ưu thế. Thế rồi Đoàn Thành lần lượt dạy cho nó các đạo lý như “bỏ xe giữ tướng”, “thí tốt tiến công”... Tiểu Huyền có khả năng lĩnh ngộ cực cao, thêm vào đó mỗi ván cờ đều dốc toàn lực nghiên ngẫm kỹ càng, do đó ngày càng có thể tính nước xa hơn, ép Đoàn Thành phải chuyên tâm ứng phó, chỉ sơ sẩy một chút là sẽ rơi vào cạm bẫy Tiểu Huyền bày ra. Có một vài ván, lúc tàn cuộc vốn dĩ Tiểu Huyền thua chắc, nhưng nó lại không chịu, bình tĩnh xuất chiêu ép cho Đoàn Thành phải sử ra đủ các loại biến hóa. Những ván cờ như thế khiến cho sức cờ của Tiểu Huyền tăng vọt, cuối cùng Đoàn Thành đã phải chủ động không nhường cờ nữa, hoàn toàn coi Tiểu Huyền là một đối thủ ngang tầm với mình.

Xưa nay, người học cò phải xem sách cò trước, sau đó học thuộc đủ các kiểu khai cuộc và tàn cuộc, người trực tiếp học từ thực chiến giông như Tiểu Huyền thực hiếm có vô cùng, kết quả là luyện thành tác phong đánh cò dã chiến, hoàn toàn khác với lối đánh vững vàng từng bước của các cao thủ cò tướng thông thường. Phong cách đánh cò này tuy tự mở ra cho mình một con đường riêng nhưng trong lòng Tiểu Huyền vẫn dĩ không có chương pháp cố định, thêm vào đó từ nhỏ đã tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển*, có cảm giác nhạy bén nhưng lại không mất đi sự tinh táo, đứng trước mỗi cục diện đều có thể lần lượt tính toán đủ loại biến hóa, do đó không hề tởn tại cái gọi là điểm mù của cao thủ, luôn có thể đi được những nước tuyệt diệu từ cục diện tưởng chừng không thể.

Ngày thứ bảy, Tiểu Huyền dựa vào ưu thế đi trước đã cầm hòa được với Đoàn Thành.

Ngày thứ chín, Đoàn Thành trong lúc đầu óc mơ màng, rốt cuộc đã bị Tiểu Huyền nhìn ra sơ hở thắng được một ván.

Đoàn Thành thở dài, than: “Người có thể đạt tới sức cò như đệ chỉ trong vòng mười ngày quả thực hiếm có trên đời. Sau khi tới đỉnh Minh Bội, đệ nhất định phải đi gặp sư phụ ta, lão nhân gia người yêu tài như mệnh, ắt sẽ truyền thụ cho đệ một thân kỳ nghệ...”

Tiểu Huyền lắc đầu, nói: “Học lấy một thân kỳ nghệ thì có ích gì, phải có được một thân võ công cái thế như sư phụ huynh thì mới tính là bản lĩnh chứ!”

“Không thể nói như vậy được!” Đoàn Thành nghiêm túc nói. “Sư phụ ta từng nói vạn vật trên đời này vẫn tương thông, võ đạo và kỳ đạo một khi đạt tới cực tận thì cảnh giới cũng không khác nhau mấy. Do đó, bổn đại gia tộc bọn ta có rất nhiều môn kỳ công dị thuật, cả môn kỳ thư họa đều đủ cả.”

“Sư phụ huynh nói thế là có ý gì?” Tiểu Huyền lắc đầu, bật cười. “Võ là võ, cò là cò. Chẳng hạn như có một cao thủ võ công lợi hại muố n đê n giê t đê, chẳng lẽ đê lại mời y đánh với đê một ván cò trước đã sao?”

Đoàn Thành đưa tay gãi đầu. “Sư phụ ta nói vậy ấ t là có đạo lý của người, chỉ là ta tư chấ t ngu độn nên chưa hiểu được huyền cơ bên trong mà thôi!” Y chợt nghĩ tới một chuyện, bèn nói: “Đúng rồi, khi đó sư phụ ta có kể cho ta một ví dụ thế này: Quố c sư Thỏ Phồ n Mông Bạc vô n là một bậc đại sư Phật đạo, rô i từ Phật đạo đi vào võ đạo, bây giờ đã trở thành đê nhấ t cao thủ võ học ở Thỏ Phồ n, nê u tới Trung Nguyên e là có thể quyế t một phen thắ ng bại với Minh Tướng quân!”

Tiểu Huyền vì Trát Phong nên chẳng có chút hảo cảm nào với vị quố c sư Thỏ Phồ n kia, không ngờ Anh Hùng chủ Vật Thiên Thành lại xem trọng người này như vậy. Trong lòng nó chợt lóe lên một tia sáng, nhớ ra trong *Thiên Mệnh bảo điển* hình như cũng có cách nói tương tự, rằ ng một lẽ thông thì trăm lẽ đê u dễ hiểu, mà Vật Thiên Thành đã nói như vậy, còn lấ y ví dụ là vị quố c sư Thỏ Phồ n Mông Bạc, chỉ e lời này cũng có mấ y phầ n đạo lý.

Đoàn Thành thầ m nghĩ, lầ n này chỉ e Thủy Nhu Thanh sẽ lành ít dữ nhiê u, mà bản lĩnh chơi cò của Tiểu Huyền cũng coi như do một tay mình dạy dỗ, trong lòng vừa lo lắ ng vừa đắ c ý, vẻ mặt ngần ngợ.

Tiểu Huyền thấ y Đoàn Thành ngây người, đột nhiên đưa tay chỉ y, câ t tiế ng cười rộ.

Đoàn Thành chẳng hiểu ra sao. Tiểu Huyền cười đê n nỗi không thở nổi. “Huynh nhìn lại huynh đi, bản y như một con khi đột vậy...”

Đoàn Thành ngậy người rồi cũng cười rộ. “Đệ thì sạch sẽ lắm sao, còn không thử soi mình xuống sông xem!”

Thì ra mấy ngày nay, hai người ngoại trừ ăn và ngủ thì cả ngày đều cầm đầu vào bàn cờ, đến mặt cũng không buồn rửa, trông ai cũng đầu bù tóc rối, nhếch nhác vô cùng. Ban đầu vì đã mải đuối vào các ván cờ nên họ không phát hiện ra, lúc này Tiểu Huyền rốt cuộc đã thả ng được một ván, trong cơn vui sướng mới để ý tới điều này. Nhất thời hai người đều chỉ trỏ đối phương, cười đến nghiêng ngả.

“Có chuyện gì mà vui vậy?” Thủy Nhu Thanh đứng tựa người bên cửa, khuôn mặt đầy vẻ kiêu ngạo. “Ngày kia là phải xuống thuyền ở Chu Châu rồi, tên tiểu quỷ ngươi chuẩn bị xong chưa?”

Thì ra mấy ngày nay Đoàn Thành đều dạy Tiểu Huyền đánh cờ, Thủy Nhu Thanh giận dữ không thèm gặp bọn họ. Quảng thời gian này cái vã với Tiểu Huyền đã thành quen, nàng cảm thấy tính cách nề nã của Hoa Tường Dung không còn hợp với mình, hơn nữa lúc đi còn có phong cảnh mới mẻ bên đường để xem, bây giờ quay về quả thực quá mức nhạt nhẽo. Ngày ngày, nàng đều làm bộ làm tịch cầm một cuốn sách trên tay nhưng chẳng biết đã xem được gì, đôi tai thì vẫn luôn để ý tới động tĩnh của hai người bên này, chợt nghe thấy bọn họ cười rất lớn, cứ như đang “khiêu khích” mình, nàng rốt cuộc không kìm được nữa, vội chạy đến đây nói chuyện.

Đoàn Thành nhìn thấy Thủy Nhu Thanh thì lập tức có chút hoang mang, vội dứt tiếng cười, rụt rè nói: “Sắp đến Chu Châu rồi sao? Thời gian trôi nhanh thật!”

Tiểu Huyền thì lại càng cười lớn, đoạn ngẩng cao đầu ngạo nghễ. “Ta đã chuẩn bị xong rồi, ngày mai sẽ khai chiến với cô.”

Thủy Nhu Thanh nhìn thấy bộ dạng này của Tiểu Huyệt thì chẳng hiểu gì. Nàng cũng biết Tiểu Huyệt mới lần đầu học cờ, tự tin rằng tuyệt đối không thể thua nó được, do đó chẳng hề cảm thấy lo lắng. “Có Đoàn lão tam làm chứng, ai thua sẽ phải...”

“Cả đời nghe theo mệnh lệnh của đồ i phương!” Đoàn Thành cười hì hì, tiếp lời. “Ta biết Thanh muội là người trọng lời hứa hàng đầu thiên hạ, Tiểu Huyệt lần này nhất định sẽ thua to, chúc mừng Thanh muội sắp thu được một gã tùy tùng...” Y vẫn mang tâm tính thiếu niên, lúc này đã nắm chắc được bảy, tám phần về khả năng Tiểu Huyệt giành phần thắng, do đó chỉ mong sớm được xem “vở kịch hay” này.

Thủy Nhu Thanh nhìn Đoàn Thành rồi lại nhìn Tiểu Huyệt, không tìm được có chút chột dạ. “Đoàn lão tam, người không được đứng ngoài chỉ dẫn đâu đấy!” Rồi đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, nàng tròn trừng mắt, nói: “Vừa rồi người gọi ta là gì?”

Đoàn Thành đang có tâm trạng tốt, liền có ý trêu chọc Thủy Nhu Thanh: “Chẳng lẽ ta phải gọi muội là Thanh tỷ mới đúng?”

Thủy Nhu Thanh “hừ” lạnh một tiếng, bước lên phía trước, làm bộ định đánh, đột nhiên dừng chân, hơi chun mũi rồi xoay người chạy đi. “Trời ơi, sao mà hôi như vậy chứ?”

Đoàn Thành đang tuổi thiếu niên vừa chớm nộ tình, kỳ thực đã có một thứ tình cảm mà ngay đến bản thân cũng không hiểu rõ với người sư muội đồng môn này, nhất thời mặt mũi đỏ bừng, đã thế Tiểu Huyệt còn làm bộ ghé sát người y ngửi thử. “Úi chà, hôi thật!” Y không tìm được, đưa tay cốc đầu Tiểu Huyệt một cái. Tiểu Huyệt ôm đầu kêu to: “Dung tỷ tỷ, mau tới cứu mạng...”

Khi Hoa Tường Dung chạy tới thì chỉ thấy Tiểu Huyệt và Đoàn Thành đang cười lăn lộn dưới đất, khắp phòng vung vãi các quân

cờ.

Buổi trưa hôm sau, Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh bắt đầu cuộc chiến. Hai người giao hẹn một ván định thắng thua, sau khi đoán cò⁽⁶⁾ thì Tiểu Huyền được cầm quân đỏ đi trước.

Trong cờ tướng, người đi trước có lợi thế rất lớn. Ban đầu Thủy Nhu Thanh hết sức cẩn thận, sợ Đoàn Thành đã chỉ dạy cho Tiểu Huyền chiêu thức gian manh nào đó. Đi được mấy nước, thấy Tiểu Huyền gặp nước nào đi nước đó, rõ ràng là bộ dạng của một kẻ non tay, dần dần đánh mất hết ưu thế của người đi trước, nàng không khỏi sinh lòng khinh địch, thềm nghĩ ván này thắng chắc, miệng cười nói không ngừng, cứ tiểu quỷ nọ tiểu quỷ kia, rồi ngay đến Đoàn Thành cũng bị châm chọc là không biết cách dạy dỗ...

Nàng đâu hay thực ra Đoàn Thành và Tiểu Huyền có ý làm như vậy. Phải biết rằng tuy sức cò của Tiểu Huyền tăng mạnh nhưng dù sao Thủy Nhu Thanh cũng học cờ nhiều hơn nó mấy năm, nếu nghiêm túc đánh cờ thì ai thắng ai thua thực khó mà nói trước. Lúc khai cuộc, Tiểu Huyền có ý sử dụng sách lược phòng thủ để mê hoặc Thủy Nhu Thanh, đồng thời bố trí quân của mình ra khắp bàn cờ, làm bộ chuẩn bị đánh lâu. Thủy Nhu Thanh được thể lấn tới, tấn công liên tục, ra tay như gió, khiến cho Tiểu Huyền bị ép đến nỗi thừa sốnng thiếu hụt, nhưng cuối cùng lại luôn có thể hóa nguy thành an...

Có lúc Tiểu Huyền có ý tỏ ra yếu thế, muốn đổi quân cầm hòa nhưng Thủy Nhu Thanh một lòng muốn thắng ván này, làm sao chịu đổi! Chẳng ngờ cứ như vậy một thời gian, mấy điểm trọng yếu trên bàn cờ đã bị Tiểu Huyền thừa dịp Thủy Nhu Thanh không muốn đổi quân mà né tránh để chiếm lấy, cục diện dần trở nên cân bằng.

Cuối cùng Thủy Nhu Thanh ngậy người!

Nàng vốn cho rằng chỉ cần vài nước là có thể giải quyết được tên “tiểu quỷ” này, chẳng ngờ lúc này ván cờ đã tới trung cuộc, hơn nữa tình hình bên mình càng lúc càng tệ. Lúc đầu, khi Hoa Tường Dung tới gọi mọi người ra ăn cơm, nàng còn kiêu ngạo tuyên bố rằng ván cờ này chưa đánh xong thì không ai được đi, bây giờ lại vô cùng hối hận, còn thâm bực mình vì việc Hoa Tường Dung không biết chơi cờ tướng, sau khi xem một lúc liền rời đi, nếu không nàng đã có thể giờ trò vô lại để thoát khỏi tai kiếp lần này...

Thủy Nhu Thanh vốn định lấy cơ lúc khai cuộc mình khinh địch để đòi chơi lại, nhưng vừa ngẩng đầu, bất gặp ánh mắt trong veo như có thể nhìn thấu tất cả của Tiểu Huyền thì lập tức chột dạ, đành cắn răng chơi tiếp. Có điều, lúc này nàng chẳng thể vẫn hời hợt cuộc, tốc độ đi càng lúc càng chậm, trong lòng thâm mong thuyền Tu Nhân đột nhiên va vào đá ngầm hay cái gì đó rồi lật ngửa để mình khỏi phải đánh tiếp ván cờ này.

Đoàn Thành khẽ ho một tiếng, đưa tay dụi mắt. Ván cờ này đã kéo dài suốt từ buổi trưa tới lúc hoàng hôn, bây giờ Thủy Nhu Thanh bại cục đã định, vậy mà cứ kéo dài thời gian, kiên quyết không chịu nhận thua. Hai người kia đang chơi còn chưa có cảm giác gì nhưng y là người đứng ngoài, sớm đã cảm thấy hết sức nhột nhột, có điều không dám mở miệng, sợ bị Thủy Nhu Thanh mắng cho một câu “xem đánh cờ không lên tiếng mới là quân tử”. Thêm vào đó, mấy ngày nay y đánh cờ với Tiểu Huyền bất kể ngày đêm, không được nghỉ ngơi đầy đủ, lúc này rốt cuộc không kìm được, ngáp dài một tiếng.

“Nếu buồn ngủ rồi thì mau đi ngủ đi!” Thủy Nhu Thanh biết rõ là mình sắp thua nhưng nói năng vẫn rất hùng hồn. “Theo tình hình hiện giờ thì sẽ phải đánh đến khi trời sáng mất...”

Đoàn Thành là m bằ m một câu: “Vậ cô còn không mau đi đi?”

“A!” Thủy Nhu Thanh làm bộ hô lớn một tiế ng nhưng ngoài miệng vẫn không chịu nhận sai. “Thì ra đế n lượt ta đi rô i, sao người không nhắ c ta sớm chứ?”

Đoàn Thành bị nàng làm cho tức tồ i vô cùng nhưng vẫn không dám phát tác. “Là ta đã nhằ m, quên không nhắ c cô, bây giờ đế n lượt cô đi rô i.”

Thủy Nhu Thanh dù rấ t không muố n nhưng đành cho con xe đi một bước nhỏ. Tiểu Huyề n phản ứng nhanh như chớp, lập tức đi nước tiế p theo. Thế là Thủy Nhu Thanh lại tiế p tục một hô i suy nghĩ dài miên man, miệng thì nói với Đoàn Thành: “Đừng làm ô n, ta phải tính toán kĩ xem nước tiế p theo nên đi thế nào...”

Đoàn Thành biện bạch: “Ta đâu có làm ô n.” Lúc này cái bụng y bỗng chẳng nề nang ai, kêu lên “ùng ục”.

Lại một canh giờ nữa trôi qua, trên bàn cờ, Tiểu Huyề n có con pháo nằ m ở đáy, hai con xe giáp công hai bên, tồ t phải thì đang thừa thế xông về phía trước, đã ở vào thế tấ t thắ ng. Thủy Nhu Thanh ngồ i ngẩn ngơ phía bên kia, sau hai tuầ n hương mà vẫn chẳng thấ y có động tác gì.

Tiểu Huyề n thấ y Thủy Nhu Thanh ngồ i nhìn bàn cờ, cúi đầ u trầm tư, chẳng hề động đậy, nề u không phải thấ y hàm răng trắ ng ngà của nàng thì thoáng lại cắ n vào môi, nó đã nghĩ ắ t hẳn nàng đang ngủ gật. Rồ t cuộc nó không tìm được, cá t tiế ng: “Dám chơi dám chịu, cô hà tấ t phải...” Đang nói dở, nó bỗng thấ y Thủy Nhu Thanh ngẩ ng đầ u lên, thoáng liế c mình một cái, ngay sau đó lại cúi xuố ng, đi nước tiế p theo.

Tiểu Huyên vô tình mất, lập tức nhìn thấy trong mắt Thủy Nhu Thanh đã dâng ngập nước. Trái tim đột nhiên chấn động, nó chưa bao giờ nghĩ rằng tiểu cô nương tâm cao khí ngạo này cũng có lúc yếu đuối như bây giờ.

Đầu óc đang ngán ngơ suy nghĩ nhưng bàn tay Tiểu Huyên vẫn đi nước kế tiếp theo kế hoạch đã định sẵn. Lần này, Thủy Nhu Thanh đi rất nhanh, xem ra đã chấp nhận số phận, chỉ là không muốn dễ dàng khuất phục, nhất định đợi đến lúc Tiểu Huyên chiểu hết cờ thì mới chịu nhận thua.

Trong lòng Tiểu Huyên lúc này lại đang cuộn trào sóng dữ. Đầu tiên, nó nghĩ đến việc Thủy Nhu Thanh thường ngày chẳng coi mình ra gì, hôm đó còn nói khích khiến mình đầu cờ với nàng, lại định ra giao ước làm nhục người khác như vậy, nhất định muốn bắt mình phải cúi đầu thì mới chịu vui lòng, làm gì có chút nể nang hay thương xót nào? Thế là nó hạ quyết tâm, coi như không nhìn thấy nước mắt của nàng, nghĩ bụng phải làm nhục nàng một phen thì mới giải được mối hận trong lòng. Nhưng sau đó nó lại nghĩ đến lời dạy của phụ thân, chỗ nào tha được cho người ta thì nên tha, giữa nó và nàng vô tình chẳng có thù sâu hận lớn gì, chẳng qua là tranh hơn thua miệng lưỡi, hà tất phải đuổi tận giết tuyệt như vậy? Huống chi nàng từ nhỏ đã không có mẫu thân ở bên chăm sóc, thường ngày tuy có chút đánh đá, dữ dằn nhưng quả thực cũng rất đáng thương...

Đầu óc Tiểu Huyên đang hỗn loạn, cứ tiện tay ứng phó liên miên nước, chợt nghe Đoàn Thành khẽ thở dài một tiếng. Định thân nhìn kỹ, nó phát hiện lúc này con pháo của mình đã khóa đáy bàn cờ, cặp xe thì liên thành một dải, chỉ cần đi thêm nước nữa là có thể chiểu hết đồi phương. Nhìn bộ dạng đứng ngơ không yên của Đoàn Thành lúc này, chắc hẳn là không nhận tâm thấy Thủy Nhu Thanh thua cuộc...

Thủy Nhu Thanh cũng biết là không còn cách nào cứu vãn tình hình, dứt khoát không phòng thủ nữa, đẩy mã lên trước một bước. Tuy Tiểu Huyền đi thêm nước nữa là có thể chiếu hết nàng nhưng nàng tốt xấu gì cũng có thể tung sát chiêu trong nước tiếp theo, coi như thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành.

Thủy Nhu Thanh đang cúi đầu, Tiểu Huyền không thể nhìn thấy cặp mắt nàng, chỉ thấy rằng nàng đã cắn vào môi để nếm máu, toát ra một vẻ bi tráng khó mà diễn tả bằng lời. Nó chợt nhớ lại bộ dạng lúng túng của mình khi nhìn thấy nàng lần đầu tiên, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ tươi cười đáng yêu của nàng khi lần đầu tiên nói chuyện với mình. Nó còn nhớ rõ dáng vẻ tinh nghịch như cười mà không phải cười của nàng ngày đó, bên tai bỗng lại vang lên tiếng trêu chọc mang theo chút thiện ý của nàng: “Có phải tôi bạc của người đâu, người đỏ mặt cái gì?”

Đầu óc Tiểu Huyền nóng bừng, chậm rãi đẩy quân xe đỏ sang ngang, nhưng lại không chiếu tướng mà đặt vào đường đi của quân xe đen. Nó đã quyết ý đổi xe để hòa ván này...

“A!” Đoàn Thành hô lên kinh ngạc. Tiểu Huyền trong lúc thất thần đã bỏ qua việc con mã đen của Thủy Nhu Thanh có thể đẩy xuống ngọa tào, chỉ cần không đổi xe là sẽ hình thành thế tất sát được ngay.

Tiểu Huyền lập tức phát hiện ra sơ suất của mình, khuôn mặt đỏ bừng lên, ngàn vạn lần không ngờ được vì lòng nhân từ nhất thời mà mình sắp phải thua ván cờ này. Trước mắt nó dường như đã xuất hiện bộ dạng vênh váo, tự đắc của Thủy Nhu Thanh, tuy câu nói “cả đời nghe theo mệnh lệnh của đô i phương” kia đã phần là đùa giỡn nhưng sau này chỉ sợ khó có thể ngẩng đầu trước mặt nàng. Nó thậm chí cảm thấy căm hận, chỉ muốn đưa tay lên tự tát mình một cái...

Thủy Nhu Thanh cũng ngây người, ngàn vạn lần không ngờ được vào lúc mấu chốt sắp giành được phần thắng mà thế cờ của Tiểu Huyền lại xuất hiện một sơ hở như vậy. Nàng thông minh vô cùng, vừa nhìn Tiểu Huyền đặt con xe đỏ vào đường đi của xe đen liền biết ngay nó có ý cầu hòa, nhưng hiện giờ nàng lại đang có cơ hội chiếu hết cờ đối phương, giành phần thắng ván này...

Thủy Nhu Thanh không chút do dự, lập tức cho mã ngoại tào chiếu tướng. Tiểu Huyền hết cách, đành đẩy tướng sang bên cạnh, thấy Thủy Nhu Thanh đã đặt tay vào quân xe đen, chỉ cần đánh thêm một nước nữa là có thể chiếu cho mình hết cờ...

Thủy Nhu Thanh cầm quân xe đen lên, thoáng do dự, không chiếu tướng mà ăn quân xe đỏ của Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền gần như không dám tin vào mắt mình, chợt nghe Thủy Nhu Thanh khẽ nói: “Ta đối rồi.” Không đợi Tiểu Huyền và Đoàn Thành trả lời, nàng đã đứng dậy đi luôn, không ngoảnh đầu nhìn lại lấy một lần. Có lẽ lúc đứng dậy nàng đã quá vội vã, một giọt nước lạnh giá bị hất văng tới, rơi vào tay Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền đưa tay vỗ nhẹ vai Đoàn Thành, trong giọng nói hơi run rẩy mang theo một vẻ bình tĩnh hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi của nó: “Huynh còn không mau đi ăn cơm, đệ sớm đã nghe thấy bụng huynh kêu réo rồi.”

Đoàn Thành cười gượng một tiếng, ánh mắt vẫn ngẩn ngơ nhìn đắm đắm vào bàn cờ.

Ván cờ này, không ngờ lại hòa!

Chương 10

HÀO KHÍ TRỊ THƯƠNG

Thuyền Tu Nhân vừa ghé vào bên đò huyện Bình Hương, Thủy Nhu Thanh đã mừng rỡ hô to một tiếng rồi tung người nhảy vọt lên bờ, sà vào lòng một người trung niên hơn bốn mươi tuổi. “Cảnh đại thúc chẳng lẽ có tài tiên tri? Sao lại biết hôm nay bọn cháu sẽ trở về?”

Người trung niên đó mày râu rậm, trán rộng mũi cao, chòm râu dài tôn lên vẻ không giận mà uy của khuôn mặt hình chữ quốc. Tướng mạo ông ta trông rất có khí độ, lúc này bị một thiếu nữ sà vào lòng ngay giữa chỗ đông người, còn nắm chặt lấy vạt áo không buông, theo lẽ thường mà xét thì lẽ ra phải cảm thấy lúng túng, nhưng trên khuôn mặt ông ta không hề có vẻ không vui. Ông ta thản nhiên mỉm cười với Hoa Tường Dung và Đoàn Thành, cuối cùng dừng ánh mắt trên người Tiểu Huyền, miệng thì vẫn cười nói với Thủy Nhu Thanh: “Ta làm gì có cái bản lĩnh tiên tri ấy, chẳng qua Dung tỷ tỷ của cháu sớm đã bảo lão đại nhà họ Đoàn dùng bồ câu gửi thư cho ta, kêu ta tới đây nghênh đón. Mặt mũi của Hoa đại tiểu thư lớn đến cỡ nào, nếu ta mà không ngoan ngoãn tới đây, chỉ e Chiết Hoa thủ của cha con bé sẽ gỡ tung cả bộ xương già của ta ra mất thôi.”

Lúc này Tiểu Huyền mới biết người trung niên này chính là Diêm Tình các chủ Cảnh Thành Tượng, nhân vật đứng đầu bốn đại gia tộc. Nó vô tình nghĩ ông ta nhất định phải có bộ dạng vô cùng oai vệ, chẳng ngờ lại bình dị, dễ gần thế này, trong lòng bất giác nổi lên bảy phần yêu thích.

Hoa Tường Dung mỉm cười, khom người làm lễ. “Cảnh đại thúc đã nể mặt cháu như vậy, lần sau nếu cha cháu uống được loại rượu nào ngon, cho dù bị phạt cháu cũng phải lấy trộm một ít để đem tới cho đại thúc.” Mọi người không ngờ Hoa Tường Dung xưa nay luôn nên nã mà cũng có lúc đi lấy trộm rượu ngon của phụ thân, đều cất tiếng cười rộ.

Thì ra Hoa Tường Dung sợ không hoàn thành được lời nhờ cậy của Lâm Thanh, thâm lo trên đường đi thương thế của Tiểu Huyền phát tác nên khi tới Vạn huyện đã nhờ Đoàn lão đại Đoàn Tân dùng bồ câu đưa thư cho Cảnh Thành Tượng ở đỉnh Minh Bội. Trong thư, nàng có nói sơ qua về tình hình của Tiểu Huyền, đồng thời xin Cảnh Thành Tượng mau tới huyện Bình Hương chờ sẵn.

Tiểu Huyền cảm thấy hai mắt Cảnh Thành Tượng nhìn tới, tựa như có hai luồng thực thể chạm vào người mình, trong thân thể bỗng trào lên một tia ấm áp, vô cùng dễ chịu, thế là lại càng khâm phục, vội vàng khom người thật sâu hành lễ. “Lỡ trúng phải độc thủ của kẻ gian, thẹn rằng không thể tự mình hồi phục, còn phải phiền Cảnh đại thúc ra tay cứu giúp, thực khiến tiểu tử xấu hổ vô cùng.” Chẳng rõ những lời thoại này được nó trích dẫn từ vở tuồng nào nữa.

Cảnh Thành Tượng ngẩn người, không ngờ đứa bé này lại nói năng thú vị như vậy, bèn cất tiếng cười ha hả.

Thủy Nhu Thanh lườm Tiểu Huyền một cái, nói với Cảnh Thành Tượng: “Đại thúc đừng thấy thằng nhóc này thật thà mà làm, nó là một tên tiểu quỷ đây.”

Cảnh Thành Tượng cười rộ. “Hảo tiểu tử, nếu không có chút chân tài thực học, há có thể được Thủy cô nương của chúng ta bình xét là tiểu quỷ?”

Thủy Nhu Thanh cười hì hì, nói: “Nếu để cháu bình xét các lão quý trong thiên hạ, ắt sẽ có một suất của Cảnh đại thúc đây.”

Cảnh Thành Tượng làm bộ dương dương tự đắc, vuốt râu cười, nói: “Cái đó là đương nhiên, Cảnh đại thúc của cháu tất nhiên là người có chân tài thực học nhất rồi.” Mọi người lại cười rộ.

Từ sau lần đánh cờ với Thủy Nhu Thanh, Tiểu Huyền chưa nói chuyện với nàng thêm lần nào. Hai bên đều hiểu rõ việc đã nương tay cho nhau trong ván cờ hôm đó, thành ra khi ở cùng nhau có một cảm giác rất lạ, thỉnh thoảng ngó qua, bắt gặp ánh mắt nhau đều vội vàng né tránh, không ai chịu hạ mình nói chuyện trước. Lúc này, Tiểu Huyền nghe Thủy Nhu Thanh gọi mình là “tiểu quý” nhưng lại chẳng khó chịu chút nào, trong lòng còn có cảm giác lâng lâng thích thú, khi ngẩng lên, nhìn thấy nàng đang nở nụ cười ngọt ngào với mình, bao nhiêu ân oán trước đây đều theo gió tan đi, để lại một thứ tình cảm kỳ diệu khó mà diễn tả bằng lời.

Đoàn Thành chưa được sư môn cho phép, không dám ở lại lâu, ngay sau đó đã ngỏ ý thuyết phục trở lại Vạn huyện. Cảnh Thành Tượng thì dẫn theo Hoa Tường Dung, Thủy Nhu Thanh và Tiểu Huyền đi về hướng đỉnh Minh Bội.

Trên đường đi, Cảnh Thành Tượng nói chuyện dí dỏm, Hoa Tường Dung dịu dàng, hiểu lòng người, Thủy Nhu Thanh thông minh, hoạt bát, Tiểu Huyền tinh nghịch, đáng yêu, bốn người ở cùng nhau hết sức hòa hợp.

Tranh thủ lúc nghỉ ngơi, Cảnh Thành Tượng bắt mạch cho Tiểu Huyền, trên khuôn mặt thoáng qua một tia kinh ngạc. “Lạ thật! Diệt Tuyệt thần thuật chuyên hút nguyên khí của người ta, người bị trúng thuật này sẽ như mắc bệnh nặng, nhưng sao trong cơ thể cháu lại tràn đầy sức sống thế này?”

Tiểu Huyên kể lại tỉ mỉ việc mình dùng Giá Y thần công để phá bỏ sự trói buộc của Ninh Hồ i Phong, Cảnh Thành Tượng cho dù là một bậc tông sư nhưng cũng không ngờ được trong thiên hạ này lại có môn công phu tự hủy hoại bản thân để làm tăng tiếm lực như thế, bèn liên tục hỏi han. Tiểu Huyên thấy Cảnh Thành Tượng tỏ ra rất có hứng thú, hai nàng Hoa, Thủy thì đề u lộ rõ vẻ kinh ngạc, trong lòng đấ c ý vô cùng, vội vàng nói hế t những điề u mình biế t. Có điề u, nó cũng chẳng hiểu mấ y về Giá Y thần công, không khỏi thấ m hận mình trước đây không chuyên câ n khổ luyện, thành ra bỏ lỡ mấ t cơ hội khoe khoang trước mặt Thủy Nhu Thanh...

Cảnh Thành Tượng nghe mà gật đầ u liên tục, hiểu ra rất nhiề u điề u. “Thuật rèn đúc của phái Binh Giáp vang danh thiên hạ, về mặt võ công thì xưa nay lại chẳng được giang hồ xem trọng mấ y. Giá Y thần công này tuy không hợp với những tôn chỉ võ học truyề n thố ng nhưng lại tự tạo ra cho mình một con đường riêng, nếu có thể phát huy thật tồ t thì hoàn toàn đủ để khai tông lập phái, danh vang võ lâm.” Thấ y Tiểu Huyên lộ vẻ đấ c chí, ông ta lại khen tiế p: “Thật không nhìn ra cháu còn nhỏ tuổi như vậy mà đã học được một môn kỳ công dị thuật thế này.”

Thủy Nhu Thanh đã quen đố i đầ u với Tiểu Huyên, xưa nay vô n chẳng coi võ công của Tiểu Huyên ra gì, bây giờ thấ y người có võ công cao nhấ t trong bô n đại gia tộc là Điềm Tình các chủ có vẻ xem trọng Giá Y thần công như vậy, nàng không khỏi nhìn nó bằ ng con mắ t khác, mừng thay cho nó, còn cảm thấ y mình dường như cũng được thom lây, bèn nói: “Cảnh đại thúc chớ coi thường tên tiểu quý này, cháu nghe Trùng đại thúc nói nó còn tinh thông cả *Thiên Mệnh bảo điển* do Xảo Chuyế t đại sư của Hạo Không môn truyề n lại nữa đấ y...”

“Ồ !” Cảnh Thành Tượng biế n hẫ n sắ c mặt. “Chuyện này là thế nào?”

Tiểu Huyên bèn kể lại quan hệ giữa phụ thân Hứa Mạc Dương và Xảo Chuyết đại sư. Kỳ thực, Hứa Mạc Dương tuy được Xảo Chuyết đại sư truyền công nhưng thực ra chỉ nhận được năm, sáu phần tinh túy của *Thiên Mệnh bảo điển*, Tiểu Huyên biết được còn ít hơn, chưa tới một, hai phần. Có điều ưu chỉ của *Thiên Mệnh bảo điển* là nhìn thấu nhân tình thế thái, soi tỏ vận mệnh, mà Tiểu Huyên vốn là trẻ con, chưa hiểu mấy về việc đời, do đó sở học được ấy chứng bằng những điều tai nghe mắt thấy, thành ra học ít hiểu nhiều, thu được rất nhiều hiệu quả. Nếu xét về khả năng lĩnh ngộ *Thiên Mệnh bảo điển*, cho dù Xảo Chuyết đại sư có tái sinh cũng chưa chắc so được với Tiểu Huyên, chỉ là bản thân Tiểu Huyên lúc này còn chưa biết mà thôi.

Cảnh Thành Tượng lặng lẽ lắng nghe, không tỏ thái độ gì, khuôn mặt lúc sáng lúc tối, đầy vẻ nặng nề.

Hoa Tường Dung thấy sắc mặt Cảnh Thành Tượng không tốt, không biết Tiểu Huyên đã nói sai điều gì, bèn cố ý chuyển chủ đề: “Cảnh đại thúc nói trong cơ thể Tiểu Huyên tràn đầy sức sống, như vậy chẳng lẽ dưới tác dụng của Giá Y thần công, Diệt Tuyệt thần thuật đã không chữa mà tự khỏi sao?”

“Không phải vậy.” Cảnh Thành Tượng trầm ngâm nói. “Chỗ lợi hại nhất của Diệt Tuyệt thần thuật là nó giống như con sâu bám vào xương tủy người ta, khó mà hóa giải, còn sinh ra một luồng lệ khí⁽⁷⁾ ẩn nấp bên trong tâm khiêu, khiến cho khí huyết ứ trệ, dùng thuốc khó mà chữa trị. Loại lệ khí này có tên gọi là “Nhộng Tháng Sáu”...”

“Nhộng Tháng Sáu?” Thủy Nhu Thanh buột miệng nói. “Cái tên này thực kỳ lạ!”

“Tháng Sáu chính là thời điểm nhộng tằm phá kén chui ra. Cái tên này là để hình dung trong cơ thể người trúng phải Diệt Tuyệt thân thuật như có một con nhộng ẩn nấp, bình thường thì không có gì nhưng một khi bị kinh động sẽ lập tức phá kén chui ra, muốn phá được thuật này thì phải có lòng kiên nhẫn rút tơ lột kén.” Cảnh Thành Tượng khẽ thở dài. “Người cứu trị nếu không biết cách, để luồng lệ khí kia bùng lên, khí huyết trong cơ thể người bệnh sẽ không có chỗ phát tiết, trào ra ngoài qua thất khiếu, người bệnh sẽ phải chịu nỗi khổ tinh huyết sôi trào suốt năm ngày mới chết, tử trạng rất thảm, không cách nào cứu được, do đó thuật này mới có tên là Diệt Tuyệt.”

Hoa Tường Dung thấy Tiểu Huyền nghe Cảnh Thành Tượng nói xong thì đứng ngơ ngẩn không yên, sợ nó lo lắng, bèn vội an ủi: “Y thuật của Cảnh đại thúc quán tuyệt thiên hạ, nhất định sẽ có cách chữa khỏi cho đệ.”

Cảnh Thành Tượng ngạo nghễ cất tiếng: “Hạo Nhiên chính khí của Điem Tinh các ta phát ra từ tâm mạch, luôn giữ được sự sáng suốt và tràn đầy, có thể độ nguyên thân của vạn vật, chuyên hóa giải các loại sát khí, chính là khải tinh trời sinh của thuật này.”

“Vậy thì tốt quá!” Thủy Nhu Thanh vỗ tay, nói. “Cháu đã nói rồi mà, loại tà thuật ma đạo thế này làm sao có thể sánh được với thân công cái thế của Cảnh đại thúc.”

“Tiểu nha đầu chớ nên tăng bốc bừa bãi.” Trên mặt Cảnh Thành Tượng thoáng qua một tia phiến muộn. “Giá Y thân công tuy làm tổn thương nguyên khí nhưng lại có thể khơi dậy tiềm lực vô hạn trong cơ thể người ta, mười phần bá đạo, đã hoàn toàn áp chế được Diệt Tuyệt thân thuật. Có điều luồng lệ khí tên gọi Nhộng Tháng Sáu kia thì lại cực kỳ ngoan cố, tuy đã rời khỏi tâm mạch nhưng lại tỏa đi khắp kỳ kinh bát mạch, hòa quyện với chân nguyên trong cơ

thể, nếu không kịp thời trừ bỏ tận gốc thì chỉ e sẽ để lại hậu họa rất lớn. Hiện giờ tuy có thể truyền Hạo Nhiên chính khí vào trong cơ thể đứa bé này để bảo vệ tâm mạch nhưng muốn chữa khỏi hoàn toàn thì phải tốn rất nhiều công sức.”

Tiểu Huyền nghe mà trợn mắt há miệng, không ngờ mình tùy tiện sử dụng Giá Y thần công lại gây ra hậu họa lớn như vậy, chẳng trách khi đó Lâm Thanh và Trùng đại sư đều cảm thấy rất đau đầu, trong lòng nó không kìm được hỏi thăm một lượt mười tám đời tổ tông nhà Ninh Hồ i Phong. Có điều nghe giọng Cảnh Thành Tượng thì hẳn là vẫn còn có thể chữa được, nó cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Hoa Tường Dung hơi biếc sắc mặt, không đoán ra được cái gọi là “tốn rất nhiều công sức” kia là có ý gì. Nàng rất sợ không hoàn thành được sự nhờ cậy của Lâm Thanh, bèn vội vàng nói: “Đứa bé này là do Trùng đại sư đích thân giao phó cho bốn đại gia tộc, Cảnh đại thúc nhất định phải chữa khỏi cho nó...”

Thủy Nhu Thanh tò mò hỏi: “Tại sao Dung tỷ tỷ không nhắc tới Lâm đại ca?”

Hai má Hoa Tường Dung thoáng ửng hồng. “Ở trước mặt Cảnh đại thúc mà muội cũng dám gọi là “Lâm đại ca” sao?”

Thủy Nhu Thanh cười hì hì, nói: “Tỷ gọi được thì tại sao muội lại không gọi được? Chẳng lẽ muội phải gọi tỷ là Dung cô cô?”

Cặp mắt như có thể nhìn thấu thiên cơ của Cảnh Thành Tượng nhìn lướt qua khuôn mặt ửng hồng của Hoa Tường Dung, đoạn ông ta cất tiếng cười lớn. “Cháu yên tâm, nếu không thể trả lại cho bọn cháu một tên “tiểu quý” sôi nổi, hoạt bát, ta há chẳng phải đã thẹn với cái tiếng “đại thúc” mà bọn cháu gọi rồi sao?”

Thủy Nhu Thanh nhìn Tiểu Huyên, cười, nói: “Hi hi, Cảnh đại thúc không cần nôn nóng, cứ chữa từ từ là được. Dù sao Lâm thúc cũng không đến đón tên tiểu quý này ngay đâu, vừa hay có thể đưa nó đi xem Hành Đạo đại hội của bọn đại gia tộc chúng ta.” Nghe giọng điệu hưng phấn của nàng, cứ như là chỉ mong Tiểu Huyên bị thương nặng, khiến Tiểu Huyên nghe mà dở khóc dở cười.

Cảnh Thành Tượng dường như không muốn nhắc tới Hành Đạo đại hội, bèn ngoảnh đầu qua hỏi Tiểu Huyên: “Cháu có biết chữ không?”

Tiểu Huyên gật đầu về kiêu ngạo. Cảnh Thành Tượng lại hỏi: “Có biết về các huyết đạo không?”

Hứa Mạc Dương tuy cũng từng dạy cho Tiểu Huyên một chút võ công nhưng với tính hiếu động, nghịch ngợm, nó làm sao chịu được lòng học tập, còn xa mới chuyên tâm như lúc theo Đoàn Thành học cò, tổng cộng cũng chỉ biết được một vài huyết vị cần sử dụng khi thi triển Giá Y thần công. Lúc này, nghe Cảnh Thành Tượng hỏi một cách nghiêm túc như vậy, nó không khỏi hơi đỏ mặt, nhưng rốt cuộc cũng đành khẽ lắc đầu.

“Nhộng Tháng Sáu sẽ di chuyển khắp thân thể người bệnh theo từng thời điểm, do đó người bệnh phải tự mình cảm nhận, sau khi xác định được vị trí chuẩn xác mới có thể ra tay chữa trị.” Cảnh Thành Tượng thấy Tiểu Huyên lộ vẻ khó xử, bèn cười khà khà, nói: “Cháu không biết cũng chẳng sao, chỗ ta có không ít y thư, cháu có thể tìm hiểu về vị trí của các kinh mạch, huyết đạo trước.” Sau đó, ông lại nói với giọng nhấn mạnh: “Đây là việc có liên quan tới tính mạng, cháu nhất định phải chăm chỉ học tập.”

Tiểu Huyên một lòng hy vọng ngày sau có thể theo Lâm Thanh xông pha giang hồ, vốn đã có lòng muốn học võ công, nghe thấy

vậy thì rá' t hợp ý, liê' n gặt đầ' u lia lia.

Thủy Nhu Thanh vô' n có tâm tư riêng, thừa dịp này bèn đưa tay vỗ nhẹ vai Tiểu Huye' n. “Cảnh đại thúc đã đầ' ng ý thu người làm đầ' đệ rô' i, còn không mau khắ' u đầ' u đi?”

Cảnh Thành Tượng vội vàng lắ' c đầ' u, nghiêm túc nói: “Thanh Nhi chớ có nói bừa! Đây chẳng qua là một bước bắ' t buộc để trị thương, Tiểu Huye' n đã có những minh sư như Âm khí vương và Trùng đại sư rô' i, ta làm sao dám tùy tiện thu cậu ta làm đầ' đệ?”

Thủy Nhu Thanh hơi lè lưỡi, không dám nói gì thêm. Tiểu Huye' n thì lại biế' t Lâm Thanh tuyệt đầ' i không có thời gian rảnh để dạy mình võ công, bèn buồ' n bã không nói gì.

Hoa Tường Dung vội vàng chuyển chủ đề' : “Nghe Tiểu Huye' n nói khi thi triển thuật này, Ninh Hồ' i Phong vừa phải đâm kim vừa phải bắ' huyết, xem ra tuy nó lợi hại nhưng lại chẳng có tác dụng mắ' y. Thử nghĩ mà xem, nế' u đã bắ' t được người ta rô' i thì câ' n gì phải thi triển loại tà thuật này, cháu có cảm giác nó cứ như gân gà vậy, bỏ thì tiể' c mà dùng thì vô dụng.”

Cảnh Thành Tượng thở dài, than: “Cháu chớ nên coi thường Diệt Tuyệt thầ' n thuật, nó là một loại bí thuật bắ' t truyề' n của Ngự Linh đường, thủ pháp nặng nhẹ khác nhau sẽ tạo ra những hiệu quả khác nhau, hơn nữa còn có thể ẩn náu trong cơ thể người ta một thời gian dài rô' i mới phát tác, chính là biện pháp tồ' t nhấ' t để khô' ng chế' các giáo đầ' dưới trướng...”

Tiểu Huye' n và hai nàng Hoa, Thủy lại một lầ' n nữa nghe thắ' y ba chữ “Ngự Linh đường”, đầ' u không tìm được, kêu lên kinh ngạc. Ngay đầ' n Âm khí vương cũng không biế' t gì về' Ngự Linh đường, vậy mà một người chẳng mắ' y khi bước chân ra ngoài giang hồ' như Diễm Tình các chủ lại biế' t tới thề' lực thầ' n bí này. Thủy Nhu

Thanh hỏi với giọng nghi hoặc: “Diệt Tuyệt thân thuật là bí thuật bất truyền của Ngự Linh đường, tại sao Cảnh đại thúc lại biết tường tận như vậy?”

Cảnh Thành Tượng ngẩng đầu ngạo nghễ, trên khuôn mặt thoáng qua một tia sát khí, chậm rãi nói: “Ngự Linh đường chính là kẻ địch truyền đời của bốn đại gia tộc ta trong suốt mấy trăm năm nay, ta mà không biết thì còn ai biết được?”

Hai nàng Hoa, Thủy nhất tề chấn động, đưa mắt nhìn nhau, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh nghi bất định. Hoa Tường Dung là con gái của Phiên Thiên lâu chủ Hoa Khứ Hương, Thủy Nhu Thanh xét theo bố i phận cũng là đường muội của Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ, cả hai đều có thể coi là những người nổi bật trong hàng đệ tử đời thứ hai của bốn đại gia tộc, xưa nay luôn cho rằng các bí mật của gia tộc mình đều thấu tỏ, nhưng mãi tới lúc này mới biết Ngự Linh đường chính là kẻ thù truyền kiếp của bốn đại gia tộc mình.

Thủy Nhu Thanh đang định hỏi tiếp, Cảnh Thành Tượng đã rào bước về phía trước, hồ hững cá t tiế ng: “Dung Nhi, Thanh Nhi bất tất phải đa nghi, Hành Đạo đại hội đã tới gần, các cháu sớm muộn cũng sẽ biết bí mật này thôi...”

Tiểu Huyền cả kinh, sau đó lại nghĩ suốt một tháng tới mình sẽ ở chung với vị Điểm Tình các chủ đứng đầu bốn đại gia tộc này, ắt có thể từ từ hỏi han các bí mật. Đưa mắt nhìn Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh lúc này đang lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nó nháy mắt với hai nàng mấy cái rồi tung tăng chạy theo Cảnh Thành Tượng.

Dãy La Tiêu trải dài mấy trăm dặm, cao đến tận mây, hiểm trở vô cùng, bên trong có vô số rừng cây thác nước, khe rãnh hiểm trở, hơn nữa khắp núi còn mọc đầy tùng xanh, tỏa bóng râm mát, thường xuyên có các loài dã thú như hổ, báo ra vào, hiếm có bóng

người lui tới. Nơi đây thực giống như một chốn đào nguyên tiên cảnh hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, tràn ngập vẻ thần bí và kỳ ảo ít ai hay biết.

Bốn người đi trong núi suốt hai ngày liền, trong tầm mắt chỉ toàn là cảnh núi non hiểm trở, rừng cây mịt mù, không thấy bóng người qua lại, đã vào tận sâu trong dãy La Tiêu. Giữa khu rừng rậm rạp thấp thoáng xuất hiện một con đường núi gập ghềnh, Thủy Nhu Thanh đưa tay chỉ về phía trước. “Nhìn kìa, đó chính là đỉnh Minh Bội.”

Tiểu Huyền ngược mắt nhìn theo, xuyên qua những tán lá rậm rạp, thấp thoáng nhìn thấy một ngọn núi cheo leo, hùng vĩ. Giữa tầng mây trắng vờn quanh, ngọn núi ấy giống hệt một mảng mực đen trên tờ giấy Tuyên Thành trắng muốt, trong sự mộc mạc lặng lẽ vẽ ra một vẻ tráng lệ vô song, tràn đầy khí thế. Thêm vào đó, lúc này nắng nhẹ tỏa xuống, gió mát vi vu, nhìn thấy cảnh tượng như vậy thực khiến người ta muốn cất tiếng hú dài để tỏ lòng sáng khoái.

Cảnh Thành Tượng dường như biết được suy nghĩ trong lòng Tiểu Huyền, bèn vuốt râu hú dài. Tiếng hú của ông ta nghe rất thuần hậu, tựa như đang kê ngang sáo bên miệng mà thôi, âm thanh vang xa mà y dậm khiến chim rừng nháo nhác bay lên, muôn vàn chiếc lá cây cùng lay động. Tiếng hú ấy kéo dài hồi lâu không dứt, bỗng lại có một tiếng hú dài khác vang lên. Tiếng hú mới này mãnh liệt, dữ dội, tựa như tiếng trống trận rền vang, hòa làm một với tiếng hú của Cảnh Thành Tượng, khiến cho tâm tư của Tiểu Huyền trôi dạt, chỉ hận không thể gõ phách ca vang để tỏ cái khí phách trong lòng.

Tiếng hú mãnh liệt kia càng lúc càng tới gần rồi đột nhiên dừng lại. Một người bỗng xuất hiện trên đường, rào bước đi tới. “Hạo

Nhiên chính khí của Cảnh đại ca làm kinh động cả đỉnh Minh Bội, thực là có nhã hứng quá!”

Cảnh Thành Tượng cười đôn hậu, nói: “Nếu không như vậy, làm sao mời được đại giá của huynh đệ tới đây?”

Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh bước lên trước hai bước. “Bái kiến Vật nhị thúc!”

Tiểu Huyên thấy người này cao tới tám thước, râu mọc tua tủa, vóc người tráng kiện, tựa như một ngọn tháp sắt, mỗi bước đi đều khiến mặt đất xuất hiện một cái hố nhỏ nhưng bụi đất lại không hề bốc lên, toát ra một thứ khí độ khiến người ta kinh sợ. Nghe cách xưng hô của Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh với người này, Tiểu Huyên lập tức biết đây chính là Anh Hùng chủ Vật Thiên Thành, sư phụ của ba huynh đệ họ Đoàn, vội vàng bước lên phía trước hành lễ. Nó xưa nay vốn mồm mép trơn tru nhưng sau khi thấy khí thế ngợp trời của Anh Hùng chủ thì lại chẳng nói nổi lời nào.

“Hai vị diệt nữ xin miễn lễ! Không biết đại ca gọi tiểu đệ đến đây là có việc gì?” Vật Thiên Thành cất tiếng đáp lời, chợt nghe Cảnh Thành Tượng nói khẽ vào tai mình điều gì đó, ánh mắt liền nhìn qua phía Tiểu Huyên, thân thể đột nhiên chấn động, dường như phát hiện ra việc gì đó rất đáng ngạc nhiên.

Cảnh Thành Tượng thấy vẻ ngạc nhiên của Vật Thiên Thành, sắc mặt càng nặng nề. “Nhị đệ, xin qua bên này nói chuyện!” Rồi hai người cùng đi vào khu rừng bên cạnh, để Hoa Tường Dung, Thủy Nhu Thanh và Tiểu Huyên đứng đó ngơ ngác nhìn nhau.

Hoa Tường Dung giới thiệu với Tiểu Huyên: “Đỉnh Minh Bội có diện tích hơn ba trăm mẫu, nằm ngay ở cửa vào chính là Anh Hùng chủ, phía bên trái đỉnh Minh Bội là bốn doanh của Ôn Nhu

huong, nằ m chính giữa là Thông Thiên điện, sau điện là Điểm Tình các, còn phía bên phải là Phiên Thiên lâu.”

Tiểu Huye`n tới lúc này mới biế t thì ra bồ`n đại gia tộc thường ngày đề`u ở trên đỉnh Minh Bội, sau khi đưa mắ t ngó nghiêng một hồ`i bèn nói: “Đệ từng nghe cha đệ nói trên Anh Hùng Chủng có khắ c tên của tá t cả anh hùng trong thiên hạ, tại sao lại không thắ y đâu?”

Thủy Nhu Thanh cười, nói: “Nế`u đặt một tá m bia mộ lớn ở ngay trên đường, há chẳng phải sẽ dọa người ta sợ chề t khiế p sao?”

Tiểu Huye`n ngẫm lại thắ y cũng có lý nhưng ngoài miệng thì không khách sáo chút nào: “Cô nhát gan như chuột nên mới thế`, chứ ta thì chẳng sợ đâu, lúc nào có thời gian rảnh phải tới xem thử mới được.”

“Ai nhát gan như chuột chứ?” Hai tay chồ`ng nạnh, Thủy Nhu Thanh tức tô`i nói. “Đừng nói là ta không cảnh cáo ngươi trước nhé, trong Anh Hùng chủng, khắ p nơi đề`u có cơ quan, nế`u ngươi mà chạy bừa bãi, một khi lạc đường thì chẳng ai có thể cứu ngươi đâu.”

Tiểu Huye`n cũng đưa tay chồ`ng nạnh, đố p chát lại Thủy Nhu Thanh: “Sao vừa về` đề`n nhà là cô đã ra về ta đây rô`i thế`?”

Hoa Tường Dung sợ bọn họ lại tiế p tục cãi nhau, vội vàng nói với Tiểu Huye`n: “Một tá m bia mộ có gì hay mà xem, chi bằ ng đề`u tử tử dẫn đệ tới Phiên Thiên lâu chơi nhé?”

Tiểu Huye`n ngượng ngừng đưa tay gắi đầ`u. “Nghe nói tên của Minh Tướng quân xé p hàng đầ`u trên Anh Hùng Chủng, đệ rắ t không phục. Theo đệ thắ y, má y năm nữa người đứng đầ`u trên đó phải là Lâm thúc thúc mới đúng.”

Thủy Nhu Thanh lần này không đố i nghịch với Tiểu Huyền, vỗ tay khen phải.

Hoa Tường Dung nghe nhắc đến Lâm Thanh, vừa mong Tiểu Huyền nói thêm vài câu, vừa sợ bị người khác nhận ra vẻ khác thường của mình. Tiểu Huyền thì không sao nhưng nếu bị Thủy Nhu Thanh nhìn ra tâm sự thì gay to, chỉ sợ chẳng bao lâu sau mọi người ở đỉnh Minh Bội sẽ biết hết. Nghĩ tới đây, hai má nàng không khỏi ửng hồng, vội vàng lên tiếng để che đậy: “Cứ nên tới Phiên Thiên lâu trước đã rồi hãy tới Anh Hùng chúng. Hì hì, phụ thân ta nhất định sẽ thích đệ đấy.”

Tiểu Huyền từng nghe Lâm Thanh và Trùng đại sư nhắc tới vị Tứ Phi công tử Hoa Khứ Hương tự xưng là “phi rượu ngon không uống, phi nhạc hay không nghe, phi thơ hay không ngâm, phi mỹ nhân không nhìn” này rồi, trong lòng cũng tò mò vô hạn. So với sự nhân hậu, hiền từ của Cảnh Thành Tượng, vẻ hào khí xung thiên của Vật Thiên Thành, vị Phiên Thiên lâu chủ này có lẽ hợp với nó hơn, nó bèn vội vàng nói: “Hay lắm, hay lắm, người đệ muốn gặp nhất chính là Hoa thúc thúc đấy! Chỉ cần Dung tỷ tỷ không đuổi đệ, đệ sẽ ở lại Phiên Thiên lâu, không đi nữa...”

Thủy Nhu Thanh thì lại tỏ ra không vui. “Hừ, có bản lĩnh thì người đừng tới Ôn Nhu hương.”

Tiểu Huyền nghĩ tới bốn doanh Sách phong, Khí tường, Kiếm quan, Dao lũy của Ôn Nhu hương, trong lòng lại ngửa ngáy. Nghĩ đến việc hai nàng Hoa, Thủy đều xem trọng mình như vậy, muốn mời mình tới làm khách, nó vui sướng vô cùng, quên cả đố i đầu với Thủy Nhu Thanh. “Được rồi, vậy ta sẽ tới Ôn Nhu hương trước rồi tới Phiên Thiên lâu, sau đó chúng ta sẽ cùng ghé thăm Anh Hùng chúng. Dù sao cũng có thời gian một, hai tháng, đủ để ta đi chơi khắp đỉnh Minh Bội...”

Hoa Tường Dung vội vàng nói: “Đệ đừng có đi lại lung tung, hậu sơn chính là cấm địa của bọn đại gia tộc bọn ta đây...”

Thủy Nhu Thanh cười, nói: “Có ta và Dung tử tử quản giáo, đảm bảo người không dám chạy lung tung...”

Giọng nói của Cảnh Thành Tượng đột nhiên vang tới: “Một tháng này cháu không được đi đâu hết, hãy ngoan ngoãn ở trong Diễm Tình các học hết vị trí các kinh mạch, huyết đạo cho ta.”

Tiểu Huyền ngậy người, nhủ thầm không biết có phải mình quá nhạy cảm hay không, nghe giọng của Cảnh Thành Tượng dường như có sự nghiêm khắc khác thường. Ngẩng đầu nhìn, Cảnh Thành Tượng và Vật Thiên Thành sánh vai nhau từ trong rừng đi tới, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc. Nó không biết đã xảy ra chuyện gì, đành ngoan ngoãn cúi đầu đáp “vâng”.

Vật Thiên Thành lẳng lặng nhìn Tiểu Huyền, suốt hồi lâu không nói gì. Tiểu Huyền bị ông ta nhìn đến sồn gai ốc, không biết mình đã phạm phải lỗi gì, nhất thời chân tay lúng túng, đứng ngơ i không yên, muốn trốn ra sau lưng Hoa Tường Dung thì lại sợ bị Thủy Nhu Thanh coi thường, đành lầy hết can đảm khẽ hỏi: “Cháu từng nghe cha cháu nói về Thức Anh Biện Hùng thuật của Vật nhị thúc, nhị thúc đang xem tướng cho cháu chăng?”

Vật Thiên Thành cất giọng nặng nề, nghe như đang lẩm bẩm với chính mình: “Chắc là không nhầm rồi!” Đột nhiên giật mình tỉnh táo trở lại, ông ta cất tiếng cười vang, xoay người rời đi, vừa đi vừa nói: “Thức Anh Biện Hùng thuật thì sao? Người tính trời tính thì sao? Vãn đề nan giải này xin được giao lại cho Cảnh đại ca...” Giọng nói ấy dần rời xa, rốt cuộc đã không thể nghe thấy nữa.

Cảnh Thành Tượng trầm ngâm hồi lâu rồi khẽ thở dài một tiếng, đi về phía trước. Ba người không dám nói nhiều, vội vàng đi

theo, lòng đã y nghi vắng.

Lên đến đỉnh Minh Bội, thứ đập vào mắt đầu tiên là một hàng cây chọc trời, dễ phải cao đến hơn hai trượng, đan kín đến nỗi không một tia sáng nào có thể lọt qua.

Tiểu Huyền mở to mắt nhìn, hàng cây đó phải có tới hơn ngàn cây, cây nào cây nấy thẳng tắp, mạnh mẽ, không có cành đâm ngang, hơn nữa còn san sát nhau và được lột hết vỏ, chỉ còn lại thân cây trơn màu xanh nhạt, bên trên lốm đốm những điểm đen ngang dọc, trông rất cổ xưa. Cả hàng cây như tạo thành một bức tường, khe hở rộng nhất cũng chỉ chừng hai, ba tấc, người và động vật đều khó chui lọt. Những chỗ trên cao một trượng, cành lá lại rậm rạp, um tùm, đan xen nhau, còn có rất nhiều loài chim rừng không rõ tên gọi không ngừng bay lên hạ xuống, cất tiếng hót trong trẻo, tạo nên sự đối lập hết sức thú vị với phần thân cây cứng cáp, trơn trượt phía dưới, khiến người ta có cảm giác đã bước ra ngoài trần thế...

Trên đường đi, tuy Tiểu Huyền đã từng tưởng tượng rất nhiều lần về đỉnh Minh Bội nhưng ngàn vạn lần không ngờ được lại có thể nhìn thấy một cảnh tượng kỳ diệu thế này, nhất thời há hốc miệng, chẳng nói được gì.

Hoa Tường Dung giải thích với Tiểu Huyền: “Đây là giống cây bạch dương vốn sinh trưởng ở miền Bắc, tổ tiên của ta khi đến đây đã mang theo hạt giống của cây để trồng khắp đỉnh núi này, bây giờ đã tạo thành một bức bình phong thiên nhiên, mời gọi rất nhiều loài chim đến làm tổ, quanh năm líu lo ca hát. Vì nơi đây lúc nào cũng có tiếng chim hót vờn quanh nên mới được gọi là đỉnh Minh Bội...”

“Tên tiểu quỷ ngươi nhìn đến rồi đấy rồi đúng không?” Thủy Nhu Thanh thấy bộ dạng ngẩn ngơ của Tiểu Huyền, bật cười khúc khích. “Ta thích nhất là những con chim này đấy, khi không có việc gì, ta thường tới đây nghe chúng hót.”

Mãi một lúc sau, Tiểu Huyền mới thốt được một câu: “Thì ra tổ tiên của cô cũng là người miền Bắc. Ta từng nghe cha ta kể về thảo nguyên và sa mạc ở Tái Ngoại, chỉ là đến giờ vẫn chưa có cơ hội đi mở mang kiến thức một phen.”

Cảnh Thành Tượng hồ hững nói: “Mấy trăm năm trước, bọn nhà Cảnh, Hoa, Thủy, Vật đều là vọng tộc ở Trường An, vì trốn tránh tai họa nên mới xuống miền Nam, vào ẩn cư ở nơi này.”

Tiểu Huyền muốn hỏi bọn đại gia tộc có kẻ thù như thế nào mà bị ép đến mức phải di cư như thế, nhưng thấy bộ dạng nghiêm túc của Cảnh Thành Tượng thì lại không dám nói gì. So với dáng vẻ nho nhã, hiền từ lúc mới gặp, giờ đây Điểm Tình các chủ đường như đã biến thành một con người khác.

Thủy Nhu Thanh bước lên trước mấy bước, tới bên một gốc cây lớn, đặt tay lên thân cây, nhìn qua phía Tiểu Huyền. “Ngươi đoán xem bên trong là gì?”

Tiểu Huyền định thàn nhìn kỹ, thấy cái cây đó có bề ngang phải hơn một trượng, bóng loáng, phẳng lì, bên trên còn có khe hở, ở rìa thấp thoáng nhìn thấy đầu vút của trục quay, mới hay thì ra đây là một cánh cửa. Một nơi thàn bí khó lường thế này quả là hợp với sở thích của nó, có điều nó không đoán ra phía sau đó là một cảnh tượng kinh người thế nào, liền chậm rãi lắc đầu, thàn nghĩ cái cây này lớn như thế, chỉ e đã gần ngàn tuổi, thực chẳng rõ bọn đại gia tộc dọn đến đây được bao nhiêu năm rồi.

Thủy Nhu Thanh vận kinh vào tay, cửa lập tức mở ra. Trên trục cửa đã được bôi trơn bằng dầu hoặc là có thứ cơ quan nào đó không chế, không phát ra tiếng động nào.

Gió nhẹ hiu hiu, khói mây lớn vờn, một tia nắng xé tan sương mù chiếu tới, hóa thành một mảng màu sắc rực rỡ giữa không trung, khiến người ta nhìn mà hoa mắt.

Phía sau cánh cửa là một khoảng đất bằng rộng chừng mấy trăm bước chân, trong làn sương mù buổi sớm, nơi đây lại càng toát ra vẻ bát ngát, mênh mông, thoạt nhìn cứ như không có điểm tận cùng. Bước chân vào cửa, con đường lát đá xanh tỏa đi ngang dọc khắp nơi, hai bên đường được điểm xuyết bằng cỏ cây xanh biếc, tiếng chim hót không dứt bên tai, khiến người ta cứ ngỡ đây là tiên cảnh.

Tiểu Huyền cảm thấy trước mắt bỗng sáng bừng, không khỏi liu lười kinh ngạc, ai mà ngờ nổi phía sau bức tường cây kia lại là một vùng trời đất bao la thế này. Nó tự vẫn, thấy bản thân mình đã từng đi khá nhiều nơi, nhưng so với những gì tai nghe mắt thấy trên đỉnh Minh Bội hôm nay thì quả thực không đáng nhắc tới.

Trên đường đi có thể nhìn thấy rất nhiều người, không một ai mang theo binh khí, cách ăn vận cũng khác nhau. Các nữ tử đa phần đều thướt tha, duyên dáng, có người trang điểm nhẹ nhàng, toát ra phong thái tự nhiên, có người lại búi tóc cao, đi guốc gỗ, bước chân thoăn thoắt. Các nam tử thì đa phần đều phong độ hiên ngang, có người mặc kinh trang bó sát, bước đi như rồng như hổ, người thì vận áo dài, đội mũ cao, mang phong cách thời cổ. Gặp Cảnh Thành Tượng, bọn họ đều dừng lại hành lễ, đủ thấy Cảnh Thành Tượng có uy vọng rất cao trong bốn đại gia tộc. Cũng có người dừng chân trò chuyện với Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh, ánh mắt liếc qua phía Tiểu Huyền vẻ tò mò.

Tiểu Huyên thấy người của bộ n đại gia tộc đa phâ n đề u khôi ngô, tuấ n tú, toát ra vẻ tiêu sái, ung dung, trong lòng lấ y làm kỳ lạ. Nó thường ngày chưa từng cảm thấ y mình xấ u xí, nhưng lúc này bỗng có cảm giác tự thẹn vì thua kém người. Có điề u, ngoài mặt nó vẫn tỏ ra hế t sức bình thản, còn ưỡn ngực, ngẩng cao đầ u, mắ t chẳng nhìn nghiêng, điề m nhiên đón nhận ánh mắ t tò mò của những người xung quanh.

Bộ n người đi được gầ n ngàn bước chân, xuyên qua một khoảng đầ t tro ́ ng, phía trước bỗng xuấ t hiện một ngọn núi nhỏ. Bức tường cây bạch dương kéo dài tới dưới ngọn núi này thì dừng lại, nơi chân núi có ba con đường, hai bên phải trái là đường lát đá xanh, còn con đường ở giữa thì là một câ u thang đá dẫn lên đỉnh núi. Đứng tại đây, thấ p thoáng có thể nhìn thấ y một tòa cung điện ẩn hiện giữa sương mù.

Tiểu Huyên nhớ Hoa Tường Dung từng nói phía bên trái là bộ n doanh của Ôn Nhu hương, phía bên phải là Phiên Thiên lâu, bèn đưa mắ t nhìn, nhưng mọi thứ đã bị sương mù che kín nên chẳng thể nhìn thấ y gì.

Cảnh Thành Tượng hít sâu một hơi, chỉ tay về ́ phía tòa cung điện trên đỉnh núi, trong giọng nói tràn ngập vẻ ngạo nghễ và tự hào: “Đó chính là Thông Thiên điện!” Dừng lại một chút, ông ta ra lệnh: “Dung Nhi và Thanh Nhi hãy về ́ nhà trước, Tiểu Huyên theo ta đi bái kiề n Thiên Hậu.”

Tiểu Huyên cảm thấ y nghi hoặc, không biế t Thiên Hậu này rô t cuộc là ai? Ngẩng đầ u nhìn, nó thấ y mấ y trăm bậc thang đá nô i nhau san sát, kéo dài đế n tận đỉnh núi ngợp trong mây. Trên các bậc thang đầ y vế t nứt nẻ, phủ rêu xanh, khác hẳn con đường lát đá trơn bóng dưới chân, toát ra vẻ cổ kính khiề n người ta chỉ muố n được đặt chân lên. Còn tòa cung điện lúc ẩn lúc hiện kia tuy chẳng thể

nói là hùng vĩ, tráng lệ, nhưng kết hợp với làn mây mù trắng xóa xung quanh lại khiến người ta cảm thấy nó xa xăm vô tận, tràn đầy vẻ tịch mịch, trang nghiêm. Thêm vào đó, nơi đây mọc đầy thông tùng, ngọc bích xanh, cho dù không có tiếng chuông sớm trống chiều nhưng vẫn mang đậm nét trang trọng, mộc mạc, quả không thẹn với cái tên Thông Thiên.

Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh không dám trái lời Cảnh Thành Tượng, dù muôn vàn lần không muốn nhưng cũng đành rời đi. Thủy Nhu Thanh tranh thủ thấp giọng nói với Tiểu Huyền: “Nhớ dưỡng thương cho tốt, mấy ngày nữa ta sẽ đến chơi với ngươi.”

Tiểu Huyền thấy lòng ấm áp, quen nhau đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nó cảm nhận được sự quan tâm mà Thủy Nhu Thanh dành cho mình, bèn khẽ gật đầu. Nhìn Cảnh Thành Tượng đã khác hẳn với lúc mới quen, nó không biết ông ta sẽ đối xử với mình thế nào, đột nhiên lại cảm thấy trên đỉnh Minh Bội này mình cũng chỉ là một “người ngoài”, còn cô nhóc “đội thủ” kia tuy thường ngày luôn tranh cãi không khoan nhượng với mình nhưng cũng là một trong số những người bạn ít ỏi mà mình có thể trò chuyện, lần này chia tay, chẳng biết mình sẽ phải cô đơn mãi bao lâu... Nghĩ đến đây, sống mũi nó bỗng cay cay, sinh ra cảm giác lưu luyến.

Cảnh Thành Tượng không dừng bước, đi dọc theo dãy cầu thang đá, vừa đi vừa nói: “Phía sau Thông Thiên điện chính là Điểm Tình các. Nơi này là chỗ cao nhất trên đỉnh Minh Bội, hậu sơn đã được phong tỏa, ở đó có rất nhiều loài dã thú như sài lang hổ báo, tuyệt đối không được tùy tiện đi vào, cháu phải nhớ lấy!”

Với tính cách của Tiểu Huyền thường ngày, nghe Cảnh Thành Tượng nói vậy ắt sẽ cảm thấy rất tò mò về hậu sơn, nhưng lúc này vừa phải chia tay với Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh, trong lòng đang tràn ngập nỗi âu ly biệt khó có thể diễn tả bằng lời, nó

chỉ tùy tiện “vâng” một tiếng rồi bước lên bậc thang đá theo Cảnh Thành Tượng.

Tới gần, có thể nhìn thấy cả một tòa kiến trúc với mái điện vút cong, tường xây gạch đỏ, khiến người ta có cảm giác chấn động. Tiểu Huyền thầ m kinh ngạc: một tòa cung điện có quy mô lớn thế này tuyệt đối không thể xây xong trong một sớm một chiều, còn phải dùng đến rất nhiều sức người sức của, nhưng bọn đại gia tộc thầ n bí như thế, trong giang hồ chẳng mắ y ai hay biết hành tung, thực chẳng rõ bọn họ đã xây dựng tòa cung điện này như thế nào?

Đi xuyên qua một dãy hành lang lớn, bước vào trong điện, mùi đàn hương thả p thoảng bay tới. Nguyên một tòa cung điện to lớn được xây theo lối kiến trúc sáng tỏ i kết hợp, mắ y chiếc đèn dầ u làm bằng sắt được giá u giữa xà cột không lộ ra ngoài, càng làm tăng thêm vẻ mộc mạc, cổ kính.

Đứng ngay giữa điện là bức tượng một nữ tử vận cung trang, vai khoác áo choàng, dầ u đội mũ phượng, tay phải cầm một chiếc ấn lớn, tay trái khế nhắ c vạt dưới của chiếc áo choàng, chân phải hơi đưa lên, dường như đang chuẩn bị bước xuống dưới.

Phía trước bức tượng có mắ y chiếc bô ãoàn, Cảnh Thành Tượng quỳ gồ i xuống đó, miệng khề lẩm bẩm: “Đệ tử đời thứ hai mươi mốt của nhà họ Cảnh là Cảnh Thành Tượng bái kiến Thiên Hậu, mong Thiên Hậu phù hộ cho bọn nhà Cảnh, Hoa, Thủy, Vật đời đời hưng thịnh!”

Tiểu Huyền định thầ n nhìn kĩ, thầ y khuôn mặt của bức tượng Thiên Hậu kia số ng động như thật, mày liễu mắ t hạnh, trán rộng má cao, mặt tròn cắ m gọn, mũi thẳng miệng nhỏ, đẹp thì đẹp thực

nhưng lại toát ra một vẻ uy nghi khó mà diễn tả bằng lời, khiến người ta có cảm giác kính sợ.

Hai chân mềm nhũn, Tiểu Huyền quỳ xuống trước bức tượng, chắp tay nhắm mắt.

Tiểu Huyền lần đầu tiên bước chân vào một cung điện như thế này, nó tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển* vốn đã rất có tuệ căn, lúc này càng bị không khí trang nghiêm của cung điện cùng với bức tượng kia làm cảm nhiễm, trong lòng nhất thời trào dâng vô vàn sự thành kính, cảm thấy nơi thế tục có quá nhiều khổ nạn, chỉ mong có thể thổ lộ hết nỗi muộn phiền với đấng cao xanh. Nó không biết nên diễn đạt bằng từ ngữ thế nào, chỉ thàm cất lời cầu khẩn trong tim.

Mãi một lúc lâu sau, Tiểu Huyền mới tỉnh táo trở lại, vừa ngẩng lên đã thấy đôi mắt sắc lẹm của Cảnh Thành Tượng đang chăm chú nhìn mình. Trái tim nó bỗng giật thót, cảm thấy trong khoảnh khắc này, máu huyết toàn thân dường như ngưng chảy, sau đó dồn loạt dâng trào...

Trong cơn kinh hãi, nó muốn mở miệng kêu to nhưng đột nhiên cảm thấy một chỗ nào đó bên sườn dường như bị rạch một lỗ lớn, không ngừng co giật. Một luồng dị khí qua đó tràn vào, đẩy lên cổ họng nó một luồng dịch thể ẩm ướt, tanh nồng, rồi nó bỗng phun ra một ngụm máu lớn.

Cảnh Thành Tượng bước lên trước một bước, ngón trỏ phải ấn vào huyết Đan Trung trước ngực Tiểu Huyền. “Cháu đừng sợ, hãy buông lỏng toàn thân. Ta vừa dùng Hạo Nhiên chính khí phong tỏa tâm mạch của cháu, chỉ cần tìm ra vị trí của Nhộng Tháng Sáu là có thể trừ bỏ được nó.”

Tiểu Huyền y lời, buông lỏng toàn thân, quả nhiên cảm thấy một dòng khí lưu ấm áp bao bọc lấy lồng ngực mình, còn những nơi khác đều lạnh giá.

Cảnh Thành Tượng bước thối Tiểu Huyền lên, rào bước ra khỏi Thông Thiên điện, vừa đi vừa hỏi với giọng điềm nhiên: “Vừa rồi cháu ước nguyện điều gì trước mặt Thiên Hậu thế?”

Thần trí Tiểu Huyền vẫn còn tỉnh táo, nhớ lại tình cảnh lúc quý trước bức tượng của nữ tử kia: có lẽ những ngày này mình đều nghĩ đến việc làm thế nào để có thể theo Lâm thúc thúc hành tẩu giang hồ, do đó suy nghĩ đầu tiên xuất hiện không phải là câu mong cho phụ thân được bình an mà là hy vọng Âm khí vương có thể sớm đánh bại Minh Tướng quân...

Tiểu Huyền nở nụ cười uể oải, muốn mở miệng nói chuyện nhưng lại cảm thấy toàn thân cạn kiệt sức lực, lúc này cảnh vật hai bên đều lùi nhanh về phía sau, đầu óc nó chẳng mấy chốc đã trở nên mơ màng. Dường như lại quay trở về lúc bị Nhật Khố quý bế chạy đi như bay giữa nơi núi non hoang vắng, trong đó nó xuất hiện dáng vẻ oai hùng của Lâm Thanh khi một mình chặn thuyến, sau đó là khuôn mặt của Trùng đại sư, rồi lại nhớ đến cảnh Ninh Hồ Phong cấm kim vào khắp người mình, ánh mắt âm hiểm tàn độc của Quỷ Thất Kinh, một mảng tối đen trong Khố Long sảnh, còn cả Hoa Tường Dung hơi một tí là đỏ mặt, Đoàn Thành kỳ nghệ cao siêu, và sâu sắc nhất chính là giọt nước mắt bắn vào mu bàn tay mình sau buổi đầu cờ ngày hôm đó...

Bao nhiêu sự việc cùng trào dâng trong lòng, cuối cùng nó dường như lại nghe thấy âm thanh kỳ lạ mà Thâu Thiên cung phát ra lúc mới gặp Lâm Thanh ở Tam Hương các, trong tai vang lên những tiếng ong ong, trước mắt dường như nhìn thấy một tòa lầu các,

bên trên bức hoành phi treo trước cửa có viết ba chữ lớn như rồng bay phượng múa - Điểm Tình các.

Sau đó nó lại tiếp tục mơ màng, không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh dậy lần nữa, Tiểu Huyền phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường trắng tinh.

Đây là một căn phòng nhỏ hẹp, đồ đạc trong phòng được bố trí rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường gỗ, một chiếc bàn gỗ cùng với mấy chiếc ghế gỗ, phía đối diện còn có một giá sách lớn, bên trong đặt không ít sách. Trên bàn chỉ có một ấm trà, một lọ hương, một chiếc đèn dầu, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Căn phòng tuy đơn sơ nhưng hết sức sạch sẽ, cửa rèm bóng bẩy, không vương chút bụi bặm. Ý thức của Tiểu Huyền dần hồi phục, nghĩ bụng đây chắc hẳn là phòng ngủ của Cảnh Thành Tượng, không ngờ ông ta thân là người đứng đầu bộ n đại gia tộc mà lại ở một nơi đơn giản thế này.

Cửa phòng mở ra, Cảnh Thành Tượng bưng một bát cháo đi vào, tay cầm chiếc thìa nhỏ khê khuây khuây. “Cháu ngủ suốt ba ngày rồi, cuối cùng đã tỉnh. Chắc cháu đói lắm phải không, ăn chút cháo đi cho nóng.”

Tiểu Huyền không ngờ Cảnh Thành Tượng lại đích thân chăm sóc mình, cảm thấy rất bất an, nhưng sau khi cố gắng giãy giụa, phát hiện thân thể chẳng còn chút sức lực, muốn ngồi dậy cũng không được, nó đành để Cảnh Thành Tượng bón từng thìa cháo cho mình.

Cảnh Thành Tượng chậm rãi nói: “Trước khi về t thương lành hẳn, cháu hãy ở lại đây, trên giá sách có một sổ sách viết về y thuật, cháu hãy tập trung nghiên cứu các kinh mạch, huyết đạo. Nhộng

Tháng Sáu khi ẩn khi hiện, hơn nữa chỉ cần có ngoại lực tác động là sẽ lập tức di chuyển, nếu cháu phát hiện trong cơ thể có một luồng dị khí kỳ lạ thì chớ nên khinh động, càng không thể vận khí, hãy nói vị trí chuẩn xác với ta, ta sẽ giúp cháu trừ bỏ nó...”

Tiểu Huyền nhớ ra trước lúc mình hôn mê, bên sườn quả thực có một luồng dị khí, nhưng bây giờ tập trung cảm nhận lại chẳng thấy trong cơ thể có gì dị thường, bèn lúng túng hỏi: “Nếu cái Nhộng Tháng Sáu đó mãi vẫn không xuất hiện thì sao?”

“Vậy thì cháu chỉ có thể nấp lại đây thôi.” Cảnh Thành Tượng hồ hững nói. “Dung Nhi và Thanh Nhi có tới đây một lần, ta đã bảo bọn nó trước khi vết thương của cháu khỏi hẳn thì không được tới làm phiền.”

Tiểu Huyền ngẩn người, vội vã van nài: “Cảnh đại thúc, nếu cứ phải nấp mãi ở đây, chỉ sợ cháu sẽ phát điên lên mất, hay là đại thúc bảo Thanh Nhi đến đây chơi cờ với cháu đi.”

“Cháu cũng biết chơi cờ sao?” Cảnh Thành Tượng ngạc nhiên nói. “Sức cờ của Thanh Nhi đâu có kém, trong số các nữ đệ tử của bộ n đại gia tộc có thể tính là lợi hại nhất.”

Tiểu Huyền vô cùng đắc ý, liền kể lại việc mình theo Đoàn Thành học chơi cờ, sau mười ngày đã cầm hòa Thủy Nhu Thanh trong cuộc đấu cờ trên thuyền. Không biết tại sao, dường như xuất phát từ suy nghĩ muốn cùng Thủy Nhu Thanh giữ lấy một chút bí mật riêng của hai người, nó không nói ra việc cuối cùng mình đã nhường nàng, chỉ kể là hai bên hòa nhau.

Tiểu Huyền kể xong, nghĩ bụng Cảnh Thành Tượng nhất định sẽ khen mình mấy câu, chẳng ngờ Cảnh Thành Tượng chỉ thản nhiên nói: “Cháu thân mang *Thiên Mệnh bảo điển*, học mọi thứ trên đời đều rất nhanh, việc này cũng không có gì lạ.” Rồi ông ta lại cất

giọng nghiêm túc: “Trong trạng thái bây giờ, cháu tuyệt đờ i không được sử dụng quá nhiề u tâm sức, hãy ngoan ngoãn xem sách đi!”

Tiểu Huyề n buồ n bã ra mặt, lén đưa mắ t nhìn Cảnh Thành Tượng, thấ y hai mắ t ông ta thấ p thoáng về mỗi mệ t, vắ n tia máu.

Nó biế t hạng cao thủ như Cảnh Thành Tượng dù có vài ngày không ngủ cũng quyế t không đế n mức như thế , xuấ t hiện tình trạng hiện giờ có lẽ là vì phải khổ tâm nghĩ cách chữa bệnh cho mình, nhấ t thời cảm thấ y áy náy, chẳng nói được lời nào.

Cảnh Thành Tượng cũng không nói nhiề u, đưa mắ t nhìn bát cháo đã bón cho Tiểu Huyề n xong. “Nế u cháu chưa no thì để ta đi lắ y thêm chút nữa.”

Tiểu Huyề n thấ p giọng nói: “Đại thúc lắ y giúp cháu cuồ n sách đi!”

Cảnh Thành Tượng lắ y từ trong giá sách ra một cuồ n sách lụa, đưa cho Tiểu Huyề n, nói: “Cuồ n này là *Hoàng Đê nội kinh*, cháu cũng không câ n đi sâu nghiên cứu, chỉ việc nhớ rõ vị trí của các kinh mạch, huyết đạo là được, nế u có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi ta.” Sau đó, ông ta không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Trong lòng Tiểu Huyề n vẫn còn rắ t nhiề u điề u nghi hoặc, muồ n được nói chuyện với Cảnh Thành Tượng lâu thêm một chút, chỉ là thấ y khuôn mặt ông ta có vẻ hờ hững nên không biế t phải bắ t đầ u từ đâu. Nó vừa mới ăn một bát cháo, cảm thấ y thể lực đã phầ n nào hồ i phục, liề n muồ n ngồ i dậy, nhưng khi chồ ng tay xuồ ng giường mới chột phát hiện toàn thân mình vẫn yế u ớt, chẳng có chút sức lực.

Cảnh Thành Tượng nghe thấ y tiế ng động bèn xoay người lại, khề nói: “Cháu đừng cử động bừa bãi, ít nhấ t trong vòng mười mắ y

ngày tới, cháu chỉ có thể nằ m một chỗ thôi.”

Tiểu Huye`n ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

Cảnh Thành Tượng đưa mắ t nhìn mép giường. “Ta sợ cháu tùy tiện sử dụng nội khí, cho nên trong lúc cháu hôn mê đã cho cháu uô`ng một thang Nhuyễn Cân tán...”

Tiểu Huye`n cả kinh, miễn cưỡng cười, nói: “Cháu đâu có biế t nội công, làm sao tùy tiện sử dụng nội khí được? Cảnh đại thúc...”

Cảnh Thành Tượng ngắ t lời Tiểu Huye`n: “Nế u cháu không biế t nội công thì làm sao có thể sử dụng Giá Y thầ n công?”

Tiểu Huye`n nghẹn lời. Nó nhớ rõ khi đó mình vừa nghĩ đế n các huyết đạo câ n dùng để sử dụng Giá Y thầ n công, bắ t giác liề n có những tia nội khí chạy dọc theo đó, nhưng nó quả thực chưa từng theo phụ thân học nội công, điề u này thật là kỳ lạ.

Thì ra *Thiên Mệnh bảo điển* tuy không phải là điển tịch võ học nhưng lại bác cổ thông kim, tập trung những điề u tinh túy của rấ t nhiề u nhà. Người tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển* có thể hội tụ âm dương tại nơi vô cực, biế n phức tạp thành đơn giản, từ đó bắ t tri bắ t giác khơi dậy một tia linh giác đố i với vạn vật nơi trầ n thê , dựa vào đó để hấ p thu tinh hoa của trời đấ t. Chỉ có điề u loại linh giác khởi nguồ n từ bản thể này câ n phải tu luyện từ nhỏ, nế u đợi đế n khi tuổi đã lớn, tai mắ t bị vắ y bắ n bởi những điề u ô trọc chồ n hồ ng trầ n, dị cảm bị những sự phạm tặc che phủ, sẽ không thể đưa bản thân dung hòa với tự nhiên được nữa.

Những đạo lý này đừng nói là Xảo Chuyế t đại sư và Hứa Mặc Dương không hiểu, chỉ e ngay đế n người viế t ra *Thiên Mệnh bảo điển* là tổ sư Hạo Không môn - Hạo Không chân nhân - cũng không hay biế t. Kỳ thực, để viế t ra một cuố n điển tịch có lý niệm⁽⁸⁾ cao

thâm, huyệt diệu thế này, người viết cần phải đọc kỹ muôn vàn cuốn sách rồi cẩn thận bóc tách từng chi tiết nhỏ, nếu không, một đứa trẻ ranh mới biết chữ như Tiểu Huyệt làm sao có thể hiểu được những đạo lý cao siêu, phức tạp của Đạo gia?

Thực đúng là vận mệnh an bài, *Thiên Mệnh bảo điển* của Hứa Mạc Dương vốn là do Xảo Chuyết đại sư như vô tình như hữu ý truyền cho, vậy nên khó mà thấy được toàn bộ diện mạo, cũng không có điển tịch đầy đủ để tham khảo. Hứa Mạc Dương chỉ lo để lâu quên mất thành ra có lỗi với Xảo Chuyết đại sư, do đó thường xuyên lầm nhảm thành lời, lại vì ở nơi núi hoang không có người nào trò chuyện nên cũng hay nói những đạo lý bên trong cho Tiểu Huyệt nghe, cũng chẳng mong nó có thể hiểu được, chỉ coi như để giải sầu. Chẳng ngờ kiến thức của trẻ con phần lớn là do cha mẹ dạy bảo, Tiểu Huyệt dưới sự ảnh hưởng của Hứa Mạc Dương đã có được sự hiểu biết sơ lược về *Thiên Mệnh bảo điển*, sau đó, khi nó lớn hơn một chút, Hứa Mạc Dương lại tận tâm truyền dạy, thế là một việc ngàn năm hiếm gặp đã xảy ra, Tiểu Huyệt ngay từ tuổi tóc còn để chỏm, chưa hiểu việc đời đã có được căn cơ Đạo học vô cùng vững chắc. Những căn nguyên sâu xa bên trong đó ngay cả mấy người trong cuộc cũng chẳng hay biết, ấy mới thực là tạo hóa trêu ngươi...

Tiểu Huyệt thấy Cảnh Thành Tượng chuẩn bị rời đi, thực sự sợ phải ở một mình trong căn phòng trống trải, trong lúc nôn nóng liền buột miệng kêu lên: “Cảnh đại thúc đừng đi, cháu... cháu muốn nói chuyện thêm một lát.”

Cảnh Thành Tượng hồ hững nói: “Bây giờ cháu chỉ cần tập trung xem sách là được, nói chuyện làm gì chứ?”

Tiểu Huyệt miễn cưỡng cười, nói: “Trước đây mỗi lần cháu bị ốm, cha cháu đều ở bên cháu... Cháu... cháu hơi sợ.”

Cảnh Thành Tượng nhìn Tiểu Huyền hờ hững rồi trầm giọng nói: “Ta đâu phải là cha cháu!”

Tiểu Huyền vừa nói xong đã lập tức cảm thấy không ổn. Ảnh tượng đầu tiên của nó về Cảnh Thành Tượng vốn rất tốt, tại một nơi xa lạ thế này bất giác đã coi ông ta như người thân, nhưng bây giờ nghĩ lại, nói đến cùng thì Cảnh Thành Tượng cũng chẳng có quan hệ gì với nó, chẳng qua vì đáp ứng lời nhờ cậy của Lâm Thanh và Trùng đại sư nên mới giúp nó trị thương. Ông ta thân là người đứng đầu bộ phận đại gia tộc, ắt có rất nhiều việc cần làm, nó đưa ra yêu cầu như vậy quả thực có chút đường đột, vì vậy bèn khẽ lẩm bẩm để bớt xấu hổ: “Nếu đại thúc sợ cháu tùy tiện sử dụng nội khí thì cứ điểm huyết là được, dùng thuốc như thế há chẳng phải là không có phong phạm của một bậc cao thủ sao?”

Cảnh Thành Tượng lạnh lùng nói: “Cháu còn đưa điều kiện với ta ư?” Nói xong, ông ta hơi ngẩn người, dường như phát hiện mình quá nặng lời, ánh mắt vừa tiếp xúc với ánh mắt của Tiểu Huyền lập tức tránh đi.

Tiểu Huyền ngàn vạn lần không ngờ được Cảnh Thành Tượng vốn hiền từ lại đột nhiên trở nên nghiêm khắc như thế, hai tai vẫn còn vang lên những tiếng ong ong, muôn vàn nỗi ám ức cùng trào dâng trong lòng...

Nó cực kỳ nhạy cảm, cảm thấy Cảnh Thành Tượng dường như có điều gì khó nói, lại nghĩ Điểm Tình các chủ và Âm khí vương Lâm Thanh vốn chẳng có giao tình gì, trị thương cho mình vậy và như vậy, e là cũng chẳng cam tâm tình nguyện. Vừa nghĩ đến đây, trong lòng nó trào lên một luồng ngạo khí, cắn chặt môi, không nói gì thêm.

Cảnh Thành Tượng thở dài một tiếng, đưa tay xoa nhẹ đầu Tiểu Huyền, cất tiếng giải thích bằng giọng nhẹ nhàng hơn: “Cháu không biết chỗ hung hiểm bên trong, nếu tùy tiện sử dụng ngoại lực sẽ khiến thương thế của cháu phát tác trước thời hạn...” Tiểu Huyền cố lắc đầu thật mạnh nhưng không thể đẩy tay ông ta ra. Cảnh Thành Tượng cũng không nói nhiều, thở dài tiếng nữa rồi cất bước rời đi.

Tiểu Huyền trên môi, nói với giọng hờn dỗi: “Nếu cháu buồn tè quá, tè ra giường thì đại thúc đừng trách cháu đâu...”

Cảnh Thành Tượng đột nhiên ngoảnh đầu lại, trừng mắt nhìn Tiểu Huyền hồi lâu, cũng cảm thấy tức cười nhưng vẫn nghiêm mặt nói: “Ta sẽ làm cho cháu một chiếc chuông nhỏ nối với sợi dây treo ở đầu giường, nếu muốn gọi ta, cháu chỉ cần kéo dây rung chuông là được.”

Suốt mấy ngày liền, Tiểu Huyền đều tập trung xem các cuốn y thư như *Hoàng Đế nội kinh*, *Thiên kim phương*, *Biển Thước thần thuật*. Những cuốn sách này đã phần được viết bằng chữ Triện cổ, Tiểu Huyền chỉ nhận ra vài chữ trong đó, còn lại thì mù tịt.

Nó nghĩ Cảnh Thành Tượng ghét mình, do đó không đi tìm ông ta nhờ giải thích mà dứt khoát không dựa theo hướng đi của các kinh mạch, trước tiên xem những chữ chú thích bên cạnh vị trí huyết đạo mà mình có thể nhận ra, sau khi nhớ được rồi thì thử lần mò trên người mình, kế đó lại đi nghiên cứu huyết đạo tiếp theo...

Chẳng hạn, nó vừa ghi nhớ được huyết Trung Phủ ở Thủ Phế kinh, lập tức nhảy tới huyết Thiên Đột ở Nhâm mạch, rồi lại chuyển đến huyết Thiêu Tuyền ở Túc Thận kinh...

Kể cũng lạ, mỗi lần nó chuyển từ huyết đạo này sang huyết đạo khác, trong cơ thể lại có một luồng khí lưu lạng lã chuyển động, tựa

như vật sống...

Thì ra Tiểu Huyền tuy nhờ *Thiên Mệnh bảo điển* nên có chút nội công căn bản nhưng lại chưa từng chính thức tu luyện nội công, do đó không hề biết cách thu phóng. Hiện giờ nó một lòng muốn ghi nhớ vị trí các huyết đạo, theo suy nghĩ trong đầu, nội tức liền bắt đầu chuyển động theo.

Tiểu Huyền vốn có trí nhớ tốt, chỉ sau mấy ngày đã ghi nhớ được hết các huyết đạo mà mình có thể nhận ra mặt chữ, trong lúc rảnh rỗi không có việc gì làm bèn đi nghiên cứu những chữ mà mình không biết, lúc thì dựa theo bộ thủ để phán đoán, lúc thì hoàn toàn đoán bừa, cuối cùng đã nhớ được hết vị trí các huyết đạo với tên gọi chỗ đúng chỗ sai, nhưng lại không nối liền chúng với nhau được. Nó cảm thấy có một luồng nội khí không ngừng di chuyển giữa các kinh mạch của mình, lúc thì tắc nghẽn, lúc lại thông thuận.

Nó còn tưởng rằng đó là Nhộng Tháng Sáu, ban đầu có chút sợ hãi nhưng sau khi quen rồi thì không coi ra gì, ngược lại còn thấy rất thú vị. Nó vốn tính quật cường, có lúc nội khí không thể nối liền hai huyết đạo, bèn cố gắng đẩy nội khí đi, mãi tới lúc kiệt sức mới thôi.

Nó không biết rằng làm vậy vô cùng nguy hiểm, trừ khi đột ngột phát điên, nếu không ai dám tùy tiện vận khí cho chạy bừa bãi trong các kinh mạch như thế? Có lúc nó thậm chí còn thử cho nội khí đi đả thông hai mạch Nhâm, Đốc, đây là việc mà chỉ các cao thủ nội gia đã tu luyện mấy chục năm ròng mới dám làm, vậy mà một thằng nhóc mới chập chững nhập môn như nó lại vọng tưởng có thể thành công.

May mà thứ nhất, công lực của Tiểu Huyền còn nông cạn; thứ hai, nó chỉ toàn tâm toàn ý ghi nhớ vị trí của các huyết đạo, không mấy để tâm tới luồng nội tức đang di chuyển trong cơ thể kia, thành

ra vừa khéo hợp với con đường “vô vi” của Đạo gia; thứ ba, nó cũng sợ không khô'ng chế' được Nhộng Tháng Sáu khiế'n cho thương thê' phát tác, do đó vừa cảm thấ'y có sự khác thường liề'n lập tức đổi huyết đạo; thứ tư, *Thiên Mệnh bảo điển* tuy không phải điển tịch võ học nhưng lại rấ't xem trọng lẽ tự nhiên, do đó mỗi lầ'n nó đi ngủ hay đi nghỉ ngơi là luồ'ng nội khí hỗn loạn trong cơ thể sẽ được đưa về' con đường đúng đắ'n... Tấ't cả những nguyên nhân ấy kế't hợp lại giúp nó không bị tẩu hỏa nhập ma, gây ra đại họa, nế'u là người bình thường làm bừa như nó hiện giờ, chỉ e sớm đã hộc máu mà chế't.

Cảnh Thành Tượng mỗi ngày đề'u tới thăm nó mấ'y lầ'n nhưng chỉ để đưa thức ăn và nước uố'ng, chẳng nhìn vào mắ't nó lầ'n nào. Tiểu Huye'n đang thầ'm giận dữ, cũng không hỏi han về' những sự lạ trong cơ thể mình, chỉ cảm thấ'y luồ'ng nội khí kia càng lúc càng mạnh, có lúc thậm chí còn suýt khô'ng chế' được. Nó không những không sợ, ngược lại còn cảm thấ'y đắ'c ý, nghĩ bụng nế'u có thể tự mình ép được Nhộng Tháng Sáu ra ngoài, vậy thì sẽ không câ'n phải nhìn sắ'c mặt của vị Điểm Tinh các chủ ban đầ'u thì hiề'n từ nhưng sau đó đột nhiên trở nên kỳ quặc kia nữa.

Cứ như vậy, hơn mười ngày đã trôi qua. Hôm ấy, vừa sáng sớm tỉnh dậy, Tiểu Huye'n đột nhiên cảm thấ'y đầ'u choáng mắ't hoa, luồ'ng dị khí trong cơ thể như muố'n tràn ra ngoài. Nó thử làm như mấ'y hôm trước, dẫn nội tức vào các huyết đạo, nhưng lầ'n này chẳng có tác dụng gì. Tinh huyế't toàn thân nó lúc này sôi sục như muố'n chảy ra ngoài qua các lỗ chân lông, còn có một luồ'ng khí lưu giồ'ng như thực thể chạy loạn khắ'p người, thỉnh thoảng lại nẩy lên một cái khiế'n thân thể nó trở nên căng cứng, tê rầ'n, hế't sức khó chịu. Trong người nó như có một con quái vật đang tìm đường xông ra ngoài.

Tiểu Huyên kinh hãi vô cùng, vội vàng rung chuông gọi Cảnh Thành Tượng tới.

Cảnh Thành Tượng thấy mặt mũi Tiểu Huyên đỏ bừng, tâm hỏa dâng cao, mắt đỏ da khô, bộ dạng như sắp tẩu hỏa nhập ma, trong lòng thâm kinh hãi. Lúc mới gặp Tiểu Huyên, ông ta đã kiểm tra thử mạch tượng của nó, biết nó gần như không có nội lực, lúc này còn tưởng là Diệt Tuyệt thần thuật sau khi bị áp chế gần một tháng rốt cuộc đã bùng phát, không hề nghĩ rằng Tiểu Huyên chỉ trong vòng hơn mười ngày đã luyện công bừa bãi đến mức đặt một chân lên lằn ranh tẩu hỏa nhập ma, còn luồng lệ khí Nhộng Tháng Sáu kia phát tác cũng là do bị tâm ma của nó khơi dậy...

Giọng nói của Cảnh Thành Tượng hơi run rẩy: “Cháu có cảm nhận được một luồng lệ khí đang chạy khắp người không? Nó ở huyệt vị nào?”

Lúc này Tiểu Huyên đang vô cùng tỉnh táo, cảm nhận được rõ ràng tình trạng cơ thể mình, bèn gọi ra tên của các huyệt đạo mà luồng dị khí kia chạy qua: “Thiên Trì, Đại Bao, Lương Môn, Trung Hoàn...”

Cảnh Thành Tượng di ngón tay theo các huyệt vị mà Tiểu Huyên nói, chợt ngắt lời nó: “Là Trung Quản đúng không?”

Tiểu Huyên đỏ bừng mặt, biết rằng mình nhất định đã nhận nhầm chữ, nhưng miệng thì vẫn không ngừng hô to gọi nhỏ: “Không đúng, lại chạy đến huyệt Thần... Thần cái gì đó rồi...” Thì ra luồng dị khí đó đang ở chỗ nội tức tập trung, càng lúc càng đi chậm lại, dần dần di chuyển tới huyệt Thần Khuyết. Tiểu Huyên không biết chữ “khuyết”, tuy đang lúc sốt ruột nhưng cũng không muốn đọc nhầm chữ thêm lần nữa.

Cảnh Thành Tượng vừa nghe liền hiểu ngay ý của nó: Nhộng Thág Sáu đi từ huyết Thiên Trì nơi Thủ quyết âm tâm bao kinh tới huyết Đại Bao nơi Túc thái âm tì kinh, sau đó chạy đến huyết Lương Môn nơi Túc dương minh vị kinh, cuối cùng đi dọc xuống dưới theo huyết Trung Quán, Thân Khuyết ở Nhâm mạch, ắt là đang chạy đến bể khí Đan Điền... Trong tình hình bình thường, Nhộng Thág Sáu sẽ tìm kẻ hở mà chui ra ngoài thân thể, quyết không bao giờ tìm đến những chỗ tràn đầy nội tức trong cơ thể người, việc bây giờ thực là khó hiểu. Nhưng tình hình đang khẩn cấp, ông ta không kịp suy nghĩ kĩ, chỉ có thể ấn ngón tay cái lên huyết Khí Hải của Tiểu Huyền: “Khi nó đến chỗ này, ta sẽ ra tay giúp cháu...”

Thì ra mấy ngày nay Tiểu Huyền luyện công bừa bãi, tuy tiến triển không lớn nhưng lại làm cho các chức năng của cơ thể bị rối loạn hoàn toàn, lúc này những luồng nội tức tán loạn khắp nơi đổ dồn về Đan Điền, kéo theo cả Nhộng Thág Sáu...

Tiểu Huyền rất có lòng tin vào Cảnh Thành Tượng nên không hề sợ hãi, miệng còn cười, nói: “Cảnh đại thúc cứ việc ra tay, đợi sau khi lành bệnh, cháu nhất định phải đi chơi mấy ngày cho thỏa thích...” Nghĩ đến việc mình đã tới đỉnh Minh Bội hơn mười ngày, vậy mà đừng nói là tới Ôn Nhu hương, Phiên Thiên lâu thăm Thủy Nhu Thanh và Hoa Tường Dung, ngay đến Diễm Tình các trông như thế nào nó cũng còn chưa biết, chỉ mong mau lành bệnh để có thể đi dần gân dần cốt một phen.

Tiểu Huyền năm đó suy nghĩ vẫn vơ. Cảnh Thành Tượng ấn ngón tay vào bụng nó, không động đậy, đột nhiên ngẩng đầu lên, sắc mặt tràn đầy vẻ áy náy, khàn giọng nói: “Tiểu Huyền, Cảnh đại thúc y thuật nông cạn, thực có lỗi với cháu. Một chỉ này mà ấn xuống, chỉ sợ cả đời này cháu sẽ không thể luyện võ công được nữa!”

“A!” Tiểu Huyền không khỏi cả kinh, đầu óc nhá t thời ngơ ngẩn, không hiểu ra sao.

“Kinh mạch toàn thân cháu đều bị hư tổn, cả đời này sẽ không thể tu luyện nội công thượng thừa...” Trong mắt Cảnh Thành Tượng tràn đầy vẻ đau khổ, hết sức phức tạp. “Đừng trách thúc thúc, cho dù không có võ công, tốt xấu gì cũng nhất được tính mạng này về.”

Đầu óc Tiểu Huyền như nổ “uỳnh” một tiếng, tất cả hùng tâm tráng chí tuổi thiếu niên đều bị câu nói này đánh tan.

Trước đây, nó thường mong mỏi có thể đi theo Âm khí vương xông pha giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, nhưng trong khoảnh khắc này, mọi thứ đều đã thành hư ảo! Nhá t thời nó há hốc miệng nhưng chẳng thể nói nổi lời nào, mọi ý niệm trong lòng đều nguội lạnh, số ng không bả ng chét!

Trong cơn ngơ ngẩn, Tiểu Huyền cảm thấy ngón tay Cảnh Thành Tượng nhẹ nhàng ấn xuống, dường như có thứ gì đó đột ngột nhảy ra ngoài thân thể, sau đó lại có một luồng kinh lực chạy đi khắp các kinh mạch. Cơ thể như muốn nổ tung, nó đau đớn kêu to một tiếng rồi ngã t lịm...

Thương thế vừa khỏi, Tiểu Huyền liền ngủ vùi suốt mấy ngày liền.

Cảnh Thành Tượng cho Tiểu Huyền uống giải dược của Nhuyễn Cân tán, mọi thứ lại trở về như trước kia, chân tay nó không còn cảm giác tê mỏi, yếu đuối nữa. Chỉ là mỗi lần nghĩ đến các kinh mạch, huyết đạo, tuy trong cơ thể thoáng có một tia cảm ứng nhưng nó lại không thể phát hiện ra luồng khí lưu kia và điều động như trước đây, nơi đại huyết Khí Hải cũng trở nên tắc nghẽn, tựa như bị vô số bức vách bao quanh.

Phải biế t rằ ng các cao thủ võ học thường ngày tu thân luyện khí đề u phải dựa vào sự tương thông của các kinh mạch trong cơ thể để đưa những luồ ng khí rời rạc vào bể khí Đan Điề n, việc này cũng giồ ng như băng tan thành nước, nước tụ thành sông rồi trăm sông cùng đổ về biển, chỉ khi tập hợp tấ t cả tiề m năng lại thì các bậc cao thủ mới có thể làm ra những việc thầ n kỳ hơn hẳn người thường, chẳng hạn như phóng cánh hoa đả thương người, đánh ché t con trâu ở cách mình một ngọn núi...

Một chỉ nọ của Cảnh Thành Tượng không chỉ đẩy Nhộng Tháng Sáu ra ngoài, còn khiế n cho kinh mạch toàn thân của Tiểu Huyề n bị tổn hại, thậm chí đã phá hoại cả bể khí Đan Điề n. Nê u sau này Tiểu Huyề n tiế p tục tu luyện võ công, tuy vẫn có thể hấ p thu tinh hoa của trời đấ t nhưng lại không thể tập hợp chúng lại, thực khó lòng đạt được thành tựu lớn.

Kỳ thực, hiện giờ Tiểu Huyề n chỉ bị thương ở kinh mạch và yế u huyết nơi Đan Điề n, khiế n các luồ ng nội tức rời rạc không thể tập hợp, còn lại thì không khác gì người thường. Nhưng Cảnh Thành Tượng vô n cảm thấ y hổ thẹn với Tiểu Huyề n, thêm vào đó đang bận rộn chuẩn bị cho Hành Đạo đại hội, cho nên đã cô ý né tránh nó, ngay cả việc đưa cơm ngày ba bữa cũng phái người khác làm, thành ra không có cơ hội để giải thích cho Tiểu Huyề n nghe những việc ấy.

Tiểu Huyề n không hiểu đạo lý bên trong, tưởng rằ ng cả đời này mình chỉ có thể làm một phê nhân, trong lòng buồn khổ, chán nản tột cùng, cũng không đi tìm Thủy Nhu Thanh và Hoa Tường Dung, cả ngày chỉ ở một mình trong phòng. Có lúc nó tùy tiện mở sách ra xem, có lúc thì ngồ i ngơ ngẩn trong căn phòng tro ng trắ i, chẳng biế t là suy nghĩ những gì...

Hôm ấy, nó nhìn thấ y một cuố n *Lão Tử* trên giá sách. *Thiên Mệnh bảo điển* vô n có nguồ n gồ c từ học thuyế t Lão - Trang,

thường xuyên dùng lời của Lão Tử, Trang Tử để chú thích. Hứa Mặc Dương chưa từng được đọc *Thiên Mệnh bảo điển* nguyên bản, mọi kiến thức đều do Xảo Chuyên đại sư truyền miệng cho, do đó cũng chỉ giảng giải cho Tiểu Huyền được một chút. Lúc này, Tiểu Huyền tuy lòng dạ nguội lạnh nhưng nhìn thấy cuốn sách khá quen thuộc thì vẫn không kìm được lòng tò mò mà mở ra xem.

Nó như hiểu như không, bỗng đọc thấy câu “cái đạo của trời, tựa như việc giương cung”, rồi từ chữ “cung” này đột nhiên lại nghĩ tới Âm khí vương Lâm Thanh.

Tính ra nó đã tới đỉnh Minh Bội hơn nửa tháng, xa Lâm Thanh cũng gần một tháng. Nhớ lại lời của Lâm Thanh lúc chia tay, nó nghĩ chắc chỉ mấy ngày nữa là Lâm thúc thúc và phụ thân sẽ cùng đến đón mình.

Nhớ lại lúc chia tay với Lâm Thanh và Trùng đại sư ở thành Phù Lăng, trong lòng nó vẫn còn tràn đầy hùng tâm tráng chí, một lòng hy vọng sau này có thể hành hiệp giang hồ, tiêu ngạo võ lâm, làm một trang nam tử đội trời đạp đất... Nhưng ai mà ngờ được bây giờ nó đã trở thành một phế nhân, đừng nói là sau này theo Lâm Thanh đến kinh sư khiêu chiến với Minh Tướng quân, cho dù là theo phụ thân trở về Thanh Thủy trấn, chỉ e cũng là một gánh nặng...

Bao nhiêu mối suy tư trào dâng trong lòng, nó bỗng nhớ đến phụ thân giờ này sóng chết chưa rõ. Tuy thường ngày Tiểu Huyền rất kiên cường nhưng dù sao nó vẫn còn là trẻ con, không sao kìm nén được nỗi ấm ức chứa đầy trong bụng, cảm thấy buồn bã tội cùng, nước mắt đã chảy rơi...

Cửa phòng “kết” một tiếng, mở ra, Tiểu Huyền ngẩng đầu nhìn, thấy một bóng người cao lớn chậm rãi bước vào, đi tới ngõ

xuống bên giường. Nó còn tưởng là Cảnh Thành Tượng tới thăm mình, sợ ông ta cười chê, vội vàng đưa tay lên lau nước mắt.

Người tới không phải Cảnh Thành Tượng mà là một nam tử vận đồ màu lam chừng hơn bốn mươi tuổi, cực kỳ anh tuấn. Ông ta lặng lẽ nhìn Tiểu Huyền đang hoang mang đưa tay lên lau nước mắt, trên khuôn mặt không có vẻ thông cảm nhưng thái độ vô cùng thành khẩn.

Tiểu Huyền kinh ngạc nhìn người này, nhất thời vẫn còn sứt sứt, không nói năng gì.

Hai người nhìn nhau một lát rồi nam tử áo lam khẽ nở nụ cười, vỗ tay vào mép giường. “Nào, đến đây ngồi đi, thúc thúc nói chuyện với cháu một lát.” Giọng của ông ta mang đầy vẻ hiền từ, rất dễ nghe, mỗi chữ dường như đều được phát ra từ lòng ngực, tràn ngập thứ cảm xúc bề dâu trải đời.

Tiểu Huyền thấy khi cười, trán ông ta hiện lại thành hình chữ “xuyên⁽⁹⁾”, sau đó chậm rãi dẫn ra, toát lên vẻ u uất hoàn toàn không phù hợp với gương mặt tuấn tú kia, dường như thường ngày ông ta rất ít cười.

Nó vốn là người trọng tình cảm, từ nhỏ đã tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển*, do đó rất nhạy cảm đối với vạn vật trên thế gian. Lúc này, nó đang tự xót thương cảnh ngộ của mình, vốn là lúc tâm thần hỗn loạn, định lực giảm hẳn, lại nghe thấy giọng nói trầm ấm của nam tử áo lam kia, sau khoảnh khắc đã cảm nhận được đối phương cũng là người bất hạnh, trong lòng mang quá nhiều mối ưu lo, tuy không biết ông ta có lai lịch thế nào nhưng nó bất giác đã coi đây là người đồng bệnh tương lân... Cô kìm nén nỗi đau xót trong lòng, Tiểu Huyền chậm rãi ngồi xuống bên giường, đến khi bàn tay của nam tử áo lam kia nhẹ nhàng xoa đầu nó, sống mũi nó bắt đầu

cay cay, chỉ hận không thể ôm lấy người xa lạ này mà òa khóc thật to, nước mắt trong phút chốc đã tuôn trào...

Người áo lam thở dài một tiếng, cũng không khuyên giải Tiểu Huyền, đợi sau khi tâm trạng nó phần nào hồ i phục mới nhẹ nhàng cất tiếng: “Ta có nghe Thanh Nhi nói về cháu, sớm đã muốn gặp mặt, chỉ là mãi tới hôm nay mới tìm được chút thời gian rảnh.”

Tiểu Huyền nghe ông ta nói năng lịch sự, lại càng cảm thấy gâ n gũi. Đạo gâ n đây, Cảnh Thành Tượng không hỏi han đến nó, ngày nào nó cũng chỉ ở trong phòng xem sách, quả thực rất cô đơn, lúc này nghe thấy tên Thủy Nhu Thanh, tinh thần nó phần chấ n hẳn. “Cô ấy vẫn khỏe chứ? Tại sao không tới thăm cháu?”

Người áo lam khẽ nở nụ cười. “Hai đứa nhóc bọn cháu thật là thú vị, ở trước mặt ta, nó cứ nói cháu đáng ghét thế này, đáng ghét thế kia, nhưng không cho nó đến gặp cháu thì nó lại không chịu...”

Tiểu Huyền ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại không để cô ấy đến gặp cháu?”

“Là ta không cho nó đến.” Người áo lam nghiêm túc nói. “Ta sợ sau khi biết võ công của mình bị phê , cháu sẽ cảm thấy không thoải mái khi gặp nó.”

Tiểu Huyền ngẩn người. “Tại sao lại không thoải mái?”

Người áo lam chăm chú nhìn Tiểu Huyền hồ i lâu rồi mới chậm rãi nói: “Xem ra ta đã nhầm. Ta vô n nghĩ cháu nhất định cũng là một thiếu niên tâm cao khí ngạo giống ta trước đây, ai ngờ lại không phải.”

Tiểu Huyên lại càng cảm thấy khó hiểu. Người áo lam chợt hỏi: “Cháu cảm thấy nó là đồ i thủ của cháu sao?”

Trước mắt Tiểu Huyên đột nhiên xuất hiện bộ dạng vênh váo, tự đắc của Thủy Nhu Thanh khi chống nạnh nói chuyện với mình, cho dù trên mặt còn hai hàng nước mắt chưa lau nhưng vẫn cười “hì hì”, ngay sau đó lại nghĩ đến muôn vàn sự “đáng ghét” của nàng, bèn khẽ “hừ” một tiếng. “Đúng thế, cô ấy cứ cho rằng mình ghê gớm lắm, lúc nào cũng coi thường cháu, cháu rất không phục. Bây giờ đúng là cô ấy biết nhiều thứ hơn cháu, võ công cũng cao hơn cháu, nhưng rồi sẽ có một ngày...” Nói tới đây, tâm thần nó chợt chấn động, rồi cuộc đã hiểu ra sự “không thoải mái” mà người áo lam vừa nói là gì: trong cuộc đời này, ít nhất là về mặt võ công, nó sẽ không thể nào theo kịp Thủy Nhu Thanh.

“Không sai, bây giờ cháu đã biết mình không thể luyện thành võ công cao thâm được nữa.” Người áo lam đưa tay khẽ vỗ vai Tiểu Huyên tỏ ý an ủi, nhưng lời nói thì không khách sáo chút nào. “Vậy cháu còn muốn gặp Thanh Nhi không?”

Nghe người áo lam nói thẳng ra việc mình bị phế võ công, Tiểu Huyên ngây người hồi lâu, nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Nó thầm nghĩ, nếu sau này gặp Thủy Nhu Thanh mà phải nghe lời châm chọc của nàng, vậy thì thà rằng không gặp.

“Ta kể cho cháu nghe một câu chuyện nhé!” Người áo lam ngừng đầu nhìn trăn nhà, sắc mặt hờ hững, mãi một lúc sau mới thở ra một hơi thật dài.

“Trước đây có một thiếu niên xuất thân danh môn kiêu m phái, thiên tư xuất chúng, lại một lòng chăm chỉ khổ luyện, năm mười tám tuổi xuất sư, chỉ trong vòng hai năm đã có được thanh danh rất lớn trên giang hồ. Y vốn có gia thế hiển hách, liền được một đám

người rảnh rỗi trên giang hồ` tầng bô`c khắp nơi, nói y là Trung Nguyên đệ nhấ`t kiế`m, có kiế`m pháp gia truyề`n xuấ`t thâ`n nhập hóa, đánh đâu thắ`ng đó. Thiế`u niên kia vô`n háo danh, không hê` ngăn chặn việc này. Đương nhiên, những cao thủ võ lâm thật sự chẳng thèm tranh đoạt chút danh tiế`ng đó với y. Đúng như câu “thiế`u niên khinh cuô`ng”, kể từ đó thiế`u niên kia bắ`t đầ`u kiêu căng, phách lớ`i, thật sự cho rằ`ng mình là thiên hạ đệ nhấ`t kiế`m khách, chẳng coi ai ra gì. Một hôm, y đế`n một ngọn núi, đang dạo chơi ngắ`m cảnh thì chợt nghe thấ`y xa xa có tiế`ng đàn vọng lại, hế`t sức êm tai. Thiế`u niên â`y vô`n xuấ`t thân thê` gia, có chút hiểu biế`t về` âm luật, đôi lúc cũng học đòi thanh cao mà gảy mấ`y khúc đàn, nhưng dù thê` nào cũng không ngờ được trên đời này lại có người có thể gảy ra thứ âm thanh dễ nghe đế`n vậy, thực chẳng khác gì tiế`ng nhạc thâ`n tiên giữa chồ`n nhân gian...”

Người áo lam nói đế`n đây thì hơi ngắ`ng đầ`u, trên khuôn mặt thoáng hiện nét dịu dàng, như thể đang lắ`ng tai nghe gì đó. Tiểu Huyề`n từng nghe Nhật Khô`c quý kể chuyện, đoán chừng thiế`u niên mà người áo lam đang nói đế`n chính là bản thân ông ta. Nhìn bộ dạng si mê đế`n mức gầ`n như thấ`t hồ`n lạc phách của ông ta hiện giờ, có lẽ là vẫn đang đắ`m chìm trong tiế`ng nhạc thâ`n tiên ngày đó. Nó nghĩ bụng người này ă`n nói bắ`t phạm, nế`u không phải tiế`ng đàn â`y thật sự tốt cùng tuyệt diệu, ắ`t ông ta sẽ không bao giờ thấ`t thồ` như thê`, do đó liề`n nảy sinh hứng thú với người gảy đàn kia.

Người áo lam ngơ ngắ`n hồ`i lâu mới nói tiế`p: “Thiế`u niên đó ngắ`n ngơ lắ`ng nghe, tiế`ng đàn đột nhiên biế`n đổi, từ trôi chảy, êm tai biế`n thành rắ`n rỏi, mạnh mẽ, những âm đơn được gảy ra như đứt quãng, như liề`n mạch. Tiế`ng đàn tuy không còn thành làn điệu nhưng mỗi âm tiế`t vang lên hế`t sức rõ ràng, khơi dậy một tia suy tư ở nơi sâu kín nhấ`t trong trái tim người ta... Thiế`u niên đó biế`t

chắc là có cao nhân đang gảy đàn trong núi, liền muốn làm quen. Y liền theo tiếng đàn, quả nhiên phát hiện một cây đàn cổ dưới một gốc cổ thụ trên đỉnh núi, nhưng xung quanh lại chẳng có người nào. Y cảm thấy kinh ngạc, tới gần mới phát hiện trên cây có một người cầm sợi dây dài phóng xuống dây đàn, chẳng trách tiếng đàn đó đột nhiên trở nên đơn điệu. Sợi dây dài liên tục lên lên xuống xuống, kinh lực được sử ra vừa khéo để đàn phát ra tiếng chứ không khiến cây đàn cổ bị tổn hại. Thiệu niên kia hết sức ngạc nhiên: chỉ e là tự cổ chí kim chưa từng có người nào gảy đàn như vậy, hơn nữa tiếng đàn lại dễ nghe tới nhường này... Người gảy đàn nhìn thấy thiệu niên đó lên núi, bèn nhảy từ trên cây xuống. Thiệu niên đó cả kinh, y vốn tưởng người có thể gảy được tiếng nhạc diệu kỳ như vậy ắt phải là một vị tiên bố i cao nhân, chẳng ngờ nàng lại là một thiệu nữ chừng mười bảy, mười tám tuổi. Thiệu nữ đó đeo khăn sa trên mặt, không thể nhìn rõ dung mạo, nhưng thân hình nàng tha thướt, thân pháp linh động, rõ ràng cũng là người trong giới võ lâm. Thiệu niên đó bị tiếng đàn của nàng làm xao động, bèn bước tới có ý muốn làm quen, trong lúc nói năng không kìm được tự khoe khoang mấy câu về mình...”

Tiểu Huyền nghe tới đây, bất giác nhớ lại lúc mới quen Thủy Nhu Thanh trong Tam Hương các ở thành Phù Lăng, mình đã dùng bạc gạt được từ chỗ Phí Nguyên để mời khách, từng hành động, cử chỉ chẳng khác gì một tên trọc phú... Tới bây giờ, nó mới biết thì ra tâm tính của các thiệu niên trong thiên hạ đều giống nhau, nhìn thấy một cô nương xinh đẹp liền muốn khoe khoang, khoác lác về bản thân mình, bèn khoe mồm cười, gạt đầu lia lịa.

Người áo lam lại nói tiếp: “Thiệu nữ kia nghe thấy tên y, không những không lấy làm vui mừng, ngược lại còn coi thường ra mặt, nói: “Thì ra người chính là tên Trung Nguyên đệ nhất kiêu khách gì đó

sao? Ta sớm đã muốn đi gặp người một phen, chỉ bằng chúng ta hãy tỷ thí ở đây luôn.”

Thiếu niên nọ nào thém để ý tới võ công của nàng, huống chi vừa được nghe tiếng đàn của nàng, y đời nào chịu đồng ý tỷ thí, do đó liên tục lấy cớ thoái thác. Thiếu nữ kia tuy có tiếng đàn dịu dàng nhưng ngôn từ lại cực kỳ sắc bén, nói ra đủ những lời giễu cợt, chê bai, còn tỏ vẻ coi thường ra mặt, rốt cuộc đã khiến thiếu niên nọ nổi giận...”

Tiểu Huyền nghĩ bụng lúc mới gặp nhau, mình và Thủy Như Thanh há lại chẳng như thế, nhất thời thích chí vô cùng.

Trên khuôn mặt người áo lam tràn ngập vẻ dịu dàng vô hạn. “Thiếu niên nọ chỉ sợ làm thiếu nữ kia bị thương, lúc ra tay đã lưu lại mấy phần dư kinh, chẳng ngờ chỉ sau mấy chiêu đã rơi vào thế hạ phong, cuối cùng sau hơn một trăm chiêu thì bị sợi dây của thiếu nữ kia quấn lấy mắt cá chân, giật ngã lăn ra đất. Thiếu nữ cười vang: “Cái gì mà Trung Nguyên đệ nhất kiếm khách, thì ra là do người trên giang hồ tăng bậc mà ra.” Sau đó nàng rời đi luôn. Thiếu niên nọ vốn tâm cao khí ngạo, vừa rồi vì cố ý nhường nên mới bị thiếu nữ kia chiếm mất tiên cơ, làm sao chịu phục, bèn dốc sức đuổi theo, một lòng muốn đấu luôn nữa để lấy lại thể diện. Thiếu nữ kia võ công lợi hại, khinh công cũng chẳng kém, hai người đuổi nhau một mạch từ Giang Nam đến Tái Ngoại, lại từ Tái Ngoại chạy về Quan Trung. Suốt dọc đường, bọn họ giao đấu với nhau không ngừng, thiếu niên tuy thỉnh thoảng cũng chiếm được thế thượng phong nhưng thiếu nữ kia thân pháp linh động, liên tiếp sử ra các thủ thuật, thành ra y chẳng làm gì được nàng...”

Tiểu Huyền thấy khuôn mặt vốn thất thoát mấy phần sắc u khổ của người áo lam kia lập lánh ánh sáng, dường như vừa tìm lại được chút niềm vui trong quãng thời gian ngày xưa, bèn nói chen

vào: “Cháu biết rồi, cuối cùng thiếp u niên kia đã đánh bại thiếp u nữ đó, không những khiên nàng tâm phục khẩu phục, còn khiên nàng trở thành thê tử của mình.”

Người áo lam cười vang, vỗ mạnh vào vai Tiểu Huyền. “Hảo tiểu tử, lợi hại lắm!”

Tiểu Huyền thấy ông ta cất tiếng cười tràn đầy hào khí, liền quên hết mọi nỗi ưu thương, lớn tiếng cười cùng ông ta.

Người áo lam cười, nói: “Cặp thiếp u niên, thiếp u nữ đó đều là người tâm cao khí ngạo, tuy tình cảm ngày càng đậm sâu nhưng vẫn không ai chịu phục đồi phương, cứ coi nhau như đồi thủ. Ha ha, ngay cả sau khi kết hôn, sinh được một cô con gái bảo bối, họ vẫn thường xuyên tỷ thí với nhau.”

Tiểu Huyền một lòng muốn nghe quá trình thiếp u niên kia theo đuổi thiếp u nữ nọ, nghĩ bụng hai người bọn họ suốt dọc đường đấu đá với nhau, lâu ngày sinh tình, ắt hẳn mười phần thú vị. Chỉ là người áo lam không chịu nói, nó cũng không tiện dò hỏi.

Người áo lam dần ngưng cười, trên khuôn mặt lại hiện vẻ hờ hững. “Thiếp u nữ đó xuất thân từ một môn phái thần bí trên giang hồ, gần như không qua lại với người đời. Hơn nữa, nàng có địa vị không kém trong môn phái, do đó các trưởng bối không đồng ý gả nàng cho thiếp u niên kia, dù nàng đã khổ sở van nài nhưng họ vẫn không cho phép. Thế rồi, sau rất nhiều phen tranh chấp, tình cảm của hai người qua bao sóng gió lại càng sâu đậm. Thiếp u niên đó rất yêu nàng, cuối cùng tự nguyện đi ở rể. Ý biết hậu hết các trưởng lão trong môn phái của thiếp u nữ đều coi thường mình, do đó có ý làm nên một phen sự nghiệp. Thiếp u nữ kia cũng ủng hộ phụ quân, bèn từ bỏ quyên lực của mình trong môn phái, dốc lòng nuôi dưỡng con gái cho y. Vì hiên thê, ái nữ nên thiếp u niên đã thu lại sự

cuộc ngạo ngày xưa, từng bước thể hiện được mình, rốt cuộc đã nhận được sự tin tưởng và thừa nhận của các trưởng lão trong môn phái... Thiệu niên đó vốn cho rằng mình công thành danh toại, cũng coi như đã giành được thể diện giúp thế tử. Sau khi tuổi tác lớn dần, y quên hẳn quãng thời gian ruổi ngựa giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa khi xưa, chỉ mong có thể cùng hiên thế, ái nữ số một cuộc số một bình thường cho đến lúc già. Ai ngờ...” Người áo lam nói tới đây thì thở dài một tiếng. “Ai ngờ y lại quên mất một việc.”

Tiểu Huyền loáng thoáng đoán được điều đó là gì, trong lòng cảm thấy không hay, ngần ngại nhìn khuôn mặt người áo lam lộ vẻ đau khổ, nhưng lại không biết phải an ủi thế nào.

Người áo lam thở dài mấy tiếng rồi nói tiếp: “Thì ra tuổi tác có thể tăng lên chứ tính cách con người thì không bao giờ thay đổi. Y và thế tử đấu đá với nhau suốt nửa đời người, bây giờ y có địa vị cao quý, được người trong môn phái kính trọng, còn thế tử chỉ là một người vợ, người mẹ đảm đang. Y cứ nghĩ mình rốt cuộc đã khuất phục được ái thế, thỉnh thoảng lộ vẻ kiêu ngạo. Thế tử của y tuy đã ăn nhằn nhiều năm nhưng tính cách không hề thay đổi, hai người thỉnh thoảng lại nảy sinh tranh chấp, không ai chịu nhường ai. Rốt cuộc có một ngày, y nói quá lời, thế tử y trong cơn giận dữ đã tiếp nhận một nhiệm vụ hết sức gian nan của sư môn, rời nhà đi xa, một lòng muốn làm nên việc lớn để khiến y bớt kiêu ngạo. Ban đầu, y còn nghĩ ái thế chỉ giận dữ nhất thời, ắt sẽ không nhẫn tâm bỏ lại đứa con gái mới mấy tuổi mà đi xa, do đó không chịu nhận sai với nàng. Hai người đều để bụng chuyện hơn thua, vậy nên cơn giận ầy cứ kéo dài mãi. Đến khi thời gian qua lâu rồi, cả hai lại càng vì sợ mất thể diện mà không chịu nhận thua...”

Tiểu Huyền ngần ngại lắng nghe, bỗng buột miệng hỏi: “Y hồ i hận rồi sao?”

“Đúng thế!” Trong mắt người áo lam thoáng qua một tia sáng mờ đục. “Những năm nay, tuy y vẫn luôn cố kìm nén bản thân, không đi tìm thế tử nhưng mỗi khi đêm khuya thanh vắng, trong lòng y rất hối hận vì không thể đặt sự kiêu ngạo nhất thời xuống, khiến cho đứa con gái bé bỏng ngay từ nhỏ đã mất đi tình mẹ...” Ông ta ngoảnh đầu nhìn Tiểu Huyền. “Cháu có biết tại sao ta lại nói với cháu những lời này không?”

Tiểu Huyền hiện đã xác định được tám phần thân phận của người này, nghe ông ta nói vậy, trái tim lập tức đập loạn nhịp, khuôn mặt đỏ bừng, đáp ứng nói: “Cháu... cháu và Thanh Nhi không có gì đâu...” Nói tới đây, trong đầu nó bất giác xuất hiện câu thành ngữ “giấu đầu hở đuôi”.

Người áo lam khẽ cười mỗi một. “Ta chỉ đưa ra ví dụ với cháu thôi, trên đời này có rất nhiều chuyện vô n không cần phải tranh sự hơn thua nhất thời. Công thành danh toại thì có ích gì? Tuyệt thế võ công cũng để làm gì? Có một số thứ đến khi mất rồi con người ta mới biết là nó quý giá, sống trên đời này, nhất định phải biết lùi một bước thì mới có thể thấy được biển rộng trời cao.”

Lúc này, Tiểu Huyền mới hiểu được dụng ý của người áo lam, bèn thà mặc kệ mình suy nghĩ bậy bạ. “Thúc thúc yên tâm, cho dù sau này không thể luyện thành võ công tuyệt thế, cháu cũng sẽ không tự ruồng rẫy mình đâu.”

“Cháu có thể hiểu được điều này là tốt.” Người áo lam khẽ gật đầu. “Ta từng nghe Thanh Nhi kể về việc cháu nhường cò, trong lòng có khá nhiều cảm xúc. Thiếu niên đó nếu sớm có được lòng nhường nhịn như cháu đây thì đã không khiến bản thân và thế tử phải ôm hận cả đời.”

Tiểu Huyên thấ'y ngay đén việc mất mặt như được nhường cò mà Thủy Nhu Thanh cũng kể cho người áo lam này nghe, trong lòng không còn hoài nghi về thân phận của ông ta nữa, bèn mạnh dạn nói: “Kỳ thực, nếu bây giờ thúc thúc lùi một bước thì vẫn còn kịp, cháu biết là Thanh Nhi rất nhớ mẹ...”

Người áo lam thoáng ngán người rồi lại thở dài một tiếng. “Nếu ta có thể buông được thì sớm đã buông rồi.” Sau đó, ông ta liền đứng dậy rời đi, khi ra đến cửa thì chợt dừng lại, xoay người, nở nụ cười tự giễu, thấp giọng nói: “Ta quên chưa giới thiệu với cháu, ta là Mạc Liễm Phong, ngay đến ông trời cũng bảo ta đừng thu liễm cái phong mang của mình lại đây, ha ha ha ha...” Dứt lời, ông ta đi thẳng, không ngoảnh lại lần nào nữa.

Chương II

BỐN TÍCH TRUYỆN XƯA

Tiểu Huyền ngồi ngơ ngẩn trong phòng suốt hồi lâu, nó sớm đã nghe Thủy Nhu Thanh kể về việc cha mẹ nàng trở mặt với nhau nhưng không ngờ bên trong lại có nhiều điều rắc rối như vậy. Nó vốn chẳng hiểu mấy về tình cảm nam nữ, nghe ý của Mạc Liễm Phong thì ông ta dường như rất yêu thể tử của mình, nhưng cả hai người đều không chịu gạt bỏ thể diện qua một bên mà nhận lỗi với đối phương, thực khiến người ta phải thở dài.

Nhất thời trong lòng nó trào dâng vô vàn cảm xúc, cảm thấy giữa người với người có nhiều chuyện vốn dĩ rất đơn giản nhưng vì con nóng giận nhất thời mà lại trở nên phức tạp, rắc rối, thực là kỳ quặc. Nhưng thử ngẫm lại, người ngoài cuộc thì sáng suốt, người trong cuộc thì u mê, nếu đặt mình vào địa vị của Mạc Liễm Phong, liệu nó sẽ như thế nào?

Tiểu Huyền lúc đầu cười khở, lúc trước khi hờn giận với Thủy Nhu Thanh, nó cũng nào khác gì, tuy chưa đến mức quyết liệt như Mạc Liễm Phong nhưng cũng chẳng kém là mấy.

Nghĩ đến Thủy Nhu Thanh, trái tim nó bất giác xao động, đã lâu không gặp nàng, không biết bây giờ nàng có khỏe không. Nhìn sắc trời, thấy mới qua giờ Ngọ, nó nghĩ chỉ bằng hãy thừa dịp này mà đi thăm thú bốn doanh Sách phong, Khí tường, Kiếm quan, Dao doanh của Ôn Nhu hương. Nghĩ đến việc Mạc Liễm Phong tuy chỉ là quan chủ Kiếm quan nhưng khí độ chẳng kém những nhân vật đầu não của bốn đại gia tộc như Cảnh Thành Tượng, Vật Thiên Thành,

nó thực sự cảm thấy hết sức tò mò, không biết máy vị còn lại là những nhân vật anh hùng như thế nào?

Tỉ mỉ ngẫm lại, nó thấy những ngày này mình không muốn bước chân ra khỏi cửa một phần cũng là vì sợ phải gặp Thủy Nhu Thanh, không biết sau khi hay tin mình đã bị phê võ công, liệu nàng có chê cười mình? Còn bây giờ, nghe được những lời vừa rồi của Mạc Liễm Phong, lá gan của nó dường như lớn hơn nhiều, nghĩ bụng tuy võ công của nàng cao hơn mình nhưng đánh cò thì ắt là không bằng mình. Hơn nữa nó cũng đã tìm được một cái cớ để đi thăm thú Ôn Nhu hương, bèn không do dự nữa, cất bước đi ra ngoài.

Điểm Tình các là một tòa lầu nhỏ cao ba tầng, bên trong chỉ có Cảnh Thành Tượng và mấy người hầu cư ngụ. Gần trăm đệ tử của Điểm Tình các đều trú thân trong mấy dãy nhà phía sau tòa lầu đó.

Tiểu Huyên vừa bước chân ra ngoài liền gặp ngay mấy đệ tử của Điểm Tình các, nhưng chắc hẳn bọn họ đã được Cảnh Thành Tượng dặn dò trước nên không ngăn cản nó. Tiểu Huyên đi quanh Điểm Tình các mấy vòng ngắm cảnh, sau đó chọn đúng đường đi về phía tiều sơn.

Khi đi ngang qua Thông Thiên điện, nó nhìn thấy rất nhiều người đang bận bịu dựng đài sắp ghế, Cảnh Thành Tượng thì đứng phía trước điện, không ngừng chỉ huy. Thì ra bọn họ đang chuẩn bị cho Hành Đạo đại hội diễn ra vào mấy ngày tới, xem ra thanh thế của Hành Đạo đại hội này không hề thấp kém.

Cảnh Thành Tượng nhìn thấy Tiểu Huyên từ xa nhưng lại xoay người đi vào trong điện.

Tiểu Huyên vốn rất tò mò về Hành Đạo đại hội này nhưng bây giờ biết được mình đã không thể có thành tựu gì trên con đường võ

đạo, nó chẳng còn chút hứng thú, lại thấy Cảnh Thành Tượng dường như cố ý né tránh mình, trong lòng bỗng nổi lên cảm giác kỳ lạ. Nó vội vàng chạy một mạch về phía trước, tránh khỏi ánh mắt của những người ở trước Thông Thiên điện, sau khi tới ngã rẽ dưới chân núi mới dừng bước.

Tới ngã rẽ, nó lại cảm thấy do dự, không biết nên tới Ôn Nhu hương ở phía bên trái trước hay tới Phiên Thiên lâu ở phía bên phải trước. Thứ tình cảm mơ hồ đối với Thủy Nhu Thanh ngay đến bản thân nó cũng không hiểu rõ, chỉ cảm thấy vừa muốn gặp cô nhóc “đối thủ” ấy lại vừa sợ gặp nàng, nhất thời có chút ngần ngại.

Theo tiềm thức, nó bước sang trái hai bước, bỗng nhớ tới việc vừa rồi khi nghe Mạc Liễm Phong kể chuyện, nó còn tưởng nhầm rằng ông có ý gả con gái cho mình, trái tim lập tức đập loạn nhịp, cảm giác giống hết lúc uống liền mấy chén Nhập Hồn Thuần ở Tam Hương các ngày đó, khuôn mặt lại đỏ bừng, vội vàng ngoảnh đầu đi qua phía bên phải.

Nhưng vừa đi qua bên phải được vài bước, nó như nhìn thấy Thủy Nhu Thanh đang cười khẩy, chỉ tay vào mũi nó mà mỉa mai: “Tên tiểu quỷ người giỏi thực, tại sao lại tới thăm Dung tỷ tỷ trước mà không tới thăm ta trước...” Thế là nó vội vàng dừng lại, nghĩ bụng cứ nên tới Ôn Nhu hương trước thì hơn.

Đang lúc do dự, nó bỗng nghe thấy tiếng đàn thấp thoáng vọng tới tai. Theo hướng phát ra âm thanh, tiếng đàn này vọng tới từ Ôn Nhu hương ở phía bên trái. Nó vừa được nghe câu chuyện của Mạc Liễm Phong, biết rằng trong số các nữ tử ở Ôn Nhu hương có không ít người giỏi gảy đàn, lại nghĩ Mạc Liễm Phong đã hình dung tiếng đàn ấy tựa như tiếng nhạc thần tiên không thể có ở chốn phàm trần, nó nhất thời ngửa ngáy, muốn đi gặp người gảy đàn một phen. Lần này, dường như đã tìm được cho mình một lý do để

tới Ôn Nhu hương, nó không do dự nữa, xoay người đi qua phía bên trái.

Hai bên đường là rừng cây vắ'ng vể, tịch mịch, trồ'ng đủ loại cỏ lạ hoa thơm, khiế'n người ta nhìn mà thư thái. Tiế'ng đàn du dương kia tựa như một dòng suố'i nhẹ lững lờ trôi ra từ trong rừng, chảy vào tận đáy lòng người nghe. Kể cũng lạ, nế'u Tiểu Huyề'n đi hơi chậm lại, tiế'ng đàn sẽ thoáng nhanh hơn, dường như có ý thúc giục nó mau rảo bước; còn nế'u nó bước hơi nhanh, tiế'ng đàn sẽ trở nên thư thả. Chẳng rõ là tiế'ng đàn đang vang lên theo nhịp bước của nó hay là nó đã đắ'm chìm vào trong ma lực của tiế'ng đàn.

Tiểu Huyề'n lầ'n theo hướng phát ra âm thanh, liên tục rẽ trái ngoặt phải trên con đường nhỏ. Lúc đầ'u, càng đi về' phía trước, tiế'ng đàn càng rõ ràng, sau đó bỗng nhỏ dầ'n đế'n mức không thể nghe thấ'y, thỉnh thoảng mới có đôi ba âm thanh vang lên bên tai, tựa như tiế'ng thì thầ'm trong gió, càng khiế'n người ta mong mỏi được biế't bên trong rồ't cuộc ẩn chứa điề'u gì...

Tiểu Huyề'n càng đi càng xa nhưng mãi vẫn chẳng thấ'y bóng dáng người gảy đàn. Nó cảm thấ'y bố'n phía xung quanh càng lúc càng tĩnh lặng, chẳng còn nghe thấ'y tiế'ng chim hót sâu kêu, chỉ có tiế'ng đàn như chứa đầ'y linh khí của trời đầ't kia là vẫn vang lên bên tai không dứt, tựa như những lời réo rắ't, nỉ non.

Không biế't đã đi được bao lâu, càng đi trái tim nó càng bình lặng, cảm thấ'y mọi sự ưu phiề'n hay công danh lợi lộc nơi trầ'n thế' đầ'u chỉ là khói mây trước mắ't, xua nhẹ là tan, hoàn toàn chẳng cầ'n đế' vào lòng.

Sau khi tiế'ng đàn chậm lại, Tiểu Huyề'n cũng đi chậm lại theo, đầ'u óc bắ't giác trở nên mơ màng. Nó dường như nghe thấ'y tiế'ng ngọn lửa nổ lố'p đố'p trong lò lửa giữa ngày đông; dường như nghe

thầy tiếng ếch kêu ộp ộp xé tan màn đêm tĩnh lặng; dường như nghe thấy tiếng nước suối chảy róc rách giữa cảnh gió mát trăng thanh; dường như nghe thấy tiếng vũ khí va chạm leng keng trên chốn sa trường; dường như nghe thấy tiếng gió phấp phật bay xa ngàn dặm...

Đến khi Tiểu Huyền tỉnh táo trở lại thì trời đã ngả bóng hoàng hôn, vầng tà dương hắt xuống đỉnh Minh Bội những tia sáng màu đỏ rực...

Tiểu Huyền giật mình, rõ ràng lúc nó bước chân ra khỏi cửa thì mới vừa qua giờ Ngọ, lẽ nào gần hai canh giờ qua nó chỉ ngơ ngẩn bước trên đường?

Một cái bóng màu trắng lướt qua trước mắt, Tiểu Huyền ngẩng đầu nhìn, thấy trong làn ráng chiều mờ mờ, một nữ tử áo trắng xinh đẹp đang ngơ ngẩn trên cành cây cách chỗ nó chừng mấy bước chân.

Lớp sương mù tựa như một chiếc áo lụa mỏng bao bọc lấy nàng, trong朦胧 lung, chiếc áo trắng của nàng như có thêm vô số sợi tua, càng toát ra vẻ mỏng manh đến lạ thường. Xuyên qua màn sương mờ mịt, thấp thoáng có thể nhìn thấy trên khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng vẻ bình tĩnh và thoát tục, lại phảng phất nét trang nghiêm không ai có thể xem thường. Trong không khí lan tỏa một mùi thơm dịu nhẹ, dường như ẩn chứa thiêu n ý sâu xa, khiến trái tim mỗi người trở nên trong sáng hơn nhiều...

Tiểu Huyền đưa tay dụi mắt, nếu như đây là một bức tranh, vậy thì nàng chính là tiên tử trong tranh.

“Người tỉnh rồi!” Nữ tử áo trắng hồ hững cất tiếng. Giọng nàng nhẹ nhàng mà xa xăm, tựa như đang ghé sát tai người ta nói khẽ, lại tựa như vọng đến từ nơi chân trời.

“Thanh...” Tiểu Huyền vừa cất lời đã lập tức dừng lại. Tuy thoát nhìn nữ tử này rất giống Thủy Nhu Thanh nhưng nàng ta lại có một thứ khí chất nên nã, trang nghiêm mà Thủy Nhu Thanh không thể nào sánh được, Tiểu Huyền càng nhìn lại càng thấy hai người họ có một sự khác biệt hết sức rõ ràng.

Nữ tử áo trắng ngoảnh mặt qua. “Thanh Nhi mà già như ta sao?”

Mái tóc nàng búi cao, khuôn mặt thanh tú, vầng trán rộng toát lên vẻ thông minh...

Có lẽ, nàng không còn trẻ, bởi vì trên khuôn mặt nàng không có vẻ diễm lệ khiến người ta lóa mắt, cũng không có nụ cười rực rỡ, rạng ngời. Hơn nữa, nếu không có sự mài giũa của tháng năm, sự gột rửa của tuổi tác, trên đời sẽ khó mà xuất hiện một con người phong hoa tuyết đại như nàng lúc này!

Nhưng Tiểu Huyền có thể khẳng định: nàng không già chút nào! Tuy rằng, nó không thể nhìn ra tuổi tác của nàng.

“Cô là ai?” Tiểu Huyền mở to mắt nhìn nữ tử áo trắng mang khí chất cao quý trước mặt với vẻ không tin, có cảm giác như mình vẫn đang nằm mơ một giấc mơ hoang đường.

Nữ tử áo trắng không trả lời, chỉ cúi đầu khẽ gảy đàn, đồng thời cất tiếng ngâm: “Ôm đàn tựa ánh tà dương, nhạc vang da diết vãn vương tơ lòng. Cây đàn này có tên là Đê Tương.”

Tiểu Huyền nhìn cây đàn khảm ngọc kiều cổ mà nàng cầm trên tay, dần nhớ lại việc vừa rồi. “Là cô dùng tiếng đàn đưa ta đến đây sao?”

Nữ tử áo trắng khẽ gật đầu, nói: “Với công lực nông cạn của người mà sau năm trăm hai mươi bảy bước chân mới bị *Nhiều Lương*

Dư Vận của ta mê hoặc, *Thiên Mệnh bảo điển* quả nhiên không làm ta thất vọng.”

Tiểu Huyền ngăn người, không ngờ nàng lại biết cả việc mình đã đi bao nhiêu bước chân!

Không biết tại sao, tuy nữ tử áo trắng đó nói với giọng hờ hững, không chút tình cảm nhưng Tiểu Huyền vẫn có thể nghe ra nàng hoàn toàn có thiện ý với mình, do đó nó không những không thấy sợ hãi, ngược lại còn nảy sinh cảm giác thân thiết, bèn buột miệng hỏi: “Người bình thường thì có thể đi được bao nhiêu bước chân?”

Nữ tử áo trắng ung dung nói: “Năm xưa, độc hành đại đạo đầu tiên Hoa Đông - Mạnh Thông sau khi nghe khúc *Nhiều Lương Dư Vận* này của ta đã chạy liên một mạch hai ngàn bốn trăm ba mươi ba bước trên núi Thái Hàng rồi mới không cảm cực được mà ngã xuống...”

Tiểu Huyền cứ ngỡ nữ tử áo trắng có ý khen mình đi được nhiều bước, còn đang dương dương đắc ý, nghe thấy lời này thì ừ ừ vô cùng, nghĩ bụng cho dù võ công của mình kém xa tên đại đạo Hoa Đông gì đó nhưng hẳn ta lại đi được nhiều hơn mình tới hơn bốn lần, bèn hậm hực nói: “Cô đã biết rõ là võ công của ta thấp kém, tại sao còn trêu chọc ta như vậy?”

Nữ tử áo trắng nghiêm túc nói: “Không phải. Tên Mạnh Thông đó nội lực bất phàm, ngay từ đầu đã dốc toàn lực ngăn chặn tiếng đàn của ta, mãi tới khi đi tới bước thứ hai ngàn một trăm mười bảy thì mới bị rơi vào tiết tấu của cây đàn *Đề Tương* này, tính từ đó tới lúc hôn mê thì chỉ có ba trăm mười sáu bước chân; còn người đi tới bước thứ hai mươi hai thì đã hoàn toàn chung nhịp với tiếng đàn, nhưng lại đi thêm được năm trăm lẻ năm bước nữa rồi mới bị tiếng đàn mê hoặc, nhiều hơn tên Mạnh Thông kia tới một trăm tám mươi chín bước chân, có sao lại chẳng khiến ta kinh ngạc?”

Tiểu Huyên kinh ngạc mở trừng mắt. “Cô nhất định ngay từ nhỏ đã rất giỏi tính toán.”

Nữ tử áo trắng khẽ cười, sau khoảnh khắc trên khuôn mặt như có gợn sóng, quét bay vẻ trang nghiêm trước đó. “Vậy người có biết tại sao mình mới đi chưa tới ba mươi bước thì đã chung nhịp với tiếng đàn của ta không?”

Tiểu Huyên nghĩ đến việc tên đại đạo Hoa Đông kia đi được hơn hai ngàn bước mới bị lạc vào tiếng đàn, mình quả thực thua kém người ta quá xa, buồn bực trên môi, nói: “Tại võ công của ta kém chứ sao!”

“Người chớ nên tự coi thường mình.” Nữ tử áo trắng khẽ lắc đầu, nói. “Nếu người biết thiếu chút nữa người đã kéo tiếng đàn của ta đi theo nhịp bước của người, liệu người sẽ có cảm giác thế nào?”

“Thật sao?” Tiểu Huyên nhảy cẫng lên, vỗ tay cười rộ. Tâm trạng của nó bị nữ tử áo trắng này làm cho khi lên khi xuống, khi hưng phấn khi hẫng hụt, vậy nhưng lại chẳng hề khó chịu, chỉ cảm thấy ở trước mặt nàng mình có thể thoải mái thể hiện sự buồn giận, mừng vui mà chẳng sợ bị chê cười, châm chọc, cảm giác này nó quả thực chưa từng có, ngay đến Thủy Nhu Thanh cũng thường xuyên khiến nó ùng ùng nổi giận.

Thầy Tiểu Huyên hưng phấn như thế, nữ tử áo trắng khẽ cười tiếng nữa. Ngay sau đó, nàng lập tức tỉnh ngộ, với sự tĩnh tu suốt bao năm qua của bản thân, tâm trạng vốn phải như dòng nước lặng, có thể kịp thời khắc chế mọi nỗi mừng giận, buồn vui, vậy mà bây giờ lại liên tiếp bật cười thành tiếng, trong lòng không khỏi chấn động. Xem ra *Thiên Mệnh bảo điển* thực sự có thể ngấm mê hoặc kẻ địch, quả không then là chí bảo của Đạo gia!

Tiểu Huyên vẫn không ngừng hô to gọi nhỏ: “Tại sao lại như vậy chứ? Hảo cô cô mau nói cho cháu biết đi!”

Nghe thầy tiếng gọi “hảo cô cô” này, nữ tử áo trắng suýt lại bật cười thành tiếng, may mà kịp thời vận công ngăn lại, đoạn hờ hững thở dài. “Xem ra Cảnh các chủ nói không sai, người rất có tuệ căn, do đó tiếng đàn của ta vừa vang lên người đã cảm ứng được. Cũng chính vì thế nên loại âm thuật hoàn toàn lấy tinh thần làm chủ đạo như *Nhiều Lương Dư Vận* gần như không có tác dụng với người.”

Nghe nữ tử áo trắng nói ra tên của Cảnh Thành Tượng, Tiểu Huyên buột miệng hỏi: “Cô là ai?”

“Ai cũng nói người thông minh, nhưng ta lại thấy người là một tên tiểu tử ngốc không hơn không kém.” Một giọng nam nửa say nửa tỉnh đột nhiên vang lên. “Một nữ tử dịu dàng trang nhã, tinh tế điềm đậm như thế, ngoài Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ ra thì còn có thể là ai?”

Tiểu Huyên ngoảnh đầu nhìn, thấy một nam tử áo trắng không biết đã xuất hiện bên cạnh mình từ bao giờ, lúc này đang tựa người vào một gốc cây lớn, vẻ ung dung, tiêu sái. Cùng là màu trắng, cùng không dính một hạt bụi nhưng chiếc áo mặc trên người nữ tử áo trắng làm tôn lên vẻ đẹp thuần túy tới cực điểm; còn mặc trên người nam tử kia thì lại toát ra vẻ uể oải, mỗi một tới tột độ, khiến người ta như nhìn ra một chút ý say từ thần thái dừng đọng, chẳng để tâm tới mọi sự trên đời kia. Giọng nói hờ hững của nữ tử áo trắng lại vang lên: “Hoa huynh quá khen, nếu chỉ xét tiếng đàn, ta còn xa mới so được với Tú di(10).”

Tiểu Huyên sớm đã đoán nữ tử áo trắng này chính là Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ, do đó khi được nam tử áo trắng chứng thực cũng không mấy bất ngờ. Nghe Thủy Nhu Sơ gọi người kia là “Hoa

huynh”, trong đó nó lóe lên ánh tinh quang, miệng cười “hì hì”, nói: “Ta không phải tiểu tử ngô c, cho dù không thể nhận ra Ôn Nhu hương chủ nhưng ít nhất vẫn có thể nhận ra Phiên Thiên lâu chủ Khứu Hương công tử.”

“Không phải, không phải! Người vẫn là một tiểu tử ngô c.” Nam tử áo trắng lớn tiếng kêu, vẻ rất khoa trương. “Ta không phải Khứu Hương công tử, Tứ Phi công tử mới thực là ta.”

Tiểu Huyên sớm đã nghe Thủy Nhu Thanh kể lại việc vị Khứu Hương công tử này đã tự đổi danh hiệu của mình thành Tứ Phi công tử, ý rằng “phi rượu ngon không uống, phi nhạc hay không nghe, phi thơ hay không ngâm, phi mỹ nhân không nhìn”. Chỉ là ông ta rõ ràng là phụ thân của Hoa Tường Dung, vậy mà trông lại trẻ trung, tiêu sái vô cùng, từ trong xương cốt còn toát ra một thứ khí chất dũng dũng, thờ ơ với mọi việc, thoát nhìn chặc ai cũng nghĩ đây là ca ca của Hoa Tường Dung.

“Không phải, không phải!” Tiểu Huyên cũng không chịu thua, học theo giọng điệu của Hoa Khứu Hương, lớn tiếng nói. “Ta thấy ông không phải là Tứ Phi công tử, mà là người đệ đệ Ngũ Phi công tử của ông ta mới đúng.”

Lần này, ngay đến Thủy Nhu Sơ cũng không kìm được, cất tiếng hỏi: “Tại sao lại là Ngũ Phi?”

Tiểu Huyên lè lưỡi, nói: “Người này vừa tới đã nói ta là tiểu tử ngô c, chỉ e còn phải thêm vào một mục: “phi trẻ con không ức hiếp” mới đúng.” Dứt lời, nó bèn cười đến gập cả người lại.

Hoa Khứu Hương chẳng những không tức giận mà còn cất tiếng cười vang, quay sang nói với Thủy Nhu Sơ: “Lạ thực, lạ thực! Thằng bé này nhìn thấy những nhân vật danh vang giang hồ như bọn ta mà sao không sợ hãi chút nào? Chẳng lẽ ngay từ lúc ở trong bụng mẹ

đã được cho uống thuốc động kinh?” Ông ta đâu hay thời gian gần đây, Tiểu Huyền đã lần lượt được gặp các nhân vật như Lâm Thanh, Trùng đại sư, Diệu thủ vương, Quý Thất Kinh, Ninh Hồ i Phong, Long phán quan, Cảnh Thành Tượng, Vật Thiên Thành, đừng nói là ông ta, cho dù thiên hạ đệ nhất cao thủ Minh Tướng quân có tới đây, chắc nó vẫn ung dung như vậy.

Thủy Nhu Sơ khẽ phì cười một tiếng. “Khoác lác cái gì chứ, không sợ bị trẻ con nó cười cho sao?”

Từ lời của Lâm Thanh, Trùng đại sư và hai nàng Hoa, Thủy, Tiểu Huyền sớm đã thích vị Phiền Thiên lâu chủ Hoa Khứ Hương này. Giờ đây, nhìn thấy ông ta tuy nói năng phóng túng nhưng trong mắt lại thấp thoáng ánh lên những tia trí tuệ, nó càng cảm thấy vị Phiền Thiên lâu chủ này rất hợp với mình, so sánh thử thì người mà nó sùng bái nhất là Âm khí vương Lâm Thanh vẫn nghiêm túc hơn phần nào, khiến người ta không dám tùy tiện tiếp cận. Nghe Hoa Khứ Hương nói mình từ lúc ở trong bụng mẹ đã uống thuốc động kinh, nó càng thấy vui vẻ vô cùng, cất tiếng cười vang.

Thủy Nhu Sơ thấy hai nam tử một lớn một nhỏ này cười vui vẻ như vậy, còn mình cố gắng nhịn cười thực vất vả quá chừng, bèn miễn cưỡng nói: “Hoa huynh đã xuất hiện rồi, vậy ta xin được cáo từ. Tiểu Huyền khi nào rảnh nhớ tới Ôn Nhu hương chơi nhé!”

Hoa Khứ Hương tùy tiện vẫy tay một cái, coi như cáo biệt Thủy Nhu Sơ, cặp mắt vẫn nhìn đắm đắm vào Tiểu Huyền. “Chớ ôn nhu là mô chôn anh hùng, tiểu tử ngươi còn nhỏ, chớ học theo ta đi trên hoa ghẹo cỏ khắp nơi.”

Nghe Hoa Khứ Hương nói về việc mình trên hoa ghẹo cỏ với vẻ tự đắc như vậy, Thủy Nhu Sơ không sao nhịn cười được nữa, vội cúi xuống, sợ bị hai người bọn họ nhìn thấy. Rồi nàng vừa đi vừa khẽ

gảy đàn, tiếng đàn vẫn còn vang vọng giữa không trung nhưng người thì đã bật tắt.

Đến khi hai người dứt cơn cười, Tiểu Huyền mới ngạc nhiên nói: “Thủy tử tử tại sao mới đó mà đã đi rồi? Chẳng lẽ tử ấy dùng tiếng đàn đưa ta tới đây chỉ để tính xem khi nghe *Nhiều Lương Dư Vận* ta có thể đi được bao nhiêu bước chân thôi sao?”

Hoa Khứu Hương giờ ngón tay cái lên, khen: “Cái tiếng “Thủy tử tử” này gọi hay lắm! Nếu người mà học theo người khác gọi là “Thủy hương chủ”, ta sẽ ngoảnh đầu đi ngay, không nói chuyện với người thêm câu nào nữa.”

Tiểu Huyền cũng không biết lời của ông ta là thật hay giả, bèn thừa dịp nói: “Vậy ta gọi ông là Hoa huynh được không?”

Hoa Khứu Hương ngán người, sau đó ghé sát tai Tiểu Huyền, nói với vẻ thân mật: “Khi chỉ có hai chúng ta thì không sao, nhưng nếu có người khác ở bên cạnh, người nhớ giữ cho ta chút thể diện đấy!”

Tiểu Huyền không ngờ ông ta lại đổi ý, bèn lắc đầu, bật cười, nói: “Không hay, không hay, như thế là sau Dung tử tử gặp ta chẳng lẽ lại phải gọi ta là thúc thúc? Như thế thì loạn hết. Ta đành miễn cưỡng chịu thiệt một chút, gọi ông một tiếng “Hoa thúc thúc” vậy.”

“Miễn cưỡng chịu thiệt một chút?” Hoa Khứu Hương trợn trừng mắt rồi lại cất lên một tràng cười vui vẻ.

Tiểu Huyền đến giờ vẫn không biết tại sao hai nhân vật quan trọng của bộ đại gia tộc lại đến tìm mình như thế, trong lòng chắt chứa vô số điều nghi hoặc, nhưng vị Phiên Thiên lâu chủ này lại chẳng hề tỏ ra nóng nảy, chỉ trò chuyện huyền thoại, khiến nó thực chẳng biết làm thế nào.

Vàng tà dương đã lặn, trời bỗng tối hẳn.

Tiểu Huyền không còn nhìn rõ khuôn mặt của Hoa Khứ Hương, chỉ thấy được chiếc mũi cao cao giữa một mảng lò mờ.

Hoa Khứ Hương rốt cuộc đã không cười nữa, cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn Tiểu Huyền chằm chằm.

Tiểu Huyền bị ông ta nhìn như thế thì rất mất tự nhiên, không biết tại sao Hoa Khứ Hương vừa rồi còn tươi cười, hỉ hả như một đứa trẻ giờ lại như biến thành một con người khác. Nó vừa định nói, bỗng cảm thấy trong mắt đối phương lóe lên ánh tinh quang, vừa tiếp xúc đã có cảm giác nóng bỏng, đau rát, trái tim liền run lên một cách dị thường, răng cắn chặt môi, không dám lên tiếng.

Hoa Khứ Hương trầm ngâm hồi lâu mới chậm rãi nói: “Thủy hương chủ dùng *Nhiều Lương Dược* dẫn người tới đây, trong lúc người mơ màng lại dùng *Tâm Phổ* hòng hóa giải luồng lệ khí trong người người, sau này có một ngày, người sẽ hiểu được một phen khổ tâm của cô ấy.”

Tiểu Huyền vốn muốn cười nhạo việc Hoa Khứ Hương gọi Thủy Nhu Sơ là “Thủy hương chủ”, nhưng thấy ông ta nói năng trịnh trọng, ánh mắt sắc bén, nó không dám suông sẽ thái quá, chỉ ngoan ngoãn khẽ “vâng” một tiếng, trong lòng vẫn chưa hiểu “một phen khổ tâm” mà ông ta nói là có ý gì? Thương thế của nó không phải đã được Cảnh Thành Tượng chữa khỏi rồi sao? Tại sao còn có lệ khí gì đó nữa?

Hoa Khứ Hương thấy Tiểu Huyền có vẻ muốn nói điều gì, bèn đưa tay ngăn nó lại. “Hôm nay ta đến đây để kể cho người nghe mấy chuyện. Người có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, ngày sau sẽ đi theo con đường nào, tất cả đều phải trông vào vận mệnh của người...”

Tiểu Huyên lại càng cảm thấy khó hiểu, đầu tiên là Mạc Liễm Phong tới khuyên nhủ nó, sau lại có Thủy Nhu Sơ đưa nó tới nơi này, bây giờ thì đến lượt Hoa Khứ Hương muốn kể chuyện cho nó nghe. Nó chỉ là một đứa bé, tại sao lại được các nhân vật quan trọng của bộ đại gia tộc xem trọng như vậy? Việc này quả thực vô cùng kỳ quặc!

May mà Tiểu Huyên vốn tính gặp đâu yên đấy, do vậy cũng không suy nghĩ quá nhiều, nghe Hoa Khứ Hương nói sẽ kể chuyện bèn gật đầu luôn xuống đất. “Hay quá, cháu thích nhất là nghe kể chuyện đấy, thúc thúc mau kể đi!”

Hoa Khứ Hương tựa lưng vào thân cây, không hề động đậy, trên khuôn mặt chẳng còn thần thái uể oải, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Tiểu Huyên, chỉ là đã mất đi vẻ nóng bỏng lúc trước.

“Ngày xưa có một vị cao tăng sống trên núi, mỗi ngày đều gánh hai chiếc thùng xuống núi lấy nước về tưới cho khu vườn của mình. Thùng nứt ngang hông, đường núi gồ ghề, do đó mỗi lần ông ta về đến nơi thì nước chỉ còn lại nửa thùng. Mọi người thấy thế đều cảm thấy khó hiểu, hỏi ông ta tại sao không sửa thùng mà gánh nước cho đỡ tốn công?” Giọng Hoa Khứ Hương bỗng trở nên nặng nề, không còn vẻ tùy tiện như khi mới gặp: “Người đoán xem vị cao tăng đó trả lời thế nào?”

Tiểu Huyên nghĩ ra mấy lời giải thích, hoặc là vị cao tăng đó làm vậy để luyện võ, cũng có thể ông ta buồn chán nên muốn giết thời gian... Nhưng thấy hai mắt Hoa Khứ Hương lấp lánh, đoán chừng ắt phải có đáp án phi thường, nó bèn khẽ lắc đầu, không dám tùy tiện trả lời.

Hoa Khứ Hương nói: “Vị cao tăng đó chỉ tay vào những cây hoa đại bên đường, nói: Nếu không như thế, khắp dọc đường sao có

hoa nở? Ta không chỉ tưới khu vườn của mình, còn tưới cả những cây hoa này nữa.”

Tiểu Huyên cảm thấy trong lời của Hoa Khứ Hương ẩn chứa rất nhiều thiên ý, trong lòng thoáng ngộ ra một điều, nhưng lại không biết phải biểu đạt suy nghĩ của mình ra sao.

Hoa Khứ Hương thấy Tiểu Huyên tập trung suy nghĩ, bèn nở nụ cười hài lòng. “Ta có nghe Dung Nhi kể lại việc người và thập cửu cô nương nhà họ Thủy đánh cờ, giờ sẽ kể cho người nghe một câu chuyện nữa về chủ đề này.”

“Thì ra Thủy Nhu Thanh đứng hàng thứ mười chín ở Ôn Nhu hương!” Tiểu Huyên nghe vậy bèn buột miệng nói. “Ừm, Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ cũng thuộc hàng chữ “Nhu”, như vậy xem ra bố i phận của cô ấy đúng là không thất p...”

Hoa Khứ Hương dường như có chút tức giận. “Nếu muốn nghe kể chuyện thì đừng có chen ngang, còn nếu muốn đi tìm cô nhóc kia thì chớ nghe kể chuyện.”

Tiểu Huyên lè lưỡi, ngượng ngùng nói: “Cháu muốn nghe kể chuyện, nhất định sẽ không chen ngang nữa.” Cũng chẳng rõ tại sao, vừa rồi nó vốn suy nghĩ về câu chuyện kia, nhưng vừa nghe nói tới Thủy Nhu Thanh liền lập tức quên hết. Lúc này, thấy Hoa Khứ Hương nói như vậy, nó cảm thấy có chút xấu hổ.

“Có người sợ ồn ào, bèn dọn vào ở trong núi hoang, quả nhiên đêm nào cũng yên tĩnh, có thể ngủ một mạch đến khi trời sáng. Chẳng ngờ chỉ sau một tháng, hễ đêm y đều nghe thấy có hai người đánh cờ ở bên ngoài. Hai người này tuy không bao giờ trò chuyện với nhau nhưng mỗi lần đều đập mạnh quân cờ xuống chiếu bàn gỗ, khiến y không cách nào ngủ được. Y vốn muốn ra ngoài trách mắng nhưng nghĩ lại ở nơi núi non hoang vắng thế

này, sao lại có hai người tới đánh cò được, chẳng lẽ là yêu tinh quý quái? Trong lòng sợ hãi, y không dám nói gì. Thời gian trôi qua, y dần quen với những âm thanh kia, thành ra lại có thể ngủ được. Cứ như vậy suốt mấy tháng, một hôm, người nọ say túy lúy quay về, nửa đêm tỉnh dậy bỗng thấy tiếng đánh cò kia quá khó chịu, bèn nhân lúc hơi rượu còn chưa tan hết, cất tiếng mắng lớn một phen. Tiếng đánh cò đột nhiên im bật, sau đó không còn vang lên lần nào nữa. Chỉ có điề...” Nói đến đây, Hoa Khứ Hương khẽ cười hà hà. “Chỉ có điề... từ đó về sau, mỗi đêm y đề... nhớ đến tiếng quân cò đập xuống bàn cò, thành ra không sao ngủ được nữa.”

“Ha ha ha ha.” Tiểu Huyền lả nhả nghe một cách say mê, thích thú, ban đầu còn ngỡ rằng đây là câu chuyện thần tiên quý quái gì, ai ngờ lại có một cái kết nực cười như vậy, không kìm được cất tiếng cười vang.

Hoa Khứ Hương nghiêm túc hỏi: “Tiểu tử ngươi đã hiểu được gì? Thử nói với ta xem ngươi cười cái gì nào?”

Tiểu Huyền nhứt thời cứng họng, ngơ ngẩn nói: “Cháu cảm thấy hai con quỷ đó đúng là rất đáng yêu, lại còn rất nhát gan, mới bị người đó mắng một chút mà đã sợ chạy mất rồi.”

Hoa Khứ Hương thoáng ngậy người rồi khẽ cất tiếng, vẻ như tự lẩm bầm một mình: “Ai nói ngươi có tuệ căn nào? Ta thấy ngươi vẫn chỉ là một tên tiểu tử ngốc.”

Tiểu Huyền đỏ bừng mặt, thoáng nắ...m bắt được một tia ngụ ý, dường như ngộ ra điề... gì.

Hoa Khứ Hương cũng không giải thích. “Ngươi đã thích quỷ như vậy, ta sẽ kể cho ngươi nghe một câu chuyện nữa về... quỷ.”

Tiểu Huyên biết vị Phiên Thiên lâu chủ này đang thừa dịp điểm hóa cho mình, bèn chậm rãi gạt đầu, nhưng đã không còn hung phẫn như trước đó nữa mà trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Hoa Khứ Hương lại kể: “Một người bị kẻ thù hãm hại mà mất mạng, u hồn bay đến cầu Nại Hà. Mạnh Bà khuyên y uống canh: “Uống nó vào, có thể quên đi nhân quả kiếp trước, đầu thai làm lại từ đầu.” Người đó nói: “Ta chết oan quá, nếu không thể chuyển thế báo thù thì khó mà hóa giải được nỗi oán hận trong lòng.” Thế rồi y từ chỗ uống canh Mạnh Bà, nhảy luôn vào cửa luân hồi. Kiếp sau, y quả nhiên có được ký ức của kiếp trước, từ nhỏ đã khổ luyện võ công, một lòng muốn đi tìm kẻ thù để trả mối thù sâu. Không ngờ, y đã tìm kiếm rất nhiều năm mà chẳng thấy, tuổi tác thì cứ lớn dần, còn trở thành một vị hiệp khách có tiếng trên giang hồ. Trời cao không phụ lòng người, sau bao phen tìm kiếm, y rốt cuộc đã tìm thấy kẻ thù, thì ra kẻ thù của y sau khi chuyển thế lại chỉ là tiểu nhị của một tửu điếm nhỏ. Vị hiệp khách không muốn một kiếm giết chết kẻ thù để phải mang tiếng lạm sát người vô tội, bèn dựa theo quy củ giang hồ quang minh chính đại hạ chiếu thư đòi quyết một trận sinh tử với tên tiểu nhị kia...”

Tiểu Huyên nghe tới đây thì không kìm được, nói: “Như vậy thì tính là gì chứ? Người ta là tiểu nhị, sao có thể là đối thủ của y được, y làm vậy có khác gì lạm sát người vô tội đâu?”

Hoa Khứ Hương ngẩn người. “Nhưng kiếp trước tên tiểu nhị đó đã hại chết y mà!”

Tiểu Huyên lắc đầu, nói: “Kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này! Cái cách y ép người ta nổi lại mối oán thù kiếp trước có khác gì việc nợ cha bắt con trả? Rõ ràng chẳng thể tính là một hiệp khách!”

Hoa Khứu Hương không ngờ đứa bé này lại có thể nhìn sự việc một cách thấu triệt như vậy, bèn thở dài, than: “Nếu sớm biết như vậy, có lẽ ta đã không cần kể những câu chuyện này cho người.”

Tiểu Huyền mới nghe được một nửa câu chuyện, làm sao chịu đồng ý. “Cháu không chen ngang nữa, thúc thúc kể tiếp đi! Tên tiểu nhị đó đã bị y giết chết hay sao?”

Hoa Khứu Hương ngăn người suốt hồi lâu rồi mới kể tiếp: “Một vị đại hiệp đòi quyết đấu với một tên tiểu nhị, trên giang hồ dĩ nhiên đã nổi lên một hồi xôn xao, nhưng việc này tạm không nhắc tới nữa. Đến ngày ước định, y tới tửu điếm đó, đầu tiên là đuổi hết người ngoài đi, sau đó đối ẩm một phen với tên tiểu nhị, nói ra nguyên do vì sao mình lại muốn giết hắn, rồi vung kiếm lên định kết liễu kẻ thù. Chẳng ngờ tới khi vung kiếm, y mới phát hiện mình chẳng còn chút khí lực, thì ra tên tiểu nhị đó sớm đã hạ độc vào rượu. Việc này cũng chẳng thể trách tên tiểu nhị, hắn vốn không biết võ công, chỉ còn cách dùng độc mới có thể giữ được tính mạng. Thế là, y lại một lần nữa chết dưới tay kẻ thù, người nói xem, như vậy có phải là oan ức quá không?”

Tiểu Huyền không ngờ câu chuyện lại có hồi kết dở khóc dở cười như vậy, vừa thấy nực cười lại vừa thấy cảm thông, nghĩ bụng người kia đúng là xui xẻo quá chừng!

Nhưng nó lại nghe Hoa Khứu Hương kể tiếp: “Lần này y lại càng không cam tâm, oan hồn xông thẳng vào Diêm Vương điện, chắt vắn Diêm Vương tại sao lại đối xử với mình như thế? Nào ngờ Diêm Vương lại tỏ vẻ rất điềm nhiên, ông ta lấy ra chiếu gương Thông Huyền cho y xem những mọi tao ngộ của bản thân y trong ba kiếp vừa rồi. Người đoán xem thế nào? Thì ra ở hai kiếp trước, kẻ thù của y đã bị chết oan dưới tay y, kiếp trước chẳng qua là sự báo ứng của hai kiếp trước nữa, còn mọi ân oán kiếp này thì là một

vòng luân hô`i mới. Nê`u cứ oan oan tương báo như vậy, chẳng biê`t đê`n khi nào mới có thể kê`t thúc... Người đó xem xong cảnh tượng trên gương Thông Huyê`n thì thở dài một tiế`ng, nâng bát canh Mạnh Bà lên, một hơi uô`ng cạn...”

Nghe xong câu chuyện, trong lòng Tiểu Huyê`n trào dâng muôn vàn cảm xúc, muô`n nói gì đó song lại thôi, chỉ biê`t khẽ câ`t tiế`ng thở dài.

Hoa Khứu Hương hờ hững hỏi: “Người đã hiểu ra điê`u gì chưa?”

Tiểu Huyê`n khẽ gật đầ`u, dường như đã lĩnh hội được một điểm mắ`u chố`t gì đó, nhưng rô`i lại cảm thấ`y mờ mịt, ngẩn ngơ, bèn khẽ lắ`c đầ`u.

Hoa Khứu Hương cũng không truy hỏi. “Bây giờ người không hiểu được cũng không có gì lạ, sau này khi người trưởng thành rô`i, kiê`n thức nhiê`u hơn, ấ`t sẽ thu được rấ`t nhiê`u lợi ích từ trong đó.”

Tiểu Huyê`n nháy mắ`t, hỏi: “Thúc thúc còn câu chuyện gì nữa không?”

“Tên tiểu tử người đúng là tham lam thật!” Hoa Khứu Hương bật cười, nói. “Được rô`i, ta sẽ kể cho người nghe một câu chuyện nữa, sau đó người hãy ngoan ngoãn quay về` đi ngủ cho ta. Mắ`y hôm nay mọi người đê`u bận rộn chuẩn bị cho Hành Đạo đại hội, đơ`i sau quắ`ng thời gian này, ta sẽ bảo Dung Nhi dẫn người đê`n Phiên Thiên lâu chơi vài ngày, rô`i chúng ta lại trò chuyện một phen.”

Tiểu Huyê`n còn muô`n hỏi về` Hành Đạo đại hội nhưng nó thích nghe Hoa Khứu Hương kể chuyện hơn, bèn gật đầ`u lia lịa.

Hoa Khứu Hương kể: “Có một người lập chí quy y cửa Phật, bèn rời nhà đi về` phía tây, hòng xin Phật Tổ thu mình làm đệ tử. Sau khi

vượt trăm sông ngàn núi, trải đủ mọi khổ nạn, y rốt cuộc đã tới nơi. Phật Tổ hỏi y trên đường đã nhìn thấy gì nhưng y lại ngần ngại đáp rằng không rõ. Phật Tổ nói: “Người không có tuệ căn, về đi!” Y khổ sở van nài mà chẳng được, đành buồn bực quay về, nhứt thời cảm thấy cuộc đời trở nên nhạt nhẽo, mọi ý niệm đều hóa tro tàn, bèn quyết định đi du sơn ngoạn thủy, gửi tâm trạng vào cảnh sắc nước non. Khi về đến nơi, y bỗng thấy Phật Tổ đứng trước cửa nhà mình, cười hỏi: “Bây giờ đã biết mình thấy gì trên đường chưa?” Người đó giật mình bừng tỉnh, liền bái vào Phật môn, cuối cùng đã thành chính quả.”

Tiểu Huyền hô lớn một tiếng, sau nháy mắt trong đầu nó bỗng nổi lên một ý niệm: “Nếu cháu mà là người đó thì sẽ không bái Phật Tổ làm thầy đâu.”

“Ồ!” Lần này, ngay đến Hoa Khứu Hương cũng không hiểu gì. “Tại sao?”

“Bởi vì...” Trên khuôn mặt hiện lên vẻ nghiêm túc trước giờ chưa từng có, Tiểu Huyền nói chậm rãi từng tiếng một: “Y đã là Phật rồi!”

Hoa Khứu Hương ngăn người suốt hồi lâu, sau đó bèn vỗ mạnh tay, cất tiếng cười ha hả. “Hảo tiểu tử, không ngờ người còn suy nghĩ thấu triệt hơn cả ta. Xem ra ta đã không uổng công kể bốn câu chuyện này.”

Tiểu Huyền không nói gì, cặp mắt nhìn sắc trời u ám. Lúc này, nó bỗng như nhìn thấy một tia sáng lóe lên rồi vụt tắt giữa màn đêm, đột nhiên cảm thấy mình đã trưởng thành!

Hai người im lặng một lát. Hoa Khứu Hương bế Tiểu Huyền lên, sau mấy cái tung người đã tới trước Thông Thiên điện, sau đó bèn đặt Tiểu Huyền xuống, tỏ ý bảo nó hãy quay về Đỉnh Tình các.

Tiểu Huyên quả thực không muốn quay trở lại căn phòng nhỏ trống trải kia, cứ đứng im một chỗ, không động đậy.

Hoa Khứ Hương hiểu ý nó, bèn cười, nói: “Ta biết trong lòng người ả t hần có rất nhiều điều nghi vấn, bây giờ cho phép người hỏi ta một vấn đề, chỉ cần ta biết thì nhất định sẽ nói.”

Tiểu Huyên muốn nói chuyện với Hoa Khứ Hương thêm một lát, bèn cười hì hì, nói: “Như vậy thì rất không công bằng, thế này đi, chúng ta mỗi người hỏi đối phương một câu.”

Hoa Khứ Hương cười rộ, gật đầu, cảm thấy đứa bé này thật thú vị. Ông ta chỉ có một người con trai và một người con gái, so với vẻ e thẹn, nên nã của con gái Hoa Tường Dung, sự chí tính chí tình thoáng có phần cổ hủ của con trai Hoa Tiễn Lệ, ông ta thấy Tiểu Huyên hợp với mình hơn.

Trong mắt thoáng qua vẻ nghịch ngợm, Tiểu Huyên đưa một ngón tay tới, nói: “Thúc thúc hỏi cháu trước đi, có điều chỉ một câu thôi đấy, không nên lãng phí.”

Trong lòng máy động, Hoa Khứ Hương buột miệng hỏi: “Ám khí vương là người như thế nào?” Thì ra ông ta thấy con gái mình sau khi trở về có vẻ tâm thần bất định, dường như biến thành một con người khác, sau khi dò hỏi thì biết được Hoa Tường Dung đã nảy sinh tình cảm với Lâm Thanh, kỳ thực, vấn đề này là ông ta hỏi thay cho con gái.

Tiểu Huyên không ngờ Hoa Khứ Hương lại hỏi chuyện này, liền cố gắng hồi tưởng lại tướng mạo anh tuấn cùng khí độ hào hùng của Lâm Thanh, nhưng quả thực không biết phải trả lời thế nào.

Hoa Khứu Hương vốn chỉ tiện miệng hỏi vậy, thầy Tiểu Huyền lộ vẻ khó xử, nghĩ bụng vẫn đề này vốn dĩ khó mà nói được rõ ràng chỉ với một, hai câu, dù sao chẳng bao lâu nữa Âm khí vương cũng sẽ tới đỉnh Minh Bội, bây giờ quả thực không cần làm khó Tiểu Huyền quá, vì vậy bèn khẽ mỉm cười. “Nếu tiểu tử ngươi không trả lời được thì thôi vậy, bây giờ đến lượt ngươi hỏi ta.”

Trong đầu Tiểu Huyền chợt lóe lên ánh tinh quang. “Cháu đến đỉnh Minh Bội này cũng đã được nửa tháng, mới chỉ gặp bốn nam tử, ấy là thúc thúc, Cảnh đại thúc, Mạc Liễm Phong Mạc thúc thúc, Anh Hùng chủng chủ Vật nhị thúc. Không tính Cảnh đại thúc, nếu gộp thúc thúc và hai vị kia lại thì chính là Âm khí vương.” Nó ngẫm thầy câu trả lời của mình thực quá tuyệt diệu, bèn hưng phấn khoa tay múa chân.

Hoa Khứu Hương bất giác ngậy người, nghĩ bụng Vật Thiên Thành, Mạc Liễm Phong và mình có thể nói là ba con người hoàn toàn khác nhau, nếu Âm khí vương thật sự có được vẻ hào tình cái thế của Vật Thiên Thành, nét quật cường, ngạo nghễ của Mạc Liễm Phong cùng với sự tiêu sái, phóng khoáng của mình, thực khó tưởng tượng đó là một người như thế nào. Chẳng trách con nhóc Dung Nhi xưa nay luôn có tâm mắt rất cao mà vừa gặp đã xiêu lòng trước Lâm Thanh...

Ông ta không muốn suy nghĩ quá nhiều về việc này, bèn cười, nói với Tiểu Huyền: “Bây giờ tới lượt ngươi hỏi ta một câu hỏi, đã chuẩn bị xong chưa?”

Tiểu Huyền cảm thầy do dự, những ngày vừa qua quả thực có quá nhiều việc xảy ra. Nó nghĩ đến việc Cảnh Thành Tượng dường như có ý né tránh mình, lại nghĩ đến những lời kỳ quái mà Vật Thiên Thành đã nói khi nhìn thầy mình hôm đó, rồi còn thêm thác mắc bức tượng Thiên Hậu trong Thông Thiên điện kia rốt cuộc là

ai, cái m ky nơi hậu sơn là gì, giữa Ngự Linh đường và bốn đại gia tộc rồi cuộc có quan hệ ra sao... Đồng thời nó cũng muốn biết chủ nhân của Sách phong, Khí tường và Dao lũy mà mình còn chưa được gặp là những ai, Hành Đạo đại hội sáu mươi năm tổ chức một lần rồi cuộc là như thế nào, còn muốn hỏi về tình hình hiện giờ của Thủy Nhu Thanh nữa... Nhất thời vô số suy nghĩ cùng trào dâng trong lòng, nó chẳng biết phải hỏi từ đâu.

Nhìn thấy bộ dạng ung dung, bình thản của Hoa Khứ Hương, lòng háo hức của Tiểu Huyền liền nổi lên, nó nghĩ bụng dù sao câu hỏi cũng có quá nhiều, chẳng thể nào hỏi hết, chỉ bằng hãy hỏi một câu khiến ông ta bất ngờ nhất. Tròng mắt thoáng đảo qua đảo lại, nó háng giọng, hỏi: “Câu hỏi của cháu là... thúc thúc bao nhiêu tuổi rồi? Tại sao trông thúc thúc lại trẻ như vậy, cứ như là huynh trưởng của Dung tỷ tỷ ấy?”

Hoa Khứ Hương dù ngàn tính vạn tính cũng không ngờ được Tiểu Huyền lại hỏi một câu chẳng quan trọng như thế. Nghe Tiểu Huyền nói đến huynh trưởng của Hoa Tường Dung, ông ta liền nghĩ đến đứa con trai Hoa Tiền Lệ của mình, chẳng rõ bây giờ Trùng đại sư đã tìm được nó về chưa? Nhưng ông ta vốn là người phóng khoáng, sau khi thoáng ngẩn ra bèn cất tiếng cười vang. “Ta đến tuổi trung niên mới có con, bây giờ đã quá ngũ tuần. Trong các chủng môn của bốn đại gia tộc, ngoài Thủy hương chủ tuổi còn chưa tới bốn mươi, Cảnh đại thúc và Vật nhị thúc của ngoại đệ u đã ngoài hoa giáp(11) cả rồi.”

Tiểu Huyền ngạc nhiên nói: “Tại sao thúc thúc và Thủy tỷ tỷ trông lại trẻ như thế, còn Cảnh đại thúc và Vật nhị thúc thì lại có vẻ già hơn nhiều?”

Hoa Khứ Hương hơi nhướn mày. “Đây đã là câu hỏi thứ hai rồi nhỉ?”

Tiểu Huyên giở trò vô lại, lay lay tay Hoa Khứ Hương. “Đương nhiên không tính là câu hỏi thứ hai, thúc thúc đã nói là biết gì sẽ nói nãy mà.”

“Được rồi, được rồi!” Hoa Khứ Hương không cự lại được Tiểu Huyên, bèn ngoảnh đầu qua, ghé sát mặt vào một bông hoa, dường như đang ngửi mùi hương của nó, rồi lại nhìn qua phía Tiểu Huyên, trên khuôn mặt tràn ngập nét cười. “Người có biết tại sao ta lại tên là Khứ Hương không?”

Tiểu Huyên ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ không phải vì thúc thúc thích ngửi hương hoa?”

Hoa Khứ Hương cười, nói: “Bởi vì bông hoa đút rễ để qua đêm sẽ tàn, do đó ta chỉ ngửi hoa chứ không ngắt hoa. Đáp án này khiến tiểu tử ngươi hài lòng chưa?”

Tiểu Huyên giật mình bừng tỉnh. Từ lúc gặp Hoa Khứ Hương đến giờ, tuy nó thấy ông ta thường xuyên cười đùa hỉ hả như một đứa trẻ không hề có tâm cơ nhưng mỗi câu nói đều ẩn chứa huyên cơ rất sâu sắc. Nó muốn nghe ông ta nói chuyện thêm một lát, bèn cố ý lả c đầu. “Chưa hài lòng, chưa hài lòng. Đáp án này cũng lắm cũng chỉ có thể giải thích tại sao thúc thúc lại trẻ như vậy, còn chưa nói tới những người khác. Vật nhị thúc tạm chưa xét tới, nhưng cháu thấy ít nhất Cảnh đại thúc cũng có vẻ giống một người yêu hoa...”

Hoa Khứ Hương ngẩng đầu nhìn trời, suốt hồi lâu không nói gì. Tiểu Huyên thấy Hoa Khứ Hương có vẻ nghiêm túc, trong lòng liền hồi hộp, không biết có phải mình đã nói sai điều gì không.

“Người hay suy tư thường mau già.” Hoa Khứ Hương trầm giọng nói. “Ta và Thủy hương chủ đều là người tính tình khoáng đạt, chẳng mấy để tâm tới việc đời, còn Cảnh đại ca và Vật nhị ca thì lại coi di

mệnh của tổ tiên là trách nhiệm không thể thoái thác, do đó tất nhiên sẽ già nhanh hơn.”

Tiểu Huyên cảm thấy rất ngạc nhiên. “Đó là di mệnh gì vậy?”

Trong mắt Hoa Khứ Hương lóe lên ánh tinh quang nhưng ngay sau đó đã tắt lịm. “Vấn đề này thì ta không thể trả lời được.”

Tiểu Huyên trên môi, nói: “Không trả lời thì thôi, cháu sớm muộn cũng sẽ biết.”

Hoa Khứ Hương khẽ thở dài một tiếng. “Kỳ thực chuyện này người biết càng muộn càng tốt.” Sau đó, ông ta không nói gì thêm, lặng lẽ rời đi luôn.

Khi Tiểu Huyên trở lại Điểm Tình các thì đã là đêm khuya, Cảnh Thành Tượng thấy nó về muộn như vậy cũng không hỏi nhiều, chỉ tùy tiện dặn dò vài câu rồi vội vã rời đi.

Tiểu Huyên nằm trên giường, suy nghĩ miên man. Những sự việc xảy ra trong ngày hôm nay lần lượt xuất hiện trong đầu, nó cảm thấy trong bốn đại gia tộc thân bí này quả thực có quá nhiều điều khó hiểu. Suy đi nghĩ lại, đầu óc nó trở nên rối rắm bòng nhùng, quên luôn cả việc võ công của mình đã bị phê, trấn trọc đến tận canh ba vẫn không ngủ được.

Khó khăn lắm mới chìm được vào giấc ngủ, trong mơ nó lại bước vào bốn câu chuyện mà Hoa Khứ Hương đã kể hôm nay, nhìn thấy vị cao tăng gánh nước, tay kiếm khách phục thù, bàn cờ giữa núi non hoang dã, vị lữ khách cưỡi ngựa... Cuối cùng nó đi tới một ngọn núi lớn, lần theo tiếng đàn tựa tiếng nhạc tiên đi lên đỉnh núi. Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ ngơ ngác gõ đàn, ngoảnh mặt qua mỉm cười với nó, rồi bỗng lại biến thành Thủy Nhu Thanh...

Ngày hôm sau, khi Tiểu Huyền tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao tới ba con sào.

Trên bàn có đặt một bát cháo trắng, hai quả trứng gà, chẳng rõ Cảnh Thành Tượng đưa tới lúc nào, chắc hẳn vì thấy nó ngủ ngon nên không nở đánh thức. Tiểu Huyền nghĩ bụng: Cảnh đại thúc tuy không thể chữa cho mình lành hẳn bệnh nhưng đỡ xử với mình quả thực không tệ.

Tiểu Huyền đang đói cồn cào, bèn bò dậy, uống mấy hơi cạn sạch bát cháo, sau đó chậm rãi ăn trứng gà, ngẫm nghĩ bây giờ có nên tới Ôn Nhu hương gặp Thủy Nhu Thanh một lát hay không.

Nó đột nhiên nghĩ tới việc ngày hôm qua Mạc Liễm Phong đã nói với mình những lời đó, ắt hẳn sẽ không ngăn cản Thủy Nhu Thanh tới gặp mình nữa, nhưng tại sao nàng còn chưa tới? Có lẽ nàng cũng có bạn bè riêng, vốn chẳng coi một kẻ phế nhân như mình ra gì...

Nghĩ tới đây, nó lập tức sinh lòng mặc cảm, lại nghĩ đến việc đêm qua Hoa Khứ Hương có nói hiện giờ bọn đại gia tộc đều đang bận rộn chuẩn bị cho Hành Đạo đại hội sáu mươi năm cử hành một lần, chỉ e khắp đỉnh Minh Bội lúc này chỉ có một mình nó là người rảnh rỗi, việc gì phải đi làm phiền người khác như vậy...

Những cậu bé ở độ tuổi mới chớm nụ tình như Tiểu Huyền hiện giờ vốn nhạy cảm, đa nghi, thêm vào đó, thứ tình cảm khó nói rõ ràng với Thủy Nhu Thanh kia cũng thâm gây rối, khiến nó nghi thâm nghi quý một phen, bèn quyết định ở yên đây đợi nàng đến gặp mình.

Chỉ là nó quả thực quá buồn chán, lật mở vài trang sách viết về y thuật cũng cảm thấy vô vị. Nhìn chiếu giá sách lớn ở phía đối diện, nó nghĩ bụng trên đó chưa biết chừng lại có quyển sách gì hay, bèn bước tới lần mò một phen.

Nó rút ra một cuốn sách dày, chột thấy phía sau đó được gấn một chiếc ống đồng, thấp thoáng có âm thanh rất khẽ vọng ra nhưng lại không thể nghe rõ. Tuy biết rằng nghe lén người khác nói chuyện là không hợp với quy củ giang hồ nhưng Tiểu Huyền không kìm được lòng tò mò, bèn đi bê một chiếc ghế tới đặt dưới chân, ghé sát tai vào đó lắng nghe.

Thì ra chiếc ống đồng đó được nối với Thông Thiên điện vốn ở rất gần Điểm Tình các, được Cảnh Thành Tượng bố trí để phòng có người tùy tiện xông vào Thông Thiên điện, ai ngờ ma xui quỷ khiến thế nào lại bị Tiểu Huyền phát hiện ra.

Chỉ nghe có một người thấp giọng nói: “Nếu Lâm Thanh mà biết được việc này, chỉ sợ sẽ không chịu bỏ qua, Cảnh đại ca định giấu y sao?” Đây chính là giọng của Anh Hùng chủ Vật Thiên Thành.

Giọng của Cảnh Thành Tượng chậm rãi vang ra từ trong chiếc ống đồng: “Đây dù sao cũng không phải việc quang minh lỗi lạc gì, mấy ngày nay ta luôn suy đi nghĩ lại, cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Đến lúc đó ta sẽ nói hết các mối nhân quả bên trong cho Âm khí vương, nếu y không chịu bỏ qua, có vãn đề gì ta sẽ đón nhận.”

Tiểu Huyền nghe thấy tên Lâm Thanh, lại tỉ mỉ phân tích ý tứ trong lời của Vật Thiên Thành, trong lòng không khỏi chấn động: Chẳng lẽ bọn đại gia tộc muốn gây bất lợi cho Âm khí vương? Nó bèn vội vàng chú ý lắng nghe.

Trong ống đồng lại vang lên giọng nói của Vật Thiên Thành: “Như vậy cũng tốt, hôm qua Thủy tứ muội và Hoa tam đệ đã lần lượt tới gặp đứa bé đó. Dựa theo tâm tính của hai người bọn họ, nhất định là cực kỳ bất mãn với việc này, cho dù Cảnh đại ca không nói, sợ là hai người đó cũng sẽ nói với Lâm Thanh.” Dừng lại một chút,

ông ta nói tiếp: “Cảnh đại ca bất tất phải lo lắng quá, dù sao ván cũng đã đóng thuyền, ta nghĩ Âm khí vương hẳn sẽ không đến mức vì một đứa bé mà trở mặt thành thù với bốn đại gia tộc đâu...”

Cảnh Thành Tượng im lặng hồi lâu rồi mới run giọng nói: “Chuyện này là do một mình ta làm, không liên quan tới danh dự của bốn đại gia tộc, cùng lắm thì ta sẽ tự phế võ công để tạ tội...”

Vật Thiên Thành vội vàng cất tiếng cắt ngang lời của Cảnh Thành Tượng: “Cảnh đại ca là người đứng đầu bốn đại gia tộc, thân mang di mệnh của Thiên Hậu, sao có thể vì một đứa bé mà áy náy đến mức như thế?”

Cảnh Thành Tượng thở dài, than: “Ta tự vắn thây mình cả đời chưa từng nợ ai điều gì, duy có việc này là khiến ta máy ngày nay ăn ngủ không yên. Nếu các đệ tử không rõ chân tướng biết được việc này, ta lại càng khó có thể phục chúng, cái ngôi minh chủ của bốn đại gia tộc này thực thẹn không dám làm. Sau này, nếu ta gặp điều gì bất trắc, đệ hãy thay ta tiếp quản các sự vụ trong bốn đại gia tộc, nhất định phải tuân theo di huấn của tổ tông, dốc lòng phò tá thiếu chủ hoàn thành đại nghiệp...”

Vật Thiên Thành cũng khẽ thở dài một tiếng. “Tuy đệ thây dung mạo của đứa bé đó xung khắc với thiếu chủ, nhưng trong lòng kỳ thực cũng tôn tại khá nhiều nghi vấn. Với võ công cái thế và tài thao lược phi phàm của thiếu chủ, đứa bé đó rõ ràng khó mà tạo ra mối uy hiếp gì. Còn chúng ta hành sự trái với lẽ trời như thế, là họa hay phúc, hiện giờ khó mà nói trước được...”

“Đệ cũng bất tất phải nghĩ nhiều, dù sao việc đã tới nước này, có hối hận cũng muộn rồi.” Cảnh Thành Tượng nghiêm nghị nói. “Nhà họ Cảnh ta đời đời trung thành, một lòng vâng theo di huấn của Thiên Hậu, tuyệt đối không cho phép thiếu chủ bị tổn hại...”

Tiểu Huyên nghe tới đây, trái tim trầm hẳn xuống, lạnh giá tột độ.

Nó thông minh vô cùng, chỉ dựa vào mấy câu nói vừa rồi liền đoán ra được Cảnh Thành Tượng đã thừa dịp trị thương để có ý phê vố công của nó, thảo nào nó cảm thấy ông ta luôn có vẻ né tránh mình, thì ra là vì hồ thẹn.

Tâm tư xoay chuyển, sau nháy mắt Tiểu Huyên đã hiểu ra tất cả. Chẳng trách hôm qua lần lượt các nhân vật quan trọng của bốn đại gia tộc như Mạc Liễm Phong, Thủy Nhu Sơ, Hoa Khứ Hương lại tới tìm nó, nhất định là vì đã biết hành vi của Cảnh Thành Tượng nên mới có ý muốn bù đắp; chẳng trách Thủy Nhu Sơ lại muốn dùng *Tô Tâm Phổ* để hóa giải lệ khí của nó, thì ra là muốn hóa giải oán khí; chẳng trách Hoa Khứ Hương lại kể những câu chuyện đó cho nó nghe, còn vọng tưởng dùng mấy thứ đạo lý về ân oán số mệnh gì đó để điểm hóa nó... Thì ra bọn họ đều sợ Lâm Thanh sau khi biết việc này sẽ gây khó dễ cho bốn đại gia tộc!

Tuy nó tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển* từ nhỏ, luôn giữ được sự bình tĩnh khi đối mặt với vạn vật trên thế gian, nhưng tin tức này quả thực quá kinh người, tựa như tiếng sấm giữa trời quang, quét sạch mọi hảo cảm về bốn đại gia tộc trong lòng nó. Đồng thời, nó còn có cảm giác phẫn nộ vì bị những người này lừa bòn trong lòng bàn tay. Từ nhỏ nó đã sống ở Thanh Thủy trấn, một nơi dân phong thuần phác, hoàn toàn không ngờ được trên đời này lại có loại người như Cảnh Thành Tượng: bề ngoài thì tỏ ra rất quan tâm đến mình, kỳ thực lại ngầm dùng độc kế. So với gã Ninh Hô Phong cười nụ giầu dao kia, ông ta còn chẳng bằng, rõ ràng là một tên nguy quân tử không hơn không kém. Nếu không phải vì vô ý nghe được đoạn đối thoại này, trong lòng nó vẫn còn vô cùng cảm kích Cảnh Thành Tượng vì đã giúp mình trị thương...

Tiểu Huyên càng nghĩ càng cảm hận, phải hết sức cố gắng mới kìm nén được những giọt nước mắt chực trào ra, đồng thời vút mạnh cuốn sách trong tay xuống đất, xoay người lại, đá lung tung vào bàn ghế trong phòng, phát tiết nỗi oán giận của mình. Cái gì mà bọn đại gia tộc, toàn là một lũ mưu danh trục lợi, giả tạo gian dối, ngay cả với một đứa bé mà cũng không từ thủ đoạn...

Lần đầu tiên nó biết thế nào là lòng người hiểm ác, vậy nên ác cảm với Cảnh Thành Tượng tăng lên bội phần, thậm chí còn hoài nghi cả dụng ý của mấy người Thủy Nhu Sơ, Hoa Khứ Hương, chỉ nghĩ rằng người của bọn đại gia tộc đều cùng một giuộc, đối xử với mình như thế chẳng qua là để mình yên tâm ở lại đỉnh Minh Bội làm con tin, sau đó bọn họ mới tiện đối phó với Lâm Thanh.

Chiếc bát trên bàn rơi xuống đất, vỡ tan, những mảnh sứ bắn đi tứ phía.

Tiếng động ấy khiến Tiểu Huyên thoáng bình tĩnh trở lại, một suy nghĩ bỗng nổi lên trong lòng: Mình nhất định phải trốn khỏi nơi này, tuyệt đối không thể để bọn họ lợi dụng mình, gây bất lợi cho Lâm thúc thúc...

Nghĩ đến đây, Tiểu Huyên không do dự nữa, nhanh chóng mặc quần áo, lặng lẽ đi ra ngoài. Nó biết Thông Thiên điện cách Đỉnh Tình các chưa đầy trăm bước chân, nếu đi ra ngoài từ cửa trước nhất định sẽ bị người ta nhìn thấy, vì vậy bèn lén ra ngoài Đỉnh Tình các qua cửa sau.

Phía sau Đỉnh Tình các vốn là nơi cư trú của các đệ tử trong các, nhưng may mà mấy ngày nữa là tới Hành Đạo đại hội, các đệ tử đều đã tới Thông Thiên điện để chuẩn bị. Thêm vào đó, thường ngày chẳng ai dám tùy tiện xông lên đỉnh Minh Bội, do đó ở đây không có ai canh gác.

Tiểu Huyên đi xuyên qua mấy dãy phòng ốc, cuối cùng bị một bức tường cây chặn lại. Bức tường cây này vừa dày vừa san sát nhau, ở giữa chỉ có mấy cái khe nhỏ rộng cỡ vài tấc, Tiểu Huyên dù thân thể bé nhỏ cũng không cách nào chui lọt. Lại nhìn lên đỉnh ngọn bạch dương cao tới mấy trượng, dù nó có trèo lên được thì cũng sẽ bị người ta phát hiện ngay, bèn đi dọc theo bức tường, muốn tìm một khe hở đủ cho mình chui lọt.

Đi được chừng gần trăm bước chân thì nó phát hiện một cửa ra rộng chừng hơn một trượng, nhưng lại bị một bụi cây gai phong tỏa hoàn toàn. Xuyên qua bụi cây gai, nó nhìn thấy một khoảnh rừng rậm rạp, thấp thoáng còn có một con đường ruột dê uốn lượn giữa rừng...

Tiểu Huyên chợt nhớ ra điều gì, biết rằng đây nhất định là cấm địa hậu sơn mà Cảnh Thành Tượng từng nhắc tới. Nó một lòng muốn trốn khỏi đỉnh Minh Bội, nghĩ bụng nếu hậu sơn là cấm địa, người của bọn đại gia tộc chắc hẳn sẽ không tới đó tìm mình, bèn bắt chập những mũi gai sắc nhọn, dùng tay gạt ra một khe hở vừa đủ cho mình chui qua, sau một hồi vất vả rốt cuộc cũng đã sang được phía bên kia. Nó vốn có tâm tư kín đáo, sợ bị người ta phát hiện mình đã trốn vào hậu sơn, bèn kéo các cành gai dây khe hở lại. Lúc này toàn thân nó đã đầm đìa mồ hôi, hai bàn tay thì bị mũi gai cào cho chảy máu, đến quần áo trên người cũng rách toạc.

Tiểu Huyên nghỉ ngơi một lát, nhìn khu rừng tối tăm trước mặt, bắt giác có chút sợ hãi, không biết ở trong đó có rắn độc, mãnh thú gì không. Nhưng việc đã tới nước này, muốn quay đầu cũng không thể, nó bèn hạ quyết tâm cất bước đi vào trong rừng theo con đường nhỏ kia.

Con đường đó quanh co, uốn lượn, dẫn xuống phía dưới, đã lâu ngày không có người đi lại, mặt đường phủ một lớp lá rất dày, giảm

chân lên có cảm giác như đi trên thảm nhung. Tiểu Huyền chỉ sợ ở đây có rắn rết, bèn tìm một cành cây vừa dò đường vừa chậm rãi bước đi. Tới một chỗ mặt đất khá cứng, nó bèn gạt lá cây khô ra, thấy phía dưới được lát đá xanh, có điều so với những phiến đá xanh nơi tiền sơn thì dày và rộng hơn nhiều.

Đi được khoảng nửa dặm đường, ước chừng đã tới lưng chừng núi, từng trận gió khe thổi khiến cây rừng rung rinh, toát ra vẻ âm u khó tả. Tuy bây giờ đang là ban ngày nhưng khung cảnh nơi đây lại đầy vẻ hoang lương.

Tiểu Huyền từ nhỏ đã sống ở nơi sơn dã, do đó nó không sợ hãi chút nào, chỉ là nghĩ tới việc trên người mình không có thức ăn và nước uống, lại không biết đường xuống núi còn bao xa, nó thà m nhủ nếu trên đường mà tìm được loại cây ăn quả nào thì phải hái nhiều quả một chút; lại nghĩ trên người mình bây giờ không có vũ khí, nhờ gặp phải dã thú thì thực gay go... Đang lúc suy nghĩ miên man, nó chợt nhìn thấy một cây gậy gỗ vắn ngang giữa một chạc cây ở phía bên phải. Cây gậy gỗ ấy to cỡ bằng cánh tay trẻ con, một đầu hơi nhọn, chính là thứ vũ khí phòng thân tuyệt hảo. Tiểu Huyền cả mừng, vội vàng tới lấy.

Vừa bước tới gần chạc cây đó, nó bỗng cảm thấy mặt đất dưới chân mình hơi rung, rồi một tiếng động vang lên từ khoảng rừng bên trái. Nó ngoảnh lại nhìn, thấy một khối đá nặng tới hơn trăm cân đột ngột từ trong rừng bay ra, mang theo tiếng gió vù vù lao thẳng về phía mình...

Tiểu Huyền cả kinh, may mà khối đá lớn đó tuy có vẻ ghê gớm nhưng tốc độ không nhanh, chỉ là nó đã chặn mất phía sau và bên trái của Tiểu Huyền, phía bên phải thì lại có một cái cây lớn, thế là Tiểu Huyền đành bước về phía trước một bước. Dưới chân lại chân động, cây gậy gỗ vắn ngang giữa chạc cây kia nhẹ nhàng lao về phía

Tiểu Huyên, thoát nhìn cứ như Tiểu Huyên đang tự mình đâm đầu vào đó.

Tốc độ của cây gây gỗ đó không quá nhanh, chỉ là nếu lùi lại thì sẽ va phải tảng đá lớn, Tiểu Huyên chẳng còn chỗ nào để né tránh, nhưng may mà đầu óc nó linh hoạt, lập tức ngã người về phía cái cây lớn bên phải hòng tránh cây gây gỗ...

Còn chưa kịp thở phào, cái cây đã lắ c lư dữ dội, một sợi dây mây đột ngột bật từ dưới đất lên, đầu tiên là thít chặt, sau đó kéo mạnh, tựa như một chiếc thòng lọng buộc vào cổ chân Tiểu Huyên.

Tiểu Huyên còn chưa kịp kêu lên kinh hãi thì đã bị sợi dây mây kia treo ngược lên không trung.

Ba tiếng “rầm, rầm, rầm” liên tiếp vang lên, hai tiếng đầu là khối đá lớn và cây gây gỗ lần lượt va vào thân cây, còn tiếng thứ ba là do sợi dây mây bị đứt giữa không trung, khiến Tiểu Huyên rơi mạnh xuống đất. May mà dưới đất có một lớp lá cây khô rất dày, do đó nó mới không bị gãy xương, gãy cổ, dù vậy, lúc này nó cũng đầu choáng mắt hoa, chẳng biết đông tây nam bắc gì nữa.

Cơ quan này được thiết kế vô cùng xảo diệu, tảng đá lớn và cây gây gỗ chỉ là để che mắt người ta, sợi dây mây kia mới chính là mấu chốt, không ngờ lại tính chuẩn hướng người bị mai phục sẽ né tránh để bắt sống. Nếu không phải vì thời gian qua đã lâu khiến sợi dây mây đó bị mục, lúc này chỉ e Tiểu Huyên đã bị treo lơ lửng giữa không trung.

Tiểu Huyên bị ngã vào giữa rừng, nằm bò trên mặt đất, cả người đau nhức. Đợi một lúc lâu, thấy xung quanh không có động tĩnh gì, nó mới chậm rãi bò dậy, đưa tay khê day day cổ. Nó biết vừa rồi mình nhất định đã giẫm phải cơ quan gì đó, nhưng hiện giờ khắp mặt đất đều là cành lá cây khô, không thể nhìn ra cơ quan

được đặt tại nơi nào. Tiểu Huyền đứng ngẩn ngơ giữa rừng suốt một hồi lâu, trơ mắt nhìn con đường nhỏ lát đá xanh ở cách đó mấy chục bước chân, không dám tùy tiện cất bước.

“Người là ai? Tại sao lại tùy tiện xông vào cấm địa?” Một giọng nói già nua đột ngột vang lên bên tai Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền cảm thấy âm thanh đó tựa như ở sát bên tai nhưng ngẩng đầu lên thì lại chẳng thấy bóng người nào. Nó định trả lời rằng mình là đệ tử của bôn đại gia tộc, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, nơi này là cấm địa của bôn đại gia tộc, Cảnh Thành Tượng đã nói đi nói lại với nó rằng không được tùy tiện xông vào, ai mà biết được liệu bọn họ có đặt ra gia pháp gì đối với các đệ tử bản môn tùy tiện xông vào cấm địa hay không? Thế là nó bèn im bật, một lòng muốn dụ người kia ra.

“Được rồi, người không nói thì hãy ở lại đây đi.” Người đó cũng không nôn nóng hiện thân, cất giọng ung dung nói.

Tiểu Huyền đã bị cơ quan xảo diệu kia làm cho khiếp sợ, nghĩ bụng thà rơi vào tay người này còn hơn phải ở lại một nơi mà bôn phía xung quanh đều là nguy cơ, bèn vội vàng kêu lớn: “Ông hãy cứu ta ra ngoài trước đã, ta sẽ nói với ông ta là ai.”

“Thằng nhóc người dám ra điều kiện với lão phu cơ đấy!” Người đó chắc lưỡi, nói. “Nhìn dấu chân của người trên đường thì chắc hẳn đã tới đây từ tiều sơn. Nếu người không phải đệ tử bản môn thì ta chẳng thèm quan tâm đâu.”

Nghe khẩu khí của ông ta, Tiểu Huyền biết ngay đây cũng là người của bôn đại gia tộc, bèn nói một cách mập mờ: “Người ngoài thì làm sao mà tùy tiện đến nơi này được...”

“Nói vậy cũng phải. Ngươi là truyên nhân của Diễm Tình các chẳng?” Người đó dường như không còn hoài nghi về thân phận của Tiểu Huyền nữa.

Tiểu Huyền vốn mang đầy bụng oán khí với Cảnh Thành Tượng, làm sao chịu thừa nhận, bèn lắc đầu nguây nguậy.

Người đó cũng không nôn nóng, lại cất giọng không nhanh không chậm, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi là đệ tử ngoại tính của Ôn Nhu hương?”

Tiểu Huyền nghĩ bụng nếu cứ để ông ta hỏi thế này thì sớm muộn cũng sẽ lộ ra sơ hở, bèn không đáp mà hỏi ngược lại: “Tại sao ông không đoán ta là người của Phiên Thiên lâu?”

Người đó khẽ cười khà khà. “Đệ tử của nhà họ Hoa xưa nay đều phong lưu, tuấn tú, nếu sinh ra một thằng nhóc xấu xí như ngươi thì thực có lỗi với tổ tiên.”

Tiểu Huyền nghe ông ta chế giễu tướng mạo của mình, trong lòng tức giận nhưng không biết nên phản bác thế nào, bỗng nhớ đến mấy lời trong sách *Lão Tử*, bèn cố nén giận, nói: “Cái xấu cái đẹp, có gì khác nhau? Tiếc vì trông mặt mà bắt hình dong như vậy, há chẳng phải chẳng có chút khí phách nào sao?”

Người đó dường như thoáng ngẩn ra. “Thật không nhìn ra thằng nhóc ngươi biết không ít đạo lý đấy. Được rồi, coi như lão phu nói sai, lão phu xin tạ lỗi với ngươi vậy.”

Tiểu Huyền không ngờ ông ta lại nhận sai với mình, bèn cảm thấy có chút xấu hổ, khẽ lẩm bẩm: “Tướng mạo là do cha mẹ ban cho, tự vẫn đâu thể quyết định được...”

Người đó cất tiếng cười vang. “Phải lắm, phải lắm! Năm xưa tuy ngoài miệng ta không nói gì nhưng kỳ thực trong lòng rất ghen

ty với khuôn mặt trắng trẻo của tay Phiên Thiên lâu chủ Hoa Bách Sinh đó.”

Tiểu Huyên ngạc nhiên nói: “Phiên Thiên lâu chủ là Hoa Khứ Hương mà, vị Hoa Bách Sinh này rốt cuộc là ai?”

Người đó khẽ thở dài. “Hoa Khứ Hương đã trở thành lâu chủ rồi sao? Hoa Bách Sinh tuổi già mới sinh được con, lần trước khi ta gặp Khứ Hương, nó mới chỉ là một thằng bé ba, bốn tuổi.”

Tiểu Huyên lại càng kinh hãi. “Đó là việc từ bao giờ rồi?”

Người đó thoáng trầm ngâm, dường như đang tính toán thời gian, rồi lại thở dài tiêng nữa. “Một ngày trong núi, ngàn năm ngoài đời. Ha ha, lần bế quan này không ngờ đã kéo dài tới gần năm mươi năm.”

Tiểu Huyên đã biết người này ắt hẳn là trưởng bối trong bộ n đại gia tộc, nghe khẩu khí của ông ta thì rõ ràng có bối phận cao hơn cả mấy người Hoa Khứ Hương, Cảnh Thành Tượng, chẳng rõ vì sao lại bế quan ở đây tới năm mươi năm? Mà nơi hậu sơn này vì sao lại trở thành cấm địa của bộ n đại gia tộc?

Nó đang trầm tư nghĩ ngợi, chợt nghe người đó lại cất giọng lạnh lùng: “Lão phu đã có thể xác định người không phải đệ tử của Điem Tình các và Phiên Thiên lâu. Chỉ e nữ tử nhà họ Thủy cũng không bao giờ sinh ra người có tướng mạo như người. Người rốt cuộc là ai?”

Tiểu Huyên nghĩ bụng người này chỉ nhớ được bộ dạng của Hoa Khứ Hương mấy chục năm trước, e là khi bế quan cũng chẳng gặp người ngoài, chỉ bằng mình cứ nói bừa một phen, chưa biết chừng có thể lừa dối được ông ta. “Cặp mắt của tiên bối quả nhiên lợi hại, vẫn bối là đệ tử của Anh Hùng chúng.”

“Nói bậy!” Người đó mắ ng lớn. “Nê u ngươi là đệ tử của Anh Hùng chúng, tại sao lại không biế t trận Du Tiên?”

Tiểu Huyê n giật mình bừng tỉnh, nó từng nghe phụ thân nói truyề n nhân của Anh Hùng chúng ai cũng tinh thông Cơ Quan Tiêu Túc học, thảo nào người này có thể khẳng định mình không phải đệ tử của Anh Hùng chúng, nhưng vẫn cố gắ ng biện bạch: “Nơi này đâu đâu cũng là lá cây, làm sao vãn bố i có thể nhận ra nó là trận Du Tiên chứ?”

“Thực là một thắ ng nhóc ương ngạnh!” Người đó bật cười, nói. “Vây bây giờ ngươi đã biế t tên của trận pháp này rồi, hãy tự mình đi ra khỏi đó đi! Chỉ câ n ngươi đi ra ngoài được, lão phu tuyệt đồ i sẽ không làm khó ngươi nữa.”

Tiểu Huyê n cảm thắ y rắ t đau đầ u, vừa rồi nó suýt nữa bị khô i đá lớn và cây gậy gỗ kia va phải, sau đó còn bị treo ngược lên không trung, làm sao dám đi lại bừa bãi nữa, bèn dứt khoát giở trò vô lại. “Vãn bố i học nghệ không tinh, sớm đã quên mắ t phải làm sao để đi ra ngoài trận Du Tiên rồi...”

“Để ta xem ngươi còn ương ngạnh tới lúc nào?” Người đó lại câ t tiế ng cười vang. “Được rồi, lão phu sẽ nói cho ngươi vậy: Khảm ba Ly bảy, Sư sáu Lý nhắ t, chuyển qua Tiểu Súc ba bước, lại đạp qua Minh Di hai bước, cứ lặp đi lặp lại như vậy là có thể đi ra ngoài trận Du Tiên.” Nghe giọng ông ta thì chắ c hẳn là tuổi đã rắ t cao, vậy nhưng lại chẳng có lòng nhường nhịn, quyế t ý ép Tiểu Huyê n lộ ra sơ hở. Những lời ông ta nói toàn là các phương vị theo sáu mươi tư quẻ Phục Hy, nế u không phải là người giỏi về Cơ Quan Tiêu Túc học thì ắ t không thể nào biế t được.

Nào ngờ *Thiên Mệnh bảo điển* vô n có nguồ n gồ c từ Kinh Dịch và học thuyế t Lão - Trang, thành ra Tiểu Huyê n từ nhỏ đã thuộc

nắm lòng sáu mươi tư quẻ Phục Hy này. Nó thậm chí tính toán vị trí, sau đó rẽ trái quẹo phải một hồ i theo lời người kia, quả nhiên có thể bình an vô sự trở lại con đường lát đá xanh.

“Ấy!” Người đó rất ngạc nhiên. “Thì ra người đúng là đệ tử của Anh Hùng chúng.”

Tiểu Huyền hết sức ngạc nhiên. “Vừa rồi tiên bối đã nói chỉ cần văn bối có thể ra ngoài được thì sẽ không làm khó văn bối, lời này rốt cuộc có tính hay không đây?”

“Lão phu tung hoành giang hồ bao năm, sao thêm tính toán với một đứa nhóc như ngươi, chuyện đã đáp ứng tất nhiên sẽ không hối hận.” Người đó ngạo nghễ nói. “Ngươi tuổi còn nhỏ mà đã tinh thông Cơ Quan Tiêu Tức thuật của bản môn như vậy, đúng là hiếm có! Không biết sư phụ của ngươi là ai? Vật Thiên Thành hay Vật Thiên Hiểu?”

“Cơ Quan Tiêu Tức thuật có gì là ghê gớm?” Tiểu Huyền nghe người đó khen ngợi, liền vỗ tay cười, nói. “Văn bối có biết Anh Hùng chúng chủ Vật Thiên Thành. Nhưng Vật Thiên Hiểu là ai vậy? Là huynh đệ của Vật Thiên Thành sao?” Nó dù sao cũng thiếu kinh nghiệm giang hồ, tuy muốn lừa dối nhưng lại trực tiếp gọi ra tên của Vật Thiên Thành như vậy, tất nhiên khiến người ta vừa nghe đã biết ngay nó không phải đệ tử của Anh Hùng chúng.

“Thiên Hiểu là sư đệ của Thiên Thành.” Người đó cũng không nóng vội vạch trần Tiểu Huyền ngay, sau khi tùy tiện đáp một câu bèn hỏi: “Tên tiểu tử ngươi đã biết Thiên Thành, như vậy ắt cũng biết nơi hậu sơn này là cấm địa của bốn đại gia tộc, tại sao còn tùy tiện xông vào?”

Tiểu Huyền cứng họng, tròn mắt thoáng xoay chuyển. “Đâu có ai nói với văn bối nơi này là cấm địa. Đã như vậy, văn bối xin được

xuống núi ngay, ngày sau sẽ lại tới thăm tiên bố i.” Dứt lời, nó bèn vội vã chạy về phía trước, nhủ thầm nếu mà đi được thì cả đời này sẽ không bao giờ quay lại đây nữa.

Người đó thở dài, than: “Lão phu bề quan nhiều năm, lũ đồ tử đồ tôn kia không ngừng ngày càng tệ hại, để cho một người ngoài xông vào tận nơi cấm địa này, đúng là tức chết mất!”

Tiểu Huyền nghe ông ta nói là tức chết nhưng giọng điệu lại bình thản như không hề tức giận. Nó chợt nhớ ra tuy ông ta nói sẽ không làm khó mình nhưng nếu gọi một đám đồ tử đồ tôn gì đó tới bắt mình thì thực không hay, bèn vội vã kêu lớn: “Tiên bố i ẩn cư nhiều năm, ắt cô đơn vô cùng. Thông Thiên điện đang chuẩn bị tổ chức Hành Đạo đại hội, chỉ bằng tiên bố i hãy tới đó xem nào nhiệt một phen.”

Người đó không nói gì, chỉ cất tiếng cười lạnh. Tiểu Huyền không nhìn thấy bóng dáng ông ta đâu nhưng tiếng cười đó như vang lên ngay bên tai, nó thầm run sợ, không biết ông ta có chủ ý gì. Nó vội bước nhanh hơn, miệng hô lớn: “Tiên bố i đã nói là không làm khó vẫn bố i rồi, nếu gọi người khác tới giúp thì không tính là bản lĩnh.”

Người đó cất tiếng cười vang. “Lão phu tung hoành giang hồ bao năm, há lại thêm tính toán với một đứa nhóc miệng còn hôi sữa như ngươi...” Tiểu Huyền mới yên tâm một chút, đã lại nghe ông ta nói tiếp: “Nhưng ngươi lại biết cả Hành Đạo đại hội, nếu ta không hỏi han mọi việc cho rõ ràng, há chẳng phải sẽ khiến người ta coi thường bố n đại gia tộc sao?”

Tiểu Huyền nghe thấy thế thì cả kinh nhưng lại không dám trốn vào rừng, đành chạy như bay trên con đường lát đá. Nó thấy

giọng của người này già nua như vậy, chỉ hy vọng ông ta tuổi cao sức yếu không đuổi kịp mình...

Chỉ nghe người đó huýt sáo một tiếng, một bóng đen bỗng nhảy từ trên cao xuống, chụp lấy Tiểu Huyền, ôm nó lộn nhào mấy vòng giữa không trung, lao vào trong một sơn động cách đó chừng mấy bước chân. Nhìn tốc độ của bóng đen ấy, cảm giác thực chẳng giống như của con người.

“Ông...” Tiểu Huyền vừa nói ra được một chữ thì đã cảm thấy trời đất quay cuồng, bên tai vù vù gió rít, bèn vô thức nhắm chặt mắt, những lời chuẩn bị nói ra đành nuốt lại.

Rồi Tiểu Huyền bỗng thấy thân thể mình được đặt xuống, chân đã chạm mặt đất. Tới lúc này nó mới dám mở mắt, thấy mình đã ở trong một sơn động, phía trước mặt là một ông lão đang đứng chắp tay sau lưng.

Ông lão đó mặt mũi già nua, mái tóc trắng dài đến ngang hông, ngay cả lông mày cũng màu trắng, e là đã hơn trăm tuổi. Thân trên ông ta để trần, bên dưới chỉ có một chiếc khố ngắn được bện từ lá cây, kết hợp với mái tóc trắng kia, trông thực kỳ cục.

Tiểu Huyền thà m cảm phần, bèn cất tiếng chát vãn: “Tại sao ông nói lời mà không giữ lời?” Nhưng thấy trong cặp mắt ông lão đó lóe lên những tia sáng sắc như dao, nó vội vã dừng lại.

Ông lão cười lạnh, nói: “Ngươi chớ có nói bừa, lão phu sao lại đi lừa gạt một đứa nhóc như ngươi? Ngươi hãy nhìn cho rõ, là Thanh Nhi bắt ngươi tới, lão phu không hề ra tay.”

Tới lúc này, Tiểu Huyền mới phát hiện bên cạnh ông ta còn có một con khỉ. Con khỉ đó có vóc người cao lớn, bộ lông rất thưa, để lộ những mảng da màu trắng xanh, dưới hông nó cũng quăn khố bện

bằ ng lá cây như ông lão kia, cặp mắ t lắ p lánh đang nhìn Tiểu Huyề n về hế t sức tò mò.

Bây giờ Tiểu Huyề n mới biế t thì ra kẻ bắ t mình vào sơn động là con khi này, chẳng trách vừa rồ i lại có cảm giác đầ u choáng mắ t hoa như thế . Nó khế hừ mũi. “Dù sao ta cũng sớm được thấ y bộ mặt thật của bồ n đại gia tộc rồ i, thực là một đám giả nhân giả nghĩa, khẩu Phật tâm xà, miệng mật lòng dao, gian đồ i giả tạo...” Nhắ t thời có thể nghĩ được câu thành ngữ nào, nó đề u tuôn ra hế t.

Ông lão đó cũng không quát ngăn Tiểu Huyề n, để mặc nó nói bừa một hồ i, trên khuôn mặt đầ y vẻ hờ hững. Con khi tên gọi Thanh Nhi kia thì lại hơi nhế ch mép với Tiểu Huyề n, để lộ hai hàm răng trá ng ỏn đang nghiề n ken kết. Tiểu Huyề n sợ đề n giật nảy mình, không dám nói gì thêm.

Ông lão trầ m giọng nói: “Thắ ng nhóc ngươi thì biế t cái gì? Bồ n đại gia tộc bọn ta đề u rắ t trọng lời hứa, sở dĩ lão phu bảo Thanh Nhi bắ t ngươi tới đây chẳng phải vì ngươi dám tùy tiện xông vào câ m địa, bộ dạng rắ t khả nghi sao? Ngươi nói đi, thực ra là kẻ nào sai ngươi tới nơi này? Tại sao còn biế t tới Hành Đạo đại hội?”

Tiểu Huyề n lớn tiế ng kêu lên: “Không ai sai khiề n ta hế t. Nế u không phải vì bị bồ n đại gia tộc các người ép đề n bước đường cùng, ta cũng chẳng thêm tới đây đâu...”

“Nực cười!” Ông lão lạnh lùng ngắ t lời Tiểu Huyề n, khế nhún vai tỏ vẻ coi thường. “Bồ n đại gia tộc bọn ta dù không phải danh môn chính phái nhưng cũng tuyệt đồ i không thêm ức hiế p một đứa nhóc như ngươi. Nế u ngươi không chịu nói ra sự thực, ta cũng không đánh mắ ng gì ngươi, chỉ nhố t ngươi vào trong trận Du Tiên như trước...” Nói tới đây, chợt nhớ ra Tiểu Huyề n đã biế t cách đi ra khỏi trận, ông ta bèn gắ n giọng hỏi: “Sao ngươi lại biế t sáu mươi tư quẻ Phục

Hy? Chẳng lẽ người đã học trộm Cơ Quan Tiêu Túc thuật của Anh Hùng chúng, sau khi bị phát hiện mới hoang mang chạy vào nơi cấm địa này?”

Tiểu Huyền lớn tiếng kêu lên: “Ai thèm học cái Cơ Quan Tiêu Túc thuật gì đó của các người chứ! Từ nhỏ ta đã được cha ta dạy cho sáu mươi tư quyển Phục Hy rô`i.”

Cặp mắt ông lão sáng lấp lánh. “Vậy vì sao người của bọn đại gia tộc bọn ta lại phải đuổi bắt người?”

Tiểu Huyền buột miệng nói: “Bọn họ muốn giữ ta làm con tin để ám hại Lâm thúc thúc và Trùng thúc thúc, còn phê` võ công của ta nữa...”

Ông lão tò mò hỏi: “Lâm thúc thúc và Trùng thúc thúc của người là ai?”

Tiểu Huyền ưỡn ngực, nói: “Chính là Âm khí vương Lâm Thanh và Trùng đại sư.”

Ông lão lẳng lặng suy nghĩ một lát, đoạn khẽ lắc đầu. “Cái gì mà Âm khí vương? Cái gì mà Trùng đại sư? Chưa nghe nói tới bao giờ.”

Tiểu Huyền nghĩ bụng ông đã bề` quan ở đây suốt năm mươi năm, đương nhiên là chẳng biết gì rô`i. Nó bèn kể lại một số` sự tích về` Âm khí vương và Trùng đại sư cho ông lão nghe. Nó vốn hết sức khâm phục hai người này, do đó kể rất hăng hái, khuôn mặt tràn đầy vẻ tự hào, cứ như đang nói về` các sự tích anh hùng của chính mình.

Ông lão nghe được mấy câu, lại hỏi han tướng mạo của Trùng đại sư, sau đó vừa vuốt bộ râu trắng như cước vừa cất tiếng cười rộ. “Lão phu còn tưởng là ai, thì ra là thằng bé Tiểu Trùng Nhi, không

ngờ nó đã có được danh tiếng như thế trên giang hồ! Ô, không tệ, không tệ!”

Tiểu Huyên mừng rỡ nói: “Ông biết Trùng đại sư sao?”

Ông lão khẽ mỉm cười. “Nó là một trong hai ái đồ của lão phu.”

Tiểu Huyên cả mừng. “Vậy thì tốt rồi, thì ra chúng ta vốn là người một nhà.”

“Ai là người một nhà với người?” Ông lão lại sầm mặt. “Cảnh Thành Tượng muốn đồ i phó với tay Ám khí vương kia thì không nói làm gì, nhưng bất kể thế nào cũng sẽ không gây bất lợi cho Tiểu Trùng Nhi. Những lời nhảm nhí này của người, ta làm sao tin được?”

Tiểu Huyên nghe vậy thì rất nôn nóng. Nó thấy ông lão này tuy tướng mạo chẳng khác gì một người rừng, ăn mặc cũng không được tề chỉnh nhưng khuôn mặt lại hiền lành, không có vẻ gì là một kẻ tiểu nhân âm hiểm, hơn nữa còn là sư phụ của Trùng đại sư, bèn dứt khoát kể lại toàn bộ sự việc, bắt đầu từ lúc mình bị Nhật Khố c quở bắt đi, sau đó gặp được Lâm Thanh và Trùng đại sư ở thành Phù Lăng, rồi lại trúng phải độc thủ của Ninh Hồ i Phong như thế nào, thoát khỏi Khố n Long sanh ra sao, kể đó lại kể đến việc mình tới đỉnh Minh Bội trị thương bị Cảnh Thành Tượng thừa cơ phé đi võ công, cuối cùng là việc mình nghe lén được “âm mưu” của Cảnh Thành Tượng và Vật Thiên Thành, bèn vội vã bỏ trốn đến nơi này.

Việc này vốn dĩ rất phức tạp nhưng được Tiểu Huyên chậm rãi kể lại nên cũng hết sức đặc sắc. Phải mất tới hơn nửa canh giờ, Tiểu Huyên mới kể được rõ ràng căn nguyên câu chuyện.

Ông lão kia nghe mà kinh hãi không thôi, liệu chừng một đứa bé như Tiểu Huyên ấ t không thể bịa đặt những tình tiết như vậy, đã tin tới bảy, tám phần. Rồi ông ta lại cầm cổ tay Tiểu Huyên, cẩn

thận bắ t mạch một hồ i, thấ y nội tức của nó quả nhiên hế t sức rời rạc, bèn khẽ lằm bằm: “Chuyện này đúng là kỳ lạ quá! Thằ ng bé Thành Tượng từ nhỏ đã đôn hậu, thành thực, sao lại ra tay độc ác như thế ́ được? Huồ ng chi ngưoi còn do Tiểu Trùng Nhi đưa tới nhờ cậy nó nữa!”

Tiểu Huyề n thấ y ngay đế n Điểm Tình các chủ cũng bị ông ta gọi như một đứa bé, không kìm được khẽ bật cười, nhưng rô i lại lập tức nghĩ đế n cảnh ngộ của mình, bèn hậm hực nói: “Hồ i nhỏ đôn hậu nhưng lớn lên chưa chắ c đã thế ́, nế u không phải vô ý nghe được cuộc đố i thoại giữa ông ta và Vật Thiên Thành, ta vẫn còn rấ t cảm kích ông ta nữa đầ y. Đúng rô i, bọn họ dường như lo lắ ng ta sẽ gây bắ t lợi cho thiế u chủ gì đó...”

Ông lão nghe đế n đây, sắ c mặt lộ vẻ kinh hãi. “Bọn họ nói tới thiế u chủ như thế ́ nào, ngưoi hãy kể lại tỉ mỉ cho ta!”

Tiểu Huyề n vô n có trí nhớ rấ t tốt, nhớ được tám, chín phầ n đoạn đố i thoại giữa Cảnh Thành Tượng và Vật Thiên Thành, bèn kể lại tỉ mỉ cho ông lão nghe.

Ông lão thay đổi hẳn bộ dạng ung dung trước đó, càng nghe sắ c mặt càng nặng nề , chậm rãi gật đầ u.

Tiểu Huyề n kể xong, bèn cá t tiế ng hỏi ông lão: “Gã thiế u chủ đó là ai vậy? Tại sao Anh Hùng chúng chủ lại nói tướng mạo của ta và y xung khắ c?”

Ông lão không trả lời, chỉ khẽ lằm bằm: “Thiên Thành tu luyện Thúc Anh Biện Hùng thuật nhiề u năm, chắ c không thể nhằ m được.” Rô i ông ta lại nhìn qua phía Tiểu Huyề n, lạnh lùng nói: “Ngưoi cũng không câ n giấ u ta nữa, sáu mươi tư quẻ Phục Hy của ngưoi không phải được truyề n lại từ cha ngưoi, mà là từ Xảo Chuyế t đại sư!”

Tiểu Huyên kinh hãi há hốc miệng. “Ta đâu có gạt ông, đúng là cha ta dạy ta mà!”

Ông lão thấy vẻ mặt Tiểu Huyên không giống như giả bộ, bèn hỏi tiếp: “Cha ngươi là ai? Có quan hệ thế nào với Xảo Chuyết?”

Tiểu Huyên từ nhỏ đã được nghe Hứa Mặc Dương kể lại việc Xảo Chuyết đại sư truyền công, bèn kể lại một lượt cho ông lão.

Ông lão nghe xong, sắc mặt sáng tỏ bất định, ngậy người suốt hồi lâu rồi mới ngẩng đầu nhìn trời, cất tiếng thở dài. “Ý trời là vậy! Ý trời là vậy mà!”

Tiểu Huyên thà nghi hoặc, ngần ngừ nhìn ông lão.

“Đi theo ta!” Ông lão xoay người đi vào trong động. Không đợi Tiểu Huyên kịp trả lời, con khỉ kia dường như hiểu được lời ông lão, không cho Tiểu Huyên phân bua gì đã bế nó lên, nhảy nhót tung tăng đi theo sau ông lão.

Tiểu Huyên tất nhiên ra sức giãy giụa, nhưng con khỉ đó khỏe vô cùng nên nó chẳng thể thoát được. Đi lòng vòng trong động chừng mấy chục bước chân, trước mắt chợt sáng bừng. Thì ra trong lòng núi này có một vùng trời riêng, là một sơn cốc được những ngọn núi bao bọc bốn phía.

Sơn cốc không lớn, chính giữa có một dòng suối nhỏ chảy ngang qua, phía bên trái tựa vào vách núi, có hai ngôi nhà cỏ một lớn một nhỏ. Giữa sơn cốc có một ngôi đình nhỏ, trong đình đặt một chiếc bàn đá, mấy chiếc ghế đá, trên bàn còn có một ván cờ đang đánh dở.

Trong cốc, cỏ cây mọc khắp, ngào ngạt hương thơm, giữa dòng suối trong veo thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vài con cá tung tăng

bơi lội. Những viên đá cuội bên bờ suối bị ánh mặt trời chiếu rọi, trở nên hơi nóng nhưng không làm bỏng chân, khi giẫm vào liền lún xuống mặt đất mềm bên bờ suối, khiến người ta chỉ muốn để chân trần mà đi bộ trên đó một phen. Hai bên bờ suối còn có rất nhiều loài cây cỏ, hoa lá kỳ lạ, đứng vươn mình trong gió, ánh dương ấm áp xuyên qua những tán lá chiếu xuống mặt đất, tạo ra một mảng màu loang lổ, càng làm tăng lên vẻ đẹp hiên hòa, khiến nơi đây trông như tiên cảnh.

Tiểu Huyền không ngờ trong sơn động lại có một nơi tuyệt đẹp như vậy, cặp mắt bất giác sáng rực. Nhìn ánh dương ấm áp, gió nhẹ rì rào, hoa dại rung rinh, mặt đất xốp mềm, nó cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, chỉ hận không thể lăn mình xuống đùa nghịch một phen. Con khỉ kia chợt mừng rỡ kêu lên một tiếng, đặt Tiểu Huyền xuống, sau đó tung mình trèo lên một cây đào, hái mấy quả đào to vút xuống dưới.

“Thanh Nhi!” Ông lão khẽ gọi một tiếng, con khỉ lập tức ngoan ngoãn nhảy xuống, quỳ mọp bên chân ông lão.

Tiểu Huyền thấy con khỉ đó ngoan ngoãn như vậy, trong lòng lầy lăm thích thú, chợt nghĩ tới Thủy Nhu Thanh, nhủ thầm nếu mang con khỉ này tới trước mặt nàng mà gọi to “Thanh Nhi” vài tiếng, nhất định nàng sẽ tức tối vô cùng. Nghĩ tới đây, nó khẽ nở một nụ cười mỉm.

Ông lão đưa tay vỗ đầu con khỉ, sau đó lại huýt sáo một tiếng, dường như ra lệnh cho nó làm gì đó. Thanh Nhi lập tức nhảy bật dậy, chạy về phía gian nhà cỏ lớn, một lát sau đã ôm theo một bọc vải đầu vuông vắn chạy trở về, cung kính đưa cho ông lão.

Ông lão cầm lấy bọc vải đầu, đưa cho Tiểu Huyền rồi bước đi, bỏ lại một tiếng.

“Đây là cái gì?” Tiểu Huyên ngạc nhiên nhìn ông lão.

Ông lão đưa tay ra hiệu cho Tiểu Huyên mở cái bọc, sắc mặt đầy vẻ nặng nề, nói chậm rãi từng tiếng một: “Thứ này ta đã bảo quản hơn ba mươi năm nay, bây giờ giao lại cho ngươi, hy vọng ngươi hãy dùng nó cho tốt.”

Tiểu Huyên thấy lớp vải dầy bọc bên ngoài đã óng vàng, quả nhiên là vật được để từ rất lâu. Cô kìm nén nỗi nghi hoặc trong lòng, nó chậm rãi mở từng lớp vải dầy đã trở nên hơi giòn.

Vải được mở hết, bên trong là một cuốn sách mỏng, bốn chữ lớn mạ vàng viết trên trang bìa chợt đập vào mắt Tiểu Huyên...

Thiên Mệnh bảo điển!

Chương 12

BÍ MẬT ĐỘNG TRỜI

Tiểu Huyền kinh hãi nhảy dựng lên, chiếc lưới thường ngày vốn linh hoạt cũng trở nên cứng đờ. “Sao... sao *Thiên Mệnh* bảo hiển lại ở trong tay ông?”

“Người nôn nóng cái gì, để n sách ta cũng đưa cho người rồi, những điều mà u chốt bên trong sớm muộn cũng sẽ nói với người.” Ông lão bước vào trong ngôi đình nhỏ, gõ i xuống một chiếc ghế đá rồi vỗ tay vào chiếc ghế đá bên cạnh. “Nào, tới đây, chúng ta gõ i xuống rồi có gì từ từ nói. Lão phu bề quan một mạch gần năm mươi năm, đã lâu lắm chưa nói chuyện với ai rồi i.”

Trong lòng Tiểu Huyền lúc này đang có rất nhiều điều nghi hoặc, bèn vâng lời gõ i xuống. “Ông hãy nói ông rốt cuộc là ai trước đã!”

“Ta là ai ư?” Ông lão khẽ nở nụ cười tự giễu, sau khi ngẫm nghĩ một chút bèn nói: “Sau bao năm thông thả ngộ đạo, chẳng quản việc đời, lão phu sớm đã quên mất tên của mình rồi i. Bây giờ để n Tiểu Trùng Nhi cũng được gọi là Trùng đại sư, vậy người hãy gọi lão phu là Ngu đại sư đi.”

Cho dù trong lòng đang đầy tâm sự, Tiểu Huyền vẫn bật cười trước câu nói của ông ta. “Cái tên này chẳng hay chút nào, chỉ bằng hãy gọi là Điều đại sư đi!”

“Người thì biết cái gì? Đây là chữ “ngu” trong từ “ngu muội” chứ không phải chữ “ngu” có nghĩa là con cá⁽¹²⁾.” Ngu đại sư bực mình,

trùng mắt nhìn Tiểu Huyền. “Đến khi nào người bằng tuổi ta, sẽ biết trên đời này có rất nhiều việc mà hạng phàm phu tục tử như chúng ta không thể đoán trước được. So với mệnh trời bao la khó đoán, trong đám chúng sinh giữa chốn nhân gian này, cho dù là những kẻ thông minh hơn người, tài trí tuyệt cao thì cũng chẳng khác gì một người ngu dốt.”

Tiểu Huyền thấy trong lời ông ta ẩn chứa đầy thâm ý, đang định tập trung lắng nghe, chợt Thanh Nhi đưa tới một quả đào, nó cắn thử một miếng thấy ngọt lịm, liền lớn tiếng khen ngon.

Ngu đại sư nhìn Tiểu Huyền với vẻ cổ quái. “Tên tiểu tử người tuy trông khá có tuệ căn nhưng lại rất dễ bị những thứ nơi phàm trần mê hoặc. Nếu nói Xảo Chuyết cẩn thận chọn lựa mà lại chọn ra một truyện nhân như người, lão phu thực khó mà hiểu nổi.”

Tiểu Huyền phân bua: “Ta đâu phải truyện nhân của Xảo Chuyết đại sư, ông ấy đã chết hơn sáu năm rồi.”

“Xảo Chuyết chết rồi ư?” Ngu đại sư cả kinh. “Sư huynh Vong Niệm của ông ta thì sao?”

Tiểu Huyền đáp: “Vong Niệm đại sư còn chết sớm hơn, hình như đã mười mấy, hai mươi năm rồi.”

Ngu đại sư thở dài một tiếng, những tia sáng trong mắt dần trở nên ảm đạm. “Mấy lão già đó đều chết cả rồi, giang hồ này bây giờ là của những người trẻ tuổi các người...” Thấy trên mặt Tiểu Huyền cũng xuất hiện vẻ ngẩn ngơ, ông ta nghiêm túc nói: “Việc này rắc rối vô cùng, ta cũng không biết nên bắt đầu nói với người từ đâu. Trong lòng người ắt hẳn có rất nhiều điều nghi vấn, muốn hỏi ta điều gì thì hãy hỏi đi.”

Tiểu Huyên gãi đầu suy nghĩ một lát rồi mới cất tiếng hỏi: “Lần cuối cùng ông gặp Xảo Chuyết đại sư là khi nào? Trước khi ông bề quan sao?”

Ngu đại sư ngẩng đầu suy nghĩ một lát, sau đó mới chậm rãi trả lời: “Đó là khi Hành Đạo đại hội lần trước đã qua được mười một năm.”

Tiểu Huyên thà m lè lưỡi, Hành Đạo đại hội sáu mươi năm mới cử hành một lần, như vậy đó đã là việc từ bốn mươi chín năm trước, khi đó phụ thân Hứa Mạc Dương của nó còn chưa ra đời, còn vị Xảo Chuyết đại sư tựa như người trời kia cũng mới chỉ là một thiếu niên... Nghĩ như vậy, nó lập tức cảm thấy thời gian như bóng câu qua cửa, chẳng đợi người nào, trong lòng bất giác trào lên một cảm giác kỳ dị, rất nhiều quãng thời gian đan xen vào nhau.

Ngu đại sư ngẩng đầu nhìn trời, cất giọng trầm thấp mà chậm rãi, đầy vẻ hoài niệm: “Sau cuộc chiến thảm liệt ở Hành Đạo đại hội lần đó, các đệ tử tinh anh của bốn đại gia tộc cơ hồ hoàn toàn tồn thất, sau mười một năm mới dần khôi phục nguyên khí...”

Tiểu Huyên cả kinh, cất tiếng hỏi: “Hành Đạo đại hội này rốt cuộc là như thế nào? Ta cứ nghĩ bốn đại gia tộc chẳng qua chỉ mở một cuộc hội nghị gì đó, chẳng lẽ đó lại là một cuộc đổi đầu sinh tử hay sao?”

Ngu đại sư nhìn Tiểu Huyên chăm chú. “Người có biết cái tên Hành Đạo đại hội này từ đâu mà có không?”

Tiểu Huyên lẩm bẩm bốn chữ “Hành Đạo đại hội” mấy lần, đoạn cất giọng nghi hoặc: “Lẽ nào là có ý thay trời hành đạo?”

“Không sai!” Ngu đại sư khẽ gật đầu rồi lại cười khỏ một tiếng, thở dài than: “Ta trải qua gần năm mươi năm bề quan mới biết,

đạo trời vô n do ông trời đứng ra quyết định, việc làm của lũ phàm phu tục tử bọn ta chẳng qua là cố hế t sức mình, nhưng lại chẳng có tác dụng gì cả.”

Tiểu Huyên tỏ ra không đồng tình với quan điểm này. “Cha ta nói với ta rằng nhân định thắng thiên. Mà y người Hán Cao Tổ, Đường Cao Tông đều có xuất thân thảo mãng, bị đám tham quan ô lại bức ép cho không còn đường sống nên mới dựng cờ khởi nghĩa, từ đó làm nên bá nghiệp. Nếu nghe theo mệnh trời, bó tay chờ chết, bọn họ làm sao có thể lập nên một phen cơ nghiệp, trở thành những bậc minh quân được người đời sau truyền tụng?”

“Đường Tông vô n dĩ là danh môn vọng tộc, có điều việc này cũng không cần quá để tâm.” Ngu đại sư cười chua chát, nói. “Nhưng người làm sao biết Đường Tông, Hán Tổ khởi nghĩa tạo phản không phải là vâng theo mệnh trời? Chính vì như thế nên bọn họ mới được thần linh trợ giúp, từ một kẻ áo vải trở thành đấng cứu ngũ chí tôn.” Ông ta chỉ tay lên trời, cất giọng trầm hùng, nói: “Vạn vật trên thế gian này, bất kể là công hầu khanh tướng, bình dân áo vải hay thậm chí là muông thú súc sinh, không ai là không sống cả đời dưới ánh nhìn chăm chú của trời cao, đến cuối cùng đều hóa thành một nắm đất vàng, nào có ai có thể nghịch thiên hành sự?” Rồi ông ta lại cúi đầu nhìn Tiểu Huyên, nói với giọng nhấn mạnh: “Đây chính là mệnh trời!”

Tiểu Huyên thoáng ngẩn người nhưng vẫn chưa chịu phục, cất lời biện bác: “Theo như ông nói thì con người sống trên đời này đều không thể tự làm chủ vận mệnh của mình, tất cả đều do trời cao định sẵn, như thế thì còn có gì thú vị nữa?”

Ngu đại sư xúc động thở dài. “Ý trời vô n do trời định, đâu cần tới đám người phàm tục chen vào, cái gọi là thay trời hành đạo chẳng qua chỉ là lời nói mơ của lũ người ngu ngốc mà thôi. Thuận theo trời

thì sống, trái với trời thì chết, sự thú vị của đời người chẳng qua là đưa ra một sự lựa chọn mà thôi, chính sự lựa chọn ấy mới là điều khó có thể quyết định nhất.”

“Lựa chọn?” Trong lòng Tiểu Huyền trào lên một mối nghi hoặc. “Có thể lựa chọn gì được?”

Ngu đại sư nói: “Lão phu tính mấy ngày nữa là tới Hành Đạo đại hội, do đó mới khai quan xuất sơn, nhưng vừa khéo lại gặp được ngươi, đây đúng là ý trời. Các lựa chọn của ta một là giao cuốn *Thiên Mệnh bảo điển* này cho ngươi, hai là giết ngươi để diệt trừ hậu họa.” Ánh mắt ông ta chợt trở nên lạnh lẽo vô cùng. “Khó là khó ở chỗ bây giờ lão phu cũng không biết nên lựa chọn thế nào mới đúng là vâng theo mệnh trời!”

Tiểu Huyền sợ đến giật nảy mình, khẽ lắm bảm: “Một đứa bé như ta thì có thể gây ra hậu họa gì được?”

Ngu đại sư trầm ngâm nói: “Nếu không phải vì nguyên nhân này, Cảnh Thành Tượng việc gì phải ra tay độc ác với ngươi như vậy?”

Tiểu Huyền nhớ lại nỗi đau trong lòng, bèn căm phẫn nói: “Hắn đã phế võ công của ta, bây giờ ông lại muốn giết ta, đồ ỉn phó với một đứa bé như vậy mà cũng tính là vâng theo mệnh trời sao?”

“Do đó lão phu mới cảm thấy khó xử.” Ngu đại sư thở dài, than. “Tuy biết ngươi là một mối họa hại nhưng giờ ta còn chưa hiểu rõ ý trời, không muốn làm hại tính mạng người vô tội. Việc đưa ra lựa chọn lần này thực không dễ dàng gì.”

Tiểu Huyền thấy Ngu đại sư tuy sắc mặt bình tĩnh nhưng hành sự lại mừng giận vô thường, ai mà biết được liệu ông ta có muốn giết mình hay không, không khỏi thâm sợ hãi, bèn miễn cưỡng

cười, nói: “Ông đã giao sách cho ta rồi, tức là đã đưa ra quyết định, nhất định sẽ không giết ta nữa đúng không?”

Ngu đại sư gằn giọng nói: “Lão phu giao sách cho ngươi là vì được người ta nhờ cậy nên phải làm cho xong; còn về việc có giết người hay không thì phải trông vào ý trời. Hai việc này hoàn toàn khác nhau, há có thể gộp chung?”

Tiểu Huyên bị lời của Ngu đại sư làm cho đầu óc quay cuồng, bèn buột miệng nói: “Ông nói tất cả mọi việc đều đã được ông trời định sẵn, như vậy có lẽ ông trời muốn ông cảm thấy do dự, đến tận lúc chết cũng không biết nên xử lý ta thế nào. Hừm, cái gì mà ý trời, toàn là những điều bịa đặt để lừa gạt người ta, nói thì dễ nghe lắm, chẳng qua chỉ muốn tìm một cái cớ để dõng dạc với ta mà không khiêu bản thân hổ thẹn thôi. Dù sao cũng chẳng ai biết ông trời rốt cuộc có ý gì...” Nói đến đây, nó vội vã dừng lại, chỉ sợ những lời này sẽ chọc giận ông ta.

Ngu đại sư ngậy người, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ. Sự khác biệt giữa tư tưởng của ông ta và Tiểu Huyên là ở chỗ coi trời và người cái nào là gốc, cái nào là ngọn. Nếu dựa theo cách nói của Tiểu Huyên, mấy thứ thuận thiên nghịch thiên gì đó suy cho cùng cũng chỉ được đoán định dựa theo tiêu chuẩn yêu ghét của bản thân, có đưa ra lựa chọn thế nào thì cũng đều là theo ý trời...

Phải biết rằng con người ta khi vừa mới hiểu sự đời thường chẳng biết sợ là gì, sau khi tuổi tác lớn dần, kinh nghiệm tăng thêm, họ sẽ bắt đầu quy những hiện tượng không thể giải thích cho quỷ thần. Ngu đại sư kỳ thực đã gần trăm tuổi, trong thời gian bề quan gần năm mươi năm, ngoại trừ tu luyện võ công, ông ta vẫn luôn suy nghĩ về những vấn đề huyền ảo trong trời đất, chỉ là trong lòng sớm đã có một ấn tượng được định hình từ trước, cho rằng mọi việc đều đã được trời cao an bài, con người không thể thay

đôi... Lôi suy nghĩ của ông ta hoàn toàn khác biệt với một đứa bé ngây thơ như Tiểu Huyền, bây giờ được một lời vô ý của Tiểu Huyền nhắc nhở, trong lòng liền thoáng ngộ ra được một điều.

“Ha ha ha ha.” Ngu đại sư cười vang má ửng tiêng, đưa tay vỗ nhẹ vai Tiểu Huyền, dịu giọng nói: “Thằng nhóc ngươi đúng là thú vị, lão phu sẽ đánh cược với ý trời một phen, tạm thời tha cho ngươi. Dù sao võ công của ngươi cũng đã bị phế, sau này có đi hành tẩu giang hồ, e là cũng sẽ bị người ta hãm hại, chi bằng hãy cùng lão phu ở lại nơi này, như thế có lẽ sẽ được sống sót quãng đời còn lại trong bình yên.” Ông ta đã bế quan gần năm mươi năm, hằng ngày chỉ có con khỉ tên Thanh Nhi kia bầu bạn, hết sức cô đơn, bây giờ gặp được một đứa bé thông minh, lanh lợi như Tiểu Huyền thì tất nhiên là vô cùng yêu thích, muốn được nói chuyện với nó nhiều hơn. Ngoài miệng ông ta liên tục nói là muốn giết nó nhưng kỳ thực trong lòng chẳng có chút sát cơ nào.

Tiểu Huyền thấy Ngu đại sư tạm thời không có ý giết mình nữa thì yên tâm hẳn, nghĩ bụng lão già này đã lớn tuổi như vậy rồi, liệu còn sống được mấy năm? Đợi sau khi lão chết, mình tất nhiên có thể rời khỏi nơi này... Trong lòng thì nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng nó đương nhiên không dám nói ra.

Con khỉ Thanh Nhi thông minh vô cùng, thấy chủ nhân cười nói vui vẻ với Tiểu Huyền thì lập tức dúi cho nó mấy quả đào to tướng, làm Tiểu Huyền bỡ ngỡ chân tay, dở khóc dở cười. Ngu đại sư đang mãi mê suy nghĩ, dường như không hề nhìn thấy hành động nghịch ngợm của Thanh Nhi, chỉ ngơ ngác trầm lặng.

Tiểu Huyền sợ Ngu đại sư lại nghĩ đến việc gì đó mà muốn làm khó mình, hơn nữa nó quả thực muốn biết rõ hơn về bốn đại gia tộc, bèn vội vàng truy hỏi: “Hành Đạo đại hội này mang ý là thay trời

hành đạo, vậy tại sao lại khiêu n cho tinh anh của bôn đại gia tộc bị tổn thất gần hết chứ?”

Ngu đại sư khẽ thở dài một tiếng. “Hành Đạo đại hội chọn ra các đệ tử tinh anh của bôn đại gia tộc chẳng qua là để ứng phó với một ván cược mà thôi.”

Tiểu Huyên ngậy người. “Ván cược gì?” Rồi nó bỗng nghĩ tới ván cược giữa mình và Nhật Khô c quý lúc trước, cả việc mình và Thủy Nhu Thanh đánh cược với nhau trên thuyền Tu Nhân, trên khuôn mặt bất giác lộ một nụ cười mỉm.

“Dù sao sau này ngươi cũng sẽ ở lại đây với lão phu, nói với ngươi cũng không sao hết. Đây vốn là một bí mật lớn trong bôn đại gia tộc, chỉ có mấy nhân vật đầu u não mới được biết, cho dù là các đệ tử trong môn phái cũng không hề hay biết mục đích thật sự của Hành Đạo đại hội.” Trên khuôn mặt Ngu đại sư xuất hiện một nét đau khổ. “Đây là ván cược giữa bôn đại gia tộc bọn ta với một kẻ thù truyền kiếp, hai bên ước định cứ mỗi sáu mươi năm sẽ phải các đệ tử tinh anh trong môn phái giao chiến với nhau, từ đó bên thua cố nhiên sẽ suy sụp hẳn nhưng bên thắng cũng sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề...”

Khuôn mặt lộ vẻ cổ quái, Tiểu Huyên buột miệng thốt lên: “Ngự Linh đường!”

Ngu đại sư hết sức ngạc nhiên. “Cái tên này ngay đến bôn đại gia tộc cũng chẳng mấy ai hay biết, ngươi từ đâu mà biết được?”

Tiểu Huyên vừa rồi có kẻ với Ngu đại sư về Ninh Hồ i Phong nhưng lại không nhắc tới cái tên Ngự Linh đường, lúc này bèn nói rõ ra. Sắ c mặt Ngu đại sư càng lúc càng trở nên âm trầm, khẽ cất tiếng lầm bầm: “Không ngờ Ngự Linh đường lại bất chấp ước định, xen vào việc trong võ lâm, xem ra sau khi bị bôn đại gia tộc ta chèn

ép suốt hai trăm bốn mươi năm, rốt cuộc đã không kìm nén được, muốn tái xuất giang hồ rồi.”

Tiểu Huyền hỏi: “Bọn ông đánh cược cái gì vậy?”

Ngũ đại sư đưa mắt nhìn Tiểu Huyền, lạnh lùng nói ra hai chữ: “Thiên hạ!”

Tiểu Huyền bị Ngũ đại sư nhìn đăm đăm, cảm thấy sống lưng lạnh toát. “Ông nói thực khó hiểu, thiên hạ đâu phải một thứ bảo vật cầm được trong tay, sao có thể lấy ra để đánh cược chứ?”

“Ván cược này chính là cược xem bên nào có tư cách nhúng tay vào việc lớn trong thiên hạ, bên thắng sẽ được dùng phương thức của mình để mở mang nghiệp lớn, cai trị quốc gia. Quan niệm của bốn đại gia tộc bọn ta và Ngự Linh đường hoàn toàn khác biệt. Bốn đại gia tộc tôn thờ lối hành sự theo mệnh trời, dùng nhân nghĩa để trị thiên hạ; Ngự Linh đường thì chủ trương dùng võ lực để chinh phục, không ngừng động binh đao...” Ngũ đại sư cười lạnh, nói. “Nhất tướng công thành vạn cốt khô, nếu làm theo phương pháp của Ngự Linh đường, thiên hạ này sẽ rơi vào cơn chiến loạn đến bao giờ chứ?”

Tiểu Huyền hết sức đồng tình với điều này. “Đúng thế, trăm họ trong thiên hạ này ai mà không muốn sống trong hòa bình, tất nhiên đều mong được cai trị bằng lối nhân nghĩa.”

“Nói thì nói vậy nhưng như thế cũng chưa hẳn là đúng. Ai cũng biết rõ cái đạo lý được làm vua thua làm giặc, nhưng có người lại luôn tin rằng mình sẽ là người giành phần thắng. Để giành lấy cái công danh kia, bọn họ tất nhiên sẽ mong thiên hạ càng loạn càng tốt.” Ngũ đại sư thở dài, than. “Nhìn lại lịch sử mấy ngàn năm qua, ngoài Viêm, Hoàng, Nghiêu, Thuấn chịu tự nguyện nhường lại ngôi đế, có vị hoàng đế khai quốc nào không phải đạp qua muôn vạn

xác khô mới từng bước giành được quyề`n lực? Dùng vũ lực để chinh phục thiên hạ tuy có rấ`t nhiề`u chỗ không hay nhưng lại là phương pháp trực tiế`p nhấ`t, hữu hiệu nhấ`t.”

Tiểu Huyề`n buột miệng nói: “Vậ`y chi bắ`ng hai bên hã`y hợp tác với nhau, dùng cách của Ngự Linh đường để đoạ`t lấ`y thiên hạ, sau đó dùng cách của bô`n đại gia tộc để cai trị thiên hạ, như thế` chẳng phải là mọi việc đề`u được giải quyề`t sao?”

“Thỏ chề`t chó vào nô`i, chim hề`t cá`c cung tên. Cái thiên hạ khó khăn lắ`m mới giành được kia ai có thể tùy tiện chia sẻ cho người khác?” Ngự đại sư nghiêm túc nói. “Tự cổ chí kim, sau khi đắ`ng cơ, việc hoằ`ng đế` làm đầ`u tiên chính là diệt trừ những kẻ chồ`ng đố`i, chỉ sợ có người uy hiế`p đế`n ngò`i đế` của mình, những thứ quyề`n mưu như thế` người nghĩ chỉ đơn giản là trò chơi của trẻ con sao? Huồ`ng chi, cho dù là trong trò chơi của đám trẻ con cũng có những việc kéo bè kề`t cánh, hò bè gọi bạn, hờ một chút là dùng vũ lực với nhau, qua đó có thể thấ`y tính người vô`n ác...” Nói xong, ông ta lại khề` thờ dài.

Tiểu Huyề`n bắ`t giắ`c cả kinh, nhớ lại những lúc mình cùng đám trẻ con trong vùng chơi đùa thì quả đứ`ng là vậy. Đứa bé thủ lĩnh nhấ`t định phải là đứa khỏe nhấ`t, thấ`y đứa bé khác có thứ gì hợp ý mình là sẽ đòi lấ`y bắ`ng được, nế`u đố`i phương không chịu thì ắ`t sẽ nổ ra một phen tranh đấ`u. Tuy đây chỉ là sự chơi đùa giữa đám trẻ con nhưng nhìn việc nhỏ mà suy ra việc lớn, chẳng lẽ bản tính con người thật sự tồ`i tệ vậy sao? Nó thực sự không muồ`n nghĩ như vậy nhưng lại chẳng tìm được lời nào để phản bác, đành khề` lắm bắ`m như để tự an ủi: “Đó chẳng qua là vì trẻ con không hiểu chuyện mà thôi, giồ`ng như ta và mắ`y người bạn hôm nay cãi nhau, đế`n ngày mai chỉ cầ`n tạ lỗi một câu là sẽ lại hòa thuận như cũ.”

Ngu đại sư nghiêm túc nói: “Việc lớn này có liên quan tới vận mệnh của chúng sinh trong thiên hạ, đâu phải trò đùa của lũ trẻ con, mà ý thứ ân oán đó há có thể dùng một câu tạ lỗi mà xua tan được... Người không thấy sao, sau thời Thịnh Đường đầu tiên là có loạn An Sử, sau đó lại có binh biến Hoàng Sào, kế đến là thời chiến loạn Ngũ Đại Thập Quốc kéo dài tới mấy trăm năm. Trong thời gian ấy, biết bao nhiêu lê dân bách tính đã bị làm cho nhà tan cửa nát, chẳng còn đường sống. Do đó bốn đại gia tộc bọn ta mới liên hiệp tranh đấu với Ngự Linh đường, quyết không cho bọn chúng tàn hại bách tính!”

Tiểu Huyền do dự hỏi: “Ta từng nghe tiên sinh kể chuyện kể về những cuộc chiến tranh đó, chẳng lẽ đều do Ngự Linh đường gây ra hay sao?”

Ngu đại sư khẽ mỉm cười, nói: “Hơn hai trăm năm nay, Ngự Linh đường đều thua dưới tay bốn đại gia tộc bọn ta, nhờ đó dân chúng mới được sống một cuộc sống yên bình.” Tuy ông ta không trực tiếp trả lời câu hỏi của Tiểu Huyền nhưng Tiểu Huyền tỉ mỉ ngẫm nghĩ ý tứ bên trong, không tìm được thâm ý ẩn động.

Tiểu Huyền nghĩ đến sự tranh chấp giữa những đứa trẻ, bèn cười, hỏi: “Nếu có một bên có ý ăn gian thì sao?”

“Tổ thượng của hai bên đều từng lập lời thề độc trước mặt Thiên Hậu, quyết không dám làm trái. Việc này còn có liên quan tới mối ân oán bắt đầu từ mấy trăm năm trước, người cũng không cần biết quá nhiều.” Ngu đại sư dường như không muốn nói thêm về chuyện này, bèn chuyển chủ đề: “Tóm lại, bốn đại gia tộc và Ngự Linh đường đã ước định với nhau, ai thua thì trong vòng sáu mươi năm sẽ không được bước chân ra ngoài giang hồ, để yên cho đối phương đi tranh đoạt thiên hạ.”

Tiểu Huyên nghe thấy cái tên “Thiên Hậu”, trong lòng lại càng nghi hoặc. “Tại sao lại là sáu mươi năm?”

Ngu đại sư nghiêm túc đáp: “Sáu mươi năm vừa khéo là một hoa giáp, Thiên can Địa chi sẽ lại quay vòng, như thế biến số mới có thể được sinh ra.”

Tiểu Huyên càng nghe càng hứng thú. “Chẳng hay ván cược ấy diễn ra thế nào? Mọi người so đâu xem ai có võ công cao hơn sao?”

“Luật chơi sẽ do bên thua lựa chọn, mỗi bên cử ra hai mươi người, tất nhiên chủ yếu vẫn phải dựa vào võ công. Ha ha, nói chung không thể là mấy trò hoàn toàn dựa vào vận may được.” Ngu đại sư cười thành tiếng nhưng trên mặt lại không có nét cười. “Mấy lần đầu tiên chủ yếu là dùng võ công phân cao thấp, nhưng về sau, bên thua vì một lòng muốn giành phần thắng nên không từ thủ đoạn, đưa ra một số phương thức kỳ dị vô cùng. Do đó, bốn đại gia tộc bọn ta mới học đủ thứ kỳ công dị thuật, tạp học bàng môn, bên ngoài thì có vẻ không màng tới việc đời, xem nhẹ chuyện nhân gian, kỳ thực là để ứng phó với ván cược sáu mươi năm một lần này...”

Tới lúc này Tiểu Huyên mới biết nguyên nhân khiến bốn đại gia tộc tinh thông cả kỳ thư họa, cơ quan thuật toán, vội hỏi với vẻ căng thẳng: “Vậy lần này sẽ cược như thế nào?”

Ngu đại sư sầm mặt. “Hơn hai trăm năm nay, bốn đại gia tộc bọn ta đã thắng liên bốn trận, Ngự Linh đường nhất định sẽ vất óc nghĩ ra một luật chơi gì đó hòng giành phần thắng, nhưng chưa đến lúc thì chẳng ai biết bọn chúng sẽ bày trò gì.” Rồi ông lại thở dài một tiếng. “Qua một tháng nữa là sẽ tới ngày bốn đại gia tộc và Ngự Linh đường giao chiến.”

Tiểu Huyên tuy cảm hận Cảnh Thành Tượng vì đã phê võ công của mình nhưng khi nghe nói bốn đại gia tộc đã thắng liên bốn

trận thì không kìm được nắm chặt bàn tay, cất tiếng khen không ngớt lời, đưa tay khẽ kéo bộ râu trắng của Ngu đại sư. “Lần trước mọi người làm thế nào mà thắng được bọn họ vậy, Ngu gia gia mau kể đi!”

Ngu đại sư nghe Tiểu Huyền gọi mình ba tiếng “Ngu gia gia”, trên mặt liền lộ nét cười, có điều chỉ sau nháy mắt đã ẩn đi. “Lần trước, khi hai bên giao chiến, lão phu vẫn còn là minh chủ của bốn đại gia tộc, bọn ta thông qua Hành Đạo đại hội chọn ra hai mươi đệ tử tinh anh, sau đó quyết một trận tử chiến với hai mươi cao thủ của Ngự Linh đường tại đỉnh Minh Bội này...” Sắc mặt ông ta biến ảo bất định, dường như đang nhớ về cuộc chiến thảm liệt sáu mươi năm trước. Dừng lại hồi lâu, ông ta mới nói tiếp: “Lần trước, quy tắc mà Ngự Linh đường đưa ra là hai mươi cao thủ của hai bên phải chen chúc trong một hang núi nhỏ, không được dùng ám khí và độc dược, sau đó người ở bên ngoài sẽ bít cửa hang lại, để bọn họ tàn sát nhau trong đó một ngày một đêm. Bên nào có người phá cửa hang chui ra trước thời hạn thì sẽ bị tính là thua cuộc, đến ngày thứ hai, bên nào còn lại nhiều người hơn sẽ coi như giành phần thắng.”

Tiểu Huyền ngây người, kinh hãi không nói nên lời.

“Hang núi đó chỉ rộng chừng hai trượng, cửa hang bị bít lại, bên trong tối như bưng, giơ bàn tay ra không nhìn thấy năm ngón. Mỗi người lúc này đều giống như một người mù, không thể phân biệt được ai là địch ai là bạn, chỉ có thể dùng hết tuyệt học bình sinh không cho người khác tới gần mình. Nhất thời vô số âm thanh hỗn tạp vang lên không ngớt, trong đó có tiếng vũ khí va chạm, tiếng đao kiếm chém vào da thịt, còn có tiếng kêu thảm trước khi chết, mãi đến rást nhiều năm sau, khi nhắm mắt, lão phu dường như vẫn còn nghe thấy...” Ngu đại sư hồi tưởng lại cuộc chiến thảm liệt đó, trên khuôn mặt vẫn còn vẻ kinh sợ. “Ngự Linh đường có sự chuẩn bị từ trước, hai mươi tên cao thủ đó ai cũng ôm lòng liều chết, chẳng

thêm quan tâm người khác sống chết thế nào. Còn hai mươi đệ tử của bốn đại gia tộc bọn ta thì lại lo sẽ ngộ thương người phe mình, thành ra vừa giao thủ đã phải chịu thiệt thòi lớn...”

Tiểu Huyền càng nghe lại càng kinh hãi, tuy nhìn thấy rõ ràng Ngũ đại sư đang bình yên ở trước mặt mình, trong cuộc chiến sáu mươi năm trước nhất định đã sống sót và thoát khỏi hang động kia, nhưng vẫn không tìm được rùng mình một cái. Bốn đại gia tộc danh vang giang hồ, Ngự Linh đường có thể đối kháng với họ suốt mấy trăm năm dĩ nhiên không yếu, hai bên vì mong chiến thắng nên nhất định đã phải hết cao thủ ra. Bốn mươi vị cao thủ tuyệt đỉnh ấy liên tục chiến tranh trong một hang động chỉ rộng có hai trượng, sau một ngày một đêm, sống người có thể sống sót đi ra e là chẳng có mấy ai...

Ngũ đại sư nói tiếp: “Ngự Linh đường có thể trở thành kẻ địch truyền kiếp của bốn đại gia tộc bọn ta, nhân tài tất nhiên nhiều vô kể, nhưng tu vi về mặt võ học thì quả thực thua kém bốn đại gia tộc một bậc, thêm vào đó, suốt mấy trăm năm không thắng được lần nào, do đó mới quyết liên tục một phen sử dụng phương thức như vậy. Hai mươi tên cao thủ của bọn chúng vốn đã quen tác chiến cùng nhau trong bóng đêm, còn tính được trong bốn đại gia tộc bọn ta đa phần là người thanh nhã, lại một lòng nghĩ đến tình đồng môn, khó mà sinh tồn được trong hoàn cảnh gian khó như vậy, cứ tưởng đã nắm chắc phần thắng trong tay... Chỉ có điều, bọn chúng vẫn có chỗ chưa tính tới: các đệ tử của bốn đại gia tộc bọn ta đều là dòng dõi chính thống, nhân số tuy không đông bằng Ngự Linh đường nhưng ai nấy đều rất mực trung thành, coi việc hy sinh vì gia tộc là niềm vinh quang, đám đệ tử tốt xấu lẫn lộn của Ngự Linh đường sao có thể so sánh? Huống chi, ở giữa một mảng trời tăm như thế, những thứ như trận pháp chẳng có tác dụng gì, mỗi

người chỉ có thể dựa vào tiềm lực võ công của bản thân cùng với cái khí thế cam lòng hy sinh vì nghĩa...”

Tiểu Huyền thì kinh sợ, trong hoàn cảnh tồi tệ như thế, nếu một bên còn sót lại vài tay cao thủ, bên còn lại chỉ e sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

“Lúc đầu, trong cơn hỗn chiến, Ngự Linh đường có thể chiếm được chút ưu thế nhưng đến khi ranh giới giữa hai bên đã phân định rõ ràng thì dần không chống đỡ nổi sự phản kích của bọn đại gia tộc. Đến ngày thứ hai, chỉ còn lão phu và hai đệ tử của bọn đại gia tộc là có thể đi ra khỏi hang động đó.” Ngu đại sư ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt có chút hờ hững. “Cuộc tranh đấu ấy không còn là đấu võ công hay mưu trí nữa, mà là đấu một chữ “nghĩa”. Quá trình đó tuy hung hiểm vạn phần nhưng cuối cùng, bên ta đã giành phần thắng.”

Tiểu Huyền nghe mà kinh tâm động phách, thở ra một hơi thật dài. “Ngự Linh đường này đúng là đáng ghét, không ngờ lại định ra quy tắc như vậy, rõ ràng là muốn hai bên lưỡng bại câu thương, như thế chẳng có lợi cho ai cả...”

Ngu đại sư trầm giọng nói: “Người vẫn chưa hiểu, vì ván cược sáu mươi năm một lần này, hai bên thường ngày đều nắm gai nếm mật, chuẩn bị kỹ càng, chỉ mong có thể giành được phần thắng, do đó khi quyết chiến tất nhiên đều dốc toàn lực. Thực lực của hai bên vốn dĩ không hơn kém nhau nhiều, cho dù có thắng thì cũng chỉ là thắng thảm...” Trong mắt lóe lên những tia cực kỳ phức tạp, ông ta đột nhiên ngẩng đầu, cất tiếng hú dài, dường như đã lấy lại hào khí xung thiên năm xưa, ngạo nghễ nói: “Bọn đại gia tộc bọn ta tuy đại thương nguyên khí, tình nguyện cơ hồ bị tổn thất hết nhưng trải qua trận chiến lần này, ít nhất trong vòng mấy chục năm, Ngự Linh đường cũng không còn sức mà ngó ra thiên hạ.”

Tiểu Huyên suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy tại sao không thừa dịp ấy mà tiêu diệt luôn Ngự Linh đường để diệt trừ hậu họa?”

Ngự đại sư cup mắt. “Ván cược này là do Thiên Hậu định ra, lão nhân gia người sợ hai bên sẽ làm trái giao ước, dõ dĩ đầu với nhau đến mức không chế t không thôi, do đó mới bố trí thêm một hộ pháp. Bên nào không tuân theo giao ước sẽ phải dõ dĩ mặt với sự liên thủ của bên kia và hộ pháp của ván cược.”

Tiểu Huyên hết sức ngạc nhiên. “Hộ pháp của ván cược này là ai vậy?”

Ngự đại sư đưa mắt nhìn Tiểu Huyên, chậm rãi nói ra ba chữ: “Hạo Không môn!”

Tiểu Huyên bất giác ngây người, sau đó liền cả kinh nhảy dựng lên. Nó thấy Ngự đại sư lấy ra *Thiên Mệnh bảo điển* thì đã đoán ra bố n đại gia tộc và Hạo Không môn nhất định có mối quan hệ gì đó, nhưng bất kể thế nào cũng không ngờ được Hạo Không môn lại là hộ pháp cho cuộc dõ dĩ đầu giữa bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường. Trong lòng nó tuy có vô vàn điều nghi vấn nhưng lại lú lẫm, ghen lờ, không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu.

Trải qua bao phen biến cố như vậy, Ngự đại sư sớm đã có một trái tim bình lặng như nước, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, chậm rãi như lúc đầu: “Tổ sư của Hạo Không môn là Hạo Không chân nhân, một người bạn chí giao của Thiên Hậu. Giữa họ có mối uyên nguyên rất sâu, do đó Hạo Không môn mới đồng ý đảm nhận trách nhiệm hộ pháp này suốt mấy trăm năm. Để tránh mối hiềm nghi, thường ngày Hạo Không môn tuyệt dõ dĩ không qua lại với bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường, lần trước tới đỉnh Minh Bội này kỳ thực là để xem tướng cho thiếu chủ khi đó còn chưa đầy nửa tuổi...”

Tới lúc này Tiểu Huyên mới phàn nàn bình tĩnh trở lại. “Vị thiếp chủ này rốt cuộc là ai?”

Ngu đại sư nói: “Thiếp chủ chính là hậu nhân của Thiên Hậu. Đây là việc cơ mật lớn nhất trong bốn đại gia tộc bọn ta, ngoài mấy vị chương môn và một vài người có liên quan, không một ai biết tới sự tồn tại của thiếp chủ.”

Tiểu Huyên ngây người. “Vậy tại sao ông lại nói với ta?”

Ngu đại sư nghiêm túc nói: “Người có lẽ là người duy nhất trên thế gian có thể gây uy hiếp cho thiếp chủ. Người nghĩ xem, nếu không phải vì thiếp chủ, tại sao Cảnh Thành Tượng lại ra tay độc ác với người như thế? Có điều, tuy bây giờ võ công của người đã bị phế nhưng Cảnh Thành Tượng làm vậy là trái với ý trời, chẳng biết về sau có hậu quả đáng sợ gì hay không. Ta nói với người chân tướng bên trong là hy vọng có thể khiến tình hình phàn nàn nào thay đổi.”

Tiểu Huyên lại chần động, trong lòng bất giác trào dâng một cảm giác kỳ diệu khó có thể diễn tả bằng lời về mối ân oán đã được số mệnh định sẵn với vị thiếp chủ còn chưa rõ tên gọi kia, bèn lẩm bẩm: “Một đứa bé như ta thì có thể tạo uy hiếp gì cho y chứ? Chưa biết chừng các ông đã nhầm rồi.”

Ngu đại sư nở một nụ cười thâm bí, hỏi ngược lại: “Người có biết yêu cầu quan trọng nhất để tranh đoạt thiên hạ là gì không?”

Tiểu Huyên suy nghĩ một lát, đoạn khề trả lời: “Nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền. Chẳng lẽ ông muốn nói tới lòng dân?”

Ngu đại sư bật cười. “Nhất định là gã tiên sinh kể chuyện kia đã dạy vớ vẩn cho người rồi, cái câu “người được lòng dân được thiên hạ” đó chẳng qua là lời lẽ mà kẻ muốn ngồi vững ở ngôi hoàng đế

bịa đặt ra thôi. Giữ cơ nghiệp cố nhiên cần có lòng dân, nhưng xây dựng cơ nghiệp thì chỉ cần hai yếu tố: thứ nhất là thực lực, thứ hai là minh quân!”

Tiểu Huyền cảm thấy rất nhiều lời của Ngự đại sư mình chưa từng nghe nói nhưng nghĩ lại cũng thấy có lý, bèn khẽ gật đầu.

Ngự đại sư nói tiếp: “Bổn đại gia tộc và Ngự Linh đường đánh cược thiên hạ không phải để bản thân làm hoàng đế, mà là vì Thiên Hậu, bên nào thắng sẽ được phép phò tá thiếp chủ làm nên nghiệp bá. Chỉ đáng tiếc, Thiên Hậu tuy có tài năng phi phàm nhưng hậu nhân của người lại chẳng có được hùng tài đại lược như thế, suốt mấy đời đều là hạng bất tài vô năng. Bổn đại gia tộc bọn ta tuy kế thừa di mệnh của Thiên Hậu nhưng cũng không muốn đưa một kẻ hôn quân lên ngôi, do đó suốt mấy trăm năm nay chỉ có thể ẩn nhẫn chờ đợi minh chủ...”

Tiểu Huyền cười, nói: “Chỉ cần sinh nhiều một chút là sẽ ra được minh chủ thôi mà...”

“Người chó có chen ngang, nghe ta nói xong, người tự nhiên sẽ hiểu được mọi điều.” Ngự đại sư trừng mắt nhìn Tiểu Huyền.
“Thiên Hậu có tâm nhìn rất xa, đã thấy quá nhiều cảnh cha con, huynh đệ vì tranh đoạt quyền lực mà tàn hại lẫn nhau, do đó sớm đã lưu lại di mệnh rằng, mỗi đời chỉ có thể có một vị thiếp chủ, hơn nữa sau ba mươi tuổi mới được lấy vợ, sinh con.”

Tiểu Huyền nghĩ bụng, nếu vị thiếp chủ độc đinh này còn chưa kịp thành thân đã táng mạng thì phải làm sao? Hoặc lỡ sinh ra một cặp huynh đệ song sinh thì nên giải quyết thế nào? Nhưng thấy bộ dạng Ngự đại sư có vẻ rất nghiêm túc, nó đành lén lè lưỡi một cái rồi nuốt hết mọi điều nghĩ vẩn vào trong bụng.

Ngu đại sư ngẩng đầu nhìn trời. “Hạo Không môn có *Thiên Mệnh bảo điển*, hiểu rất rõ về mệnh trời và tướng số, do đó mỗi lần thiếu chủ xuất thế, bọn họ đều được mời đến để xem giúp đây có phải một bậc minh chủ đáng để khuông phò hay không. Ta và chưong môn đời trước của Hạo Không môn là Khổ Tuệ đại sư ngưỡng mộ nhau đã lâu, nhưng mãi tới bốn mươi chín năm trước mới lần đầu gặp mặt, cùng tới còn có hai đệ tử của ông ấy là Vong Niệm và Xảo Chuyết...”

Tiểu Huyên nghĩ bụng, thì ra vị thiếu chủ này đã gần năm mươi tuổi, có lẽ nên gọi là “lão chủ” mới đúng. Có điều ngoài miệng nó không dám nói ra suy nghĩ này, nghe Ngu đại sư nói tới tên của Xảo Chuyết đại sư thì lại càng chuyên tâm lắng nghe, không dám phân thân.

Ngu đại sư nói: “Có lẽ vì được trời trao trách nhiệm lớn lao, vị thiếu chủ này từ nhỏ đã không gặp may mắn, khi còn trong bụng mẹ thì phụ thân đã gặp chuyện bất ngờ mà qua đời, lúc vừa sinh ra, mẫu thân lại mất vì đẻ khó. Nhưng trong thời gian nửa năm từ sau khi sinh ra, ngài không hề quấy khóc, chỉ từ đó đã thấy được vẻ bất phàm, khiến người của bốn đại gia tộc bọn ta đều tâm tặc khen lạ. Chỉ cần Khổ Tuệ đại sư có thể nhìn ra sau này thiếu chủ sẽ có một phen thành tựu, bọn ta nhất định sẽ phò trợ ngài bình định thiên hạ, thực hiện hùng tâm tráng chí đã bị kìm nén suốt mấy trăm năm... Khổ Tuệ đại sư tới đỉnh Minh Bội, sau khi xem mặt thiếu chủ xong thì im lặng suốt hồi lâu, kẻ đó mới sai người chuẩn bị rất nhiều món đồ bày xung quanh thiếu chủ cho ngài lựa chọn. Trong số những thứ được chuẩn bị đó, ngoài những món đồ chơi bình thường cho trẻ con như chiếc chuông, tờ giấy màu, viên bi, còn có các đồ vật quý giá như vàng, bạc, minh châu, phi thúy và các món đồ dùng để tranh đoạt thiên hạ như đao gỗ, kiếm gỗ, binh thư, ấn quan... Khổ Tuệ đại sư thậm chí còn lấy cả chiếc mũ

đạo sĩ của Xảo Chuyết đại sư bày xuống bên cạnh thiếp u chủ... Khi đó, những người có mặt hết sức căng thẳng, thẳm nghĩ nể u thiếp u chủ chọn những thứ đồ như chiếc chuông hay viên bi gì đó, thậm chí là câm lậy một thỏi vàng, há chẳng phải sẽ khiếm bọn ta mất công chờ đợi thêm mấy chục năm hay sao? Còn nhớ khi đó ta đã một lòng câu mong thiếp u chủ hãy chọn lậy chiếc ấn quan kia...”

Việc chọn đồ vật đoán tương lai này khắp nơi đều có, vốn chỉ là một việc nửa thật nửa đùa chủ yếu để mua vui, nào ngờ bọn đại gia tộc lại định dựa vào đó để xác định chí hướng sau này của thiếp u chủ. Tuy rằng có chút khiên cưỡng nhưng từ đó cũng có thể nhìn ra bọn đại gia tộc rất mong có được một vị minh chủ.

Tiểu Huyên nghe tới đây, không khỏi sinh lòng hâm mộ. Nó chẳng có chút ấn tượng nào về chuyện của mình hồi nhỏ, thẳm nhủ nể u có cơ hội nhất định phải hỏi phụ thân xem hồi nhỏ có phải mình cũng từng chọn một thứ đồ vật không tầm thường không? Nhất thời suy nghĩ đến nhập thần, nó lại buột miệng hỏi: “Cuối cùng y đã chọn thứ gì vậy?”

Ngu đại sư không hề trách Tiểu Huyên chen ngang. “Chỉ e tất cả những người có mặt đều không đoán trước được hành vi của thiếp u chủ. Không ngờ ngài lại nhất tất cả mọi thứ về bên cạnh mình, lần lượt chơi đùa từng thứ một, cuối cùng vớt hai thứ qua bên cạnh.” Trên khuôn mặt ông ta lộ ra một tia thần sắc vô cùng kỳ quái. “Đó là chiếc ấn quan và chiếc mũ đạo sĩ.”

Tiểu Huyên ngẩn người, nghĩ bụng vị thiếp u chủ này quả là không giống người thường.

Ngu đại sư lại nói tiếp: “Xảo Chuyết khi đó hãy còn trẻ, thậy thiếp u chủ vớt chiếc mũ đạo sĩ của mình qua một bên bèn đi tới nhất. Nào ngờ thiếp u chủ vốn suốt nửa năm không khóc tiếng nào lúc

này bỗng nhìn y mà khóc lớn, rồi vút hết các thứ bên cạnh đi, khiên mọi người luống cuống tay chân... Khổ Tuệ đại sư im lặng hồi lâu, cuối cùng mới nói: “Đứa bé này có tướng mạo bất phàm, có thể làm nên nghiệp lớn.” Có được câu nói này của ông ấy, bốn đại gia tộc bọn ta coi như đã chờ được đến ngày khổ tận cam lai, ai cũng vô cùng mừng rỡ, chỉ đợi thiếu chủ trưởng thành là sẽ không phò ngai làm nên đại nghiệp, hoàn thành di mệnh của Thiên Hậu. Chẳng ngờ Khổ Tuệ đại sư lại khề thở dài, than: “Nhưng trông y mày rộng xương thanh, lưỡng quyên nhô cao mà gò má lại hẹp, ắt là người tâm tính quái dị, lệ khí cực nặng, dù sau này có thể làm nên bá nghiệp thì cũng sẽ gây ra cảnh xác chắt thành núi, máu chảy thành sông...”

Tiểu Huyên thà m chắt n động, tuy nó không mảy tin vào tướng số nhưng Khổ Tuệ đại sư thân là Hạo Không môn chủ, tinh thông *Thiên Mệnh bảo điển*, chỉ e những lời nói ra nhắt định là có đạo lý, trong lòng bất giác kinh sợ tột cùng.

Ngũ đại sư trầ m ngâm hồi lâu, điề u chỉnh lại dòng suy nghĩ một chút rồi mới nói tiế p: “Mọi người cả kinh, vội hỏi Khổ Tuệ đại sư xem liệu có cách gì hóa giải không. Khổ Tuệ đại sư tiế t lộ thiên cơ: “Đứa bé này nhắt định phải đưa vào nơi dân dã để rèn giũa cho bớt nhuệ khí rồi mới có thể bắt đầu dạy dỗ, như vậy có lẽ sẽ không đến mức gây họa cho giang sơn.” Nói xong những lời này, Khổ Tuệ đại sư liền dẫn theo hai vị đệ tử lặng lẽ rời đi. Tuy Khổ Tuệ đại sư đã nói như vậy nhưng bốn đại gia tộc bọn ta tranh đấu với Ngự Linh đường suốt mảy trăm năm đề u là vì thiếu chủ, sao lại chịu để ngai đi mạo hiểm? Nhắt thời mọi người chia ra làm hai phe, một phe muố n làm theo lời Khổ Tuệ, giao thiếu chủ cho một nhà dân nào đó nuôi nấ ng; phe còn lại thì kiên quyế t không chịu. Khi ấy, hai phe tranh cãi mãi không xong, cuối cùng đành để vị minh chủ là lão phu đây đứng ra quyế t định...

Lòng người hiểm ác, chưa nói đến việc đưa thiêu chủ vào một nhà dân bình thường, liệu ngài có thể bình yên trưởng thành hay không, chỉ riêng Ngự Linh đường đã là một mối nguy lớn rồi, chưa biết chừng bọn chúng sẽ rình rập, tìm thời cơ cướp thiêu chủ đi; nhưng nếu giữ thiêu chủ ở đây để rồi ngài trở thành một kẻ bạo chúa như Tần Thủy Hoàng thì biết làm sao? Lão phu suy đi nghĩ lại mãi mà vẫn khó có thể đưa ra quyết định.

Thức Anh Biện Hùng thuật của Anh Hùng chúng ta có nguồn gốc từ *Hà đồ Lạc thư, Tử Vi thiên thuật, Quỷ Côc toán kinh*, tuy không bác đại tinh thâm như *Thiên Mệnh bảo điển*, có thể xem tướng cho đứa bé còn năm nôi nhưng cũng có thể quan sát, nhận ra người ngay kẻ gian. Lão phu và vị Khổ Tuệ đại sư đó tuy mới gặp mặt lần đầu nhưng đã nhìn ra ông ấy có tâm lòng tế thế. Sau khi trầm tư suy nghĩ mấy ngày, ta đã hạ quyết tâm, chuẩn bị làm theo lời của Khổ Tuệ đại sư.

Trong bốn đại gia tộc, hai nhà Cảnh, Hoa đều là con cháu đích truyền, nhà họ Thủy thì có rất nhiều người ở rể, Anh Hùng chúng của lão phu thậm chí chỉ thu đệ tử ngoại tính, do đó thực khó đoán định liệu có người nào bị Ngự Linh đường mua chuộc hay không. Việc này có liên quan tới sự an nguy của thiêu chủ, do đó cần vô cùng cẩn thận. Lão phu bèn cùng chư môn các nhà định ra một kế, để Hoa Bách Sinh ngầm đi ra bên ngoài, tìm một gia đình nông dân có đứa bé trai vừa nửa tuổi, sau đó đánh tráo thiêu chủ với đứa bé trai đó. Còn lão phu thì tuyên bố rằng sẽ thôi chức mình chủ của bốn đại gia tộc, chuyên tâm dạy dỗ thiêu chủ.

Sau trận tử chiến với Ngự Linh đường ở đỉnh Minh Bội, tận mắt thấy các tinh anh của bản môn tử thương gần hết, lòng dạ lão phu đã nguội lạnh, tâm sinh thoái ý, thừa cơ hội này nhường lại ngôi mình chủ, dẫn theo đứa bé trai kỳ thực là con nhà nông dân kia đến nơi hậu sơn này bế quan, chuẩn bị cho cuộc chiến kế tiếp với Ngự

Linh đường. Gã năm mươi năm nay, ta chưa từng rời khỏi hậu sơn một bước, nơi này cũng vì thế mà trở thành cấm địa của bốn đại gia tộc.”

Lòng Tiểu Huyền thê m máy động. “Đứa bé trai con nhà nông dân kia hẳn là Trùng đại sư!”

“Không sai! Thằng bé Tiểu Trùng Nhi đó quả thực rất oan ức, từ nhỏ đã phải rời xa cha mẹ.” Ngu đại sư khẽ gật đầu. “Lão phu vốn không muốn thu nó làm đồ đệ, nhưng thứ nhất là thương thân thế của nó, thứ hai là ngày ngày ở bên nhau dần nảy sinh tình cảm, thêm vào đó, chưa biết chừng Ngự Linh đường sẽ hoài nghi thân phận của nó mà giở trò ám hại, vì thế lão phu bèn truyền cho nó một thân tạp học ngoài võ công của Anh Hùng chúng. Năm mười bốn tuổi, nó đã rời khỏi đỉnh Minh Bội, lão phu và nó cùng lắm cũng chỉ có một nửa danh phận sư đồ. Người đã nói bây giờ nó là sát thủ bạch đạo lưng danh giang hồ, như vậy nhất định sau này lại có kỳ ngộ, về mặt võ công thực chẳng có bao nhiêu can hệ với lão phu.”

Tới lúc này Tiểu Huyền mới biết các môn tạp học của Trùng đại sư đều do Ngu đại sư truyền dạy. Người đời đều nói bốn đại đệ tử dưới trướng Trùng đại sư lần lượt tinh thông cả tám kỳ thư họa, qua đó đủ thấy Ngu đại sư quả thực học thức uyên thâm, không then là minh chủ đời trước của bốn đại gia tộc. Nó gây người một lát rồi lại hỏi: “Tại sao ông không chịu dạy võ công cho Trùng đại sư?”

Trùng đại sư nhìn Tiểu Huyền, trong mắt ánh lên thâm ý. “Nó vốn là một thiếu niên con nhà nông dân, tuy không biết võ công nhưng lại có thể sống bình yên cả đời, lão phu việc gì phải kéo nó vào chốn giang hồ đầy rẫy thị phi ấy chứ? Người giỏi bơi mới hay chết đuối, người dùng tay hảo hán, đại hiệp trên giang hồ có vẻ phong quang mà hăm mộ, kỳ thực đến cuối cùng có mấy ai không chết dưới đao kiếm đâu?”

Tiểu Huyên biết Ngu đại sư muốn thừa dịp này để điểm hóa cho nó, thoáng ngộ ra một số điều. Tuy mình bị phê mắ t võ công nhưng có lẽ sẽ được sống yên bình đến hết cuộc đời, đây là phúc hay họa, ai có thể nói trước?

Ngu đại sư thấy Tiểu Huyên dường như có chút xao động, bèn cười, nói: “Nếu như người bằ ng lòng, lão phu cũng có thể truyền hết cho người một thân tạp học. Sau này, tuy người không thể có võ công kinh người nhưng nếu gửi tình mình vào trong câ m kỳ thư họa, hẳn cũng có thể tiêu dao cả đời.”

Tiểu Huyên cúi đầ u, không nói gì. Nó vốn chỉ là một đứa bé nơi sơn dã, những ngày gầ n đây vừa bước chân vào giang hồ, cảm thấy cuộc sống như vậy vô cùng thú vị, lại nghĩ đến chuyện Cảnh Thành Tượng thừa cơ trị thương mà phê bỏ võ công của mình, trong lòng hết sức căm hận, bèn ngẩ ng đầ u, nghiêm nghị nói: “Như vậy cũng không tồi, nhưng cách làm của Điểm Tình các chủ thực khiến ta khó mà tâm phục. Ta tuyệt đố i sẽ không cam chịu như vậy, ta...” Nói tới đây, nó liền im lặng, việc đã tới nước này, nó còn có thể làm gì được nữa? Chẳng lẽ lại bảo Lâm Thanh đi tìm Cảnh Thành Tượng trả thù giúp mình?

Ngu đại sư khẽ thở dài, ông ta cũng không tán thành cách làm của Cảnh Thành Tượng, do đó mới muốn thừa dịp này để bù đắp một chút cho Tiểu Huyên. Lúc này, nhìn thấy hai mắ t Tiểu Huyên đỏ hoe, trong lòng ông ta lại càng thương xót. Ông ta vốn không có người thân, mấy chục năm nay lại không gặp người ngoài, bây giờ có một đứa bé thông minh, đáng yêu như vậy làm bạn với mình, bất giác đã coi nó như cháu nội.

Tiểu Huyên rõ t cuộc vẫn không quên được bao điều nghi hoặc trong lòng, bèn đặt tâm sự qua một bên. “Sau đó Xảo Chuyết đại sư

lại đến tìm ông sao? Tại sao cuốn *Thiên Mệnh bảo điển* này lại ở trong tay ông?”

Ngu đại sư đáp: “Lão phu và Xảo Chuyết chỉ gặp mặt một lần duy nhất vào bốn mươi chín năm trước. Cuốn *Thiên Mệnh bảo điển* này là do chính tay Khổ Tuệ đại sư giao cho ta vào mười bốn năm sau đó.”

Tiểu Huyền cảm thấy rất khó hiểu. “Tại sao Khổ Tuệ đại sư lại làm như vậy?”

“Duyên có bên trong, mãi đến khi nghe Khổ Tuệ đại sư nói lại thì lão phu mới biết.” Ngu đại sư khẽ thở dài một tiếng, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ kính phục. “Hạo Không chân nhân có thể trở thành hộ pháp của Thiên Hậu, quả là có bản lĩnh quý thần khó lường. Hạo Không môn có Lưu Chuyển thần công bá đạo tuyệt luân, có *Thiên Mệnh bảo điển* nhìn thấu ý trời, Khổ Tuệ đại sư thân kiêm cả hai môn ấy, không những võ công vượt hẳn những người đồng bối, còn có bản lĩnh đoán trước tương lai hết sức phi phàm. Lão phu cả đời trải đủ gió mưa, gặp vô số người nhưng nhìn khắp thiên hạ cũng chẳng vừa mắt được mấy ai. Duy có Khổ Tuệ đại sư tuy chỉ gặp hai lần nhưng lại là người mà cả đời này lão phu khâm phục nhất. Ôi, đáng tiếc, sau khi nói với lão phu mấy câu đó, ông ấy liền biết rằng mình đã tiết lộ thiên cơ, quyết ý tọa hóa trong núi Thanh Dương. Lão phu không thể nghe thêm những lời dạy bảo của ông ấy nữa, thực là một nỗi nuối tiếc lớn nhất đời...”

Tiểu Huyền bất giác rung mình, Khổ Tuệ đại sư vì nói mấy câu này mà tọa hóa, đủ thấy bên trong nhất định có ẩn chứa một bí mật kinh người. Nó run giọng hỏi: “Ông ấy đã nói những gì?”

Ngu đại sư hờ hững nhìn Tiểu Huyền, im lặng suốt hồi lâu, trong mắt ánh lên những tia sắc bén. Tiểu Huyền bị ông ta nhìn

đến nỗi kinh sợ, mơ hồ đoán được mấy câu nói này có liên quan tới mình, chỉ e việc Cảnh Thành Tượng phê võ công của mình cũng có liên quan.

Tuy nó không tin vào mấy lời tiên tri hư ảo đó nhưng Khổ Tuệ đại sư sau khi nói ra thiên cơ đã tình nguyện tọa hóa qua đời, qua đó đủ thấy bí mật này kinh người tột độ. Nó muốn mở miệng dò hỏi nhưng lại cảm thấy cổ họng mình đột nhiên tắc nghẹn, gập ghềnh như không có dũng khí để nghe chân tướng của sự việc.

Ngũ đại sư nhìn Tiểu Huyền suốt hồi lâu mới dời ánh mắt đi. “Khổ Tuệ đại sư tuy có tài tiên tri siêu việt nhưng việc này có liên quan tới khí vận của thiên hạ, cũng khó mà khẳng định được. Người lúc này đã bị phê hết võ công, có biết cũng chẳng để làm gì, chỉ tổ tăng thêm phiền não.” Ông ta khẽ ho một tiếng, nói qua chuyện khác: “Mới một thoáng mà mười bốn năm đã trôi qua, lần thứ hai Khổ Tuệ đại sư đến đỉnh Minh Bội cũng là vì thiếu chủ. Khi đó, thiếu chủ đã thành người trong gia đình người nông dân kia, để đề phòng tin tức bị tiết lộ, đồng thời tránh Ngự Linh đường gây bất lợi cho thiếu chủ, trong mười bốn năm đó bọn ta đều không nói chân tướng sự việc với ngài.

Gia đình nông dân kia vốn neo người, cả hai vợ chồng đều là người trung hậu, thành thực. Người chồng hằng ngày đi làm đồng, người vợ thì làm người hầu trong một nhà phú hộ đương địa, về sau có thai thì bị nhà phú hộ đó đuổi đi, không những không trả tiền công còn vu vạ rằng cô ta đã ăn trộm đồ trang sức của nhà chủ, muốn đi báo quan. Vừa khéo lúc đó Hoa Bách Sinh đi ngang qua, đã ra tay can thiệp, giúp cặp vợ chồng nông dân ấy đòi lại lễ công bằng. Cặp vợ chồng nông dân cảm cái ân đức của y, thêm vào đó cũng hy vọng con mình ngày sau sẽ có thành tựu, do đó cũng không tiết lộ việc đổi con với ai, đồng thời còn hết lòng nuôi nấng thiếu chủ như con ruột...

Khổ Tuệ đại sư nói phải giao thiếp u chủ cho một gia đình nông dân nuôi dưỡng kỳ thực cũng hợp với tâm ý của chương môn bốn đại gia tộc bọn ta. Một trong những nguyên nhân khiến cho má y đời truyền nhân của Thiên Hậu không thể làm nên đại nghiệp chính là từ nhỏ đã được nuông chiều, thiếp u mất cái nghị lực sinh tồn trong nghịch cảnh, bọn ta đưa thiếp u chủ tới nơi dân dã cũng là mong ngài có thể rèn giũa được tâm trí vững vàng. Ngoài ra, để tránh tai mắt người ngoài, bọn ta cũng không đưa nhiều bạc cho gia đình nông dân đó, một năm Hoa Bách Sinh cũng chỉ tới đó hai, ba lần, cho nên tuy thiếp u chủ là hậu duệ của hoàng gia nhưng từ nhỏ đã phải chịu không ít nỗi khổ.

Mỗi lần đến thăm thiếp u chủ, Hoa Bách Sinh đều dạy ngài một số phép thở nấp để tránh bệnh tật. Thiếp u chủ tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại vô cùng thông minh, vừa học đã biết. Có điều, Hoa Bách Sinh sợ thiếp u chủ tuổi nhỏ không hiểu chuyện, sẽ đi khoe khoang khắp nơi, do vậy không dạy ngài các chiêu thức võ học mà chủ yếu truyền thụ các môn kiến thức về an bang trị quốc, binh thư yếu lược. Thiếp u chủ trưởng thành nơi làng quê hoang vắng, không có sự ồn ào của phố chợ, thành ra có thể chuyên tâm luyện công, học tập, căn cơ vô cùng vững chắc, ngay từ khi còn nhỏ đã có văn tài phi phàm, có thể xuất khẩu thành thơ, kiến thức vô cùng uyên bác. Hoa Bách Sinh mỗi lần về đình Minh Bội đều khen ngợi thiếp u chủ không ngớt lời, nói rằng Thiên Hậu rốt cuộc đã có người kế thừa nghiệp lớn.

Cứ như vậy, mười hai năm trôi qua, Hoa Bách Sinh thầy thiếp u chủ ngày một lớn, sợ sẽ qua mất tuổi học võ, bèn có ý đón ngài về đình Minh Bội. Y không biết làm vậy có trái với lời của Khổ Tuệ đại sư không, bèn sai người gửi thư cho Khổ Tuệ đại sư, nhưng Khổ Tuệ đại sư lại nói cần chờ thêm vài năm nữa. Hai năm sau, Khổ Tuệ đại

sự quả nhiên đến đỉnh Minh Bội, nhưng lại nhất quyết muốn thu nhận thiêu chủ làm truyền nhân của Hạo Không môn...”

Tiểu Huyền vốn đang tâm thần ngơ ngẩn, ra sức đoán xem Khổ Tuệ đại sư đã nói những gì có liên quan tới mình, nghe Ngu đại sư nói tới chỗ này thì cả kinh, trên khuôn mặt xuất hiện vẻ khó tin, thốt thanh kêu lên: “Khoan đã! Ông... ông... ông nói cái gì? Chẳng lẽ vị thiêu chủ này chính là Minh Tướng quân?”

Chương 13

DỊCH THIÊN CHI QUYẾT

Tiểu Huyền nghe Ngu đại sư nói vị thiếp u chủ của bọn đại gia tộc kia là truyền nhân của Hạo Không môn thì không khỏi cả kinh. Nó từng nghe Hứa Mặc Dương kể về Hạo Không môn, biết rằng đời trước, Hạo Không môn chỉ có hai truyền nhân là Vong Niệm đại sư và Xảo Chuyên đại sư. Xảo Chuyên đại sư tuy từng truyền công thụ nghiệp cho Hứa Mặc Dương nhưng giữa hai người không có danh phận sư đồ, ngoài ra ông cũng không có đồ đệ nào khác, còn Vong Niệm đại sư thì chỉ có duy nhất một đệ tử là Minh Tướng quân. Lẽ nào vị thiếp u chủ mà Ngu đại sư đang nói tới chính là Minh Tướng quân quyết tâm cao chức trọng ở kinh sư, được người ta coi là thiên hạ đệ nhất cao thủ?

“Sao ngươi lại biết họ của thiếp u chủ?” Ngu đại sư cũng có chút kinh ngạc.

Bí mật này quả thực quá kinh người, trong lòng Tiểu Huyền trào lên cảm giác ngẩn ngơ trước sự khó lường của vận mệnh, bèn buột miệng đáp: “Minh Tướng quân xuất thân Hạo Không môn, Lưu Chuyển thân công thiên hạ ai mà không biết...” Nó lại thử tính toán tuổi tác của Minh Tướng quân, thấy hoàn toàn trùng hợp với vị thiếp u chủ của bọn đại gia tộc kia, nhưng trong lòng quả thực không muốn tin vào sự thực này, bèn ngẩng đầu nhìn Ngu đại sư, hỏi dò với một tia hy vọng cuối cùng: “Vị thiếp u chủ này có phải tên là Minh Tông Việt không?”

“Không sai, tên của thiếp u chủ chính là Tông Việt. Ngài đã trở thành tướng quân rồi sao?” Ngu đại sư khẽ gật đầu, dường như có điều suy tư. “Thiếp u chủ từ nhỏ đã được đưa đến nơi dân dã, lão phu sau khi bế quan thì không rời khỏi ngọn núi này lần nào, chỉ gặp mặt thiếp u chủ một lần khi ngài nửa tuổi, bả m ngón tay tính thử, ngài bây giờ cũng đã gần năm mươi rồi. Hừm, với chí lớn của thiếp u chủ, một chức tướng quân con con này thì có là gì?” Ông ta đã bế quan gần năm mươi năm, không gặp người ngoài, tuy không biết tin tức gì ở thế giới bên ngoài nhưng trong lòng vẫn luôn canh cánh di mệnh của Thiên Hậu. Lúc này, từ miệng Tiểu Huyền, được biết đưa bé năm xưa nay đã trở thành một vị đại tướng quân uy quyền hiển hách, ông ta cảm thấy được an ủi rất nhiều, bèn vừa vuốt bộ râu trắng như cước vừa cất tiếng cười vang.

Tiểu Huyền nhớ lại những việc mà Ngu đại sư đã nói, dần làm rõ được một số điều, nhưng sự nghi hoặc trong lòng càng tăng thêm. “Nếu vậy, tại sao Xảo Chuyết đại sư lại phải đối địch với Minh Tướng quân?”

Ngu đại sư trầm giọng đáp: “Truyện nhân của Thiên Hậu trước nay luôn do bên chiến thắng trong cuộc đấu giữa bốn đại gia tộc và Ngự Linh đường nuôi dưỡng, Hạo Không môn thu nhận thiếp u chủ quả thực trái với lẽ thường, lại càng không thể để Ngự Linh đường hay biết chân tướng, do đó Khổ Tuệ đại sư không hề nói việc này cho hai đồ đệ của mình biết.” Ông ta hơi cau mày, khẽ lẩm bẩm: “Thiếp u chủ bái làm đệ tử của Vong Niệm, Xảo Chuyết thân là sư thúc không ngờ lại đối địch với thiếp u chủ, xem ra lời của Khổ Tuệ đại sư quả nhiên không sai.”

Tiểu Huyền cảm thấy đầu óc vô cùng rối loạn, theo lời Ngu đại sư vừa nói, Cảnh Thành Tượng phê võ công của nó là vì sợ nó có thể gây bất lợi cho thiếp u chủ của bọn họ, nhưng giữa nó và Minh Tướng

quân chẳng có chút quan hệ nào, thực chẳng rõ việc này phải giải thích ra sao?

Ngu đại sư lại nói tiếp: “Trước khi bế quan, lão phu đã giao lại ngôi minh chủ của bốn đại gia tộc cho Hoa Bách Sinh đảm nhiệm, y nghe Khổ Tuệ đại sư nói muốn mang thiêu chủ đi, tất nhiên không đồng ý. Lưu Chuyển thân công của Hạo Không môn tuy uy lực vô cùng nhưng võ công của bốn đại gia tộc bọn ta chưa chắc đã thua kém. Có điều, Khổ Tuệ đại sư nhất quyết yêu cầu như vậy, hai bên tranh luận một hồi vẫn không xong, cuối cùng Hoa Bách Sinh bèn cùng Điểm Tình các chủ Cảnh Tường Phong, Ôn Nhu hương chủ Thủy Tích Quân dẫn theo Khổ Tuệ đại sư đến hậu sơn tìm lão phu...” Ánh mắt ông ta chợt trở nên âm trầm, trong giọng nói tràn đầy vẻ buồn bã: “Thời gian trôi thực là mau, những người bạn cũ đều đã buông tay về với cát bụi, chẳng còn ở chốn dương gian. Trong số năm người có mặt ở đây khi đó, bây giờ chỉ còn lại mình lão phu là vẫn sống lay lắt trên đời.”

Tới lúc này Tiểu Huyền mới biết tên của các vị chư môn đời trước của bốn đại gia tộc, nhưng vẫn chưa rõ Ngu đại sư tên thật là gì. Nghĩ đến việc ông lão này bế quan khổ tu trong núi suốt bao năm, chỉ có duy nhất một con khi bà bạn, trong lòng nó bất giác trào lên một tia thương xót.

Ngu đại sư ngẩn ngơ một lát rồi lại nói tiếp: “Lão phu tất nhiên cũng không đồng ý để Khổ Tuệ đại sư đưa thiêu chủ đi, nhưng cuối cùng Khổ Tuệ đại sư đã nói ra mấy câu đó, khiến bọn ta thay đổi chủ ý.”

Ngu đại sư nhìn bộ dạng muốn nói song lại thôi của Tiểu Huyền, bèn đưa tay khẽ xoa đầu nó, dịu giọng nói: “Người cũng chớ hỏi lão phu mấy câu đó là gì nữa! Khổ Tuệ đại sư từng nói ông ấy nói ra mấy câu này là đã tiết lộ thiên cơ, e là tính mạng chẳng còn được

bao lâu. Ban đầu bọn ta còn nửa tin nửa ngờ, nhưng mấy tháng sau quả nhiên hay tin Khổ Tuệ đại sư đã tọa hóa, tới lúc ấy mới tin hẳn.” Rồi ông ta lại khẽ thở dài. “Cảnh Thành Tượng ấy là đã biết được bí mật này từ chỗ phụ thân của y - Cảnh Tường Phong, do đó mới phết võ công của người. Có điều, nghịch thiên hành sự như vậy rốt cuộc sẽ dẫn đến hậu quả thế nào thì khó mà dự liệu được.”

Tiểu Huyền nghe mà lòng ngửa ngáy, thực không nghĩ ra mấy chục năm trước Khổ Tuệ đại sư đã nói điều gì có liên quan tới mình. Liệu chừng Ngu đại sư nhất định sẽ không chịu nói, nó đành hỏi qua việc khác: “Tại sao Khổ Tuệ đại sư lại giao *Thiên Mệnh bảo điển* cho ông?”

Ngu đại sư nói: “Khổ Tuệ đại sư truyền cho hai đệ tử hai môn tuyệt học của Hạo Không môn, Vong Niệm tu luyện Lưu Chuyển thân công, Xảo Chuyết thì tham ngộ *Thiên Mệnh bảo điển*. Sở dĩ Khổ Tuệ đại sư giao *Thiên Mệnh bảo điển* cho ta một phần là vì không muốn để Xảo Chuyết thu nạp đồ đệ.”

Tiểu Huyền nghĩ đến việc phụ thân Hứa Mạc Dương từng nói Xảo Chuyết đại sư tuy đã truyền cho ông kiến thức của *Thiên Mệnh bảo điển*, cũng chỉ dạy ông một chút về võ công nhưng lại nhất quyết không chịu có danh phận sư đồ, thì ra là vì mệnh lệnh của Khổ Tuệ đại sư. Nó tò mò hỏi: “Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ Khổ Tuệ đại sư không muốn Hạo Không môn phát dương quang đại?”

Trên khuôn mặt Ngu đại sư ánh lên một tia kính trọng. “Khổ Tuệ đại sư thương xót chúng sinh, những việc làm ra đều có tâm nhìn xa vô cùng, dám phạm phụ tục tử chúng ta làm sao mà hiểu được.” Rồi ông ta lại hỏi: “Xảo Chuyết có sao lại đối địch với thiếp chủ, người có biết duyên cớ bên trong không?”

Tiểu Huyên đáp: “Cháu từng nghe cha cháu kể, Minh Tướng quân sau khi võ công đại thành đã phản bội Hạo Không môn, khi Vong Niệm đại sư vừa qua đời còn để n cướp đoạt *Thiên Mệnh bảo điển*, do đó Xảo Chuyết đại sư mới đối địch với y, còn chế tạo ra cây Thâu Thiên cung để khắc chế y nữa...” Thế rồi nó bèn chậm rãi kể lại câu chuyện mà Hứa Mặc Dương từng kể với mình.

Tiểu Huyên không biết rõ lắm về mối ân oán giữa Minh Tướng quân và Xảo Chuyết đại sư, thành ra Ngu đại sư nghe mà cũng không hiểu lắm, sau khi suy nghĩ một chút bèn nói: “Người cũng được chia ra theo mạng Ngũ hành, tương sinh tương khắc. Nhớ lúc xưa thiêu chủ vừa nhìn thấy Xảo Chuyết đã cất tiếng khóc lớn, chỉ sợ hai người này trời sinh đã là đối thủ của nhau, nguyên nhân chỉ có người trong cuộc mới biết được. Đợi sau khi người luyện thành *Thiên Mệnh bảo điển* thì có lẽ sẽ hiểu được sự huyền diệu bên trong.” Ông ta nhìn Tiểu Huyên về đây thâm ý. “Người có biết tại sao ta lại đưa *Thiên Mệnh bảo điển* cho người không?”

Tiểu Huyên ngẩn người, lẳng lặng lắc đầu.

Ngu đại sư nói: “Khô Tuệ đại sư tuy không cho phép Xảo Chuyết thu nạp đệ đệ nhưng thực lòng cũng không muốn cuốn bảo điển đã lưu truyền ngàn năm của Hạo Không môn bị thất truyền, giao cho lão phu chính là để chờ người có duyên. Cảnh Thành Tượng phê võ công của người, lão phu giao cuốn sách này cho người cũng coi như một sự bù đắp, dù sao...” Ông ta thoáng dừng lại, giọng nói mang vẻ chua chát: “Dù sao... người cũng có thể coi là truyền nhân của Hạo Không môn.”

Tiểu Huyên cất giọng hồ nghi, hỏi: “Khô Tuệ đại sư đã không cho phép Xảo Chuyết đại sư thu nạp đệ đệ, ông làm thế này há chẳng phải là trái với tâm ý của ông ấy sao?”

“Khi Khổ Tuệ đại sư lên giao *Thiên Mệnh bảo điển* cho lão phu, ông ấy đã từng nói ý trời đã định, sức người khó mà thay đổi. Giữa chốn nhân gian này, muôn vạn chúng sinh dù có dốc lòng tính toán thì đến cuối cùng e là vẫn không thể địch lại ý trời trong chốn mông lung.” Ngu đại sư khẽ thở dài một tiếng. “Không giấu gì ngươi, lão phu đã xem kỹ mạch tượng của ngươi, thấy các mạch quả thực đều đã bị phế, không còn cách nào tu luyện nội công. Nhưng cuốn sách này chủ yếu nói về tướng số và vận mệnh, mong là ngươi có thể dựa vào đó mà tham ngộ được thiên cơ, vô hình trung hóa giải được cơn đại họa này...”

Kỳ thực, trong lòng Ngu đại sư còn có suy nghĩ khác: Bỏn đại gia tộc xưa nay đều cố gắng làm theo ý trời, việc Cảnh Thành Tượng phế võ công của Tiểu Huyền rõ ràng là nghịch thiên hành sự. Thiên uy khó đoán, ai mà biết được liệu có biến cố khó lường nào vì việc này mà xảy ra không? Do đó Ngu đại sư mới tình nguyện giao *Thiên Mệnh bảo điển* cho Tiểu Huyền, chỉ mong mọi ân oán này có thể được hóa giải. Huống chi *Thiên Mệnh bảo điển* vốn bác đại tinh thâm, dù có dốc hết tâm sức cả đời cũng chưa chắc đã nhìn ra được điều huyền diệu bên trong. Nếu có thể khiến Tiểu Huyền tập trung nghiên cứu *Thiên Mệnh bảo điển*, không để tâm tới mọi chuyện chốn phàm trần nữa, ấy cũng là một việc hay... Lòng thắc thỏm trước sự khó đoán của vận mệnh này tất nhiên ông ta không thể để cho người ngoài biết được.

Tiểu Huyền còn muốn hỏi thêm, chợt nghe có mấy tiếng chuông “tinh tang” vang lên, nhìn theo hướng phát ra âm thanh thì thấy một chùm chuông gió treo trên cái cây ở phía bên phải. Thanh Nhi ở bên cạnh vừa hò reo vừa nhảy nhót về đây hưng phấn, Tiểu Huyền thấy vậy thì chẳng hiểu ra sao.

Ngu đại sư cười hà hà, nói: “Đã đến giờ ăn trưa rồi, lần này lão phu sẽ làm chủ nhà, thật đãi ngươi một bữa.”

Tới lúc này Tiểu Huyên mới biết tiếng chuông ấy có tác dụng báo giờ ăn cơm, chẳng trách Thanh Nhi lại vui mừng như vậy. Rồi nó lại nghĩ đến lần mình mời cơm ở Tam Hương các nơi thành Phù Lăng, không tìm được khe nở nụ cười. Có điều, lúc này xung quanh không hề có gió, chòm chuông gió kia sao lại kêu được? Tỉ mỉ quan sát, nó mới nhìn thấy có một sợi dây rất nhỏ, một đầu buộc vào chòm chuông gió, một đầu thì ở trong ngôi nhà nhỏ kia, bèn không tìm được tò mò, hỏi: “Đó là thứ gì vậy?”

Ngu đại sư giải thích: “Lão phu đã sửa lại chiếc đồng hồ cát một chút, cứ đến giờ ăn cơm là chiếc chuông gió này sẽ tự động rung lên, một ngày ba bữa chưa bao giờ dừng.” Rồi ông ta lại cười hà hà, nói: “Đây chính là đạo dưỡng sinh.”

Tiểu Huyên từng nghe phụ thân Hứa Mạc Dương kể Anh Hùng chúng có một môn tuyệt học tên gọi Cơ Quan Tiêu Tức thuật, xưa nay vẫn lấy làm hâm mộ. “Ngu gia gia hãy dạy cháu đi!”

Ngu đại sư cười, nói: “Mấy thứ này chẳng đáng kể gì, chỉ cần người có hứng thú, lão phu tất nhiên sẽ dạy cho người.”

Thanh Nhi bỗng cất tiếng kêu khèn khẹt, dường như có vẻ rất nôn nóng. Tiểu Huyên còn muốn hỏi thêm chuyện vừa rồi nhưng Ngu đại sư đã xua tay, nói: “Chúng ta hãy đi ăn cơm đã, những chuyện đó để từ từ nói sau. Dù sao nửa đời còn lại người cũng sẽ ở đây với lão phu, giữa chốn núi non này, thời gian quả thực nhiều lắm.” Nhìn vẻ mặt ủ rũ của Tiểu Huyên, ông ta cất tiếng an ủi: “Người cũng đừng khó chịu. Hôm nay hiếm ác, quy ẩn nơi núi rừng kỳ thực là việc mà rất nhiều người cầu mong còn chẳng được. Huống chi cuộc sống trong núi cũng không buồn tẻ như người tưởng tượng đâu, năm xưa Tiểu Trùng Nhi ở nơi này với lão phu mười mấy năm, cả ngày trò chuyện, đánh cờ, ngắm nước ngắm non, hoặc là vào trong núi đi bắt chim rừng, cùng vui đùa với Thanh Nhi,

thực sự rất vui vẻ. Ôi, lão phu đã rất nhiều năm không nói chuyện với người ta lâu như vậy rồi...”

Tiểu Huyền thoáng ngây người, trên khuôn mặt không còn vẻ buồn chán nữa. Nó từ nhỏ đã sống ở nơi núi non hoang dã, tuy thời gian vừa qua gặp được rất nhiều chuyện thú vị khiến bản thân cảm thấy hứng thú, muốn ngày sau có thể xông pha giang hồ như Lâm Thanh và Trùng đại sư, nhưng vừa rồi nghe Ngu đại sư nói một cách chắc nịch rằng mình ngày sau tuyệt đối không thể luyện thành võ công được nữa, tâm trạng vốn sục sôi của nó lập tức nguội lạnh tới cực điểm, cảm thấy mọi ý niệm đều hóa tro tàn. Nó nghĩ bụng, nếu nửa đời sau có thể ở lại đây với ông lão bên ngoài thì kiêu ngạo nhưng kỳ thực rất cô độc này, lúc rảnh rang lại lấy *Thiên Mệnh bảo điển* ra xem hoặc nghiên cứu thuật cơ quan một chút, cho dù có phải sống đến già ở đây cũng không phải là một việc không thể chấp nhận được...

Ngu đại sư huýt sáo một cái, lại đưa tay vỗ nhẹ Thanh Nhi, cười nói: “Nào nào nào, để lão phu giới thiệu cho hai người làm quen với nhau.”

Thanh Nhi dường như có thể nghe hiểu tiếng người, bèn nhăn răng cười với Tiểu Huyền, đồng thời đưa bàn tay lông lá tới muốn bắt tay với Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền thấy con khỉ này đáng yêu như vậy, lập tức vứt hết mọi nỗi ưu tư qua một bên, cười hì hì, nắm lấy bàn tay nó. “Chào hậu huynh, sau này huynh không được ức hiếp ta đâu đấy!”

Ngu đại sư cười, nói: “Thanh Nhi không phải là giống khỉ mà là giống vượn. Chỉ cần người đối xử tốt với nó một phần, nó sẽ đáp lại người mười phần. Trên thế gian này, lòng người đa đoan, kẻ

man người trá, kẻ t bạn với các loài muông thú còn đỡ tô n tâm sức hơn nhiê u...”

Tiểu Huyê n vội vàng khom người một cái với Thanh Nhi. “Thì ra không phải hâu huynh mà là viên huynh, vừa rô i ta gọi nhâ m, huynh chó nên tức giận!”

Thanh Nhi đã lâu không có bạn chơi, thầy Tiểu Huyê n không có vẻ nghiêm túc như chủ nhân của mình, lập tức hưng phâ n nhảy nhót một hô i, còn đưa cho Tiểu Huyê n rấ t nhiê u loại quả không rõ tên gọi, khiê n Tiểu Huyê n và Ngu đại sư đê u câ t tiế ng cười vang.

Ngu đại sư thở dài, than: “Năm xưa, Tiểu Trùng Nhi và Thanh Nhi cũng chơi rấ t thân với nhau. Bây giờ đã qua nhiê u năm như vậy, vẻ ngoài của Thanh Nhi vẫn chẳng mấ y biê n đổi nhưng chỉ e Tiểu Trùng Nhi đã khác hẳn rô i.” Dứt lời, ông ta bèn xuýt xoa một chặp.

Trong lòng Tiểu Huyê n máy động. “Tại sao Trùng đại sư lại rời khỏi đây vậy?”

“Năm đó, Khổ Tuệ đại sư đưa thiê u chủ đi, lão phu tâ t nhiên cũng phải trả Tiểu Trùng Nhi về cho gia đình nông dân kia.” Ngu đại sư thoáng buồ n bã, nói: “Từ đó về sau, lão phu và Thanh Nhi liê n nương tựa vào nhau, không còn gặp người ngoài nào khác, mới đó mà đã hơn ba mươi năm rô i.”

Tiểu Huyê n một tay nắ m tay Thanh Nhi, một tay nắ m tay Ngu đại sư, nghiêm túc nói: “Sau này có cháu và Thanh Nhi bậ u bạn, Ngu gia gia sẽ không phải cô đơn nữa rô i.”

Ngu đại sư ngắ n người, ông ta vô n nghĩ Tiểu Huyê n nhấ t định sẽ không muồ n ở lại nơi này, còn tưởng rằ ng nó chỉ cô ý nói vậy để mình yên tâm, nhưng vô n tinh thông Thức Anh Biện Hùng thuật, ông ta lập tức nhận ra Tiểu Huyê n nói năng chân thành, không hề

giả bộ, nơi đáy lòng bất giác trào dâng một tia cảm động, nhưng ngay sau đó lại cô cật tiêng cười vang. “Ai nói lão phu cô đơn nào? Người nên biết một ngày trong núi vắng với ngàn năm chốn nhân gian, lão phu sống ở đây thoải mái vô cùng, sớm đã chẳng còn lưu luyến thế giới phù hoa ngoài chốn hồng trần nữa rồi...”

Nhìn bộ dạng nôn nóng của Thanh Nhi, bụng Tiểu Huyền cũng bất giác kêu ùng ục, nhưng nó chợt nhớ tới một việc. “Những năm nay, gia gia không gặp người ngoài, chẳng lẽ chỉ ăn một vài loại hoa quả thôi sao? Như thế thì cháu không chịu được đâu.”

Ngũ đại sư cười, nói: “Người chớ nôn nóng, đợi ta làm ảo thuật cho người xem đây.” Dứt lời, ông ta bèn đưa tay ra hiệu cho Thanh Nhi, Thanh Nhi lập tức hưng phấn chạy nhanh vào nhà.

Chỉ nghe trên đỉnh đầu liên tục vang lên mấy tiếng sột soạt, rồi một chiếc giỏ lớn từ trên trời rơi xuống, nằm ngay ngắn trước mặt Tiểu Huyền. Tiểu Huyền định thàn nhìn kỹ, thấy chiếc giỏ này cũng được nối với mấy sợi dây, nghĩ bụng Thanh Nhi sau khi vào nhà chắc hẳn đã kéo cơ quan gì đó để đưa chiếc giỏ này tới trước mặt mình.

Trong chiếc giỏ có mấy miếng bánh điểm tâm trông rất đẹp mắt. Tiểu Huyền cầm một miếng lên, bỏ vào miệng, cảm thấy tuy có hơi cứng vì đã để lâu nhưng vẫn rất ngon. Nó quả thực không nghĩ ra được chỗ bánh điểm tâm này rốt cuộc từ đâu mà có.

Ngũ đại sư nhìn ra sự nghi hoặc của Tiểu Huyền, bèn giải thích: “Người yên tâm, bữa này cứ dùng tạm như vậy đã, tôi nay muốn ăn gì cứ nói với lão phu. Cho dù người có muốn ăn những món ăn tươi sống, đúng mùa, lão phu cũng có thể kiếm cho người.”

Tiểu Huyền hết sức ngạc nhiên. “Gia gia thật sự biết làm ảo thuật sao?”

Ngu đại sư cười, nói: “Chỉ cần lão phu muốn ăn thứ gì hay muốn dùng thứ gì, cứ viết vào một mảnh giấy rồi bảo Thanh Nhi đưa đến tiền sơn là được, tự khắc sẽ có người chuẩn bị xong xuôi cho nó mang về. Ha ha, mũi của thằn lằn nhóc này nhạy lắm, nửa đêm nửa hôm cũng có thể tìm được phòng ăn...”

Tiểu Huyền giật mình bừng tỉnh, bèn cười, nói: “Chỉ sợ dù có mang được đồ ngon về, giữa đường cũng đã bị Thanh Nhi ăn vụng hết sạch rồi...”

Hai người một vườn cùng nhau dùng bữa, thực là một cảnh hiếm có trên đời.

Ngu đại sư đã mấy chục năm không gặp người ngoài, bây giờ có một đứa bé thông minh, ngoan ngoãn như Tiểu Huyền bên cạnh, còn có thể thổ lộ biết bao lời chất chứa trong lòng, không khỏi cảm thấy vô cùng sáng khoái. Ông ta võ công cao thâm, đã gần đạt tới cảnh giới không cần ăn uống, thường ngày cũng chỉ ăn vài trái hoa quả, nhìn Tiểu Huyền lúc thì tranh nhau thứ quả tươi nhất với Thanh Nhi, lúc lại nhất định ép Thanh Nhi phải nếm thử mấy miếng điểm tâm, lại càng cảm thấy thích thú vô cùng, nói chuyện cũng nhiều hơn, thường xuyên trích kinh dẫn điển kể chuyện cho Tiểu Huyền, lại chỉ cho nó xem các thứ cơ quan kỳ diệu...

Tiểu Huyền thấy Ngu đại sư kiến thức uyên bác, nói năng thú vị, sự đề phòng và sợ hãi ban đầu sớm đã tan biến hoàn toàn. Sau bữa cơm này, quan hệ giữa hai người bất giác gần gũi hơn hẳn, giống như những người bạn hữu đã quen biết nhiều năm, khi nói chuyện cũng không còn kiêng kỵ điều gì nữa.

Thiên Mệnh bảo điển là một trong hai đại tuyệt học của Hạo Không môn, được đồn đại là vô cùng thần kỳ, nhưng trên thực tế lại không phải bí tịch võ công, do đó Khổ Tuệ đại sư mới yên tâm giao

cho Ngu đại sư. Những năm nay, Ngu đại sư bề quan tham ngộ võ học của bản môn, khi rảnh rỗi thỉnh thoảng cũng lật mở *Thiên Mệnh bảo điển* ra xem. Võ công của bọn đại gia tộc võ n dĩ cũng đi theo đường lối Đạo gia, rá t để tâm tới ý trời, do đó sau khi á n chứng với một số đạo lý bên trong *Thiên Mệnh bảo điển*, Ngu đại sư cũng cảm thấy thu được không ít lợi ích.

Sáu mươi năm trước, Ngu đại sư thân là Anh Hùng chủng chủ, còn là minh chủ của bọn đại gia tộc thầ n bí nhấ t trên giang hồ , võ n cũng tâm cao khí ngạo, tự cho rằng mình vô cùng tài giỏi. Sau trận chiến với Ngự Linh đường, vì nhớ đế n cái chết thảm của các bạn đồng môn, thêm vào đó lại luôn vâng theo tổ huấ n, muố n thay Thiên Hậu đoạt lại thiên hạ, do đó tính tình ông ta càng trở nên cương liệt, quả cảm. Chẳng ngờ, gầ n năm mươi năm qua, được sự thanh đạm, vô vi của *Thiên Mệnh bảo điển* dầ n thay đổi, ông ta sớm đã không còn sự ngạo nghễ và cố chấ p năm xưa, trở nên thông dong, điề m đạm. Thường ngày, khi chỉ có Thanh Nhi ở bên thì còn chưa cảm thấy gì, nhưng bây giờ nói chuyện với Tiểu Huye`n lâu như vậy, ông ta chợt giật mình phát hiện sự thay đổi của bản thân.

Cũng chính vì thế` nên thái độ của Ngu đại sư với Tiểu Huye`n mới khác hẳn Cảnh Thành Tượng, đây có lẽ cũng là việc do trời cao an bài.

Ăn cơm xong, Ngu đại sư dẫn Tiểu Huye`n đế n căn nhà nhỏ kia. Trong nhà có một chiếc giường đá, một chiếc bàn đá, một ngọn đèn dầ u. Ngọn đèn dầ u đó sớm đã cạn khô, bên trên phủ dầ y mạng nhện và bụi bặm, xem ra đã lâu lắ m rồi không có người ở. Chắ c hẳn đây chính là nơi ở của Trùng đại sư năm xưa. Thanh Nhi tỏ ra hế t sức hưng phấ n, kiế m mắ y cảnh cây cối, khua qua khua lại, coi như quét dọn một phen, khiế n Tiểu Huye`n cười vang.

Tiểu Huyên vốn là người có tính tình lạc quan, cởi mở, liệu chừng không thể thoát thân, lại thấy Ngu đại sư rất mực hiền từ, Thanh Nhi thì lanh lợi, đáng yêu, thành ra không có ý bỏ trốn nữa. Huống chi, chẳng bao lâu nữa Lâm Thanh và Trùng đại sư sẽ đến đỉnh Minh Bội, với giao tình giữa Trùng đại sư và Ngu đại sư, bọn họ nhất định sẽ tìm được cách đưa nó đi. Nó bèn buông mọi tâm sự qua một bên, cùng Thanh Nhi nhảy nhót vui đùa, Ngu đại sư thì lại một mình đi ra ngoài cửa.

Tiểu Huyên và Thanh Nhi vui đùa một hồi, chợt nghĩ đến Ngu đại sư, bèn ra ngoài cửa xem thử, thấy ông ta đang ngồi một mình bên chiếc bàn đá, ngẩn ngơ nhìn ván cờ tàn kia, dường như gặp phải chỗ nào đó khó có thể giải quyết.

Tiểu Huyên từ sau lần đánh cờ với Thủy Nhu Thanh thì không chạm vào cờ lần nào nữa. Vừa rồi lo lắng cho sự an nguy của mình, lại nôn nóng muốn nghe Ngu đại sư kể chuyện xưa, nó không mấy chú ý đến ván cờ này. Bây giờ tâm thái đã bình hòa, nó bèn nổi lòng hứng thú, cất bước đi tới trước chiếc bàn đá, nhìn về phía bàn cờ.

Ngu đại sư cảm nhận được Tiểu Huyên đang lại gần nhưng chẳng buồn ngẩng đầu, chỉ xua tay, nói: “Người đi chơi với Thanh Nhi đi, đừng làm phiền lão phu. Ván cờ tàn này lão phu đã nghiên ngẫm năm ngày rồi mà vẫn chưa tìm ra cách phá giải.”

Tiểu Huyên lúc này đã thân với Ngu đại sư, không còn sợ ông ta nữa, cười, nói: “Có lẽ cháu có thể giúp được đây.”

“Thằng nhóc người đứng là không biết trời cao đất dày!” Ngu đại sư khẽ mỉm cười. “Đến lão phu còn phải suy nghĩ đến đâu đâu, người thì có thể làm gì được chứ?”

Tiểu Huyên cười đắc ý, nói: “Gia gia đừng coi thường cháu, sức cờ của cháu không yếu đâu. Ngay đến đệ nhất kỳ thủ của bố đại

gia tộc là thập cửu tiểu thư nhà họ Thủy còn không đấ u lại cháu đấ y.” Nó nghĩ bụng, dù sao Ngu đại sư cũng đã mấ y chục năm không rời khỏi hậu sơn, nhấ t định là không biế t tình hình của bô n đại gia tộc bây giờ thế nào, mình có khoác lác cũng chẳng sao, bèn nói rằ ng Thủy Nhu Thanh là đệ nhấ t kỳ thủ của bô n đại gia tộc.

Ngu đại sư ngắ n người rô i câ t tiế ng cười vang. “Nế u người nói tới tài gắ y đàn của Ôn Nhu hương thì lão phu còn tạm tin đượ c, chứ nói tới môn cờ tướng này, chỉ e khắ p thiên hạ không ai dám xưng đệ nhấ t trước mặt lão phu.”

Tiểu Huyề n lúc này mới nhớ ra Đoàn Thành từng nói, sư phụ của y - Anh Hùng chủ Vậ t Thiên Thành - có thể coi là đệ nhấ t kỳ thủ trong thiên hạ hiện nay, mà Ngu đại sư lại có bô i phậ n cao hơn Vậ t Thiên Thành một bậc, e là sức cờ cũng chẳng kém gì, mình khoác lác như vậy đúng là sơ sót, không khỏi xấ u hổ tới đồ bừ ng mặt. Rô i nó lại nghĩ vắn cờ mà Ngu đại sư mấ t tới năm ngày vẫn chưa phá giải đượ c nhấ t định là ghê gớm vô cùng, bèn chăm chú quan sát.

Chỉ thấ y trong ván cờ đó, hai bên đen - đồ đắ n xen nhau, xe, pháo và hai mã của quân đen đã tề tụ dưới thành quân đồ. Xe kỵ hà chờ dịp tá n công, liệt thủ pháo nắ m nơi xung yế u, song mã liên hoàn treo góc bên, tình hình đang tồ t vô cùng. Nhưng bên đồ còn đấ y đủ cả sĩ, tượng, con pháo đơ n kê góc chân sĩ, bọc kín tướng ở phía sau, phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, thoát nhìn thì dường như đang vô cùng nguy câ p nhưng nhấ t thời bên đen cũng khó có cách nào chiế u đượ c hế t cờ. Mà lúc này, khu vực phía sau của bên đen đang trồ ng trắ i, chỉ còn lại một con sĩ đen hộ vệ cho tướng, bên đồ tuy khuyế t mấ t một mã nhưng xe đơ n đã chặ n đắ y tướng, mã đơ n thì chuẩn bị xông lên bá t cứ lúc nào, hơn nữa vẫn còn một con tồ t đã qua sông đứ ng ngay trên chỗ trung cung, chỉ câ n tránh đượ c mấ y đọ t tá n công của bên đen là có thể tung ra đò n chí mạng.

Tiểu Huyên càng nhìn càng kinh hãi, bên đen có vẻ chiế m ưu thế về binh lực, lại đã vây chặt thành trì của đô i phương, rất có khả năng giành phần thắng, nhưng chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị bên đỏ thừa dịp tràn xuống. Nhìn sơ qua, nếu bên đen muốn giành phần thắng thì nhất định phải đối pháo với bên đỏ trước, có điều, một khi tấn công mà không thu được kết quả thì sẽ đến lượt bên mình bị tấn công... Tiểu Huyên nghĩ mảy m hướng đi nhưng lần nào cũng tính đến nước thứ mười mảy mà vẫn không tìm được cách nào để bên đen giành phần thắng.

Ngu đại sư trầm giọng nói: “Ván cờ tàn này có tên gọi Tường Vi phổ, là một trong mười ba bí phổ mà tiên nhân lưu lại. Lão phu nghiên cứu nửa năm, đã phá giải được mười hai phổ kia, duy có ván cờ này là ta không cách nào bắt tay vào được.”

Tiểu Huyên đang tính nước cờ, buột miệng nói: “Cái tên này hay thực!”

“Hoa tường vi tuy đẹp nhưng lại có gai, người nghĩ muốn hái mà dễ lả m sao?” Ngu đại sư cười hà hà, nói. “Cũng giống như ván cờ này, nếu bên đen tấn công mà không thể giành phần thắng thì sẽ bị bên đỏ phản kích ngay lập tức.”

Trải qua hơn mười ngày khổ chiến với Đoàn Thành, lúc này Tiểu Huyên đã có thể tính cờ được hơn ba mươi nước, vậy nhưng vẫn khó mà tính hết những sự biến hóa bên trong. Bên đen tuy có nhiều hướng để tấn công nhưng lại khó tìm ra thế đánh nào mãnh liệt đến mức đủ để một hơi khuất phục được bên đỏ, còn nếu muốn lui về phòng ngự thì lại bị con tốt qua sông chặn mất đường xe, chỉ có cách đưa pháo tới kê vào dưới chân con mã bên đỏ thì mới có cơ hội xả hơi hồi sức, nhưng như thế ắt sẽ mất không một pháo, mà một khi thế công của bên đen yếu đi, bên đỏ nhất định sẽ xe trước mã sau, kê đó lại xua pháo lừa tốt giành lấy ưu thế, đến lúc đó

sự biến hóa sẽ càng phức tạp, dường như cả hai bên đều có cơ hội... Khi nó đang định tính toán tiếp, chợt cảm thấy trước mắt tối đi, từ lồng ngực tràn lên cảm giác buồn nôn, đau nhức.

Ngũ đại sư biến Tiểu Huyền suy nghĩ quá độ nên mới vậy, bèn khẽ đặt tay lên huyệt Thái Dương của nó, vận công giúp nó hóa giải tâm ma. “Đây là thế cờ lưu lại từ ngàn xưa, bên trong ẩn chứa vô số huyền cơ, nhất định phải giữ lòng bình lặng mới có thể nghĩ ra cách hay phá được thế giằng co. Nếu như sức cờ không đủ, ngàn vạn lần không thể khinh suất.”

Tiểu Huyền ngoảnh đầu qua một bên, không nhìn bàn cờ nữa nhưng trong đầu vẫn vẫn vướng víu về ván cờ kia, không sao xua tan được. Huống chi, với tính cách quật cường của nó, há lại dễ dàng nhận thua, sau khi thở dốc mấy hơi lại tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

Kỳ thực, những sự biến hóa trong cờ tướng không thể so được với cờ vây, chỉ cần lần lượt thử từng hướng đi là sẽ tìm ra cách phá giải bất cứ thế cờ tàn nào. Chỉ là hai người này tính cách đều hết sức quật cường, nếu không thể một hơi phá giải được thế cờ thì nhất quyết không chịu càm quân lên đánh.

Một già một trẻ cứ thế đứng ngẩn ngơ trước bàn cờ, bất giác đã mấy canh giờ trôi qua. Thanh Nhi nhảy lên nhảy xuống một hồi, thấy hai người đều không có phản ứng gì thì cũng học theo bọn họ đứng ở một bên, cặp mắt to tròn, đen láy không ngừng nhìn trái nhìn phải, vẻ rất tò mò.

Một hồi chuông vang lên khiến hai người tỉnh táo trở lại, Ngũ đại sư đưa tay khẽ vỗ vai Tiểu Huyền. “Đi ăn cơm đã, ngày mai lại nghĩ tiếp.” Sau đó, ông ta chợt thở dài. “Lão phu đã tính được năm mươi bảy nước rồi, vậy mà vẫn chưa thể nhìn ra kết quả.”

Tiểu Huyên chỉ mới tính được hơn bốn mươi nước, bèn hậm hực nói: “Không phá giải được thế cờ này, cháu sẽ không ăn cơm.”

“Thằng nhóc ngươi đúng là búng bình.” Ngu đại sư cười rộ. “Có điếu, nếu lão phu cũng giông như ngươi, sợ là sớm đã đói đến chết rồi.”

Tiểu Huyên thấy Ngu đại sư miệng thì cười lớn nhưng khuôn mặt lại không có nét vui vẻ, nghĩ bụng phàm là người yêu cờ, ai mà có thể nói buông là buông, e là ông cố ép bản thân không nghĩ đến cờ nữa để quãng thời gian ở trong núi đỡ buồn tẻ. Vừa nghĩ đến đây, nó lộ vẻ thông cảm rồi buột miệng an ủi: “Ngu gia gia bây giờ đã có thể nhìn thấu sự thắng bại, tất nhiên sẽ không bị những suy nghĩ về ván cờ chiếm mất đầu óc.”

Ngu đại sư từng trải việc đời, vừa nhìn sắc mặt Tiểu Huyên liền biết ngay ý tứ của nó. “Ngươi nhầm rồi, không phải lão phu đã nhìn thấu sự thắng bại, trong việc này, kỳ thực còn có nguyên nhân khác.”

Tiểu Huyên không hiểu căn nguyên, nhìn Ngu đại sư với vẻ nghi hoặc.

Ngu đại sư chỉ tay vào bàn cờ. “Lão phu từng phá giải hơn trăm thế cờ cổ, biết được loại tàn cuộc thế này thường ẩn giấu vô số chương ngại đan xen nhau, lợi dụng điểm mù trong lối suy nghĩ của người phá giải để bày trò, bởi thế nên cách phá giải chính xác về cơ bản đều xuất hiện ở những nước không ngờ tới, cứ cố chấp nghiên cứu thành ra lại không hay. Tường Vi phổ này tuyệt diệu vô song, gần như không có sơ hở, người có thể bày ra thế cờ như vậy nhất định là một cao thủ, sức cờ tuyệt đối không dưới lão phu. So với việc cứ xông pha bừa bãi trong cái mê cung mà y bày ra, chẳng

bằ ng nhảy ra ngoài cuộc, cô ắ ng lĩnh ngộ huyê n cơ trong ván cờ với tư cách một người đứng ngoài...”

Tiểu Huyê n nghe mà đầ u óc choáng váng, lắ m bắ m nói: “Theo như gia gia nói, chẳng lẽ người không biế t gì về ờ lại để tìm ra cách phá giải chính xác hơn sao?”

“Lời này vô ắ n cũng không phải là sai.” Ngu đại sư nghiêm túc nói. “Mọi đạo lý trên thế ớ gian đề u tương tự nhau, thịnh quá ắ t sẽ suy, tựa như việc trăng có tròn có khuyết, hoa có nở có tàn, con đề dài bị hỏng vì tổ kiế n, khu rừng cháy chỉ bởi một đố m lửa nhỏ... Một thế ờ hoàn mỹ như vậy nhắ t định là có giá ớ một nước hiểm nào đó, nhưng người trong cuộc lại khó có thể nhìn ra. Nế u đặt mình ra ngoài ván cờ, lắ y nhãn quang của người ngoài cuộc mà xem xét tình thế , sau đó lại kiên nhẫn bóc tách tìm kiế m nơi sơ hở nhỏ như sợi tóc của đố i phương, nhắ t định sẽ có thể dùng thế ớ sắ m sét nhanh chóng đánh tan mọi chương ngại.”

Tiểu Huyê n cảm thắ y rắ t có lý, bèn khẽ gắ t đầ u. “Tuy đạo lý là như vậy nhưng phải làm thế ớ nào để đặt mình ngoài cuộc, tìm ra nước hiểm được ắ n giá ớ kĩ càng kia đây?”

Ngu đại sư điề m nhiên nói: “Tựa như hai tay kiế m khách giao đầ u với nhau, kẻ kém cỏi cho rằng những chiêu thức mình sử ra đề u biế n ảo khó lường, vô cùng lợi hại, nhưng đế n cuố i cùng chỉ là gắ ngựa ngoài giày, không thể làm gì đố i phương; còn tay cao thủ thì lại có thể dễ dàng nhìn ra sự thực hư của kẻ địch, không thêm để ý tới những chiêu thức đánh lừa, như lang tựa hổ tắ n công thẳng tới chỗ yế u hại...”

Tiểu Huyê n chắ n động toàn thân. “Cháu hiểu rồ i, đây chính là sự khác biệt về ờn giới!”

“Hai chữ cảnh giới này quả thực đã nói ra được điều u tinh túy của kỳ đạo!” Ngu đại sư mỉm cười cất tiếng. “Người thử nói xem, mình đã lĩnh ngộ được những gì rồi?”

Tiểu Huyền suy nghĩ một chút rồi đáp: “Còn nhớ hồi nhỏ, khi cháu leo núi đã nhìn thấy rất nhiều con đường nhỏ dẫn lên đỉnh núi, nhưng lại không biết con đường nào là ngắn nhất, việc này cũng giống như người kém cỏi bị lún mình vào trong thế cờ, chỉ nhìn thấy những nước cờ trước mắt nhưng lại không biết nên đánh thế nào mới có thể giành được phần thắng; đợi sau khi cháu trèo lên tới đỉnh núi và nhìn xuống dưới, nhất định sẽ nhanh chóng nhận ra con đường nào mới là đường tắt...”

Ngu đại sư cười vang. “Ví dụ này hay lắm! Tiểu tử ngươi còn nhỏ tuổi mà đã có được nhãn quang sắc bén như thế, quả không dễ dàng gì! Sức cờ thì có thể từ từ khổ luyện mà thành, còn cảnh giới thì nhất định phải là trời sinh...” Ông ta đột nhiên ngưng cười, nhất thời nghĩ tới việc nếu Cảnh Thành Tượng không phê võ công của Tiểu Huyền, để sau này nó từ cờ nhập võ, dựa vào ngộ tính như vậy, ngày sau chỉ e thật sự có thể trở thành một bậc đại tông sư lưng lẩy giang hồ. Xem ra lời tiên đoán của Khổ Tuệ đại sư quả thực kỳ diệu khôn lường!

“Nhưng còn có một khả năng khác, ấy là ngọn núi kia cheo leo dựng đứng, căn bản không có đường đi lên.” Tiểu Huyền cất tiếng nói tiếp, ngón tay chỉ về phía bàn cờ. “Có lẽ thế cờ này vốn là một thế cờ chết, không có cách phá giải tốt nhất.”

“Đó chính là cảnh giới cao nhất!” Ngu đại sư khẽ nở nụ cười, trong giọng nói tràn ngập vẻ ngóng trông và khao khát. “Nếu thật sự như vậy thì sẽ giống như rót nước pha trà, thiếu một chút thì đặc, thừa một chút thì nhạt, sao còn chưa biết đủ? Một cảnh giới hoàn mỹ

như vậy, có phá giải được hay không đều không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là người đã nhìn thấy được sự tận cùng của đạo!”

Nghe thấy những lời này, Tiểu Huyền bất giác thắm chấn động, không ngờ trong bàn cờ nhỏ bé này lại ẩn chứa nhiều đạo lý cao thâm như thế. Nó từ nhỏ đã tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển*, vốn rất nhạy cảm với những lời huyền diệu, sau khi được Ngu đại sư chỉ dạy, lại nghĩ đến vạn sự, vạn vật trong thế gian, thấy quả thực đều có thể dùng một lời này mà giải thích. Sau nháy mắt, nó bỗng cảm thấy lòng mình thư thái đến mức khó có thể diễn tả bằng lời, như thể có thứ gì đó vốn tắc nghẽn nay bất ngờ thông suốt, cảm giác sáng khoái vô cùng.

Nhìn bộ dạng suy tư của Tiểu Huyền, Ngu đại sư cười khà khà, đưa tay tới xóa thế cờ đi. “Nếu dòng suy nghĩ đã đi vào ngõ cụt, có suy nghĩ thêm cũng vô ích. Chẳng bằng hãy buông lỏng tâm thần, mọi vấn đề khó khăn có lẽ đến ngày mai sẽ được giải quyết.”

Đêm ấy, Tiểu Huyền ngủ trong căn nhà nhỏ kia. Ngu đại sư vốn tinh thông thuật cơ quan thổ mộc, khỏi cần nói những đồ đạc trong phòng như giường đá, bàn đá đều được làm tinh xảo ra sao, nhưng không ngờ năm xuống giường đá cũng rất dễ chịu, không hề có cảm giác đau lưng; ngay đến chiếc đèn dầu cũng không bình thường, sau khi đổ dầu vào, thắp đèn lên, có thể chiếu cho cả căn phòng sáng như ban ngày. Ngu đại sư sai Thanh Nhi đi tới tiển sơn lầy chặn chiếu về, nhân tiện mang theo mấy miếng bánh điểm tâm. Thanh Nhi tuy là giớng vượn nhưng ban đêm cũng có vẻ rất buồn ngủ, cứ ngáp ngáy ngáp dài, mắt nhắm mắt mở, nước dãi chảy thành dòng, bộ dạng đáng yêu ấy khiến Tiểu Huyền cười mãi không thôi.

Ngu đại sư nói chuyện với Tiểu Huyền thêm một lúc rồi dẫn nó nghỉ ngơi sớm, sau đó mới rời đi. Tiểu Huyền thấy ông quan tâm

tới mình như vậy, thực chẳng khác một vị gia gia hiên từ, trong lòng cảm kích vô cùng. Nó nằ m im trong phòng, lắ ng nghe tiế ng côn trùng kêu rả rích bên ngoài, cảm nhận từng làn gió thổi vi vu, ánh trăng trong vắ t, bầ u trời vắ ng sao, lại nghĩ đế n sự tinh nghịch, đáng yêu của Thanh Nhi, bắ t giác cảm thắ y cuộc sô ng nơi núi rừng hoang dã này còn tô t hơn lúc ở Thanh Thủy trắ n mắ y phầ n, thành ra cũng không có cảm giác nhớ nhà mắ y.

Nằ m im trên giường, Tiểu Huye n nhớ lại những việc mà Ngu đại sư nói với mình hôm nay, tâm tư dạt dào, xao động, làm sao mà ngủ nổi? Nó cảm thắ y trong sô ố những tao ngộ mà mình từng gặp, những điề u được nghe, được biế t hôm nay là đặc biệt nhắ t.

Thiên hạ đệ nhắ t cao thủ Minh Tướng quân không ngờ lại là thiế u chủ của bô n đại gia tộc, quan hệ giữa bạch đạo đệ nhắ t sát thủ Trùng đại sư và Minh Tướng quân lại càng vi diệu, gầ n như có thể tính là một mẹ sinh ra. Khổ Tuệ đại sư rồ t cuộc đã nói những lời gì mà khiế n bô n đại gia tộc đồ ng ý để Minh Tướng quân gia nhập Hạo Không môn? Thậm chí Cảnh Thành Tượng còn vì thế mà phê đi vớ công của mình? Ước hẹn sáu mươi năm một lầ n kia chỉ còn một tháng nữa là tới, lầ n này Ngự Linh đường sẽ đưa ra quy tắ c gì? Mà Thanh Nhi có thể tự do đi lại giữa tiề n sơn, hậu sơn, có thể thắ y nơi này tuy là câ m địa nhưng người của bô n đại gia tộc vẫn biế t tới sự tồ n tại của Ngu đại sư, chỉ sợ việc mình trở n đế n nơi này cũng không giầ u được tai mắ t của Cảnh Thành Tượng, nhưng chẳng rõ ông ta sẽ đồ i xử với mình như thế nào...

Đột nhiên nó lại nghĩ tới một việc: Minh Tướng quân là thiế u chủ của bô n đại gia tộc, e là đám người Cảnh Thành Tượng không muố n Ám khí vương khiêu chiế n với Minh Tướng quân, liệu có khi nào bọn họ định dựa vào việc này để làm khó Lâm thúc thúc không? Chẳng lẽ lời tiên đoán của Khổ Tuệ đại sư là Minh Tướng quân sẽ thua dưới tay

Ám khí vương, do đó Cảnh Thành Tượng mới phê bỏ võ công của mình, sau đó dùng mình để uy hiếp Ám khí vương?

Tiểu Huyên thoáng ngẩn ngơ, sau đó khẽ lắc đầu, bác bỏ phán đoán này. Tuy ở trong lòng nó, Lâm Thanh chẳng khác gì người trời nhưng muốn dùng sức của một mình y để đối địch với vô số cao thủ trong bốn đại gia tộc thì há lại là việc dễ dàng, gần như không có phần thắng. Bốn đại gia tộc tất nhiên không cần lợi dụng nó để uy hiếp Lâm Thanh. Chẳng lẽ lời tiên đoán của Khổ Tuệ đại sư thật sự có liên quan tới nó? Nhưng nó thực khó mà tin nổi ông ta lại có thể biết trước việc xảy ra vào mấy chục năm sau...

Tuy nó đã biết không ít bí mật nhưng vẫn cảm thấy mơ hồ, khó hiểu, không làm rõ được vấn đề gì, trong đầu còn nảy sinh nhiều điều nghi vấn hơn. Sau khi suy đi nghĩ lại một hồi, đầu óc nó trở nên vô cùng rối rắm.

Tiểu Huyên biết có nghĩ thêm cũng vô ích, bèn đặt mọi điều suy tư qua một bên, có điều, nó làm thế nào cũng không ngủ được, liên trở dậy thắp đèn đọc *Thiên Mệnh bảo điển*. Tuy chữ nghĩa trong *Thiên Mệnh bảo điển* mang đầy thâm ý nhưng nó vẫn có chút kiến thức sơ sài do Hứa Mạc Dương truyền dạy nên thu được rất nhiều lợi ích, vô số điều nghi hoặc bất giác sáng tỏ. Nó càng đọc càng thấy hứng thú, chỉ là lúc này đã quá mệt mỏi, thân thể không cách nào chịu đựng được nữa, đầu càng lúc càng cúi thấp, rốt cuộc đã ngủ gục trên bàn.

Trong giấc mơ, nó thấp thoáng nhìn thấy ánh mắt áy náy của Cảnh Thành Tượng, vẻ mặt hiền từ của Ngu đại sư, nụ cười tươi như hoa của Thủy Nhu Thanh, bộ dạng tinh nghịch, đáng yêu của Thanh Nhi...

Cuối cùng, thứ xuất hiện trong đầu nó là những quân cờ đen, đỏ đan xen nhau, dường như lại bắt đầu phá giải thế cờ Tường Vi phổ phức tạp kia, rồi lại chợt nhớ đến câu chuyện hai con quỷ chơi cờ mà Hoa Khứu Hương từng kể, bắt giác lĩnh ngộ được điều gì, nhưng nhất thời khó có thể làm rõ...

Dường như nó còn thấy Ngu đại sư bế mình đặt lên giường, miệng khẽ lầm bầm câu gì đó nhưng ngay sau đó, một con bướm ngủ đã ập đến, kéo nó vào trong giấc mộng...

Hôm sau, trời còn tờ mờ sáng, Tiểu Huyền đã bò dậy khỏi giường.

Thanh Nhi thò đầu ra từ phía sau một gốc cây, nhăn răng cười với nó rồi vội vàng ném cho nó mấy thứ quả dại không rõ tên gọi. Tiểu Huyền đi tới bên bờ suối rửa ráy một phen, sau đó cắn một miếng quả dại, hít thở mấy hơi không khí trong lành rồi lại uống mấy ngụm nước suối trong veo, ngọt lịm, nhất thời cảm thấy tai thính mắt tinh, tinh thần khoan khoái, tâm trạng tốt hơn bao giờ hết. Chỉ tiếc rằng từ nhỏ đến giờ nó chưa được học bài hát nào, nếu không nhất định sẽ cất tiếng hát lớn.

Trong lòng vẫn còn canh cánh thế cờ Tường Vi phổ kia, Tiểu Huyền bèn đi tới trước chiếc bàn đá, bày lại những quân cờ theo trí nhớ của mình.

Thanh Nhi thì lại không chịu, nhất quyết kéo Tiểu Huyền ra khỏi chiếc bàn đá. Tiểu Huyền chẳng có cách nào, đành tạm thời bỏ ván cờ qua một bên, cùng Thanh Nhi đi trèo cây bắt chim, lội suối mò cá, chơi đùa vui vẻ, dần dần quên hết mọi nỗi phiền muộn, dường như lại được đắm chìm trong niềm vui hồ nhỏ.

Một người một vượn chơi đùa với nhau trong rừng hơn một canh giờ, Thanh Nhi không biết mệt mỏi là gì nhưng Tiểu Huyền thì đã thở không ra hơi. Sau khi ăn qua loa mấy quả dại, nó và Thanh Nhi

chậm rãi quay về, chợt thấy Ngu đại sư đã đứng bên chiếc bàn đá, nhìn thế cờ mà nghiêng ngả suy tư.

Tiểu Huyền sợ Ngu đại sư suy nghĩ quá độ mà tổn hao tâm trí, nhưng lại không biết phải khuyên thế nào, bỗng nhớ đến giấc mộng đêm qua, bèn tới gần, nói: “Ngu gia gia đừng nghĩ đến ván cờ vội, để cháu kể cho gia gia nghe một câu chuyện về việc đánh cờ đã nhé!”

Ngu đại sư đã mấy chục năm không tiếp xúc với người ngoài, sau khi ở cùng Tiểu Huyền hôm qua đã nảy sinh tình cảm với nó, nghe vậy bèn cười, nói: “Người thử kể ta nghe xem.”

Tiểu Huyền bèn kể lại tỉ mỉ câu chuyện về người ở ẩn trong núi gặp hai con quỷ đánh cờ mà Hoa Khứ Hương đã kể với mình, sau đó nói: “Khi đó cháu nghe mà thấy buồn cười muốn chết. Trước đây chỉ biết là người đời sợ quỷ, bây giờ mới hay quỷ cũng sợ người, hơn nữa đây còn là hai con quỷ nhất gan.”

Ngu đại sư nghe xong thì lại thoáng ngẩn ngơ. “Câu chuyện này lão phu chưa từng được nghe, dường như khá có thâm ý.”

Trong lòng Tiểu Huyền máy động. “Câu chuyện này là do Phiên Thiên lâu chủ Hoa Khứ Hương kể cho cháu nghe, lúc ấy y dường như còn trách cháu không nghe ra thâm ý bên trong.”

Ngu đại sư dường như ngộ ra điều gì. “Hoa Bách Sinh kiến thức uyên thâm, về mặt trí lực và mưu lược trong bốn đại gia tộc không người nào so được, con của y chắc hẳn cũng là hạng bất phàm.” Rồi ông ta chợt vỗ cái đầu bạc phơ tóc trắng. “Ta biết rồi, câu chuyện này nói tới sự cô chấp.”

Tiểu Huyền không hiểu ra sao. “Cô chấp gì cơ?”

Ngu đại sư hỏi ngược lại: “Người đó ban đầu nghe thấy tiếng cò thì không ngủ được, về sau tại sao không có tiếng cò lại khó ngủ?”

Tiểu Huyên đáp: “Đó là bởi vì y đã quen với tiếng cò...”

“Không sai, trong việc này, thói quen chính là điều mau chóng.” Ngu đại sư cắt ngang lời nó. “Cũng như người bình thường một khi đã quen ở nơi hàng cá thì sẽ không cảm thấy tanh, một khi đã quen ở nơi hoang vu thì sẽ không cảm thấy lạnh. Con người tuy không thể dễ thích ứng với hoàn cảnh như muông thú nhưng lâu dần cũng sẽ nảy sinh cảm giác y lại vào mọi thứ xung quanh...” Ông ta đưa tay khẽ quệt mũi Tiểu Huyên một cái, nói tiếp: “Chẳng hạn như người, một khi đã quen ăn cá, ăn thịt rồi mà đột nhiên không cho người động vào đồ ăn mặn nữa, nhất định sẽ kêu khổ luôn miệng, đúng không?”

Tiểu Huyên cười, nói: “Cháu vốn quen ăn cơm rau dưa, nếu bắt cháu ngày ngày phải ăn cá, ăn thịt thì mới là không quen ấy.”

Ngu đại sư ngăn người. “Nhà người nghèo lắm sao?”

Tiểu Huyên ưỡn ngực, nói: “Đương nhiên là không nghèo. Có điều, cháu từ nhỏ đã sống với cha, ông ấy còn không biết nấu cơm bằ ng cháu nữa, thường ngày lại lười chẳng muốn làm, do đó đành ăn qua loa cho xong bữa. Mỗi lần đến ngày lễ tết hay họp chợ là hai cha con cháu đề u vào thành ăn một bữa thật linh đình.”

Ngu đại sư thấy Tiểu Huyên hiểu chuyện như vậy, lại càng yêu thích, dịu giọng hỏi: “Vậy mẹ người thì sao?”

Tiểu Huyên sợ nhất là người khác nhắc đến mẹ mình, nhất thời không biết phải trả lời ra sao, chỉ cúi đầu im lặng.

Ngu đại sư nhãn lực cao minh, thoáng nhìn đã đoán ra mẫu thân của Tiểu Huyền có thể đã không còn trên đời. Ông ta nổi lòng thương xót, bèn đưa tay xoa đầu Tiểu Huyền, miệng khẽ lầm bầm: “Bé con, người đừng thương tâm quá, người còn có một người cha tốt và hảo gia gia đây mà.”

Tiểu Huyền nghe Ngu đại sư nói vậy, cặp mắt bất giác đỏ hoe, quàng tay ôm lấy hông Ngu đại sư, cắn chặt môi, cố kìm nén không để nước mắt chảy dài. Hai người họ tuy mới quen nhau một ngày nhưng lại rất hợp nhau, lúc này tỏ lộ chân tình lại càng chẳng khác gì một cặp ông cháu ruột.

Ngu đại sư sợ Tiểu Huyền buồn, bèn khẽ ấn ngón tay lên đỉnh đầu nó, đồng thời vận Khí Quán Phích Lịch công của bản môn đưa một luồng tinh khí vào trong cơ thể nó qua đại huyệt Linh Đài, muốn giúp nó xua tan tia ưu sầu kia.

Ngay trong khoảnh khắc Ngu đại sư ấn ngón tay lên đỉnh đầu Tiểu Huyền, trong đầu nó chợt thoáng qua gương mặt thanh tú của một nữ tử. Nữ tử ấy nhìn nó mà nước mắt giàn giụa, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ lưu luyến. Tiểu Huyền đột nhiên cảm nhận được điều gì, buột miệng kêu lớn một tiếng: “Mẹ!”

Ngu đại sư vội vàng thu lại công lực. “Sao vậy?”

Bóng hình của nữ tử kia sau nháy mắt đã tan đi nhưng Tiểu Huyền vẫn còn ngẩn ngơ há hốc miệng, một lúc sau mới khẽ lầm bầm: “Vừa rồi, khi ngón tay Ngu gia gia chạm vào đầu cháu, cháu bỗng nhìn thấy một nữ tử.”

“Ồ!” Ngu đại sư hết sức ngạc nhiên. “Là mẫu thân người sao?”

“Cháu cũng không rõ nữa. Có điều, tuy cháu chưa từng nhìn thấy nữ tử này nhưng lại luôn cảm thấy bà ấy chính là mẹ cháu...”

Tiểu Huyên khẽ lắc đầu, trên khuôn mặt ngợp vẻ ngần ngại. “Nói ra kể cũng lạ, cháu chẳng nhớ được chút gì về mình hồi nhỏ. Đường như cháu vừa sinh ra đã sáu, bảy tuổi và sống cùng cha ở Thanh Thủy trấn vậy, không có chút ấn tượng về những việc trước đó.”

Ngu đại sư cũng biết một chút về y thuật, bèn hỏi kỹ càng cảm giác của Tiểu Huyên, sau đó lập tức biết rằng hồi nhỏ nó nhất định đã phải chịu sự kích thích nào đó nên mới mắc phải chứng mất trí nhớ, vừa rồi mình vô tình truyền nội lực vào trong người nó nên đã khơi dậy một tia ký ức còn sót lại. Rồi ông trầm ngâm nói: “Không sao, bọn đại gia tộc bọn ta ngoài võ công còn có các loại tuyệt học khác nữa. Anh Hùng chúng có Cơ Quan Tiêu Túc thuật và Thúc Anh Biện Hùng thuật; nữ tử của Ôn Nhu hương thì tinh thông âm luật và giỏi gảy đàn; Phiên Thiên lâu có thi họa song tuyệt; còn Điểm Tình các thì sở trường về y thuật. Đợi sau khi giành được phần thắng trong trận chiến với Ngự Linh đường, lão phu sẽ dẫn người tới Điểm Tình các tìm Cảnh Thành Tượng, y nhất định sẽ chữa khỏi chứng mất trí nhớ cho người. Có điều, việc này còn phải đợi cha người tới đã, sau khi hỏi rõ tiền nhân hậu quả thì mới có thể bắt tay vào chữa trị...”

Tiểu Huyên vẫn còn giận Cảnh Thành Tượng. “Hừ, ai biết liệu hắn có thừa cơ mà giở trò gì với cháu nữa không?”

Ngu đại sư nghiêm túc nói: “Truyện nhân của Điểm Tình các xưa nay luôn trung hậu, tuyệt đối không bao giờ làm như thế. Lần trước Cảnh Thành Tượng phê võ công của người kỳ thực là có ẩn tình, y nhất định vô cùng áy náy.”

Tiểu Huyên sao dễ dàng tha thứ cho Cảnh Thành Tượng như vậy. “Cha cháu sớm đã dạy cháu rằng, biết người biết mặt không biết lòng, ban đầu cháu thấy hắn bên ngoài nhân hậu, còn rất thích hắn, ai ngờ...”

“Người thì hiểu cái gì?” Ngu đại sư khẽ mỉm ng. “Võ công của Diêm Tình các tự thành một phái, hợp với đạo trời, kẻ tâm thuật bất chính mà tu luyện Hạo Nhiên chính khí ắt sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.”

Tiểu Huyền thấy Ngu đại sư tức giận bèn trề môi, giận dỗi không nói gì.

Ngu đại sư cũng cảm thấy mình hơi nặng lời, bèn khẽ cười “hà hà” mấy tiếng, nói với giọng nhẹ nhàng hơn: “Người phải nhớ lấy, khi phân biệt người tốt kẻ xấu quyết không được tùy tiện đoán bừa. Bây giờ người chỉ là một đứa bé thì không sao, nhưng sau này, nếu có một ngày nắm giữ đại quyền sinh sát, quyết không được tùy tiện phán xét người trung kẻ gian chỉ bằng đôi ba lời nói đơn giản như vậy.”

Trong lòng Tiểu Huyền máy động, cảm thấy lời của Ngu đại sư rất có thâm ý, dường như đang muốn nhắc nhở mình điều gì. Có điều, nó vẫn giận việc vừa rồi Ngu đại sư trách mắng mình, bèn ngoảnh đầu qua một bên, làm bộ không thèm để ý tới ông ta. Kể cũng lạ, ban đầu, khi hai người họ vừa quen biết, Ngu đại sư tỏ ra hung dữ, còn nói là muốn giết nó, nhưng nó vẫn chẳng cảm thấy gì, bây giờ, khi đã coi Ngu đại sư như người thân rồi thì lại không chịu được vẻ nghiêm khắc của ông ta, sự biến hóa trong tâm trạng ấy quả thực khá vi diệu.

Ngu đại sư cũng không tức giận mà dùng lời nói làm nó phân tâm: “Khụ khụ, lão phu nghe người kể câu chuyện vừa rồi, đột nhiên ngộ ra mấy điều, dường như đã nghĩ ra cách phá giải thế cò Tường Vi phổ kia.”

Tiểu Huyền rốt cuộc vẫn là trẻ con, nghe thấy vậy bèn cất tiếng hỏi: “Đúng rồi, gia gia nói câu chuyện đó nói tới sự cố chấp, phải giải thích thế nào đây?”

Ngu đại sư trầm ngâm đáp: “Người luyện võ chấp nhất với kiếm, người đánh cờ chấp nhất với cờ. Con người sống trên đời không tránh khỏi có lúc chấp nhất, nói trắng ra chính là sự chấp nhất về ý niệm thắng bại. Nếu có thể vượt ra ngoài sự thắng bại, thậm chí là vượt ra ngoài sự sống chết, cho dù bên ngoài cửa có ồn ào như sấm động hay tĩnh lặng như tờ, người kia chấp nhất định vẫn có thể ngủ ngon.”

Tiểu Huyền tò mò hỏi: “Như vậy thì có liên quan gì tới Tường Vi phổ?”

Ngu đại sư thở dài, nói: “Cả đời này lão phu vẫn chưa thể nhìn thấu hai chữ thắng bại, do đó khi ở trong thế cờ luôn mong có thể một hơi đánh bại đối phương, bất kể thế nào cũng không thoát khỏi lối suy nghĩ ra sức tấn công hòng giành phần thắng. Nếu có thể đổi qua một tâm cảnh khác, có lẽ sẽ phá được thế cờ này.”

Tiểu Huyền chợt hiểu ra điều gì. “Vậy chỉ bằng gia gia hãy thử để đối phương tấn công trước, rồi bản thân hậu phát chế nhân.”

Ngu đại sư trầm ngâm động, đưa mắt nhìn về phía bàn cờ, lâu sau mới đột nhiên cất tiếng cười vang. “Một lời làm tỉnh người trong mộng! Không ngờ Tường Vi phổ này lại vì một lời của người mà bị phá giải, ha ha ha ha...”

Tiểu Huyền vỗ tay, cười nói: “Gia gia đã tìm ra cách phá giải rồi sao?”

Ngu đại sư mỉm cười, gật đầu, không nói năng gì mà chỉ cầm quân mã đen trên bàn cờ lên cho nhảy xéo một nước.

Tiểu Huyền ngẩn người, nước đi này vừa không tạo ra sự uy hiếp trí mạng cho đối phương vừa không giải được mối nguy của bản

thân, có thể nói là vô thường vô phạt. Nó thực sự không sao hiểu được dụng ý bên trong, bèn hỏi: “Thế này thì tính là gì chứ?”

Ngu đại sư cười, nói: “Ta đã nói với ngươi rồi, nếu không đạt đến cái cực tận của đạo, bất kỳ sự vật gì cũng đều có sơ hở, muốn phá giải thì nhất định phải mượn tay mình để làm lộ cái sơ hở đó ra. Thế cờ Tường Vi phổ này tuy được bố trí cực kỳ tinh diệu nhưng còn chưa đạt tới cảnh giới hoàn mỹ, chẳng qua là lợi dụng điểm mù trong lối suy nghĩ của người chơi cờ để ẩn giấu sơ hở của bản thân vào nơi vô hình.”

Tiểu Huyền nghe mà gật đầu lia lịa. “Điểm mù của chúng ta là gì vậy?”

Ngu đại sư không đáp mà hỏi ngược lại: “Đánh cờ là vì cái gì?”

Tiểu Huyền buột miệng đáp: “Là vì muốn giành phần thắng.”

“Chính là như thế!” Ngu đại sư vỗ tay, cười lớn. “Nếu một lòng cầu hòa, thậm chí là mong thua, sẽ có thể phá giải thế cờ này.” Vừa nói, ông ta vừa chỉ tay vào bàn cờ. “Người nào hiểu về cờ nhìn thấy thế cờ này, mắt thấy quân đen đang chiếm ưu thế, nhất định sẽ suy nghĩ xem nên làm thế nào để bắt được con tướng bên đỏ, lối suy nghĩ này bất tri bất giác đã rơi vào cái ý niệm cầu thắng, do đó nghĩ mãi mà chẳng ra được cách nào. Nhưng nếu đánh một nước không liên quan như nhảy mã, chờ bên đỏ tới tấn công, bên đỏ sẽ rơi vào tiết tấu của bên đen, ngươi hãy thử xem xem bây giờ bên đỏ nên đi thế nào?”

Tiểu Huyền tỉ mỉ quan sát ván cờ, thấy bên đỏ quả nhiên đã rơi vào cục diện khó xử như bên đen hồi nãy, công thì không thể một hơi đánh bại đối phương, thủ thì không có nước nào hóa giải được mối nguy trước mắt. Nó cẩn thận ngẫm lại những lời của Ngu đại sư, trong lòng chợt lóe lên một tia sáng, rồi cũng ôm lòng cầu hòa, đưa

con xe đổ qua bên cạnh một bước, vừa giữ nguyên sự uy hiếp đối với con tướng bên đen, vừa không nôn nóng xuất chiêu, coi như giao lại quyền chủ động vào tay bên đen.

“Trẻ con thực là dễ dạy!” Ngu đại sư tỏ ra rất vui mừng, lại nhảy con mã trở về bên góc, để cho quân đỏ tấn công trước...

Thế cờ Tường Vi phổ này được sắp xếp vô cùng thâm diệu, bên tấn công trước nhất định sẽ bị đối phương phản kích. Hai người bọn họ không hề nôn nóng giành chiến thắng, cứ mỗi người một quân đánh ra, chỉ mong hòa cờ. Chẳng bao lâu sau, hai bên đã đổi một mã một xe, bên đỏ chỉ còn lại một pháo một tốt, không còn hy vọng thắng, bên đen thì tuy có một pháo một mã nhưng phải đối mặt với cặp sĩ, cặp tượng còn nguyên của bên đỏ thì cũng chẳng có cách nào...

Hai người một già một trẻ nhìn nhau cười rộ, kết cục cuối cùng của thế cờ Tường Vi phổ này không ngờ lại là một ván cờ hòa.

“Mọi thứ đạo lý trong thiên hạ vô n tương thông...” Trên khuôn mặt Tiểu Huyền lộ ra một vẻ trịnh trọng hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác. “Nếu có thể áp dụng điều này vào trong võ học, không biết kết quả sẽ như thế nào?”

Ngu đại sư chậm rãi lắc đầu. “Như vậy không ổn chút nào. Thử nghĩ mà xem, nếu người luyện võ mang tâm lý cầu hòa, thậm chí là cầu bại để giao đấu với người khác, kết quả chẳng cần nói cũng rõ.” Ông ta đột nhiên há hốc miệng, ngây người tại chỗ, nhìn Tiểu Huyền suốt một hồi lâu, không nói được lời nào.

Phải biết rằng giao đấu võ công cũng chẳng khác mấy so với việc đánh cờ, ban đầu hai bên có cả công lẫn thủ, đợi đối phương để lộ sơ hở mới thừa dịp tấn công. Nếu hai người là những cao thủ ngang tài ngang sức, ắt sẽ phòng thủ vững chắc vô cùng, hiếm khi

nào để lộ sơ hở, do đó cá`n phải liên tục biế`n hóa chiêu thức để có thể bức ép đố`i phương. Nhưng việc â`y cũng giồ`ng như con dao hai lưỡi, có chỗ lợi tâ`t có chỗ hại, khi chiêu thức của bản thân biế`n hóa không ngừng sẽ để lộ sơ hở, nế`u không thể một hơi hạ được đố`i phương thì rấ`t có thể sẽ bị đố`i phương thừa dịp đánh bại.

Do đó, đại tông sư Trương Tam Phong của phái Võ Đang mới sáng tạo ra Thái Cực quyề`n, chuyên hậu phát chế`nhân, lâ`y nhu khắ`c cương. Cái đạo lý mậ`u chố`t của nó chính là bên mình cô` ý để lộ sơ hở, dụ đố`i phương tâ`n công, sau đó chặn hế`t sơ hở của mình lại rồi tìm thời cơ phản kích. Nhưng võ học vô`n tương sinh tương khắ`c, tạm chưa nói tới việc cao thủ Thái Cực quyề`n liệu có thể kịp thời chặn chỗ sơ hở của mình lại trước khi đố`i phương tung chiêu đánh tới hay không, chỉ cá`n bản thân thừa cơ ra tay chế` địch thì cũng đã làm lộ khoảng tro`ng rồi.

Do đó, trong thiên hạ tuyệt đố`i không có thể` thủ nào có thể đứng vào the` bá`t bại, cũng không có thể` công nào hoàn mỹ, không tì vế`t. Việc thắ`ng bại xưa nay phải xem bên công có thể kịp thời nắ`m bắ`t tia sơ hở lộ ra khi bên thủ chuyển thủ thành công hay không, còn bên thủ liệu có thể tâ`n công vào chỗ sơ hở của bên công trước khi bên công kịp triển khai hế`t các chiêu thức hay không...

Còn nế`u dựa theo đạo lý không cá`u thắ`ng, chỉ cá`u hòa của the` cò Tường Vi phổ này, bản thân sẽ phải không ngừng để lộ sơ hở, dụ kẻ địch tâ`n công, mỗi khi kẻ địch biế`n chiêu đánh tới thì bản thân sẽ dùng một sơ hở mới để chặn sơ hở cũ lại. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, chỉ khi nào bên công lộ ra một sơ hở không thể cứu vãn thì bản thân mới tung ra một đòn trí mạng. Việc này cũng giồ`ng như hai người một chạy trước một chạy sau, người chạy trước thoát nhìn thì như bị đuổi nhưng bá`t cứ lúc nào cũng có thể dừng lại để đố`i thủ của mình chạy vượt lên trước, sau đó biế`n mình thành người đuổi

theo; còn người chạy sau tuy có vẻ chủ động nhưng kỳ thực chỉ là bên bị động, bị kéo mũi đi theo tiết tấu của đối phương.

Tình huống như vậy thực hiện khi xuất hiện trong thực tế. Thử nghĩ mà xem, trong những phen quyết đấu sinh tử, cho dù thỉnh thoảng có sử ra chiêu số dụ địch thì người ta cũng sẽ lập tức phản kích, ai dám liên tục để lộ sơ hở cho kẻ địch tấn công không ngừng, như thế bản thân há lại có được phần thắng? Huống chi, võ công của các môn phái trong thiên hạ đều có gắng để sự phòng thủ của bản thân đạt tới mức hất nước không lọt qua được, có ai lại liên tiếp sử dụng những chiêu thức đầy sơ hở như thế? Do đó, đạo lý này tuy đơn giản nhưng chỉ cần là người hiểu một chút về võ công thì sẽ không bao giờ nghĩ đến. Nếu không phải vì Tiểu Huyền võ công nông cạn, lại có sự khai sáng của *Thiên Mệnh bảo điển* nên ngộ ra được đạo lý này từ trong ván cờ vừa rồi, chỉ e vài trăm năm nữa cũng không có ai nghĩ ra được thứ võ học khó tin như vậy, đi cầu bại trước rồi mới cầu thắng sau.

Ngũ đại sư thân là minh chủ đời trước của bốn đại gia tộc, có thể coi là một trong những cao thủ hàng đầu thiên hạ hiện giờ, sau khi được câu nói vô ý của Tiểu Huyền nhắc nhở liền lập tức tỉnh ngộ. Cao thủ giao tranh, sự hơn kém chẳng qua chỉ là một lần ranh rất nhỏ, ai cũng mong có được sự đột phá về cảnh giới. Ông ta liền lướt hồ i tưởng lại mấy phen khổ chiến trong cuộc đời mình, thậm chí nghĩ nếu mình sớm lĩnh ngộ được điều này, chỉ e những tay đối thủ trong quá khứ sớm đã phải cúi đầu xin thua...

Trên khuôn mặt Ngũ đại sư lộ ra thần sắc như si như mê, khi tối khi sáng, lúc vui lúc buồn, tựa cuồng tựa điên. Rồi ông ta đột nhiên đứng thẳng dậy, trên khuôn mặt lộ vẻ phấn khích tột cùng, lão già râu tóc bạc phơ tuổi độ xế chiều kia đã biến mất không còn nữa, thay vào đó là một vị võ lâm chí tôn vừa bước lên đỉnh cao của võ đạo. Ông ta hít sâu một hơi, ngẩng đầu hú dài. Tiếng hú khiến cho

những khô' i đá trong sơn cô' c rung động, dòng suô' i như ngưng chảy, cỏ cây đung đưa, chim chóc nháo nhác, những phiế' n lá cây rào rào rơi xuô' ng, chẳng khác gì một cơn mưa.

Thanh Nhi ở bên cạnh chưa từng thấ' y chủ nhân như vậy, kinh hãi kêu lên à' m ã.

Tiểu Huyê' n cũng bị tiế' ng hú của Ngu đại sư làm cho tim đập thành thịch. Tuy nó loáng thoáng lĩnh ngộ được một sô' điề' u nhưng dù sao võ công cũng còn nông cạn, khó mà hiểu ngay được nguyên lý bên trong. Kỳ thực, nó cũng không ngờ một câu nói tùy tiện của mình lại thu được hiệu quả như thế' , càng không hiểu tại sao Ngu đại sư xưa nay vô' n điề' m tĩnh lại đột nhiên trở nên hưng phấ' n như vậy, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Mãi một lúc lâu sau, Ngu đại sư mới dừng tiế' ng hú, mừng rỡ nói: “Tháng sau là tới ngày quyế' t chiế' n với Ngự Linh đường rô' i, á' y thế' mà ông trời lại đưa người tới bên cạnh lão phu, giúp lão phu hiểu ra đạo lý này. Chẳng lẽ thật sự là Thiên Hậu hiển linh, muô' n giúp truyề' n nhân của người đoạt lâ' y thiên hạ? Bé ngoan, người đã giúp gia gia một chuyện lớn rô' i!” Bô' n đại gia tộc đã đố' i địch với Ngự Linh đường suô' t mấ' y trăm năm, Ngu đại sư từng ngồ' i ở ngôi minh chủ lại càng không lúc nào không nghĩ tới việc này. Giờ đây, thấ' y cuộc chiế' n với Ngự Linh đường mười phâ' n đã nắ' m chắ' c được chín, ngày sau lại có thể trợ giúp truyề' n nhân của Thiên Hậu tranh đoạt thiên hạ, tâm nguyện cả đời có hy vọng đạt thành, sự khoái chí trong lòng ông ta thực khó mà dùng lời để diễn tả.

Tiểu Huyê' n ngẩn ngơ hỏi: “Cháu dường như hiểu được điề' u gì đó nhưng lại khó có thể nói ra. Ngu gia gia rô' t cuộc đã lĩnh ngộ được điề' u gì vậy?”

Ngu đại sư bẻ Tiểu Huyền lên, hôn vào má nó một cái, cất tiếng cười vang. “Võ công của ngươi gần như không có chút căn cơ, vừa hay không bị bó buộc bởi những lối suy nghĩ truyền thống về võ đạo, do đó mới có thể nghĩ đến thứ võ công hoàn toàn không hợp với lẽ thường này. Ô, môn võ công này có được từ Tuyền Vi phổ, chỉ bằng hãy gọi là Tuyền Vi quyết. Với sự thông minh và ngộ tính của ngươi, trong vòng một tháng hẳn là đủ để học được, ngày sau nhất định sẽ có thể cười ngạo thiên hạ...”

Tiểu Huyền thoáng ngần người. “Ý gia gia là cháu lại có thể học võ công thượng thừa rồi sao?”

Ngu đại sư ghen lời. “Về nội công thì bất kể thế nào ngươi cũng không tu luyện được nữa, nhưng phần kiến thức này ta có thể truyền thụ lại cho ngươi. Ngày sau, chỉ cần ngươi tìm được một truyền nhân chất tuyệt cao, nhất định sẽ có thể khai tông lập phái trong võ lâm, trở thành một bậc tông sư được muôn vạn người kính ngưỡng...”

Tiểu Huyền vừa nghe nói mình rốt cuộc vẫn vô duyên với võ học, tia hy vọng cuối cùng tan vỡ, tâm trạng hụt hẫng vô cùng, chẳng còn chút hứng thú nào với võ học, bèn cắn chặt môi, hậm hực nói: “Cháu không học, gia gia tự đi mà tìm một truyền nhân chất tuyệt cao!”

Ngu đại sư ngạc nhiên hỏi: “Một cơ hội thế này ngươi thường cầu còn chẳng được, tại sao ngươi lại không cầu?” Rồi ông ta lập tức hiểu ra nỗi khúc mắc của Tiểu Huyền, cũng buồn thay cho nó. “Võ công của ngươi vì bổn đại gia tộc ta mà bị phế, đây cũng coi như một chút bù đắp cho ngươi. Huống chi, lão phu có thể lĩnh ngộ được điều này là hoàn toàn nhờ vào một lời vô tâm của ngươi... Ôi, thôi vậy, nếu ngươi không học thì hãy để nó theo lão phu ở lại nơi núi non hoang dã này đi!”

Trong lòng Tiểu Huyên máy động, nghe khẩu khí của Ngu đại sư thì môn võ công vừa lĩnh ngộ được này thực sự không tầm thường, chỉ bằng mình hãy học trước rồi sau đó dạy lại cho Lâm thúc thúc. Chỉ cần Lâm thúc thúc có thể đánh bại thiêu chủ Minh Tướng quân của bộ đại gia tộc thì cũng coi như đã giúp mình trút giận rồi. Có điếu, nếu Ngu đại sư truyền môn võ công này cho Minh Tướng quân thì quả thực không hay chút nào.

Nghĩ đến đây, nó liền có ý tỏ ra miễn cưỡng. “Vậy gia gia phải đáp ứng với cháu là không được dạy cho người nào khác nữa.”

Ngu đại sư đầu ngó được trong đầu Tiểu Huyên lúc này lại có nhiều suy nghĩ như vậy, bèn tiện miệng đáp: “Được, lão phu đồng ý chỉ truyền cho một mình ngươi, để ngươi sau này có thể trở thành khai sơn tổ sư độc nhất vô nhị của Tường Vi quyết.”

Tiểu Huyên chưa từng nghĩ đến điếu này, nghe vậy bèn mừng rỡ ra mặt. “Hay lắm, hay lắm, cháu muốn làm người độc nhất vô nhị. Ngu gia gia hãy lập lời thề là chỉ truyền môn võ công này cho một mình cháu đi!”

Ngu đại sư đang có tâm trạng tốt, bèn cất tiếng cười vang. “Được, lão phu thề rằng chỉ truyền Tường Vi quyết cho... Ô, tên ngươi là gì áy nhỉ?”

Tiểu Huyên ưỡn ngực, đáp: “Dương... À không, Hứa Kinh Huyên!” Rồi nó lại nhảy bật dậy. “Cái tên Tường Vi quyết này cháu không thích, nghe cứ mê mẩn, chẳng có chút khí thế của một bậc khai sơn tổ sư, chỉ bằng hãy đổi một cái tên oai hơn một chút... Ừm, để cháu nghĩ xem.”

Ngu đại sư thấy bộ dạng ngây thơ, đáng yêu của Tiểu Huyên, trong lòng càng yêu thích. “Ngày xưa, Tô ng Tổ và Trần Đoàn lão tổ

đánh cờ tranh thiên hạ, có thể thấy cái đạo chơi cờ này cũng có thể dùng để tranh bá, chỉ bằng hãy gọi nó là Dịch Thiên quyết đi!”

Tiểu Huyền vỗ tay cười rộ. “Úi chao, cái tên này đúng là rất có khí thế, cháu thích lắm!”

“Được!” Ngu đại sư tỏ ra nghiêm túc, nói. “Lão phu thấy rằng chỉ truyền Dịch Thiên quyết này cho một mình Hứa Kinh Huyền, nếu trái lời thế sẽ không được chế t một cách tử tế!”

Tiểu Huyền vội vàng nhô mấy bãi nước bọt. “Cái gì mà không được chế t một cách tử tế, khó nghe quá đi, nếu gia gia làm trái với lời thế thì kiếp sau hãy biến thành một con vượn to xác như Thanh Nhi là được rồi.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi cùng chỉ tay vào Thanh Nhi mà cất tiếng cười rộ. Thanh Nhi chẳng hiểu tại sao bọn họ lại cười như vậy, có điều thấy chủ nhân vui vẻ liền vội vàng chạy ra ngoài nhào lộn mấy vòng.

Suốt mấy ngày liền, Tiểu Huyền đều theo Ngu đại sư học Dịch Thiên quyết.

Đạo lý của Dịch Thiên quyết tưởng chừng phức tạp nhưng kỳ thực rất đơn giản, nói đến cùng thì chính là phát huy cái đạo lý hậu phát chế nhân tới cực tận, chỗ quan trọng nhất chính là phải có được sự lĩnh ngộ từ trong những nước cờ.

Trong thời gian này, mỗi khi rảnh rỗi hai người lại đấu cờ với nhau. Sức cờ của Ngu đại sư so với người thầy võ lòng Đoàn Thành của Tiểu Huyền thì cao hơn không chỉ mấy lần, Tiểu Huyền dù giỏi hết chiêu số cũng khó mà thắng nổi một ván. Nhưng nó vốn có tuệ tâm, liền vận dụng luôn Dịch Thiên quyết vừa nắm được vào trong các ván cờ, không mong thắng chỉ mong hòa, khiến Ngu

đại sư thật sự chẳng có cách nào với nó, thỉnh thoảng sơ suất còn suýt bị thua.

Võ công của Anh Hùng chủng võ n là từ cò nhập võ, Ngu đại sư tinh thông cả hai món này, lại nhấ t nhấ t â n chúng Dịch Thiên quyế t với võ học của bản thân, do đó thu hoạch được rấ t nhiề u. Ông ta cũng không giấ u giế m điề u gì, lâ n lượt giảng giải kĩ càng cho Tiểu Huyề n những thứ đạo lý thâm sâu huyề n diệu.

Tiểu Huyề n một lòng muô n làm “khai sơn tổ sư” của Dịch Thiên quyế t, do đó học tập hế t sức chuyên tâm. Căn cơ võ học của nó quả thực quá nông cạn, theo lẽ thường võ n không thể hiểu được những thứ lý luận cao thâm, nhưng may mà nó chưa tiế p xúc với quá nhiề u đạo lý võ học, do đó không hê có sự bài xích mang tính bản năng với những điề u hoàn toàn đi ngược những quy tă c võ học thông thường trong Dịch Thiên quyế t, cứ khi nào hơi gặp trở ngại liề n dùng kỳ đạo và *Thiên Mệnh bảo điển* để â n chúng, thành ra cũng lĩnh ngộ được gầ n một nửa. Thêm vào đó, nó có trí nhớ cực tồ t, chỗ nào không lý giải được thì trước tiên cô gắ ng ghi nhớ thật kĩ, đợi sau này tìm hiểu dầ n dầ n.

Hai người dùng cò ngộ đạo, sau đó lại đưa đạo vào bàn cò, say mê không biế t mệt.

Ngu đại sư bế quan nhiề u năm, võ n đã tu luyện đế n mức tâm tính trong veo, không vương bụi trầ n, do đó mới phản phác quy chân⁽¹³⁾, lỏa thân ở một mình trong núi, nhưng sau khi ở cùng Tiểu Huyề n một thời gian, tình cảm ngày càng sâu sắ c, bụi trầ n lại nổi lên, ông ta liề n sai Thanh Nhi đế n tiề n sơn lấ y quầ n áo vê , khi ăn mặc chĩn chu cũng có chút dáng vẻ tiên phong đạo cô t.

Một ông lão râu tóc bạc phơ và một cậu bé tóc còn để chỏm ngày ngày đàm luận về kỳ đạo trong sơn cô c, không biế t rằ ng thời gian

trôi nhanh vô cùng...

Mới đó mà đã hơn nửa tháng trôi qua, hai người đều đã lĩnh ngộ được rất nhiều về Dịch Thiên quyết.

Ngu đại sư vốn từ cò nhập võ, gần trăm năm qua có quá nửa đời người đắm chìm trong cái chấp niệm về thắng bại. Dịch Thiên quyết thì lại giảng về cái đạo trung dung không đánh mà khuất phục người ta, hoàn toàn trái với tâm niệm bình sinh của ông, thành ra khả năng lĩnh ngộ của ông còn thua cả Tiểu Huyền. Tiểu Huyền tuy căn cơ kém nhưng tiến bộ thì rất nhanh, không những dần dần sử dụng thuần thục Dịch Thiên quyết, sức cò còn tiến bộ rất nhiều, cho dù phải đối mặt với tay cao thủ hạng nhất như Ngu đại sư, tuy chưa dám nói là có thể thắng nhưng cũng đủ sức để đấu một trận.

Chương 14

CỜ TRANH THIÊN HẠ

Hôm ấy, cuộc đấu cờ diễn ra từ sáng sớm tới tận trưa, Tiểu Huyên đã cầm hòa Ngụ đại sư liên ba ván.

Ván thứ tư, Ngụ đại sư chiếm được ưu thế về sức quân nhưng lại bị Tiểu Huyên liên tục dùng những nước vu vơ đối quân cầu hòa, cuối cùng bó chân bó tay, thế là lại hòa ván nữa. Tuy ông đã tu luyện nhiều năm, tâm cảnh đạt đến mức như mặt nước hồ thu bình lặng, song lúc này cũng vì cờ mà sinh oán, bèn vung ống tay áo vỗn chẳng vừa vặn lắm tới phủi bàn cờ, hậm hực nói: “Người cứ chơi cờ như thế thì còn gì là thú vị nữa? Chẳng lẽ người chỉ một lòng muốn cầu hòa? Thực là không có tiền đồ mà!”

Tiểu Huyên cười hì hì, bày lại chiến trường. “Cảnh giới cao nhất của Dịch Thiên quyết là không đánh mà khuất phục được người ta, điều này chứng tỏ gia gia vẫn chưa học đến nơi đến chốn.”

Ngụ đại sư ngẫm lại, thấy những lời này rất có lý, bèn nhủ thầm: Thằng bé Tiểu Huyên này tuy không biết võ công nhưng từ nhỏ đã tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển*, rất có tuệ căn, bây giờ còn nắm được sự tinh túy của Dịch Thiên quyết hơn cả ta, ngày sau nhất định sẽ là một nhân vật phi thường.

Nghĩ đến đây, trái tim Ngụ đại sư bất giác giá lạnh. Ông ta xuất thân từ Anh Hùng chủng, cả đời phải giữ tâm thân đồng tử, tất nhiên rất hâm mộ niềm vui gia đình sum vầy của người khác. Những ngày qua, ở cùng Tiểu Huyên rất vui vẻ, ông ta bất giác đã coi nó như cháu ruột của mình, hoàn toàn quên mất nó chính là “sát

ting” trong lời tiên đoán của Khổ Tuệ đại sư... Phải biết rằng khi tranh bá thiên hạ, có võ công tuyệt thế có nhiên là tốt nhất, nhưng cũng không nhất định phải có. Chẳng lẽ bản thân bị ma xui quỷ khiến mà đã bỏi dưỡng ra một kẻ đồi đầu với thiếu chủ? Chẳng lẽ bản thân cũng nên làm giống như Cảnh Thành Tượng, hủy hoại đứa bé này ngay từ bây giờ?

Ngu đại sư vừa nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh bắt giắc tuôn đầy...

Đúng lúc đó, từ trong núi bỗng vọng tới một tiếng hú dài. Âm thanh ấy trong vắt, du dương, vang vọng không ngừng giữa sơn cốc, qua một tuấn hương vẫn chưa dừng lại. Dường như người cất tiếng hú này không cần mở miệng đôi hơi, hẳn nhiên là một tay cao thủ có võ công tuyệt thế.

Tiểu Huyền thắm xao động, trên mặt hiện rõ nét mừng. “Nhất định là Lâm thúc thúc tới đón cháu rồi...” Rồi nó vội vàng đưa tay che miệng. Ngu đại sư đã nói rõ là muốn nó ở lại nơi núi hoang này, sao chịu để Lâm Thanh đưa nó đi? Những ngày vừa qua, Tiểu Huyền cả ngày chỉ nghĩ đến việc đánh cờ, khi rảnh rồi một chút lại đi xem *Thiên Mệnh bảo điển*, chưa từng nghĩ tới việc nếu Lâm Thanh tới đón mình thì sẽ thế nào. Từ hồi nó còn nhỏ, phụ thân Hứa Mặc Dương đã nói với nó rằng chốn giang hồ vốn hiểm ác, nghĩ tới chuyện bản thân mình bây giờ không có võ công, e là khó có thể làm gì được trên giang hồ, nó như thắm thà mình cứ ở lại nơi núi non hoang dã này sống hết đời còn hơn. Nhưng dù có tự an ủi thế nào, sâu thẳm trong lòng nó vẫn luôn cảm thấy không cam tâm...

Tâm tư Tiểu Huyền xoay chuyển không ngừng, vừa muốn đi theo Lâm Thanh vừa không nỡ rời xa Ngu đại sư, còn sợ Lâm Thanh và Ngu đại sư sẽ nảy sinh xung đột, nhất thời ngay đến bản thân nó cũng không biết nên lựa chọn ra sao. Cả đời nó, thực hiếm có khi nào cảm thấy do dự như lúc này.

Ngu đại sư thì hơi biế n sắ c mặt, câ t tiế ng lâm bẩm: “Rồ t cuộc đã tới rô i.”

Lời vừa dứt, ngoài động đã vang lên tiế ng bước chân của mấ y người. Một người cung kính nói: “Đệ tử Điểm Tình các Cảnh Thành Tượng mời Vật sư bá khai quan xuấ t sơn, dẫn hai mươi Hành Đạo đệ tử của bồ n đại gia tộc nghênh chiế n Ngự Linh đường.” Không ngờ người này lại là Điểm Tình các chủ Cảnh Thành Tượng.

Tiế ng hú kia đột nhiên dừng lại, một giọng nói vang vọng vào tai mọi người: “Hay lắ m, hay lắ m, thì ra Vật Do Tiêu Vật lão gia tử vẫn còn trên nhân thế . Vãn bồ i từ nhỏ đã nghe nói tới cuộc chiế n thảm liệt sáu mươi năm trước, chỉ hận sinh không gặp thời, không có duyên nhìn thấ y phong thái của các vị tiề n bồ i. Hôm nay có thể thực hiện tâm nguyện ngày xưa, lòng này mừng rồ khôn cùng.” Miệng hắ n nói là mừng rồ nhưng lại chẳng hề có vẻ mừng rồ, trong giọng nói toát ra sự oán hận tột cùng, kế t hợp với tiế ng hú không ngừng vang vọng trong sơn cô c, khiế n nơi đây tràn ngập thứ không khí cực kỳ quỷ dị.

Lúc này Tiểu Huyề n mới biế t người này không phải Âm khí vương Lâm Thanh mà là cao thủ của Ngự Linh đường. Giọng nói này thoát nghe thì hòa nhã, khiêm nhường nhưng bên trong lại thấ p thoáng phong mang, người câ t tiế ng dường như còn khá trẻ.

Nhưng giọng nói này lại có vẻ không bình thường, dường như trong miệng người nói có ngậm thứ gì đó khiế n cho đầ u lưỡi bị đẩy lên, dán sát vào hàm trên, do đó giọng nói mang đầ y âm mũi, tựa như do một người bị thiế u mắ t nửa đoạn lưỡi nói ra, tràn đầ y vẻ quái dị. Ấ y thế nhưng mỗi chữ hắ n nói ra lại vô cùng rõ ràng, khoảng cách giữa mỗi chữ dường như đã được tính toán từ trước, cực kỳ đầ u nhau, khiế n cho các âm tiế t giồ ng như trồ ng gỗ, đầ u đặn đập vào trái tim Tiểu Huyề n. Sau nháy mắ t nó đã có cảm giác như ở trong cơn ác mộng, tựa hồ lại trở về lúc nghe thấ y tiế ng

huýt sáo của Ninh Hồ i Phong nơi Khố n Long sơn trang ngày đó, Diệt Tuyệt thầ n thuật chừng như lại bùng phát trong cơ thể.

Ngu đại sư khẽ cười hờ hững. “Từ nay, trên đời này chỉ có Ngu đại sư, đừng ai nhắ c tới cái tên Vật Do Tiêu nữa.”

Giọng của người đó như gầ n như xa, phiêu hốt bấ t định, khiế n Tiểu Huyề n nghe mà rấ t khó chịu, ruột gan như nhộn nhạo sục sôi, mãi tới khi nghe thầ y giọng nói hùng hầ n của Ngu đại sư thì mới đột nhiên tỉnh táo trở lại. Tới bây giờ nó mới biế t tên thật của Ngu đại sư là Vật Do Tiêu. Hứa Mạc Dương từng kể cho nó nghe câu chuyện về lã o ngoan đồ ng Vật Do Tâm, như vậy xét ra Vật Do Tâm chính là cao thủ đời trước của Anh Hùng chúng.

“Thì ra là vậy!” Giọng nói quái dị đó lạnh lùng vang lên, không mang theo chút tình cảm nào. “Trước tiên, vẫn bớ i xin chúc mừng tiề n bớ i đã thoát khỏi cõi Ngũ hành phạm tục. Hiện giờ, ngay đế n cái tên ở nơi tục thế cũng đã không câ n nữa, chắ c hẳn tiề n bớ i sẽ đứng ngoài ván cược lầ n này?”

Ngu đại sư cấ t tiề ng cười sang sảng. “Xuấ t thế thì sao? Nhập thế thì thế nào? Gạt bỏ những hạt bụi nơi tâm cảnh, sẽ biế t ngay hai điề u đó vô n chẳng hê khác nhau.”

Người đó làm bộ thấ t thanh hô lớn: “Tiề n bớ i là bậc cao nhân phi phạm, nế u một lòng muố n làm khó vãn bớ i, há chẳng phải sẽ khiế n vãn bớ i phụ lòng đường chủ ư?”

Trong mắ t Ngu đại sư lóe lên ánh tinh quang. “Hồ ng Trầ n, Tử Mạch, Bích Diệp, Thanh Sương, người là vị nào?”

Người đó cười khiêm tồ n, nói: “Tiề n bớ i mắ t sáng như đuồ c, vãn bớ i Thanh Sương lệnh sứ, tạm ngô i ở chức phó đường chủ.”

Ngu đại sư hơi cau mày, Ngự Linh đường có ba kỳ là Viêm Nhật, Hỏa Vân, Diễm Lôi, mỗi kỳ lại có một vị sứ giả, lần lượt là Hồ`ng Trầ`n, Tử Mạch, Bích Diệp, ngoài ra còn có một người khác chuyên chấ`p chương thánh vật Thanh Sương lệnh của Ngự Linh đường, được gọi là Thanh Sương lệnh sứ, thân phận chỉ xế`p sau đường chủ. Trên Thanh Sương lệnh đó nghe đồn có khắ`c mười chín câu bí quyế`t võ học, nhưng chưa người nào có thể tham ngộ thấ`u. Có điề`u, ba trăm năm trước, Thanh Sương lệnh sứ của Ngự Linh đường bất ngờ bỏ mạng ở Tây Vực, Thanh Sương lệnh từ đó mấ`t tích, Thanh Sương lệnh sứ cũng trở nên hữu danh vô thực, không ai đảm nhận. Ấ`y vậy mà người tới đây lần này lại tự xưng là Thanh Sương lệnh sứ, còn thay đường chủ xuấ`t chiế`n, chỉ e Thanh Sương lệnh đã được tìm về`.

Phải biế`t rằ`ng ván cược này cực kỳ quan trọng, lần nào cũng do Ngự Linh đường chủ đích thân dẫn người tới đây. Hơn hai trăm năm qua, Ngự Linh đường đã thua liên bô`n trận, tất nhiên sẽ tìm đủ mọi cách để thắ`ng được cuộc chiế`n sáu mươi năm một lần với bô`n đại gia tộc này. Ấ`y vậy mà hiện giờ đường chủ lại không xuấ`t chiế`n, việc này quả thực có vấ`n đề`...

Vừa nghĩ tới đây, Ngu đại sư bèn trầ`m giọng nói: “Ngự Linh đường chỉ phái Thanh Sương lệnh sứ tới đây, thực là phách lố`i, lẽ nào lại nắ`m chắ`c có thể thắ`ng được ván cược hôm nay sao?”

Thanh Sương lệnh sứ vẫn không hiện thân, giọng nói như gầ`n như xa hững hờ vọng lại: “Ta vớ`n muố`n mời đường chủ đích thân tới, nhưng ngài lại nói: “Những năm nay, bô`n đại gia tộc nhân tài điêu linh, không có kẻ nào gánh vác được việc lớn, chỉ bắ`ng để người đi rèn giũa một phen, ngày sau còn khôi phục lại uy danh của Ngự Linh đường ta...””

“Năm xưa, bốn đại gia tộc và Ngự Linh đường đã có lời ước hẹn trước mặt Thiên Hậu, bên nào thua, trong vòng sáu mươi năm tuyệt đô i không được nhúng tay vào chuyện trong giang hồ.” Ngu đại sư cười lạnh, nói. “Ấy thế mà lão phu lại nghe nói không lâu trước đây, Hồ ng Trầ n sứ thuộc Viêm Nhật kỳ của quý đường đã náo động một phen long trời lở đất tại Cầ m Thiên bảo, thực đã vi phạm ước định giữa hai bên. Hiện giờ Ngự Linh đường chủ cũng không đích thân xuất chiến, xem ra đã dự định bội tín hủy ước rồi sao...”

Thanh Sương lệnh sứ có ý tỏ vẻ ngạc nhiên. “Tiền bối đã bề quan nhiều năm, tại sao lại biết được những việc này?”

Ngu đại sư khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Ngự Linh đường cho rằng có thể bịt miệng tất cả mọi người trong thiên hạ sao?”

Thanh Sương lệnh sứ vẫn không hề tỏ ra nôn nóng. “Tiền bối chớ nên tin vào những lời đồn bậy trên giang hồ! Ai biết liệu có kẻ nào giả mạo Hồ ng Trầ n sứ để giả họa cho Ngự Linh đường hay không?”

Giọng nói của Cảnh Thành Trọng từ ngoài vọng vào: “Với lối hành sự có thù tất báo, đuổi tận giết tuyệt của Ngự Linh đường, ai dám giả mạo Hồ ng Trầ n sứ chứ?”

“Cảnh huynh nói vậy là sai rồi. Hồ ng Trầ n sứ rõ ràng vẫn ở lại canh giữ bốn đường, có sao huynh lại nói y đại náo Cầ m Thiên bảo, không biết có nhân chứng hay vật chứng gì không?” Thanh Sương lệnh sứ khẽ thở ra một hơi, ung dung nói. “Có lẽ bốn đại gia tộc tự biết lần này giao chiến không có bao nhiêu phần thắng, mới cố tình gây ra tranh chấp, ngày sau dù có hủy ước thì cũng tìm được lý do. Nói tới có thù tất báo thì quả đúng là tác phong nhất quán của Ngự Linh đường, nhưng còn bốn chữ đuổi tận giết tuyệt, e rằng chính là tâm tư của Cảnh huynh lúc này đây...” Hắ n tuy nói năng

bừa bãi nhưng những lời này thoát nghe cũng khá hợp tình hợp lý. Cảnh Thành Tượng là người trung hậu, không muốn tranh hơn thua miệng lưỡi với đối thủ, do đó nhất thời cũng không nghĩ ra nên phản bác thế nào, đành im lặng.

Ngu đại sư thâm kinh hãi, tên Thanh Sương lệnh sứ này phản ứng mau lẹ, giỏi tài biện bác, trong lúc nói cười vẫn để lộ phong mang, thực là một tay kinh địch. Rồi ông cất giọng chế giễu: “Thực đúng là mồm mép tép nhảy, chẳng rõ bây giờ người đã nắm chắc mấy phần về trận chiến hôm nay rồi?”

“Vậy thì phải xem tiên bối có để ý tới thanh danh hay không.” Thanh Sương lệnh sứ thản nhiên cười, nói. “Nếu tiên bối cậy lớn bắt nạt nhỏ, tám, chín phần nắm chắc trước đó của văn bối chỉ còn lại năm, sáu phần thôi...”

Ngu đại sư lạnh lùng nói: “Với mạng lưới tình báo của Ngự Linh đường, há lại không biết lão phu vẫn còn sống trên đời? Sau hơn hai trăm năm liên tiếp thất bại, chẳng rõ Ngự Linh đường còn lại bản lĩnh gì đây?”

Thanh Sương lệnh sứ cất tiếng cười quái dị. “Một lát nữa tiên bối sẽ được biết bản lĩnh của Ngự Linh đường.”

Tiểu Huyên không sao chịu nổi giọng điệu quái gở của tên Thanh Sương lệnh sứ này nữa, bèn cất tiếng nói lớn với Ngu đại sư: “Gia gia chớ nên đánh giá thấp bọn chúng, Ngự Linh đường này ít nhất còn có một bản lĩnh, ấy là nói khoác không biết ngượng.”

Thanh Sương lệnh sứ chặc lưỡi, nói: “Bôn đại gia tộc quả nhiên đầy rẫy nhân tài, trong tình hình hiện giờ mà cũng đến lượt một đứa trẻ con nói chuyện.”

Tiểu Huyên hậm hực nói: “Trước mặt Ngu đại sư, người chẳng phải cũng là trẻ con sao?”

Ngu đại sư cười vang. “Chính phải, chính phải!” Rồi ông xoa đầu Tiểu Huyên, tỏ ý khen ngợi.

Thanh Sương lệnh sứ cũng không tức giận. “Nếu vậy, xin tiên bối hãy đứng ngoài việc này, để vẫn bối buông tay đầu một trận với Cảnh huynh, tránh để người đời nói rằng bối đại gia tộc cây lớn bắt nạt nhỏ.” Xem ra, nói tới cùng, hắn vẫn muốn khích Ngu đại sư không ra tay.

“Lão phu chẳng muốn nói những lời thừa thãi với tên hậu bối người nữa.” Ngu đại sư cất tiếng quát lớn. “Trừ ma vệ đạo vốn là nhiệm vụ của ta, trong thời khắc này, há có thể đứng ngoài để lũ các người đạt thành âm mưu quỷ kế?” Sau đó, ông lại lớn tiếng nói với người ngoài động: “Thành Tượng vào đây đi, lão phu bế quan năm mươi năm chính là để chờ ngày này, nhất định sẽ gánh vác nhiệm vụ nặng nề của bản môn, dốc sức đầu một phen với Ngự Linh đường!”

Hơn hai mươi người nô nức đuôi nhau đi vào, dẫn đầu chính là Diêm Tình các chủ Cảnh Thành Tượng. Ông ta hiển nhiên đã biết tung tích của Tiểu Huyên, tuy nhìn thấy nó đang ngò nọc cạnh chiếc bàn đá đánh cờ với Ngu đại sư nhưng cũng không hề tỏ ra kinh ngạc, trong mắt còn thoáng qua một tia áy náy khó có thể phát giác, sau đó khom người thật sâu, cung kính nói: “Các chủ đời thứ mười bảy của Diêm Tình các là Cảnh Thành Tượng bái kiến Vật sư bá!”

Tiểu Huyên nhìn kỹ, thấy ngoài Cảnh Thành Tượng thì còn có hai mươi người của bối đại gia tộc tới đây. Mấy người Hoa Khứ Hương, Thủy Nhu Sợ, Vật Thiên Thành, Mạc Liễm Phong đều có mặt, còn lại chắc hẳn đều là các đệ tử tinh anh được lựa chọn từ Hành Đạo đại hội, trong đó có mấy nữ tử dáng người nhỏ nhắn, có

lẽ là cao thủ của Ôn Nhu hương. Thủy Nhu Thanh cũng tới nhưng Hoa Tường Dung thì lại không có ở đây.

Trên khuôn mặt mọi người đầy vẻ nặng nề, duy có Thủy Nhu Thanh nhìn thấy Tiểu Huyền thì khẽ mỉm cười.

Ngũ đại sư thay đổi hẳn dáng vẻ hiên từ thường ngày, nghiêm túc nói: “Hai mươi người của bốn đại gia tộc đã tới đầy đủ, lần này Ngũ Linh đường định đưa ra quy tắc thế nào đây?”

Thanh Sương lệnh sứ hờ hững nói: “Đã như vậy, mời các vị rời bước tới Ly Vọng Nhai quyết một phen tử chiến với Ngũ Linh đường ta!” Dứt lời, liền không thấy động tĩnh gì nữa.

Ngũ đại sư nhìn mọi người một lượt. “Lần này, tuy không có người của Hạo Không môn làm trọng tài nhưng chúng ta cũng đừng để Ngũ Linh đường kiêu có nói là chúng ta ý đồ hiếp ít, do đó vẫn sẽ xuất chiến với hai mươi người thôi...” Nói rồi, ánh mắt ông lại nhìn khắp các đệ tử của bốn đại gia tộc, dường như muốn chọn ra hai người để cho ở lại.

Tiểu Huyền nghĩ bụng mình có thể coi là truyền nhân của Hạo Không môn, tất nhiên có lý do để đi xem cuộc chiến trăm năm khó gặp này, vội vàng nói: “Cháu...” Nhưng nó vừa nói được một chữ đã bị Vật Thiên Thành điểm nhẹ vào ngực, lập tức hôn mê, ngã lăn ra đất. Hoa Khứ Hương, Thủy Nhu Sơ và Mạc Liễm Phong vốn bất mãn với việc Cảnh Thành Tượng phế võ công của Tiểu Huyền, nhưng do đại địch đang ở trước mặt nên không tiện để xảy ra tranh chấp, đều trầm thờ dài.

Thủy Nhu Thanh không hiểu căn nguyên bên trong, kinh hãi kêu lên một tiếng, đang định mở miệng hỏi thì đã bị phụ thân dùng ánh mắt ngăn lại.

Cảnh Thành Tượng muốn giải thích với Ngu đại sư, Ngu đại sư đã khoát tay, thở dài, nói: “Đứa bé này có thể đầu cờ ngang tay với lão phu, thiên phú rất cao, cũng không cần làm khó nó quá. Đợi sau khi cuộc đấu với Ngự Linh đường kết thúc, nếu lão phu còn giữ được tính mạng, tự khắc sẽ lưu nó lại đây.”

Cảnh Thành Tượng vốn không biết nên xử trí Tiểu Huyền thế nào, nghe Ngu đại sư nói vậy thì đành gật đầu đồng ý.

Ngu đại sư chỉ tay vào Thủy Nhu Thanh và một đệ tử khác của Điểm Tình các. “Hai người các ngươi ở lại đây trông coi đứa bé này, những người khác theo ta tới Ly Vọng Nhai.” Ông vốn có nhãn lực cao minh, sớm đã nhìn ra trong số những người của bốn đại gia tộc ở đây thì võ công của Thủy Nhu Thanh và người đệ tử của Điểm Tình các kia là kém nhất.

Thủy Nhu Thanh tuy rất sợ vị Ngu đại sư chưa từng gặp mặt này nhưng vẫn lớn tiếng nói: “Cháu muốn đi với cha cháu.”

Ngu đại sư trừng mắt, nói: “Ngươi nghĩ đây là trò chơi của trẻ con sao?”

Thủy Nhu Thanh căm rắng, không nói gì, nhưng trên mặt lại lộ rõ vẻ cương nghị. Hành Đạo đại hội vốn dĩ không chọn nàng, Mạc Liễm Phong cũng không muốn để nàng mạo hiểm nhưng không ai có thể khuyên bảo nàng. Huống chi, mọi người trong bốn đại gia tộc đều biết nàng từ nhỏ đã không có mẹ ở bên, không nỡ để cha con nàng xa cách, do đó đành dẫn theo nàng tới nơi này.

Ngu đại sư nhất thời chẳng biết làm thế nào với cô nhóc này, đành nói: “Được rồi, dù sao chúng ta cũng phải lưu lại một người làm chủ trì, hai mô-t người đi cũng được.” Dứt lời, ông ta bèn dẫn mọi người đi ra ngoài động.

Ly Vọng Nhai nằm trên hai ngọn núi nhỏ cách hậu sơn của đỉnh Minh Bội chừng hai dặm. Hai ngọn núi ấy cách nhau mấy chục trượng, đối diện với nhau, ở giữa là một khoảng đất trống rộng chừng trăm bước chân. Khoảng đất ấy bằng phẳng mà rộng rãi, không hề có cỏ cây, chỉ có vô số những khối đá lớn chập chồng lẫn lộn từ trên đỉnh núi xuống. Những lần giao chiến trước đây giữa bốn đại gia tộc và Ngự Linh đường đã phần đều chọn nơi này.

Hai ngọn núi ấy chỉ cao vài trượng. Ngọn bên trái hơi thấp hơn, nhìn từ xa trông như hình con ngựa đang lao vun vút, do đó có tên Tiệm Ly; ngọn bên phải hơi cao hơn, tựa như khuôn mặt của một nữ tử đang nhìn về hướng xa, do đó có tên Tương Vọng. Hai ngọn núi này hợp lại thì là Ly Vọng Nhai.

Mọi người leo lên Tiệm Ly Nhai, nhìn thấy hai mươi người của Ngự Linh đường đều đã dừng chân trên Tương Vọng Nhai ở phía đối diện. Người dẫn đầu mặc áo chên màu trắng, tóc bó buông ngang vai, đặt chân trên một khối đá lớn, tay phải chống nạnh, tay trái cầm một tấm lệnh bài dài chừng nửa thước, trên mặt đeo một tấm mặt nạ làm bằng đồng thau vẽ hết sức dữ tợn, không thể nhìn rõ khuôn mặt thực. Tuy cách nhau mấy chục trượng nhưng chỉ thoáng nhìn người ta vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc lẹm của hắn chiếu tới, lại kết hợp với mái tóc đen và bộ đồ màu trắng tung bay trong gió, thực đã hội tụ nét thanh tao với sát khí lạnh lẽo, toát ra vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị khó mà diễn tả bằng lời.

Mọi người vừa rồi mới chỉ nghe thấy giọng hắn, lúc này thoát nhìn thấy luồng tà khí nồng đậm toát ra từ bóng người có vóc dáng gầy như hoàn mỹ kia, trong lòng đều chấn động. Hoa Khứu Hương tuy tự cho rằng bản thân phong lưu hàng đầu thiên hạ nhưng cũng cảm thấy phong độ của tên Thanh Sương lệnh sứ này không hề thua kém mình hơn, mà vẻ cao ngạo, mãnh liệt thì còn có phần hơn, không khỏi thán thở dài: Xưa nay Ngự Linh đường từ

sứ đề`u là những kẻ phong thái thanh tú, văn võ toàn tài, chỉ nhìn bề` ngoài của tên Thanh Sương lệnh sứ này, ai mà ngờ được trong bụng hắ`n lại ẩn chứa bao sự binh đao cùng với cái tâm gây họa cho thiên hạ?

Ngu đại sư nhìn thẳng vào mắ`t Thanh Sương lệnh sứ, câ`t cao giọng nói: “Chẳng lẽ đường đường là Thanh Sương lệnh sứ mà lại không dám dùng khuôn mặt thật để đi gặp người khác hay sao?”

Thanh Sương lệnh sứ hơi ngắ`ng đầ`u, cũng không thấ`y hắ`n vận công, vậy nhưng giọng nói quái dị kia lại giồ`ng như thực thể vang vọng vào trong tai mỗi người: “Vãn bồ`i từ nhỏ đã lập lời thề` độc, nế`u không thể rửa được mộ`i nhục thua liề`n bồ`n trận, tuyệt đố`i sẽ không cho người khác nhìn thấ`y khuôn mặt thật của mình. Nế`u tiề`n bồ`i nguyện lòng thành toàn, vãn bồ`i thực vô cùng cảm kích.” Những lời này vô`n mang ý oán độc nhưng hắ`n lại nói ra với vẻ hờ hững vô cùng, chẳng biế`t là thật hay giả.

Ngu đại sư cười rộ. “Vậy thì phải trông vào bản lĩnh của ngươi rô`i.”

Thanh Sương lệnh sứ cũng mỉm cười, câ`t tiề`ng: “Nế`u không có bản lĩnh thắ`ng được trận chiề`n hôm nay, khuôn mặt này dù có so được với Phan An, Tô`ng Ngọc thì cũng đành để nó không được thấ`y ánh mặt trời thêm sáu mươi năm nữa.”

Ngu đại sư hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Lầ`n này quy tă`c là như thề` nào đây?”

Thanh Sương lệnh sứ trầ`m ngâm một lát, đột nhiên hỏi ngược lại: “Tiề`n bồ`i có muố`n biế`t vãn bồ`i bình luận thề` nào về` võ công của bồ`n đại gia tộc không?”

Ngu đại sư không biể t hấ n rồ t cuộc có dụng ý gì, bèn khẽ gật đầu. “Xin rửa tai lắ ng nghe!”

“Độc Hạo Nhiên chi thư, có Hạo Nhiên chí khí!” Thanh Sương lệnh sứ ngẩng đầu nhìn chắ m chắ m vào Cảnh Thành Tượng, nghiêm túc nói. “Điểm Tình các có Hạo Nhiên chí khí mạnh mẽ tràn đầ y, có Túy Hoan chương pháp vụng mà hơn khéo, tựa như một nét vui mừng khó có thể nắ m bắ t trên khuôn mặt mơ màng của kẻ say sưa, người ngoài khó mà hiểu được cái thầ n nhưng người say thì lại nắ m rõ cái hàm ý bên trong. Có thể ví như một nụ cười gương gạo với các quan khách đầ y phòng sau khi vừa phải trải qua bao nỗi khó khăn, cái ý cảnh ở đây chính là tâm tình buồ n bã khi các tân bắ ng cô hữu sắ p mỗi người một ngắ. Hiề m rắ ng Hạo Nhiên chí khí khó mà điề u khiển được Túy Hoan chương, nế u dùng Vong Ưu bộ tránh cái mũi nhọn của nó, lại dùng Ly Hô n vũ dẫn dắ t nỗi u uắ t kia ra, vậy là sẽ có thể phá được...”

Cảnh Thành Tượng thầ m chắ n động, ông ta cả đời đắ m chìm trong Hạo Nhiên chí khí và Túy Hoan chương pháp, nhưng mới lầ n đầ u nghe thắ y một lời đánh giá chuẩn xác và đúng trọng tâm như thế . Điề u đáng sợ nhấ t là đố i phương đã nói thẳng ra phương pháp dẫn dắ t nỗi u uắ t sau cơn say túy lúy của Túy Hoan chương, để cho nó đố i nghịch với Hạo Nhiên chí khí... Đây tuy chỉ là lý luận suông nhưng đã nói ra nhược điểm lớn nhấ t trong võ công của Điểm Tình các, á y là Túy Hoan chương pháp và Hạo Nhiên chí khí đứt khoát không thể kế t hợp với nhau!

Thanh Sương lệnh sứ không để tâm tới vẻ kinh ngạc của Cảnh Thành Tượng, ngoảnh đầ u qua nhìn Hoa Khứu Hương, nói: “Phiên Thiên lâu lắ y họa nhập võ, Chiế t Hoa thủ trước gỗ lá, sau bẻ cành, tĩnh thì bi thương, động thì sầ u thăm; cái ý vận của nó không phải là ở khoảnh khắ c sầ u da diế t khi bẻ cành hoa, mà là ở cái sự “ngắ n” khi nhìn thắ y bông hoa bắ t chọt lộ ra giữa nơi không ngờ tới.

Nếu dùng Duy Mạc đao võng để phong tỏa thân pháp của người thi triển, lại sử ra Khuất Nhân kiếm pháp để chặn đứng hậu chiêu, không cho y cái dư vận để lưu khoảng trống trong bức họa, hẳn là có thể phá được...”

Hoa Khứu Hương quả nhiên “ngần ngo” rồi cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Thanh Sương lệnh sứ lại ngoảnh đầu qua nhìn Thủy Nhu Sơ. “Ôn Nhu hương mượn âm nhạc để ấn chứng võ học, thực đã đi theo một con đường riêng. Triền Tư sách như nhẹ mà như nặng, không để lộ dấu vết, trong khi giao đấu có thể quấy nhiễu nhiều tiết tấu của kẻ địch, từ đó tìm sơ hở mà đánh vào, chú trọng nổi âm sâu trong những đường ngang dọc, sự nặng nề giữa những nét thẳng nghiêng, có thể nói là khắc tinh của bất kỳ thứ vũ khí ngấn nào...”

Thủy Nhu Sơ xưa nay vốn tính tình đậm bạc, nhưng lúc này thấy đôi phương chỉ bằng mấy lời ngấn ngủi đã nói ra hết sở trường, sở đoản của võ công bản môn, không kìm được bật thốt: “Người định phá thế nào?”

Thanh Sương lệnh sứ khẽ cười, cất tiếng: “Triền tư, triền tư, việc cũ đã trôi qua, ngoảnh đầu lại thấy đề u thành không cả. Nếu có thể quên hết mọi nổi nhĩ nữ tư tình, dùng thủ pháp tốt cùng cương mãnh chặt đứt mọi gút thắt trong tim, vậy thì còn đâu ưu tư để mà bị triền miên đeo bám nữa?” Hấn không đợi Thủy Nhu Sơ phản bác, đã lại nhìn qua phía Vật Thiên Thành. “Cái đạo chơi cờ vốn dĩ gần với tôn chỉ võ học nhất, Cuồng Vũ Loạn Vân thủ của Anh Hùng chủng mạnh mẽ, dữ dội, tràn đầy bá khí, Khí Quán Phích Lịch công thì lại càng có cái khí thế của một bậc vương giả, hoàn toàn khác biệt với sự cổ hủ, cứng nhắc của Điểm Tình các, sự nhu nhược giả tạo của Phiên Thiên lâu, sự hẹp hòi, nhỏ nhen của Ôn Nhu hương, vốn là thứ võ công khó đôi phó nhất trong bốn đại gia tộc. Chỉ

tiếp rằng nó quá xem trọng việc giành phần thắng, lúc nào cũng tính toán chi li, nếu đối phương một lòng phòng thủ, không để tâm tới sự được mất nhất thời, thế công của nó sẽ khó mà duy trì lâu được. Tựa như trong bàn cờ, dù một bên có chiếm ưu thế về sức quân nhưng nếu đối phương một lòng muốn đối quân câu hòa thì cũng khó mà dựa vào lối tấn công như vũ bão để giành phần thắng trong thời gian ngắn...”

Lý luận này kỳ thực ngầm hợp với tâm pháp của Dịch Thiên quyết, ngay đến Ngũ đại sư cũng thâm chấp nhận động.

Những lời này được nói ra rành rọt khi hai bên đang đối đầu với nhau, lại kết hợp với phong thái tràn đầy sức mê hoặc cùng tài ăn nói hiên có trên đời của Thanh Sương lệnh sứ, quả thực rất dễ làm lay động lòng người.

Hắn có thể lần lượt nói ra những chỗ mạnh yếu trong võ công của bốn đại gia tộc, hơn nữa những lời đó đều là ý kiến mà tiên nhân chưa nhắc đến bao giờ, nếu không có vài năm tỉ mỉ nghiên cứu thì thực khó mà đưa ra kết luận chuẩn xác như vậy. Bốn đại gia tộc và Ngũ Linh đường đã đối đầu với nhau mấy trăm năm nhưng các loại kỳ công dị thuật chỉ sáu mươi năm mới thể hiện một lần, hắn làm sao mà biết được? Vừa nghĩ đến đây, các đệ tử của bốn nhà Cảnh, Hoa, Thủy, Vật đều cảm thấy như có sấm nổ trong đầu, lòng thâm kinh sợ.

Ngũ đại sư cố kìm nén cơn chấp nhận động trong lòng, cất tiếng cười vang. “Ngũ Linh đường đã nghiên cứu kỹ càng về võ công của bốn đại gia tộc ta như vậy, cần gì phải tranh hơn thua miệng lưỡi, cứ ra tay là biết ai hơn ai kém ngay thôi.”

Thanh Sương lệnh sứ vẫn thản nhiên cất tiếng: “Tiên bối chớ nên nôn nóng, vẫn bối còn một ván đề muốn xin được chỉ dạy.”

Ngu đại sư đương nhiên không chịu tỏ ra yếu thế. “Người một lời vẫn bó i, hai lời vẫn bó i, nếu lão phu không để người hỏi thì thực là có phần quá đáng.”

Thanh Sương lệnh sứ khẽ cười khà khà, nói: “Võ công trong thiên hạ đều có nguôn gốc từ Thiêu Lâm, tại sao phái Thiêu Lâm có thể đứng vững ngàn năm mà không đổ?”

Hơn hai mươi người của bó n đại gia tộc ở đây đều là tinh anh trong môn phái, vừa nghe vậy liền biết ngay ý của hă n: Đệ tử Thiêu Lâm trải khắp thiên hạ, có thể nói ngoài mười mấy môn tuyệt học bí truyền của Thiêu Lâm, về mặt võ công không có gì bí mật. Vậy nhưng trong thiên hạ, có môn phái nào dám buông lời rằng có thể phá được một đường La Hán quyề n bình thường nhấ t của phái Thiêu Lâm...

Thanh Sương lệnh sứ thở dài, than: “Do đó, vừa rồi vẫn bó i nói bừa một phen về võ công của bó n đại gia tộc, thực chấ t chỉ là nói suông mà thôi. Khi thật sự qua chiêu, biến hóa biết bao nhiêu mà kể, hơn nữa các loại chiêu thức cũng tương sinh tương khắ c, muốn nắm bắt được cái sơ hở chỉ lộ ra trong khoảnh khắ c của đố i phương há lại là chuyện dễ dàng? Vậy nên nếu tiề n bó i đích thân ra tay, trận chiến lần này thực khó phân thắ ng bại. Huố ng chi, hơn hai trăm năm nay, bản đường đâu có lúc nào không lưu tâm tới việc nghiên cứu võ công của bó n đại gia tộc nhưng vẫn bị thua liền bó n trận. Do đó, mỗi lần nghĩ tới đây vẫn bó i đều biết rằng, nếu dùng võ công mà lấ y cứng chọi cứng, chỉ e sẽ lại giẫm vào vết xe đổ của các vị tiề n bó i bản đường trong hơn hai trăm năm qua, đến lúc ấy, cho dù có thể chịu nhục thì cũng khó mà hoàn thành được trọng trách!”

“Nói mãi lời thừa cũng chẳng để làm gì, người muố n thế nào đây?” Ngu đại sư thầ m kinh hãi, nhìn vóc dáng của tên Thanh Sương

lệnh sứ thì cùng lắm cũng chỉ chừng ba mươi tuổi, vậy mà lại có thể liên tiếp nói ra những lời bất ngờ khiến người ta không cách nào nắm bắt được tâm ý. Hơn thế, hắn còn rất hiểu các nhân vật trong bốn đại gia tộc, chỉ dựa vào điều đó cũng đã đủ để coi là tay đại địch đáng gờm nhất của bản thân kể từ khi xuất đạo tới nay, thật chẳng rõ Ngự Linh đường làm thế nào mà bồi dưỡng được một nhân vật đáng sợ đến thế?

Thanh Sương lệnh sứ ngẩng đầu nhìn trời. “So đầu về võ công, văn bổn khó mà nắm chắc được mười phần thắng, nhưng nếu chọn những môn khác, đầu tiên là có Điểm Tình các với học thức uyên thâm, lại có Phiên Thiên lâu với tài vẽ đúng đầu thiên hạ, còn có Ôn Nhu hương với tiếng đàn làm xao động bốn phương...” Nói tới đây, hắn liền lắc đầu lia lịa, dường như không có chút chủ kiến nào.

Ngự đại sư đoán chừng Thanh Sương lệnh sứ ắt còn nói tiếp, do vậy im lặng không nói gì.

Thanh Sương lệnh sứ đưa tay khẽ vỗ đầu mình một cái. “Văn bổn nhất thời hồ đồ, tuyệt kỹ của Anh Hùng chúng là gì không làm sao nhớ ra được, đúng là thất lễ...”

Trong lòng máy động, Ngự đại sư đã mơ hồ đoán ra đối phương có ý đồ gì nhưng lại không thể nhìn thấu tại sao hắn muốn làm như thế.

Vật Thiên Thành đứng bên cạnh thấy Thanh Sương lệnh sứ có ý bày trò như vậy, rốt cuộc không kìm nổi nỗi khó chịu trong lòng, cất tiếng cười hào sảng. “Tài đánh cờ của Anh Hùng chúng ta cũng vang danh thiên hạ, người rốt cuộc muốn thế nào đây? Chẳng lẽ lại định đầu gối với ta?”

Thanh Sương lệnh sứ làm bộ ngậy người. “Sở hà Hán giới, cò tranh Trung Nguyên, ấy thực là một việc tao nhã biểt chừng nào! Nê u Vật chủng chủ có ý này, ta xin được hầ u một ván.”

Tới lúc này mọi người mới biểt dụng ý của Thanh Sương lệnh sứ, đề u cảm thấ y hể t sức ngạc nhiên. Tổ thượng của Anh Hùng chủng từng là người hầ u đánh cò của Thiên Hậu, kỳ thuật thiên hạ vô song, tạm chưa nói tới sức cò của Ngu đại sư, ngay đề n Vật Thiên Thành cũng được coi là tay cò bậc nhấ t thiên hạ hiện nay, Ngự Linh đường chọn đầ u cò chẳng lẽ là đã phát điên?

Ngu đại sư chột thở dài một tiế ng. “Đề nghị này của Thanh Sương lệnh sứ vô n rấ t tô t, chỉ có đề u Thiên Hậu từng nói rõ rằ ng hai bên giao đầ u nên lầ y võ công làm căn bản, năm xưa tuy từng có việc giao đầ u bằ ng tiế ng đàn nhưng ấy cũng là lầ y âm nhiề p hờ n, lầ y vận chề địch, không lọt ra ngoài phạm trù võ công. Còn việc đánh cò này thì dường như không hợp với quy củ...” Không phải ông không tự tin với sức cò của mình, chỉ là thấ y Thanh Sương lệnh sứ vô n có thể trực tiế p nói ra yêu câ u đầ u cò nhưng lại bày lắ m trò như vậy, hiển nhiên là đã có sự chuẩn bị, trong lòng sớm đã đề phòng. Người này tâm kế quả thực quá sâu, mỗi hành vi, cử chỉ đề u chứa đầ y thâm ý, do đó Ngu đại sư mới quyề t định không đờ ng ý với đề nghị đầ u cò để làm nhiề u loạn kế hoạch của đô i phương.

Thanh Sương lệnh sứ cười lạnh, nói: “Tiề n bồ i nói vậy là sai rô i, có câu rằ ng kỹ nghệ thì có điểm dừng, còn đạo thì không bờ bắ n. Tranh đầ u bằ ng võ công chẳng qua là đầ u trí đầ u dũng, hạng tài đức tâ m thường cho dù có nghĩ đủ mọi cách thì cũng khó mà vượt ra khỏi cái giới hạn tiề m lực của cơ thể con người. Huồ ng chi mắ y trăm năm nay, Ngự Linh đường và bồ n đại gia tộc vô n tranh đầ u với nhau vì thiên hạ, nê u nhấ t quyề t sử dụng vũ lực thì thực có phầ n lẫn lộn đầ u đuôi, trở thành trò cười. Chẳng lẽ thiên hạ đề

nhất cao thủ thì có thể thông nhất thiên hạ, làm chủ Trung Nguyên sao? Một lòng chỉ biết dùng vũ lực thì có khác gì sự đầu đầu tằm thường của các bang phái trên giang hồ?” Hắc chợt đổi hẳn giọng, khẽ thở dài, than: “Hơn nữa, hai phe chúng ta vốn đều vâng theo di huấn của Thiên Hậu, muốn phò tá hậu nhân của người đoạt lại giang sơn, qua bao nhiêu năm liền mình sống chết, gần như đã không đổi trời chung, thực là hoàn toàn đi ngược với ý đồ ban đầu của Thiên Hậu. Văn bố i đã có cơ may tham gia cuộc chiến sáu mươi năm một lần này, tất phải định ra quy tắc thật công bằng để hai bên đều tâm phục khẩu phục, do đó tuy biết rõ Anh Hùng chúng kỳ nghệ thiên hạ vô song nhưng vẫn không tự lượng sức mình mà muốn đầu đầu cò một phen với chư vị...” Hắc ngẩng đầu nhìn Ngu đại sư, trong giọng nói ẩn chứa vẻ giấu cột. “Nếu tiền bố i còn định dùng danh nghĩa Thiên Hậu để ngăn cản điều này, há chẳng phải là quá cứng nhắc, không hiểu sự linh hoạt ứng biến ư?”

Những lời này của Thanh Sương lệnh sứ vừa đúng mực lại vừa hợp tình hợp lý, được nói ra một cách đĩnh đạc, đường hoàng, lại kết hợp với giọng nói biến hóa bất định dường như có ẩn chứa sự cảm dỗ tà dị kia, nếu không phải vì hắc có đeo một chiếc mặt nạ hình thù dữ tợn, bất kể là ai cũng sẽ cho rằng hắc là một vị công tử đầy phong độ giữa chốn thế gian ô trọc. Dù là với kiến thức uyên bác của Ngu đại sư, tài học phi phàm của Cảnh Thành Trọng, tính tình thanh đạm của Thủy Nhu Sơ, sự cương nghị, dũng cảm của Vật Thiên Thành, sau khoảnh khắc cũng không khỏi bị lời của hắc đánh động, tuy biết trong việc đánh cò này nhất định có ẩn chứa hậu chiêu cực kỳ lợi hại nhưng vẫn không biết nên ứng phó thế nào.

Trong bốn đại gia tộc, Phiên Thiên lâu chủ Hoa Khứ Hương là có tài ăn nói nhất, vừa rồi bị những lời bình về võ học bản môn của Thanh Sương lệnh sứ làm cho ngân ngơ hồ hồ lâu, lúc này mới tỉnh táo trở lại, bèn cất tiếng cười vang. “Võ có thể định quốc, văn có thể an

bang, hai thứ ấy há có thể trộn lẫn làm một? Thử nhìn lại mà xem, suốt ngàn năm qua, Đường Tông, Tông Tổ có ai đoạt thiên hạ mà không dùng võ để phục chúng trước, dùng văn để trị quốc sau? Hai thứ ấy tuy đều không thể thiếu nhưng cần phải phân trước sau nặng nhẹ. Hiện giờ bọn bề chưa yên, không những cần có bậc mưu trí tài tình mà còn cần những tay kiêu hùng cái thế vùng kiếm định giang sơn. Nếu làm theo lời của Thanh Sương lệnh sứ, chỉ dùng việc đánh cò luận đạo để tranh thiên hạ, sợ rằng đã hiểu sai ý của Thiên Hậu rồi...”

Thanh Sương lệnh sứ cất tiếng cắt ngang: “Lời của Hoa huynh chính hợp với ý tiểu đệ. Một ván cờ tuy bình lặng nhưng tự có khói lửa bên trong, ván cờ này bọn ta tất nhiên không chỉ so đấu kỳ nghệ với Anh Hùng chúng, còn phải xem sự dũng cảm và nghĩa khí của bọn đại gia tộc nữa!”

Ngu đại sư biết rằng Ngự Linh đường đã mưu tính suốt sáu mươi năm mới đưa ra quy tắc này, ắt là khó có cách nào thoái thác. Ông đoán chừng dù Ngự Linh đường có bề i dưỡng được tay cao thủ kỳ đàn ghê gớm nào đó, với Dịch Thiên quyết mà mình vừa lĩnh ngộ, ít nhất cũng có thể đứng vững ở thế không thua. Huống chi, trong trận chiến sáu mươi năm trước, hai mươi đệ tử tinh anh của bản môn đã bị tổn thất gần hết, nếu có thể đao không dính máu mà thắng được trận chiến này thì thực là tốt nhất. Sau khi thoáng trầm ngâm, ông bèn cất giọng hào sảng, nói: “Được rồi, nếu Ngự Linh đường đã một lòng muốn quyết đấu bằng cờ, bọn đại gia tộc ta cũng sẽ không để các người thất vọng. Lão phu tuy từ lâu không bước chân vào giang hồ nhưng một thân kỳ nghệ vẫn chưa từng vứt bỏ, chẳng hay lần này Ngự Linh đường sẽ phái người nào xuất chiến đây?”

Thanh Sương lệnh sứ khom người xá dài. “Vãn bối xin được đứng ra lãnh giáo cao chiêu của tiên bối.”

Người của bên đại gia tộc đều rất có lòng tin vào sức cờ của Ngu đại sư, trước đó chẳng qua vì không đoán được tại sao đối phương lại bỏ sở trường chọn sở đoản nên mới phản đối đầu cờ, bây giờ thấy Ngu đại sư nói thế tất nhiên đều không có điều gì dị nghị.

Hoa Khứu Hương nói: “Đã như vậy, mỗi bên sẽ đánh trước một ván, thời gian hạn định cho mỗi ván là hai canh giờ, bên nào thắng được ba ván trước là thắng. Không biết Thanh Sương lệnh sứ có ý kiến gì không?” Ông ta xưa nay vốn đa mưu túc trí, sợ một ván định thắng thua thì phụ thuộc quá nhiều vào vận may, mà Ngu đại sư tuổi tác đã lớn, đánh quá nhiều e là tinh lực không đủ, nên mới nói như vậy.

Thanh Sương lệnh sứ khẽ khoát tay, trong mắt lấp lánh ánh tinh quang. “Nếu là ngày thường đánh cờ mua vui, vẫn bên nào tất nhiên sẽ vui vẻ phụng bồi. Nhưng còn trận chiến này, hà hà, chỉ sợ hai bên đều không có bản lĩnh để chơi thêm ván nữa.”

Ngu đại sư nghe ra trong lời của Thanh Sương lệnh sứ có ẩn ý nhưng lại không hỏi nguyên do, chỉ hờ hững nói: “Vậy nếu hòa cờ thì sao?”

“Việc đầu cờ này là do văn bên đưa ra, văn bên tất nhiên sẽ phải chịu chút thua thiệt.” Thanh Sương lệnh sứ khẽ nhún vai, điềm nhiên cất tiếng. “Nếu như hòa cờ, văn bên tình nguyện nhận thua, trong vòng sáu mươi năm Ngự Linh đường quyết không bước chân ra giang hồ!”

Mọi người cả kinh, hã hã dám ung dung nói ra lời ngông cuồng như vậy, chẳng lẽ thật sự nắm chắc được mười phần là sẽ giành phần thắng hay sao?

Ngu đại sư cười vang. “Người đã nắm chắc như vậy, lão phu cũng không khách sáo. Giờ ta sẽ sai người đi lấy cờ tới rồi xin được

lĩnh giáo cao chiêu của Thanh Sương lệnh sứ tại Ly Vọng Nhai này.”

“Đâu cần phiến đến tiên bô i, vẫn bô i sẽ tự sai thủ hạ đi chuẩn bị cò.” Thanh Sương lệnh sứ vẫy tay một cái, bốn tên đệ tử của Ngự Linh đường lập tức đồng loạt nhảy xuống dưới Tương Vọng Nhai. Có hai người chạy đi chạy lại trên khoảng đất trống dưới Ly Vọng Nhai, vừa chạy vừa rắc xuống từng nắm bột trắng; hai người khác thì tay đập chân đá, chuyển dời hết những khối đá trên bãi đất trống đó đi...

Chỉ thấy hai người rải bột mỗi khi nhảy lên hạ xuống chân đều không dính bụi, khoảng cách mấy trăm bước chân sau nháy mắt đã đi hết, một thân khinh công như thế thực đã đạt tới hóa cảnh; còn hai người chuyển đá khi xuất quyết, xuất cước đều không phát ra tiếng gió nhưng kinh lực lại mười phần hùng mạnh, mấy khối đá lớn phải nặng tới vài trăm cân cũng bị chuyển đi dễ dàng, đủ thấy cả hai đều có võ công siêu tuyệt.

Mọi người đều không hiểu đồ i phương có ý gì. Mấy người Cảnh Thành Tượng, Hoa Khứ Hương, Thủy Nhu Sợ, Vật Thiên Thành, Mạc Liễm Phong nhãn lực cao minh, đã nhìn ra võ công của bốn người này đều thuộc hàng nhất lưu trên giang hồ, so với mình cũng chỉ thua kém nửa mức. Nếu hai mươi người Ngự Linh đường mang tới lần này đều có thân thủ như vậy, quả thực đủ sức quyết đấu với hai mươi đệ tử tinh anh của bốn đại gia tộc.

Ngu đại sư lại càng kinh hãi, xem ra những năm nay, Ngự Linh đường cũng đã ngấm bô i dưỡng được không ít cao thủ, đủ sức đấu một phen với bốn đại gia tộc. Nhưng tại sao bọn chúng lại bỏ dễ chọn khó, đòi đấu cò để phân định thắng bại? Tới bây giờ ông vẫn chưa nhìn ra ý đồ của Thanh Sương lệnh sứ, nhưng thực khó mà tin được ở trên bàn cờ hã n lại có thể thắng nổi mình.

Mọi người đều đứng trên cao, chẳng bao lâu đã nhìn ra vãn đề. Bón tên đệ tử của Ngự Linh đường đã vẽ ra một bàn cờ lớn trên khoảng đất trống rộng mấy trăm bước chân kia.

Bàn cờ đó trải dài mấy chục trượng, mỗi ô cờ đều rộng tới năm, sáu bước chân, nếu không đứng từ trên cao nhìn xuống, thực khó mà nhận ra những dải bột trắng ngang dọc kia lại ghép thành một bàn cờ. Từ đó có thể nhận ra Ngự Linh đường đã có sự chuẩn bị kỹ càng cho việc này, hai người rải bột kia nếu không được huấn luyện tỉ mỉ thì quyết không thể vẽ ra một bàn cờ lớn như vậy trong thời gian nửa tuần hương.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết Thanh Sương lệnh sứ rốt cuộc định thế nào? Dùng một bàn cờ lớn như vậy để đánh cờ, có lẽ là việc trước giờ chưa từng có. Thủy Nhu Thanh nhớ lại cảnh mình và Tiểu Huyền đấu cờ với nhau trên thuyền Tu Nhân, nghĩ bụng nếu Tiểu Huyền ở đây, nhìn thấy tình cảnh này, không biết sẽ cất lên lời cảm thán kinh thiên động địa đến mức nào...

“Chẳng hay tiên bối đã chuẩn bị xong chưa?” Trong giọng nói hùng của Thanh Sương lệnh sứ toát ra một luồng sát khí lạnh băng. “Chỉ mong ván cờ này có thể lưu truyền thiên cổ, nếu không há chẳng phải sẽ làm uổng phí cái hào tình tráng chí xẻ núi vẽ vạch, dọn đất làm bàn?”

Ngự đại sư cười rộ. “Hay cho câu xẻ núi vẽ vạch, dọn đất làm bàn! Có điều, chỉ có bàn cờ không thì chưa đủ, chắc hẳn Ngự Linh đường cũng đã chuẩn bị sẵn các quân cờ rồi chứ?”

Thanh Sương lệnh sứ không nói gì, lại vung tay lên nữa. Mười sáu đệ tử còn lại của Ngự Linh đường đồng loạt nhảy xuống dưới Tương Vọng Nhai, ôm những khối đá đủ hình dạng đang nằm tán loạn trên mặt đất lên, dùng vũ khí trong tay đeo gọt một hồi. Lúc này

mọi người đã có thể nhận ra mười mấy người này đều có võ công kinh người, những khối đá cứng rắn như vậy vào tay bọn họ đều trở nên mềm nhũn, chẳng khác gì đậu hũ, vũ khí đi đến đâu, vụn đá liến bấn tung đến đó. Chẳng bao lâu sau, trong tay mỗi người chỉ còn lại một khối đá hình tròn dày hơn nửa thước, rộng chừng ba thước.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì vừa kinh sợ lại vừa tức cười. Mỗi đệ tử của Ngự Linh đường ở đây đều có thể tính là cao thủ hàng đầu trên giang hồ, mười sáu người tập hợp lại một nơi như vậy đã là không dễ, vậy mà lại phải đi làm công việc đeo đá làm quân cờ. Chỉ e tự cổ chí kim chưa từng có người nào được nhìn thấy cảnh tượng khó tin như vậy.

Lúc này mọi người tất nhiên đều biết những khối đá kia sẽ được dùng làm quân cờ. Mạc Liễm Phong thở dài, than: “Không ngờ Thanh Sương lệnh sứ có thể nghĩ ra một cách đặc biệt như vậy, có điều đám đệ tử của Ngự Linh đường hao phí thể lực đi đeo đá làm cờ chỉ e còn có nguyên nhân khác, đó là muốn thể hiện thực lực của bản thân!”

Thủy Nhu Thanh lẩm bẩm: “Những quân cờ lớn như vậy thì làm sao mà di chuyển được? Chẳng lẽ mỗi khi đánh một nước cờ lại phải cho người đi chuyển quân?”

Cảnh Thành Tượng lúc này đã mơ hồ đoán được ý đồ của Thanh Sương lệnh sứ. “Theo ta nghĩ, chỉ sợ mỗi người sẽ phải cặm một quân cờ đi lại trong bàn cờ...”

“Ngự Linh đường quả nhiên có sự chuẩn bị từ trước.” Vật Thiên Thành khẽ thở dài. “Bọn chúng hẳn sớm đã diễn luyện rồi, lần so đấu này có lẽ không phải so cờ mà là so trận pháp!”

Thủy Nhu Thanh kinh hãi kêu lên: “Thì ra đến cuối cùng vẫn là đấu võ.”

Trên khuôn mặt thường ngày vẫn luôn điềm đạm của Thủy Nhu Sơ cũng xuất hiện một tia xao động. “Đây tuyệt đối không chỉ đơn giản là đấu võ, còn phải lấy nước cờ làm giới hạn nữa...”

Mọi người đều im lặng. Nếu dựa theo quy củ khi chơi cờ, bên mình có một quân đi vào trận địch là việc thường thấy, nhưng nếu lấy người làm quân cờ, một người phải đối mặt với mấy tay cao thủ ở trước, sau, phải, trái thì tuyệt đối khó mà giành phần thắng. Lối chơi cờ bị bó chân bó tay thế này, chỉ e khắp thiên hạ chưa từng có ai chơi thử, chẳng trách Thanh Sương lệnh sứ lại chẳng hề tỏ ra sợ hãi, dám khiêu chiến với một kỳ thủ hàng đầu như Ngụ đại sư.

Hoa Khứu Hương tâm tư kín đáo, thấp giọng nói: “Mọi người không cần lo lắng. Cho dù kẻ địch có sự chuẩn bị từ trước nhưng chỉ cần tuân theo các quy củ trên bàn cờ, chúng ta chưa chắc đã thua Ngụ Linh đường.”

Mọi người ngẫm lại thấy cũng có lý, cho dù thường ngày Thanh Sương lệnh sứ đều luyện tập lối cờ này nhưng dù sao sức cờ cũng chưa chắc đã so được với Ngụ đại sư, việc thắng bại vẫn là khó đoán. Tất cả cùng đưa mắt nhìn về phía Ngụ đại sư, xem xem ông có suy nghĩ thế nào về cục diện hiện giờ.

Ngụ đại sư thì lại đưa mắt nhìn mười sáu tên đệ tử của Ngụ Linh đường phía dưới, trên mặt thoáng xuất hiện nét âu lo, trầm giọng nói: “Người này tâm kế quá sâu, đến bây giờ ta vẫn chưa biết dụng ý của hắn, trận chiến này thực chẳng có nửa phần nắm chắc.”

Mọi người nhìn theo ánh mắt của Ngụ đại sư, lại cả kinh. Thì ra mười sáu tên đệ tử của Ngụ Linh đường sau khi mỗi người làm xong

một quân cờ vẫn chưa dừng tay, lại leng keng đèo gọt một hồ i, dường như còn định đèo quân cờ cho người của bên đại gia tộc luôn...

Tuy việc đèo cờ này không hề khó khăn với các cao thủ như bọn họ nhưng cũng tuyệt đối không quá dễ dàng, dù sao cũng phải hao tổn không ít thể lực. Nếu kẻ địch muốn bày bố sát trận trong bàn cờ, việc tự hao tổn sức chiến đấu của bản thân như hiện giờ quả thực khó hiểu. Nhất thời mọi người đều không sao đoán được ý đồ của hồ i phương, cùng cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Chỉ một lát sau, ba mươi hai quân cờ đã được đèo xong, mười sáu đệ tử của Ngự Linh đường lại khắc chữ lên từng quân một, sau khi bôi màu đen đỏ liền đặt tất cả chúng vào bàn cờ. Trong đó có ba người thậm chí còn dùng ngón tay khắc chữ vào đá, chứng tỏ công phu trên ngón tay đã đạt tới hóa cảnh, khiến mọi người nhìn mà lè lưỡi.

Cuối cùng, mười sáu người lặng lẽ đứng bên cạnh bàn cờ, tựa như mười sáu bức tượng đá.

Giọng nói của Thanh Sương lệnh sứ lại vang lên: “Mỗi bên cử ra mười sáu người cầm mười sáu quân cờ đứng trên bàn cờ, tất cả đều phải nghe theo sự chỉ huy của người chơi cờ. Tiễn bố i mắt sáng như đuốc, chắc hẳn không cần văn bố i giải thích nhiều.” Rõ i hă n lại nở nụ cười. “Chư vị yên tâm, trận chiến này là đấu trí đấu dũng, không phải đấu võ công, nếu bên nào có người tùy tiện sử dụng võ công trong ván cờ thì sẽ bị tính là thua cuộc.”

Mọi người đều thở phào một hơi nhưng rõ i lại thất thoát sinh lòng nghi hoặc: Nếu không được dùng tới võ công, tại sao phải phí nhiều công sức như vậy, chẳng lẽ chỉ là để mua vui thôi sao?

Thanh Sương lệnh sứ đưa mắt nhìn qua phía Ngự đại sư. “Thanh Sương lệnh sứ của Ngự Linh đường xin được mời tiên bố i chỉ giáo!”

Mọi người nhìn bộ dạng ung dung, điềm tĩnh của Thanh Sương lệnh sứ, thực khó tin sức cờ của hắ n lại mạnh hơn Ngu đại sư. Cảnh Thành Tượng không kìm được, hỏi: “Có được đứng ngoài chỉ nước không?”

Thanh Sương lệnh sứ cười rộ. “Đố i mặt với cao thủ như Ngu đại sư, cho dù có người đứng ngoài chỉ nước thì cũng có tác dụng gì?”

Mọi người ngẫm lại thấ y cũng có lý, đánh cờ khác với đấ u võ, lối chơi của mỗi người một khác, nhiề u người chưa chắ c đã chiế m ưu thế , tùy tiện chỉ nước chỉ e còn làm ảnh hưởng đế n lối suy nghĩ ban đầ u của người chơi.

Thanh Sương lệnh sứ nhìn mọi người một lượt, đoạn câ t giọng ngạo nghễ: “Nê u tiề n bồ i không nắ m chắ c có thể thắ ng vãn bồ i, xin cứ tùy tiện thay người.” Tuy bị ngăn cách bởi tá m mặt nạ nhưng mọi người vẫn có thể cảm nhận được vẻ cuồ ng ngạo mà hắ n rõ t cuộc đã lộ ra, khác hẳn với dáng vẻ nhún nhường ban đầ u.

Ngu đại sư chẳng hê ` xao động. “Bên nào đi trước?” Câu hỏi này quả thực là điề u mấ u chố t, bởi trong cờ tướng, bên đi trước có ưu thế rấ t lớn, cho dù cờ sai một nước cũng có thể dựa vào ưu thế đi trước để giữ được thế cân bằ ng. Đặc biệt là trong ván cờ một ván định thắ ng thua như hiện tại, nê u có thể nắ m được tiên cơ, ít nhấ t cũng có bảy, tám phầ n nắ m chắ c có thể đứng vào thế bắ t bại.

“Vãn bồ i cho dù có tự phụ đế n mấ y về sức cờ của mình thì cũng không dám nhường tiề n bồ i đi trước. Nhưng nê u học theo lối đoá n cờ của đám người phạm tục thì lại có phầ n thiế u sáng khoái...” Thanh Sương lệnh sứ thấ p giọng nói. “Chi bằ ng hãy để vãn bồ i hỏi tiề n bồ i một vấ n đề , sau đó xem câu trả lời đúng hay sai

mà xác định việc đánh trước, đánh sau, không biết tiên bối thầy thế nào?”

Vật Thiên Thành không kìm được, nói: “Ai biết người có đưa ra câu hỏi vô lại gì không? Chỉ bằng hãy để bọn ta hỏi rồi người trả lời?”

Cặp mắt sáng rực của Thanh Sương lệnh sứ chỉ nhìn chằm chằm vào Ngu đại sư. “Vãn bối đại diện cho Ngự Linh đường xuất chiến, tất nhiên sẽ không giở trò vô lại. Thế này đi, vãn bối sẽ nói ra câu hỏi trước rồi để tiên bối quyết định có trả lời hay không.”

Mỗi hành vi, cử chỉ của Thanh Sương lệnh sứ đều có sự chuẩn bị từ trước, mãi đến bây giờ vẫn chưa để lộ ra một cuộc là có âm mưu gì, hơn nữa người này hề mở miệng là gọi tiên bối, nói năng cung kính vô cùng, nhưng kèm theo đó là một thứ áp lực to lớn không ngừng tràn qua phía đối phương, quả là một nhân vật không đơn giản. Ngu đại sư ngậm miệng phòng, chậm rãi nói: “Người hỏi đi!”

Thanh Sương lệnh sứ chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời, thấp giọng nói: “Tiên bối có thể tính được lần này, Ngự Linh đường có bao nhiêu người xem cuộc đấu cờ này không?”

Mọi người có mặt đều ngạc nhiên, câu hỏi này không những không hề khó mà còn quá đơn giản. Thanh Sương lệnh sứ dẫn theo hai mươi người đến đây, vừa rồi tất cả đều thể hiện võ công siêu phàm thoát tục, tính thêm cả hắc ám tất nhiên là hai mươi một người.

Tâm tư Ngu đại sư không ngừng xoay chuyển, cách hỏi của Thanh Sương lệnh sứ cực kỳ cổ quái, không nói là “bản thân mang đến bao nhiêu người” mà là “sẽ có bao nhiêu người xem cuộc đấu cờ này”. Bên trong đó dường như có sự khác biệt rất lớn nhưng ông quả thực không nghĩ ra hắc ám có thể bày trò gì.

Hoa Khứu Hương phản ứng rất nhanh. “Nếu người nhắm mắt lại thì tất nhiên không thể nhìn thấy gì nữa.”

“Hoa huynh quả nhiên lợi hại.” Thanh Sương lệnh sứ cười vang. “Có điều, cuộc chiến ngàn năm hiếm gặp này ai nữ nhắm mắt không xem đây? Nếu ta mà giờ trò lường gạt qua câu chữ như vậy, há chẳng khiến các vị coi thường ư?”

Ngũ đại sư thì lại nghĩ đến việc đối phương có thể đã giấu phục binh ở gần đây, nhưng với công lực mấy chục năm tinh thuần của ông mà lại không phát hiện ra điều gì, nếu lên tiếng hỏi thì rõ ràng sẽ tỏ ra yếu thế... Trong lòng ông bỗng máy động, thực chính là hư, phải chăng đối phương chỉ có tất cả hai mươi một người tới đây, Thanh Sương lệnh sứ hỏi vậy là có ý bày nghi trận? Ông bèn không do dự nữa. “Xem ra Thanh Sương lệnh sứ thực sự có lòng muốn nhường lão phu đi trước. Người mang đến đây hai mươi người, tính thêm cả người nữa thì hẳn nhiên là có hai mươi một người được xem cuộc đấu cờ này.”

Thanh Sương lệnh sứ khẽ thở dài, nói chậm rãi từng tiếng một: “Tiền bối sai rồi!”

Ngũ đại sư hơi nhướng mày. “Sai thế nào?”

Thanh Sương lệnh sứ không trả lời, mắt nhìn về phía bên tay thủ hạ bên cạnh, cuối cùng dừng lại ở một người, hồ hững nói: “Người đi!”

Mọi người nhận ra đó là một trong hai người rắc bột vẽ bàn cờ khi này, rồi chợt thấy hắn bước lên phía trước hai bước, đầu tiên là khom người hành lễ thật sâu với Thanh Sương lệnh sứ, sau đó hô lớn một tiếng, đột nhiên vung hữu chưởng vô mạnh vào đỉnh đầu mình. Tuy ở cách đó khá xa nhưng mọi người vẫn có thể nhìn thấy rõ

những dòng máu tươi bắn ra từ trên đỉnh đầu hắn, sau khi đứng lặng hồi lâu, kẻ này rốt cuộc đã gục ngã, bỏ mạng!

Biến cố này thực nằm ngoài dự liệu của mọi người. Thủy Nhu Thanh và mấy đệ tử của bộ n đại gia tộc đồng thanh kêu lên kinh hãi, ngay đến các nhân vật đã trải đủ gió mưa như Ngu đại sư và Cảnh Thành Tượng cũng hơi chấn động. Nhìn võ công mà người vừa tự vẫn thi triển trong lúc rắc bột vẽ bàn cờ, tuyệt đối có thể tính là cao thủ có hạng trong Ngự Linh đường, vậy mà Thanh Sương lệnh sứ lại không tiếc hy sinh tính mạng của hắn để đổi lấy ưu thế đi trước, qua đó có thể thấy Ngự Linh đường đã đặt bao nhiêu kỳ vọng vào cuộc chiến lần này!

Thanh Sương lệnh sứ khom người bái lạy trước thi thể của thủ hạ, sau đó ngoảnh đầu qua nhìn Ngu đại sư, trong giọng nói chẳng hề có chút kích động: “Bây giờ tiên bối đã biết mình sai thế nào rồi chứ?”

“Được lắm, không ngờ Ngự Linh đường lại có nhân tài như ngươi!” Ngu đại sư im lặng suốt hồi lâu, nhìn mười sáu tên đệ tử vẫn đứng phía dưới kia, dường như không hề nhìn thấy màn thảm kịch vừa xảy ra, đột nhiên thở dài một tiếng, mái tóc dài bạc trắng không có gió mà tự tung bay. “Ta đoán sai rồi, mời lệnh sứ đi trước!”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy những dòng máu tươi bắn ra, tất cả mọi người đều biết, trận chiến này không chỉ là đấu cờ mà là đấu mạng!

Thanh Sương lệnh sứ ngẩng đầu cười điên cuồng. “Ta sớm đã nói rồi, ván cờ tranh thiên hạ này đáng để lưu danh thiên cổ!”

Một trận gió mát thổi tới, tuy đang là cuối hạ nhưng mỗi người trên Tiệm Ly Nhai đều cảm nhận được một tia rét lạnh đến thấu xương.

Ván cờ này dùng người làm quân cờ, như vậy nếu “quân cờ” bị đối phương ăn mất, kết cục sẽ là như thế nào?

Tới lúc này Ngự đại sư mới biết dụng ý thật sự của Ngự Linh đường, cặp mắt đang nhìn chằm chặp vào Thanh Sương lệnh sứ chừng như sắp phun ra lửa, giọng nói cũng xuất hiện một tia run rẩy không dễ phát giác: “Một ván cược tàn độc lắm thay!”

“Tiền bối hiểu rồi thì tốt, xin hãy chọn người nhập cuộc!” Thanh Sương lệnh sứ cất giọng hờ hững, ánh mắt thì lại sắc bén như đao. “Trong bàn cờ, quân cờ nào bị ăn thì phải lập tức tự vẫn. Nếu đệ tử của bốn đại gia tộc không muốn lấy tính mạng ra đặt cược, ta cũng tuyệt đối không làm khó, để xem tiền bối có thể chấp ta mấy quân cờ?”

Ngự đại sư thở dài, than: “Ván cược lần này người quả đã dốc hết tâm kế. Nhưng cho dù là vậy, lão phu cũng chưa chắc đã thua người.”

“Ai thắng ai bại cứ phải chơi rồi mới biết được.” Thanh Sương lệnh sứ hờ hững nói. “Tiền bối từng tham dự cuộc chiến sáu mươi năm trước, tất nhiên vẫn còn nhớ rõ tình hình thảm liệt khi đó. Nếu nói sáu mươi năm trước Ngự Linh đường ta thua là vì hai chữ “trung nghĩa”, như vậy trong cuộc chiến sáu mươi năm sau, bọn ta sẽ phải thắng ở hai chữ này.”

Trước mắt Ngự đại sư dường như lại xuất hiện bóng dáng của các huynh đệ đồng môn đã gục ngã từ sáu mươi năm trước, dòng máu nóng bắt đầu trào dâng, ông ta ngoảnh đầu qua nói với Vật Thiên Thành: “Ván cờ này người hãy chỉ huy, lão phu sẽ đích thân vào trận, liều bộ xương già này với Ngự Linh đường.”

Thanh Sương lệnh sứ cười lạnh, nói: “Tiền bối tốt nhất hãy phân rõ nặng nhẹ, nên nhớ lần này chúng ta đấu cờ, nếu như thua

trong tay vẫn bô' i thì cũng coi như là thua ván cược sáu mươi năm một lầ' n này.”

Vật Thiên Thành khom người quỳ rạp xuô' ng đấ' t. “Sức cò của Thiên Thành không bằ' ng sư bá, để người chỉ huy có lẽ sẽ bớt tổn thấ' t.”

Ngu đại sư chấ' n động toàn thân. Ông vớ' n nghĩ nê' u mình vào trận có lẽ sẽ cứu được một đệ tử bản môn nhưng bây giờ ngẫ' m lại, nê' u vì thê' mà thua mấ' t cả ván cò thì thực là được không bằ' ng mấ' t.

Có mấ' y đệ tử của bô' n đại gia tộc đưa mắ' t nhìn nhau rồ' i cùng bước lên trước nửa bước, khom người bái lạy Ngu đại sư. “Xin tổ sư hãy phái bọn con ra trận!”

Thanh Sương lệnh sứ vỗ tay, khen: “Bô' n đại gia tộc quả nhiên đề' u là hạng trung nghĩa!” Hắ' n hít sâu một hơi, trong giọng nói mang theo mấ' y phầ' n tôn kính. “Vừa nãy tiề' n bô' i cũng đã thấ' y rồ' i, ta sai thủ hạ đeo đá làm cò không phải để khoe khoang võ công mà là để tỏ rõ Ngự Linh đường ta không giở trò gian dố' i! Trận chiế' n lầ' n này không chỉ là đấ' u cò, mà còn đấ' u cả sự trung nghĩa và dũng khí!”

Ngu đại sư lặ' g lặ' gật đầ' u, nhìn võ công mà mười sáu người kia thể hiện lúc đeo đá làm cò, có thể nhìn ra lầ' n này Ngự Linh đường cũng đã dồ' c hế' t vớ' n liề' ng. Chỉ là dù ông có giỏi đánh cò đế' n mấ' y thì cũng quyế' t không thể giành phầ' n thắ' ng mà không mấ' t một binh một tồ' t, nhưng ông sao nỡ nhắ' n tâm nhìn các đệ tử tinh anh của bô' n đại gia tộc mấ' t mạng dưới sự chỉ huy của mình đây?

Thanh Sương lệnh sứ vung tấ' m lệnh bài trong tay lên, mười sáu gã đệ tử của Ngự Linh đường lập tức mỗi người vác một khô' i đá màu đỏ lên đứng vào đúng vị trí, nhìn từ trên đỉnh núi, thực chẳng khác

những quân cờ. Thanh Sương lệnh sứ nói chậm rãi từng tiếng một: “Ngự Linh đường ước chiến bốn đại gia tộc, mời nhập cuộc!”

Tinh thần Ngu đại sư hoàn toàn rối loạn. Cuộc chiến lần này khác hẳn sáu mươi năm trước, lần đó các đệ tử ai nấy đều chảy trong người dòng máu của gia tộc, hết mình vì nghĩa lớn, nhưng bây giờ Ngự Linh đường lại nhả m vào việc mọi người trong bốn đại gia tộc có tình cảm rất sâu sắc với nhau, không ai nhẫn tâm đưa đồng môn vào chỗ chết, do đó mới sử dụng sách lược độc địa này.

Cảnh Thành Tượng cố kìm nén tâm trạng đang sục sôi. “Vật sư bá, xin hãy trấn định tinh thần, để Thành Tượng sắp xếp các đệ tử nhập cuộc.” Ông ta hít sâu một hơi, chỉ tay vào một người trong số hai mươi đệ tử đang có mặt. “Mộ Đạo, người làm... tốt giữa.” Người mà ông ta chỉ tay vào chính là ái tử Cảnh Mộ Đạo.

Trong cờ tướng, quân tốt giữa đứng ở nơi yếu hại giữa bàn cờ, mười ván thì e là có tới tám ván bị ăn trước tiên. Vị trí nguy hiểm nhất này Cảnh Thành Tượng lại dành cho con trai mình, gần như có thể nói là chính tay đưa ái tử vào tuyệt lộ. Cho dù từng trải qua gần hai mươi năm chưởng quản bốn đại gia tộc, tâm thái lúc nào cũng bình lặng như mặt nước hồ thu, nhưng lúc này giọng nói của ông ta cũng hơi run rẩy.

Một đệ tử của bốn đại gia tộc liêu mình nhảy ra. “Cảnh sư bá, xin hãy để con làm tốt giữa!” Mọi người đều cảm động trước cử chỉ này của Cảnh Thành Tượng, không khỏi háng hái sục sôi, lại có mấy đệ tử nữa xin được làm tốt giữa.

Cảnh Thành Tượng nhìn mọi người. “Ta thân là minh chủ đương nhiệm của bốn đại gia tộc, nếu không thể lấy thân làm gương thì sao mà phục chúng...” Trong nỗi thương tâm, một cơn u uất bất giác trào lên, khiến ông ta khó có thể nói tiếp.

Cảnh Mộ Đạo lớn tiếng nói: “Xin minh chủ yên tâm, đệ tử Diễm Tình các Cảnh Mộ Đạo nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng.” Nói rồi, y dứt khoát tung mình nhảy xuống dưới Tiệm Ly Nhai, vác một khối đá màu đen có khắc chữ tốt lên lưng, hiên ngang đứng vào vị trí tốt giữa.

Cảnh Thành Tượng cười rộ. “Tốt!” Cảnh Mộ Đạo đã gọi ông ta là minh chủ, hẳn nhiên có ý nhắc nên lấy đại cục làm trọng, đừng để ý tới tư tình. Thế rồi ông ta hít sâu một hơi, cố kìm nén cơn bi phẫn trong lòng, phái các đệ tử vào vị trí.

Mọi người thấy cha con Cảnh Thành Tượng như vậy, có mấy nữ đệ tử còn tuôn trào nước mắt, lần lượt thỉnh mệnh, không một ai lui bước, ngay đến Thủy Nhu Thanh cũng được phân vào vị trí mã phải.

Bốn đại gia tộc tổng cộng có hai mươi một người tới đây, ngoài người chỉ huy là Ngu đại sư còn bốn người có thể ở lại. Cảnh Thành Tượng sau khi giữ lại ba vị chương môn Hoa Khứ Hương, Thủy Nhu Sơ, Vật Thiên Thành liền quay sang nói với quan chủ Kiêm quan Mạc Liễm Phong của Ôn Nhu hương: “Mạc huynh tuy là người ngoại tính nhưng trong Ôn Nhu hương đa phần là nữ tử, Thủy tứ muội xưa nay luôn phải nhờ cậy vào huynh rất nhiều, xin hãy ở lại.” Dứt lời, ông ta liền tự mình đi về phía bàn cờ.

Mạc Liễm Phong sao chịu như thế, lập tức đưa tay kéo Cảnh Thành Tượng lại. “Cảnh huynh ngàn vạn lần chớ nên làm vậy! Huynh thân là minh chủ của bốn đại gia tộc, sao có thể đưa thân mình vào nơi nguy hiểm?”

Hoa Khứ Hương cũng nói: “Phiên Thiên lâu xưa nay luôn nhân đình đơn bạc, lần này thằng bé Tiễn Lệ lại không kịp trở về, Dung Nhi thì võ công kém cỏi, không được chọn tới đây, lúc này gia tộc đang nguy nan, ta há có thể đứng nhìn? Nên để ta đi thì hơn!”

Cảnh Thành Tượng đưa tay khê vỗ vai Hoa Khứ Hương. “Hoa tam đệ xin hãy quay lại, chính vì Phiên Thiên lâu của đệ nhân đình đơn bạc, nếu đệ có đi đâu gì sơ sẩy, Tiền Lệ hiên diệt lại không thể quay về kịp thời, võ học của Phiên Thiên lâu há chẳng phải sẽ thất truyền ư?” Rồi ông ta lại ngoảnh đầu qua nói với Mạc Liễm Phong: “Mạc huynh cũng chớ nên ngăn cản ta, chính vì ta là minh chủ của bộ n đại gia tộc nên việc gì cũng cần tự mình làm. Lần này, nếu như không thể đích thân dẫn các đệ tử bản môn xuất chiến, ta thực hổ thẹn với các vị liệt tổ liệt tông.”

Mạc Liễm Phong nôn nóng nói: “Chỉ sợ Ngự Linh đường thà phải đổi quân cũng muốn làm hại huynh, như vậy há chẳng phải sẽ khiến Vật sư bá khó xử?” Lời này quả thực có lý, nếu Thanh Sương lệnh sứ không tiếc đổi quân để trừ bỏ Cảnh Thành Tượng, Ngự đại sư trong tình huống ném chuột sợ võ đồ ắt sẽ khó xử vô cùng, chỉ cần nhượng bộ một chút thôi là rất có thể sẽ ảnh hưởng tới thế cuộc.

Cảnh Thành Tượng thoáng trầm ngâm rồi lập tức tươi tỉnh trở lại, cất tiếng cười vang. “Ý ta đã quyết. Giờ ta sẽ đi làm vị lão tướng trong cung, Ngự đại sư nể mặt ta ắt sẽ không để thua ván cờ này...” Dứt lời, ông ta bèn nhảy xuống Tiệm Ly Nhai, không ngoảnh đầu lại lấy một lần, đứng vào vị trí tướng đen...

Mạc Liễm Phong thở dài một tiếng, đột nhiên cũng tung mình nhảy xuống dưới Tiệm Ly Nhai, đưa tay điểm huyết Thủy Nhu Thanh, ném nàng trở lên trên, cao giọng nói: “Tiểu nữ từ nhỏ đã mất mẹ, Liễm Phong xin được thay nó mạo hiểm.” Rồi ông ta bèn đứng vào vị trí mã phải bị bỏ trống mà Thủy Nhu Thanh để lại.

Thanh Sương lệnh sứ không nói lời nào, lặng lẽ nhìn bộ n đại gia tộc sắp đặt xong xuôi. Tới lúc này, hắ n mới ngẩng lên nhìn Ngự đại sư, lạnh lùng nói: “Tiền bối không phải luôn tự phụ rằng sức cờ

của mình thiên hạ vô song sao, chẳng hay lúc này nă m chắ c được bao nhiêu phầ n thắ ng?”

Ngu đại sư thu liễm tâm thầ n, biế t rằ ng trận chiế n này vô cùng quan trọng, mình nhấ t định phải kiề m chề mọi tình cảm, dồ c sức cầ u thắ ng. Nế u không, với tâm kế đáng sợ của tên Thanh Sương lệnh sứ này, sau khi giành chiế n thắ ng, chỉ e giang hồ sẽ không còn ngày nào yên ổn. Rồ i ông ta cô tở ra bình tĩnh, nói: “Không phải người nói nế u hòa cờ thì sẽ nhận thua sao?”

Thanh Sương lệnh sứ cười vang. “Đúng the ́, có điề u dù như vậy bồ n đại gia tộc cũng phải bỏ ra... một cái giá rấ t lớn!” Hắ n cô ý nhắ n mạnh mắ y chữ sau cùng, muồ n làm ảnh hưởng tới tâm cảnh của Ngu đại sư. Khi đánh cờ ky nhấ t là tâm trạng nôn nóng, chỉ cầ n Ngu đại sư thoáng bị phân tâm là hắ n sẽ có cơ hội để lợi dụng, và đây cũng chính là dụng ý thật sự của hắ n khi quyế t định đầ u cờ đầ u mạng trong cuộc chiế n hôm nay.

Ngu đại sư hít sâu một hơi, sắ c mặt trở lại bình thường. “Nói suông vô ích, mời lệnh sứ xuấ t chiêu!”

Thanh Sương lệnh sứ đưa mắ t nhìn bàn cờ to lớn bên dưới vách núi, ung dung nói: “Ồ ́, ngoài Cảnh các chủ, người quan trọng nhấ t trong ván cờ này hẳn là Mạc quan chủ ở vị trí mã phải. Nế u nước đầ u tiên vấ n bồ i đã dùng pháo trái để đổi lầ y mã phải của tiề n bồ i, không biế t tiề n bồ i sẽ có cảm giấ c the ́ nào?”

“A!” Ngu đại sư chắ n động tâm thầ n, nhưng còn chưa kịp nói gì thì Thủy Nhu Sơ và Hoa Khứu Hương đã đô ng thanh kêu lên kinh hãi.

Mạc Liễm Phong đang ở trong bàn cờ thì lại cá t tiề ng cười hào sắ ng. “Thanh Sương lệnh sứ cứ việc xua pháo đế n đây, có thể trở

thành người đầu tiên quyên thân cho trận chiến này, Liễm Phong rất lấy làm vinh hạnh.”

Ngu đại sư bỗng nghe ra bên cạnh có sự khác thường, ngoảnh đầu nhìn qua, thì ra Thủy Nhu Thanh sau khi bị Mạc Liễm Phong điểm huyết đã ngã ở ngay gần mình. Chỉ thấy nàng tuy miệng không thể nói nhưng nước mắt tựa như những hạt trân châu cuộn cuộn chảy ra. Sau khoảnh khắc, cổ họng Ngu đại sư như nghẹn lại, hai mắt nhòe đi, một giọt lệ già nua chùng như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống...

Trong khoảnh khắc ấy, ông biết rằng mình tuyệt đối không thể thắng được ván này!

Thanh Sương lệnh sứ cười hà hà. “Tiền bối tâm đã loạn, bây giờ thay người hãy còn kịp. Nhưng chẳng rõ Anh Hùng chúng chủ có thực là người trọng tình trọng nghĩa như giang hồ đồn đại hay không?”

Trong lòng máy động, Ngu đại sư im lặng, không nói gì.

Vật Thiên Thành thấy tình cảnh này thì biết Ngu đại sư tâm thần đã loạn, khó mà đầu cò tiếp được, trong lúc nguy nan đành cắn răng đứng ra. “Nếu sư bá không nắm chắc được, xin hãy ở bên lược trận giúp Thiên Thành.”

Ngu đại sư chậm rãi lắc đầu. “Người có tinh tâm được không?”

Vật Thiên Thành ngẩn người, cúi đầu, không nói gì.

Ngu đại sư ngẩng đầu nhìn trời, trầm ngâm hồi lâu. Vừa rồi, trong đầu ông lóe lên ánh linh quang, có ý muốn để Tiểu Huyền sức cò không thua kém mình đứng ra ứng chiến, nhưng ngẫm lại, với tính cách của Tiểu Huyền, nhìn thấy cục diện này, tâm trạng cũng như sức cò chỉ e còn bị ảnh hưởng nhiều hơn.

“Tiền bối hà tất phải kéo dài thời gian như thế? Không phải văn bối tự khen mình, sức cò của văn bối tuy không đến mức chấn động cổ kim nhưng cũng chẳng thua kém tiền bối là mấy.” Thanh Sương lệnh sứ đắc ý cười vang. “Trong thiên hạ này, người có thể đấu cò một phen với văn bối đại khái cũng chỉ có dăm ba người, mà trong bối đại gia tộc, e là chỉ có hai người là tiền bối và Vật chủng chủ mà thôi. Nếu tiền bối để người khác đứng ra ứng chiến, văn bối thực là cậu còn chẳng được...”

Ngu đại sư lại càng kinh hãi, ông ta vốn cho rằng Thanh Sương lệnh sứ chỉ y vào cục diện thảm liệt này để khắc chế tâm trí của mình, chẳng ngờ hẳn cũng tự tin vào tài chơi cò của bản thân như vậy, bèn buột miệng hỏi: “Nếu muốn luyện thành kỳ nghệ như vậy thì nhất định phải trải qua rèn giũa rất nhiều trong thực chiến, tại sao lão phu chưa từng nghe nói trong giang hồ có một nhân vật như ngươi?”

Thanh Sương lệnh sứ cũng không muốn bị tổn binh thiết tướng quá nhiều, chỉ mong có thể thắng được trận này mà đao không dính máu. “Thực không dám giấu, ván cò này đã được định ra từ hơn hai mươi năm trước. Bắt đầu từ khi đó, văn bối đã khổ tu kỳ đạo, nhưng chỉ sợ bị người đời phát giác, do đó dù thỉnh thoảng có đấu với cao thủ thì cũng chỉ dùng lối cò mù mà thôi...”

Ngu đại sư nghe thấy hai chữ “cò mù”, đầu óc bỗng lóe sáng, những vấn đề nan giải trong lòng lập tức được xua tan, quát lớn một tiếng: “Được, mắt không thấy thì lòng thanh tịnh, lão phu sẽ dùng cò mù để đấu với ngươi!”

“Với nội công thâm hậu của tiền bối, cho dù không dùng mắt nhìn thì hẳn là vẫn có thể thấy được tình cảnh các môn hạ đệ tử gục ngã dưới kia.” Thanh Sương lệnh sứ hiển nhiên rất tự tin vào sức cò của mình, bộ dạng vẫn hết sức ung dung. “Văn bối thực lòng

khuyên tiề n bô i nên nhận thua ngay đi, kéo các tinh anh của bô n đại gia tộc lại tôn thấ t hế t trong trận chiế n lầ n này...”

Ngu đại sư lạnh lùng quát lớn: “Cho dù toàn quân của bô n đại gia tộc ta có bị tiêu diệt thì cũng quyế t không cho Ngự Linh đường các ngươi được như ý nguyện!”

Thanh Sương lệnh sứ đột nhiên ngừng đầ u, trong giọng nói trước giờ luôn bình tĩnh bỗng toát ra vẻ ngạc nhiên và nghi hoặc: “Tại sao sau khoảnh khắ c mà tiề n bô i đã khôi phục được lòng tin như thế ? Chẳng lẽ đã tìm ra đố i sách gì sao?” Hắ n bắ t ngờ câ t tiế ng hú dài, cặp mắ t sáng rực nhìn chắ m chắ m vào ván cờ phía dưới. “Nế u vậy, vẫn bô i đành xuấ t chiêu trước thôi. Tiề n bô i chớ quên mỗi bên chỉ có thời gian là hai canh giờ.”

Ngu đại sư khế cười nhạt một tiế ng, ngoảnh đầ u qua, ghé sát tai Hoa Khứ Hương thì thầ m vài câu.

Ánh mắ t lại trở nên hờ hững, Thanh Sương lệnh sứ lạnh lùng quát: “Pháo bát bình ngũ!”

Chương 15

HOÁN NHẬT XUẤT THỂ

“Pháo bát bình ngũ.”

“Mã bát tiên thất.”

“Pháo tam tiên nhât.”

“Xe cửu bình bát.”

“Mã nhị tiên tam.”

...

Theo những khẩu lệnh của Ngưu đại sư và Thanh Sương lệnh sứ, ván cờ kinh thiên động địa ấy rốt cuộc đã bắt đầu!

Bốn đại gia tộc vốn là các thế gia thân bí nhât trong võ lâm, mỗi đời đều xuất hiện vô số cao thủ, mấy trăm năm nay thì thoảng có đệ tử ra ngoài đi lại trên giang hồ đều gây ra những phen sóng to gió lớn. Thực lực của bọn họ tuyệt đối không kém bất kỳ danh môn đại phái nào trong võ lâm, ngay cả khi so sánh với bạch đạo đệ nhât đại bang Liệt Không bang, dù thanh thế có phần thua kém nhưng số lượng cao thủ tuyệt đỉnh của bọn họ thì chắc chắn nhiều hơn đối phương rất nhiều.

Ngự Linh đường tuy không mấy nổi tiếng trên giang hồ nhưng có thể đối địch với bốn đại gia tộc suốt mấy trăm năm, tất nhiên cũng là một thế lực cực kỳ ghê gớm.

Cả hai bên đều có ý muốn đoạt giang sơn, do đó đã dốc lòng bồi dưỡng nhân tài. Trải qua mấy trăm năm nếm gai nếm mật, khổ tâm nghiên cứu, các loại kỳ công bí thuật, tuyệt học bản môn đều đã đạt tới hóa cảnh, lại nhờ có sự thúc giục của cuộc đại chiến sáu mươi năm một lần này, hơn bốn chục người tụ tập trên Ly Vọng Nhai không một ai không phải là cao thủ tuyệt đỉnh đủ sức hô mưa gọi gió trên giang hồ.

Lúc này, tuy không thấy bóng đao bóng kiếm, chuông kinh yên phong nhưng ván cờ dưới kia lại có liên quan tới tính mạng của rất nhiều cao thủ, mỗi quân cờ đều tương đương với một con người, sự nguy hiểm trong đó thực khó mà dùng lời để diễn tả.

Ván cờ này đã kéo dài gần ngàn năm, tổ tiên của hai bên đều từng lập lời thề độc trước mặt Thiên Hậu, quyết không dám hủy ước, huống chi nếu bên nào hủy ước, Hạo Không môn sẽ lập tức đứng ra trợ giúp bên còn lại, do đó mấy trăm năm nay bên thua trận luôn phải ẩn giấu hành tung, không dám xuất hiện trên giang hồ, cho dù có muốn liều một phen cá chết lưới rách thì cũng tự biết rằng khó mà địch nổi sự liên thủ của Hạo Không môn và đồ đệ phương.

Ngự Linh đường tuy có thể quảng thu đệ tử, không giống bốn đại gia tộc đã phân chỉ nhận đích hệ, nhưng nếu xét riêng về võ công thì quả thực còn thua bốn đại gia tộc một bậc, do đó trong những cuộc chiến bao năm qua, bên thua đã phân là Ngự Linh đường.

Hơn hai trăm năm qua, Ngự Linh đường đã thua liên bốn trận, do đó mới dốc hết tâm sức bày ra ván cờ đầu cờ đầu mạng này. Cho dù Anh Hùng chủng kỳ đạo quán tuyệt thiên hạ nhưng các đệ tử trong bốn đại gia tộc có duyên nguyên với nhau rất sâu, tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn bất kỳ dòng môn nào tự vẫn; mà kỳ đạo khác với võ đạo, tinh thần quan trọng vô cùng, chỉ cần người

chơi thoáng phân tâm là sức cờ sẽ giảm mạnh. Lần này, đệ tử Ngự Linh đường trước khi tới đây đều đã chuẩn bị sẵn, chẳng ai ôm lòng mong còn sống trở về, còn bọn đại gia tộc thì đột nhiên gặp cơn biến cố, sức cờ của Ngự đại sư nhất định sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều, Ngự Linh đường ít nhất cũng có được bảy, tám phân thắng...

Do đó, Thanh Sương lệnh sứ mới giả vờ không biết tới sự tồn tại của Ngự đại sư để cố ý tỏ ra yếu thế, sau đó lại bình xét về võ công của bọn đại gia tộc làm mê hoặc kẻ địch, cuối cùng còn đưa ra điều kiện nếu hòa cờ thì coi như bên mình thua, kéo đối phương vào cái bẫy đã được định sẵn từ lâu, có thể nói là dụng tâm vất vả, nhưng quả thực cũng bởi chẳng còn cách nào. Nếu lại đấu bằng võ công, chỉ sợ Ngự Linh đường sẽ phải thua lần thứ năm liên tiếp.

Trên Tiệm Ly Nhai, Ngự đại sư quay lưng về phía bàn cờ, quả nhiên đã dùng lối cờ mù để đối đầu với Thanh Sương lệnh sứ. Mấy người Vật Thiên Thành, Thủy Nhu Sơ và Thủy Nhu Thanh đã bị Mạc Liễm Phong điểm huyết đạo đều nhìn chăm chăm vào bàn cờ, mắt không chớp lấy một lần, duy có Hoa Khứ Hương sau khi nghe mấy lời của Ngự đại sư liền lặng lẽ rời đi, không rõ tung tích.

Thanh Sương lệnh sứ lặng lẽ ngồi xếp bằng trên Tương Vọng Nhai, cặp mắt nhìn chăm chăm vào bàn cờ, miệng lần lượt nói ra từng nước đi. Chiếc mặt nạ bằng đồng kia đã che đi khuôn mặt hắc, nhưng dù không thể nhìn thấy vẻ mặt hắc lúc này, ít nhất người ta cũng nhận ra hắc không còn ung dung như lúc đầu nữa. Hắc tuy đã biết việc Hoa Khứ Hương rời đi, cảm thấy hơi có vấn đề nhưng thứ nhất là rất tự tin vào kỳ nghệ của mình, không sợ Ngự đại sư giở trò gì; thứ hai là cũng chẳng phân tâm được, chỉ có thể dốc lòng tập trung vào ván cờ.

Các đệ tử của hai bên trong bàn cờ đều nghe lệnh mà đi, nhấc nhấc tay rời. Bọn họ đang ở giữa ván cờ, ngoài một số người có hiểu biết đôi chút về kỳ đạo, những người khác đều không biết sau khi mình đi nước này liệu có bị đối phương “ăn mất” hay không. Nhưng vì vinh quang và sứ mệnh của bản môn, họ chỉ có thể đặt chuyện sống chết qua một bên, nghe theo mệnh lệnh một cách bị động.

Điều tàn khốc hơn là tuy bọn họ có võ công tuyệt thế nhưng lại không được phản kháng, chỉ có thể tiếp nhận vận mệnh. Mất thấy các chiến hữu bên cạnh không ngừng tự vẫn ngã gục, mỗi bước chân bọn họ đặt xuống đều rên vang thành tiếng, hạt cát bụi bay mù mù, dường như muốn phát tiết hết hùng tâm tráng chí cùng nỗi u uất đầy lòng vào cát bụi, lưu lại một mảnh hào tình ngàn năm bất diệt giữa thế gian.

Nơi Ly Vọng Nhai này tuy hội tụ các tinh anh của bốn đại gia tộc và Ngự Linh đường nhưng ngoài tiếng chỉ huy của Ngu đại sư và Thanh Sương lệnh sứ, xung quanh chỉ có tiếng bước chân nặng nề cùng với tiếng thở dốc của đệ tử hai bên.

Ván cờ này không chỉ là sự so đấu về kỳ nghệ và lòng trung thành, còn so đấu về dũng khí kiên cường cùng với lòng tin mãnh liệt của đệ tử hai bên.

Khi khai cuộc, hai bên đen - đỏ đều hết sức cẩn thận, để pháo đầu đối mặt với mã bình phong, cùng thủ vững trận địa của mình. Sau khi đi được hơn hai mươi nước, những cuộc giao tranh trực diện rõ rệt đã diễn ra.

“Pháo thất tiến tứ!” Ngay khi giọng nói của Ngu đại sư vang lên, con pháo đen đã ăn mất một con tốt của bên đỏ. Gã đệ tử Ngự Linh đường đứng ở vị trí con tốt đó mặt mày lạnh lùng hờ hững, không

nói hai lời, vác theo quân cờ đi ra khỏi bàn cờ, rút kiếm đâm thẳng vào ngực...

Thủy Nhu Thanh nhìn mà tim đập chân run, muốn nhắm chặt mắt lại nhưng không sao làm được, chỉ có thể thà nhắm mắt xin ông trời hãy phù hộ cho phụ thân mình đừng gặp điều bất trắc...

“Pháo ngũ tiến tứ!” Thanh Sương lệnh sứ tựa hồ chẳng hề nhìn thấy cái chết thảm của thủ hạ, giọng nói vẫn bình thản như trước.

Cảnh Thành Tượng chân động toàn thân. Cảnh Mộ Đạo hô lớn một tiếng: “Phụ thân bảo trọng, hài nhi bất hiếu!” Nói rồi, y cũng vác quân cờ đi ra khỏi bàn cờ, vung chưởng vỗ vào đỉnh đầu, đoạn khí ngã gục.

Hai dòng nước mắt vô n đã cạn khô của Thủy Nhu Thanh lại một lần nữa tuôn trào.

Cờ tới trung cuộc, hai bên đều đã mất mấy quân, cục diện vẫn khá cân bằng.

Thanh Sương lệnh sứ không hề khoác lác, lối đi của hã'n mạnh mẽ, khoáng đạt, bước đường đường chính chính, chiêu pháp kín kẽ, già dặn, khi có ưu thế không khinh suất xông bừa, khi thất thế không luống cuống chân tay, mỗi nước đi đều được tính toán hết sức cẩn thận.

Thế nhưng điều khiến hã'n cảm thấy kinh ngạc là các nước đi của Ngu đại sư cũng không hề bị rối loạn, ngay cả khi đôi quân cũng chẳng chút nhượng bộ...

Đi thêm được mấy nước, Thanh Sương lệnh sứ đột ngột ngừng đầu lên. “Người đánh cờ với văn bối rốt cuộc là ai? Xin tiên bối giúp văn bối giải mọi nghi hoặc này!”

Ngu đại sư không ngoảnh đầu lại, giọng nói bình tĩnh vô cùng: “Tại sao lại hỏi vậy?”

Thanh Sương lệnh sứ nói: “Văn bố i từng nghiên cứu rất kỹ kỳ phổ của tiên bố i và Anh Hùng chúng chủ, phong cách đánh cờ mà hai vị thể hiện hoàn toàn khác với bây giờ.”

Ngu đại sư thâm kinh hải, Vật Thiên Thành hồ i trẻ từng tới kinh sư đầu cờ với tay kỳ thủ hàng đầu của tiên triều là La Tử Việt, do đó mới có được danh hiệu thiên hạ đệ nhất kỳ thủ, tất nhiên là có kỳ phổ lưu lại; nhưng bản thân mình hồ i trẻ rất ít khi bước chân ra giang hồ, gần năm mươi năm nay lại bề quan nơi hậu sơn của đỉnh Minh Bội, sao Thanh Sương lệnh sứ lại có được kỳ phổ của mình? Trong đầu suy nghĩ không ngừng nhưng ngoài miệng ông vẫn hờ hững nói: “Vừa rồi không phải ngươi đã nói lão phu có thể đổi người sao? Chẳng lẽ bây giờ lại muốn nuốt lời?”

Thanh Sương lệnh sứ cười, nói: “Văn bố i khó khăn lắm mới có cơ hội đầu ván cờ này, làm sao nuốt lời được? Có điều, nhìn thấy tay đôi i thủ hiện giờ kiêm cả phong cách dữ dội và già dặn, thiên phú thực cao tới kinh người, do đó văn bố i mới muốn gặp mặt một lần.” Ngự Linh đường hết sức xem trọng ván cờ này, tất nhiên sẽ không nuốt lời, nếu không thì thực khó mà tìm được cơ hội khác để giành chiến thắng trong ván cược sáu mươi năm một lần này.

Ngu đại sư lạnh lùng nói: “Đánh xong ván cờ này rồi gặp cũng không muộn.”

Thanh Sương lệnh sứ chỉ khẽ thở dài một tiếng rồi không nói gì thêm. Trong lòng hấn kỳ thực đã có chút hồ i hận, tay đôi i thủ không rõ tên tuổi này hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của hấn, tác phong đánh cờ không theo lẽ thường, luôn đi được những nước tuyệt diệu khiến người ta phải đập bàn khen hay. Hơn nữa, người này còn

tính nước sâu xa, mỗi chiêu mỗi thức thoát nhìn thì hết sức bình thường nhưng thực ra ẩn chứa rất nhiều thâm ý, cho dù sức cờ chưa chắc đã cao hơn hẳn bao nhiêu nhưng cũng đã thể hiện tài năng siêu phàm. Thêm nữa, hẳn đã có lời từ trước, nếu hòa cờ thì sẽ tự nhận thua, do đó chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ lập tức phải ôm hận...

Ngự Linh đường đã phải bỏ ra mấy chục năm để chuẩn bị cho ván cờ này, tất nhiên hiểu rất rõ về tình hình của mấy vị cao thủ kỳ đạo trong bốn đại gia tộc. Nhưng lúc này, Thanh Sương lệnh sứ suy nghĩ mãi mà vẫn không đoán được trong bốn đại gia tộc còn có người nào có sức cờ ghê gớm như thế, gần như không thua kém Vật Thiên Thành.

Tất nhiên Thanh Sương lệnh sứ không thể nào ngờ được, người hiện đang đánh cờ với hẳn chính là Tiểu Huyên.

Thì ra vừa rồi Ngự đại sư được lời của Thanh Sương lệnh sứ nhắc nhở, bèn quay sang dặn dò Hoa Khứ Hương một hồi. Hoa Khứ Hương vâng lời đi tìm Tiểu Huyên, lúc này hai người bọn họ đang ngồi đấu cờ với nhau trong một sơn động cách đó mấy chục bước chân. Hoa Khứ Hương không để cho Tiểu Huyên nhìn thấy cảnh đấu cờ nơi Ly Vọng Nhai, còn dùng vải mềm bịt tai nó lại, sau đó mới đi cờ theo nước của Thanh Sương lệnh sứ, rồi lại truyền âm cho Ngự đại sư các nước đi của Tiểu Huyên.

Ngự đại sư biết rõ mình khó mà bỏ được lòng quan tâm với các đệ tử trong bàn cờ, rất sợ có những nước cờ không nở đánh ra, liền dứt khoát ngồi đó nhắm mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tựa như đang tọa thiền, không hề nghĩ đến việc trong bàn cờ, chỉ nhât nhât nói ra những nước cờ mà trong tai nghe thấy. Cứ như vậy, kỳ thực ông đã giao ván cờ có liên quan tới vận mệnh của bốn đại gia tộc này cho Tiểu Huyên.

Hoa Khứu Hương nghe Ngu đại sư nói Tiểu Huyền có sức cờ không kém gì đại sư thì nửa tin nửa ngờ, nhưng trong tình cảnh hiện giờ cũng đành miễn cưỡng liêu một phen. Ông ta sợ Tiểu Huyền ôm lòng chơi đùa, không chịu dốc sức, bèn gạt nó rằng nếu có thể thắng được ván này thì Ngu đại sư sẽ thả nó xuống núi, từ nay bộ phận đại gia tộc sẽ không làm khó nó nữa.

Tiểu Huyền cứ ngỡ là thật, tất nhiên đã dốc hết sức mình. Những ngày vừa rồi không ngừng đấu cờ với Ngu đại sư, thêm vào đó lại tinh thông cả *Thiên Mệnh bảo điển* và Dịch Thiên quyết, sức cờ của Tiểu Huyền đã tăng lên rất nhiều, ngay đến hạng nhân vật đã nghiên cứu kỳ đạo mấy chục năm như Thanh Sương lệnh sứ cũng khó mà chiếm được ưu thế trước nó. Có mấy lần hấn cố ý muốn đổi quân để thử thăm dò Ngu đại sư còn bị Tiểu Huyền thừa dịp chiếm lấy tiên cơ, thành ra ưu thế đi trước đã hoàn toàn không còn nữa.

Dịch Thiên quyết vốn để tâm tới sự hậu phát chế nhân, không mong nhanh thắng, động một chút là đổi quân cầu hòa, vậy nên chỉ sau mấy nước hai bên đã tổn thất trầm trọng. Đến lúc này, Thanh Sương lệnh sứ sợ sẽ hòa cờ, mấy lần phải tránh nước đổi quân của Tiểu Huyền.

Thanh Sương lệnh sứ giận dữ vô cùng, với sức cờ của hấn, nếu buông tay liêu một phen vốn cũng chẳng kém gì Tiểu Huyền, nhưng lúc này đối phương lại hoàn toàn không để tâm tới sự sống chết của mọi người trong ván cờ, làm hấn nhiều lần phải nhượng bộ, dần dần rơi vào thế kém. Hấn nào có từng nghĩ rằng chiêu thức vốn dùng để uy hiếp đối phương bây giờ lại bị phản tác dụng, cảm giác uất nghẹn ấy thực khó có thể dùng lời để diễn tả.

Tiểu Huyền không biết gì về việc bên ngoài động, cứ nghĩ mình thật sự đang đánh cờ với Hoa Khứu Hương, do đó mới phát huy được

hết sở trường của Dịch Thiên quyết. Nếu nó biết mỗi nước đi của mình đều có liên quan tới sự sống chết của một đệ tử trong bốn đại gia tộc, chỉ e tinh thần sớm đã đại loạn, làm sao còn bình tĩnh chơi cờ được nữa.

Bất tri bất giác cuộc đấu đã diễn ra hơn một canh giờ. Trong thế cờ tàn, mỗi bên đã có chín người ngã xuống, trên bàn cờ, hai bên đều còn lại một sĩ, hai tượng bảo vệ cho tướng, cả đội tốt đều đã hy sinh, bên đỏ còn lại một xe, đôi pháo, bên đen còn lại một xe, một pháo, một mã. Xét về sức quân lúc này, tuy hai bên khó phân thắng bại nhưng cặp pháo của quân đỏ co mình vào một góc, xe, pháo, mã của bên đen thì đều chiếm cứ yếu điểm, đã thoáng để lộ sát cơ, ít nhất cũng có thể giành được một ván hòa.

Vật Thiên Thành cũng là một tay cao thủ kỳ đạo, sớm đã nhìn ra cục diện đang rất có lợi cho bên mình, lại thấy Thanh Sương lệnh sứ mãi không đánh tiếp, bèn trầm giọng nói: “Thanh Sương lệnh sứ sao không cầu hòa luôn tại đây, tránh cho hai bên phải tổn binh thiết tướng?” Trong tình hình hiện giờ, hòa cờ tất nhiên là tốt nhất, nếu cứ đánh tiếp, e là cả hai bên còn phải đối thêm mấy quân.

Thanh Sương lệnh sứ thở dài, than: “Sáu mươi năm năm gai nếm mật, sự thất bại cay đắng như thế ai mà chịu đựng nổi?” Thanh Sương lệnh sứ ngẩng đầu nhìn Vật Thiên Thành, trong mắt bừng lên ánh tinh quang, nói gằn từng tiếng một: “Vật huynh xin thứ cho tiểu đệ không thức thời!”

Bóng lưng vững chãi của Ngu đại sư vẫn chẳng hề xao động, Vật Thiên Thành và Thủy Nhu Sơ thì lại chấn động toàn thân: Ngự Linh đường và bốn đại gia tộc trải qua mấy trăm năm đại chiến, thù oán giữa hai bên thực sự đã tích lũy quá sâu, hiện giờ Thanh Sương lệnh sứ biết rõ là sẽ thua nhưng vẫn muốn liều lấy mạng đổi mạng.

Hai người bọn họ không biết là ai thay Ngu đại sư ra tay, nơi đây lòng chỉ thầm cầu mong người này có thể nghĩ ra nước cờ tuyệt diệu gì đó để nhanh giành phần thắng...

Thủy Nhu Thanh thì lại đang ngẩn ngơ nhìn Mạc Liễm Phong lúc này vẫn đang đứng ngạo nghễ giữa bàn cờ. Mới một thoáng đã phải nhìn thấy cái chết thảm của bao đồng môn, trái tim nàng sớm đã trở nên tê dại, chỉ hy vọng phụ thân có thể bình yên quay về.

Thanh Sương lệnh sứ tâm kế thâm sâu, vẫn đóng vững, đánh chắc từng nước một, tuyệt đối không vì sắp thua mà tùy tiện đổi quân. Dù sao trong thế cờ tàn phức tạp, khó đoán như bây giờ, hấn cũng chưa chắc không thể tìm ra một cơ hội thắng.

“Xe tứ bình nhât.”

“Xe lục tiến nhị.”

...

“Pháo tam tiến thât.” Thanh Sương lệnh sứ suy nghĩ suốt một tuần hương rồi mới chậm rãi đánh ra nước cờ này.

Nước này vừa được đánh ra, những người tinh thông kỳ đạo như Vật Thiên Thành và Thủy Nhu Thanh đều sa sầm mặt. Bên đỏ đẩy quân pháo trái vốn dùng để phòng ngự xuống tận đáy bàn cờ, chỉ giữ lại sĩ, tượng hộ giá nơi trung cung, thể hiện quyết tâm đập nôi dìm thuyền, liều một phen sống mái.

Cục diện chợt trở nên căng thẳng, chỉ cần một bên thoáng sơ sẩy là thắng bại sẽ được phân định ngay.

Nước cờ tiếp theo của quân đen cực kỳ quan trọng, hiện giờ tướng đỏ tướng chùng đang nguy ngập đến nơi, nhưng nếu bên đen không thể một hơi bắt gọn, để cho bên đỏ có thời gian hồi sức, bên đỏ

nhất định sẽ thực hiện một cuộc tấn công như phong ba bão táp về phía bên đen...

Vật Thiên Thành chăm chú nhìn bàn cờ, đôi hàng lông mày dần cau lại thành hình chữ “xuyên”. Nếu được đi nước tiếp theo, ông ta hoặc là sẽ đưa xe sang ngang, hoặc là sẽ đẩy pháo chiếu tướng, hoặc là sẽ rút tượng về phòng thủ... Nhưng các nước ấy đều cực kỳ phức tạp, khó mà phân rõ sự lợi hại, chỉ sơ sẩy một chút là có thể rơi vào cạm bẫy của quân đỏ. Lúc này tướng đỏ và xe đỏ đã liên thành một dải, nước tiếp theo ắt sẽ ăn sĩ đen chiếu tướng, tuy chưa chắc có thể tạo thành sự uy hiếp nhưng lại có thể ăn không một con sĩ của bên đen...

Ngu đại sư im lặng suốt hồi lâu, chợt lại đi một nước mà không ai ngờ tới. “Mã tam tiến tứ!”

Thủy Nhu Thanh cả kinh, nếu không phải đã bị phụ thân điểm vào á huyết, nàng nhất định sẽ há miệng kêu lớn. Nước cờ này đã đưa mã đen vào miệng tướng đỏ, mà lúc này mã đen còn nằm trên đường đi của xe đỏ nữa!

Thanh Sương lệnh sứ ngàn tính vạn tính cũng không tính được bên đen lại đánh một nước tự tìm đường chết như thế, nhưng tỉ mỉ nhìn kĩ, nước cờ này đã cắt đứt sự liên hệ giữa xe đỏ và tướng đỏ. Nếu hã'n đưa xe về ăn mã, đối phương sẽ kéo xe lên chiếu tướng, sau đó hạ pháo xuống đáy chiếu tiếp, như vậy là đã hình thành thế tuyệt sát; còn nếu hã'n lấ'y tướng ăn mã, đối phương sẽ chiếu đáy rồi ăn mã t xe đỏ, do vậy con mã đã đưa đến miệng này tuyệt đối không thể ăn. Cách tốt nhất bây giờ là rút pháo về bảo vệ tướng đỏ, có điều làm vậy tuy có thể kéo dài cuộc chiến nhưng bên đỏ lại ở vào thế kém hoàn toàn, thua cờ chỉ là chuyện sớm muộn...

Nước cờ này quả thực hết sức kinh người, có thể nói là tìm đường sống từ trong chỗ chết, lợi dụng điểm mù trong lối tư duy của đối phương, thoảng cái đã biến cục diện từ phức tạp trở nên đơn giản... Tiểu Huyền chính nhờ vận dụng Dịch Thiên quyết vào trong kỳ đạo nên mới có thể đánh được một nước tuyệt diệu như thế.

“Hay cho một chiêu bỏ quân lầy thế!” Thanh Sương lệnh sứ thoảng ngẩn người, sau đó liền ngẩng đầu nhìn trời, thở dài. “Không ngờ Ngự Linh đường ta khổ tâm mưu tính hơn hai mươi năm, đến cuối cùng vẫn không thể giành phần thắng.”

Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ có hiểu một chút về kỳ đạo, ban đầu thấy bên đen đẩy mã vào miệng địch thì thầm lo lắng cho Mạc Liễm Phong, lúc này thấy Thanh Sương lệnh sứ nói vậy, trên khuôn mặt xưa nay luôn bình tĩnh liền lộ vẻ vui mừng. “Thanh Sương lệnh sứ muốn nhận thua sao?”

“Ván cờ này khó mà giành phần thắng, thực đúng là trời muốn hại ta!” Thanh Sương lệnh sứ ừ ừ gật đầu, miệng khẽ lắm bầm, nhưng rồi chợt nhảy bật dậy, quát lớn một tiếng. “Cho dù như thế, nếu không liền một phen cá chết lưới rách thì Ngự Linh đường ta quyết không nhận thua!” Kể từ khi xuất hiện đến giờ, Thanh Sương lệnh sứ luôn tỏ ra bình tĩnh, điềm đạm, cho dù đôi lúc lộ vẻ dửng dưng nhưng vẫn giữ được phong thái ung dung, song lúc này hấn lại giống hệt một con hổ đã phát điên, giọng nói rền vang như sấm.

Thủy Nhu Thanh vừa thoảng vui mừng, nghe Thanh Sương lệnh sứ nói vậy thì không khỏi cả kinh, khi ngược mắt lên lại vừa khéo bắt gặp ánh mắt lạnh băng của hấn chiếu tới, trái tim liền nhanh chóng chìm xuống đáy vực sâu, bên tai văng vẳng một giọng nói âm độc tới tột cùng: “Tướng lục tiến nhât, ăn mã!” Sau đó, đầu óc nàng liền trở nên hỗn loạn, ngất lịm tại chỗ...

Thủy Nhu Thanh nắ m mớ thấ y mình rơi xuố ng nước, phụ thân đứng trên bờ lặ g lờ nhìn nàng rồ i chặ t nỏ mặ t cười vừ a tiêu sái vừ a cô quạnh như thườ g thấ y, sau đố xoay người rời đi...

Nàng ra sức giấ y giũa nhưng lại bị rong rêu dưới nước quấ n lấ y chân, không sao leo lên bờ đượ c, chỉ có thể ra sức khua khoắ ng hai tay. Bỗng tay nàng va phấ i mặ t gì đố, liề n nắ m lấ y thậ t chặ t rồ i đặ t ngặ t mớ bùng mắ t, thấ y mình đặ g nắ m trên giường, nắ m lấ y bàn tay của mặ t người nào đố. Nàng cô gắ ng ngồ i dậy, lắ c mạnh đầ u mắ y cái, dường như muố n đẩ y con ác mặ g kia ra khỏi đầ u, sau đố há miệ g gọi to: “Cha!”

Người đố không đắ p lờ i, để mặ t mớ g tay sắ c nhặ n của Thủy Nhu Thanh cắ m sâu vào lòng bàn tay.

Thủy Nhu Thanh đặ g thầ n nhìn kĩ, thấ y mình đặ g nắ m tay Tiể u Huyề n, vội hỏi: “Tiể u quý, cha ta thế nào rồ i?”

Tiể u Huyề n cúi đầ u, không nói gì. Giọng nói của Hoa Tưở g Dung vặ g vào từ bên ngoà i: “Thanh muộ i hấ y nén đầ u thươ g, hai ngày trướ c phụ thân muộ i đầ ...” Nói tới đầ y, nàng bắ t giắ c nghĩ tới việc Thủy Nhu Thanh từ nhỏ đã không có mầ u thân ở bên, bao năm nay chỉ có mặ t mình phụ thân chăm sóc, liề n không sao nói tiế p đượ c nữa, cổ họng như nghẹn lại.

Thủy Nhu Thanh thoắ g ngắ n người, đầ u óc như bị vô số cây kim đâm vào, miệ g khế lắ m bắ m: “Muộ i không tin! Muộ i không tin!”

Nàng vô n cho rằ ng vắ n cò tàn khô c â y chỉ là mặ t giắ c mớ , do đố mới không muố n tỉnh dậy, trong lòng luôn ôm mặ t tia hy vặ g nhỏ nhoi. Nhưng đầ y rồ t cuộc vẫn là sự thậ t mà nàng không thể không tiế p nhận: Người cha mà nàng kính yêu nhấ t đã qua đời!

Từng giọt lệ lặng lẽ rỉ ra từ khóe mắt nàng, chảy dọc xuống hai gò má. Nước mắt nhỏ xuống vai nàng nhưng lại giống như những chiếc búa lớn gõ mạnh xuống, mang tới những cơn đau thắm sâu vào xương tủy, sau đó tràn thẳng vào trong trái tim nàng...

“Ta không cô ý, ta không biết ván cờ ấy lại...” Tiểu Huyền ngáp ngừng lâm bầm.

Thủy Nhu Thanh vốn đang khóc lóc đau thương, chợt nghe thấy lời của Tiểu Huyền thì toàn thân chấn động, cặp mắt lập tức trợn trừng. “Người đánh ván cờ đó là người?”

Tiểu Huyền buồn bã gật đầu, nhớ tới việc mấy ngày trước trong căn phòng nhỏ ở Điểm Tình các, mình còn ngồi cùng Mạc Liễm Phong, nghe ông kể chuyện cặp thiêu niên, thiêu nữ yêu nhau sâu sắc nhưng cuối cùng lại vì hiểu lầm mà chia tay, vậy mà không ngờ lúc này đã phải âm dương xa cách, nước mắt bỗng tuôn dào dạt.

“Bốp” một tiếng, Thủy Nhu Thanh vung tay tát Tiểu Huyền một cái. Tiểu Huyền đau đón lùi lại hai bước, đưa tay ôm mặt, vẻ kinh ngạc vô cùng. Từ nhỏ đến lớn, nó luôn được phụ thân hết sức yêu thương, đây là lần đầu tiên bị người ta tát một cú mạnh thế này, nhất thời ngây người. May mà Thủy Nhu Thanh vừa mới tỉnh lại sau hai ngày hôn mê, trên tay chẳng còn bao nhiêu sức lực, nếu không cú tát này chỉ e đã làm cho Tiểu Huyền rụng má t má y cái răng.

“Người ác lắm, ta phải giết người.” Thủy Nhu Thanh giố ng như đã phát điên, gào lên thật to với Tiểu Huyền.

Hoa Tường Dung vội giữ Thủy Nhu Thanh lại. “Thanh muội, khi đó muội cũng có mặt, hẳn biết rõ trong tình huống ấy thực sự không còn cách nào khác...”

“Muội không nghe! Muội không nghe gì hết!” Thủy Nhu Thanh ra sức giãy giụa nhưng quả thực không thể thoát khỏi bàn tay của Hoa Tường Dung, bèn chỉ tay vào Tiểu Huyền mà mắ'ng lớn: “Người mau cút đi! Cút đi thật xa cho ta! Ta không bao giờ muố'n nhìn thấ'y người nữa...”

Hai ngày trước, Thanh Sương lệnh sứ đập nồ'i dìm thuyề'n, ép Mạc Liễm Phong phải tự vẫn, sau đó bị quân đen của Tiểu Huyền ăn mắ't tướng đỏ, bèn cười điên cuồ'ng, dẫn đám thủ hạ rời đi. Ván cược sáu mươi năm một lầ'n này rồ't cuộc đã kế't thúc với phầ'n thắ'ng thuộc về' bô'n đại gia tộc, nhưng bọn họ cũng phải trả một cái giá hế't sức nặng nề'.

Thực ra, so với trận chiế'n lầ'n trước, khi mà bô'n chục người của hai bên chỉ có ba người sô'ng sót, trận chiế'n lầ'n này ít thương vong hơn nhiề'u. Có điề'u, trước đây những người chiế'n tử đề'u là do hăng hái giế't địch tới kiệt sức, còn lầ'n này lại là do tự vẫn, thực khiế'n người ta khó có thể chấ'p nhận.

Việc bô'n đại gia tộc và Ngự Linh đường tranh bá thiên hạ cực kỳ bí mật, trong bô'n đại gia tộc chỉ có mắ'y vị chương môn và các nhân vật câ'p trưởng lão mới biế't, các đệ tử tinh anh phải đế'n sau khi được chọn ra từ Hành Đạo đại hội mới được nói cho nghe việc này, còn các đệ tử bình thường đế'n bây giờ vẫn chưa hề' hay biế't tại hậu sơn vừa xảy ra một phen biế'n cô'to lớn như thế'. Do đó, trong thời gian hai ngày hai đêm mà Thủy Nhu Thanh hôn mê, chỉ có Hoa Tường Dung và Tiểu Huyền tới chăm sóc cho nàng, ai ngờ nàng vừa tỉnh dậy đã thương tâm tột độ, rồ'i không phân đúng sai phải trái, trút hế't cơn bi phẫn lên người Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền loạng choạng chạy ra khỏi phòng, vẫn còn thắ'p thoảng nghe thắ'y tiế'ng Hoa Tường Dung khuyên giải Thủy Nhu Thanh, có điề'u lúc này đầ'u óc nó đã trở nên tro'ng rồ'ng. Sau khi

biết được chân tướng sự việc, nó vốn áy náy vô cùng, giờ đây thầy Thủy Nhu Thanh cảm hận mình như vậy thì lại càng đau đớn, chạy liền một hơi mấy chục bước chân mới dừng lại.

Nơi này chính là Kiếm quan trong bốn doanh của Ôn Nhu hương, ánh dương buổi sớm chiếu xuống những cây hoa cỏ xung quanh, tạo nên một phen cảnh sắc hết sức thanh nhã. Nhưng lúc này Tiểu Huyền làm gì có tâm trạng mà thưởng thức, chỉ ngơ ì phịch xuống đất, hai tay vò đầu bứt tai, nước mắt không ngừng tuôn rơi, làm ướt đầm cả vạt áo trước ngực.

Mấy nữ đệ tử của Ôn Nhu hương đi ngang qua, thầy Tiểu Huyền ngơ ì đó khóc lóc thì ngỡ là nó đang giận dữ ai, bèn đi tới mỉm cười an ủi, nhưng nó lại chẳng thèm để ý, càng khóc to hơn.

Chợt một tiếng đàn du dương vọng tới, âm thanh uyển chuyển nhẹ nhàng, trong veo tươi đẹp, tựa như vầng mây nhạt dưới ánh trăng, tràn đầy ý vị. Thì ra là Thủy Nhu Sơ ở đằng xa đang dùng tiếng đàn để xua đi nỗi bi thương trong lòng Tiểu Huyền.

Nhưng Tiểu Huyền không hề bị tiếng đàn mê hoặc. Từng giọng nói, tiếng cười của Mạc Liễm Phong vẫn còn vang vọng bên tai nó, vậy mà giờ đây nó và ông đã âm dương cách biệt. Trong cuộc đời, đây là lần đầu tiên nó cảm nhận được thế nào là vận mệnh vô thường, sinh ly tử biệt, trong cơn thổn thức bất giác cảm thấy con người sống trên đời cũng chỉ như ngọn đèn hay hành cỏ, khi đèn tắt hay gió nổi lên là sẽ đi xa, hoàn toàn không thể tự mình làm chủ...

Tiếng đàn kia lọt vào tai nó liền trở nên thê lương tột độ, tựa như tiếng con nhạn cô đơn da diết gọi bà ý, tiếng con vượn hú dài tìm bạn, khiến nó càng khó lòng kìm nén nỗi buồn, tiếng khóc lại càng to hơn.

Tiếng đàn dường như bị ảnh hưởng bởi tiếng khóc của Tiểu Huyền, càng lúc càng cao, cuối cùng chẳng còn thành làn điệu. Đột nhiên “phụt” một tiếng, một sợi dây đàn đã đứt. Thủy Như Sơ buồn bã thở dài, dừng hẳn tiếng đàn, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Không biết đã qua bao lâu, Tiểu Huyền chùng như đã mệt, bèn thôi khóc, ngơ ngẩn ở đó, chợt nghe giọng nói của Hoa Tường Dung vang lên bên tai: “Ta đã bón cho Thanh muối chút cháo, nghỉ ngơi vài ngày là muối ấy sẽ khỏe lại thôi.”

Tiểu Huyền vẫn còn nhớ đến ván cờ nọ, lắm bầm giải thích: “Đệ vốn có thể dùng cách khác để thắng ván cờ ấy, không nhất thiết phải để Mạc thúc thúc mất mạng...”

Hoa Tường Dung khẽ thở dài. “Đệ cũng đừng tự trách mình. Ta đã được nghe cha ta kể về cuộc chiến ấy, bọn đại gia tộc ta hoàn toàn nhờ đệ nên mới giành phần thắng, tất cả mọi người đều rất cảm kích đệ...”

Tiểu Huyền buồn bã nói: “Vậy thì có ích gì, Thanh... Thủy cô nương nhất định sẽ không tha thứ cho đệ.”

Hoa Tường Dung dịu dàng an ủi: “Thanh muối đau thương quá độ, những lời nói ra đệ bất tất phải để vào lòng, một thời gian nữa muối ấy tự khắc sẽ hiểu ra tất cả thôi...”

“Không, tỳ không hiểu được đâu!” Tiểu Huyền nói với giọng chặc nịch. “Đệ biết, cô ấy sẽ hận đệ cả đời!” Lời này vừa nói ra, trong lòng nó lại trào lên một nỗi đau đớn khó tả.

Hoa Tường Dung gượng cười một tiếng, đang định khuyên giải nó thêm mấy câu, chợt nghe từ phía dưới đỉnh Minh Bội vang lên một giọng nói sang sảng, hùng hồn: “Lâm Thanh cậu kiêu Cánh các chủ!”

Tiểu Huyên nhảy bật dậy, lớn tiếng kêu lên: “Lâm thúc thúc!” Mấy ngày trước, nó còn nghĩ mình đã bị phê mạt võ công, có đi theo Lâm Thanh cũng sẽ trở thành gánh nặng, chẳng thà cả đời ở lại đỉnh Minh Bội này với Ngu đại sư. Nhưng sau khi trải qua cơn biến cố hai ngày trước, thêm vào đó lại bị Thủy Nhu Thanh căm thù, nó chỉ một lòng muốn rời khỏi vùng đất thương tâm này. Giờ đây, nghe thấy giọng nói của Lâm Thanh, lại nghĩ sẽ được gặp phụ thân của mình, nó không sao kìm nén nổi, cũng chẳng để tâm tới việc phân biệt đường đi, cứ ra sức căm đầu chạy về hướng phát ra âm thanh.

Hoa Tường Dung nghe thấy giọng của Lâm Thanh thì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, sau khi thoáng ngẩn ngơ liền đỏ bừng mặt, quay về phía Tiểu Huyên mà gọi lớn: “Cẩn thận lạc đường, để tỷ tỷ dẫn đi...”

Tiểu Huyên vừa chạy được mấy bước, chợt bị một người ôm ngang hông, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp hùng hồn của Cảnh Thành Tượng: “Để ta xem xem vị Âm khí vương dám công nhiên khiêu chiến với thiên hạ đệ nhất cao thủ Minh Tướng quân này rốt cuộc là nhân vật như thế nào!”

Tiểu Huyên thấy trong giọng nói của Cảnh Thành Tượng dường như thấp thoáng địch ý, trái tim liền trầm hẫng xuống: Minh Tướng quân vốn là thiếu chủ của bốn đại gia tộc, Cảnh Thành Tượng tất nhiên sẽ không cho Lâm thúc thúc cơ hội đánh bại Minh Tướng quân, chỉ e sẽ lập tức gây bất lợi cho Lâm thúc thúc...

Cảnh Thành Tượng ôm theo Tiểu Huyên, vội bước đi về phía trước, miệng thì đề khí, cất tiếng cười lớn. “Âm khí vương đại giá quang lâm, Cảnh mỗ không nghênh đón từ xa, xin được thứ lỗi!”

Hoa Tường Dung đang định bước theo, Hoa Khứ Hương chợt từ đâu xuất hiện, trầm giọng nói với nàng: “Dung Nhi mau về Phiên

Thiên lâu trước đi!” Nàng tuy một lòng muốn gặp Lâm Thanh nhưng lần đầu tiên thầy phụ thân tỏ ra nghiêm túc như vậy, dù muôn vàn lần không muốn nhưng rốt cuộc vẫn không dám trái lời, đành ngẩn ngơ đứng bước.

Tiểu Huyền thầy Hoa Khứ Hương, Thủy Nhu Sơ và Vật Thiên Thành đều đi theo sau, trong lòng càng kinh hãi, nghĩ rằng bọn đại gia tộc định liên thủ đối phó với Lâm Thanh. Nó bèn ra sức giãy giụa trong lòng Cảnh Thành Tượng, miệng kêu lớn: “Mau buông ta ra!” Nhưng làm sao mà giãy thoát được.

Hoa Khứ Hương bước lên trước hai bước, vỗ nhẹ vào vai Tiểu Huyền, tỏ ý bảo nó hãy yên tâm, sau đó lại nhìn về phía khuôn mặt nghiêm túc của Cảnh Thành Tượng, muốn nói gì đó song lại thôi, khẽ thở dài một tiếng.

Vừa đi qua Thông Thiên điện, bọn họ đã nhìn thấy một người áo trắng chấp tay sau lưng đứng trên khoảng đất trống vắng xa. Đệ tử của bọn đại gia tộc tuy ít đi lại trên giang hồ nhưng danh tiếng của Âm khí vương đã truyền khắp võ lâm, ai mà không biết, chỉ là do không có lệnh của môn chủ nên không ai dám bước tới chuyện trò, chỉ dám tụ tập thành từng nhóm đứng xung quanh rì rầm bàn tán.

Nhìn thấy bóng dáng ngạo nghễ bất phàm của Lâm Thanh, cặp mắt Tiểu Huyền hoe đỏ, nhưng nó không thấy phụ thân Hứa Mặc Dương và Trùng đại sư đâu.

Bọn vị môn chủ của bọn đại gia tộc lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Thanh, đều thán khen một tiếng. Chỉ thấy người này tuổi mới ngoài ba mươi, thân hình cao lớn, vóc người hoàn mỹ, không hề thô kệch; mái tóc đen nhánh được cột lại, tùy tiện buông qua vai, toát ra vẻ phóng khoáng, tiêu sái khó mà diễn tả bằng lời; trên khuôn mặt với những đường nét rõ ràng kia, nổi bật nhất chính là

cặp mắt sáng rực tràn đầy thần thái bên trên chiếc mũi cao thẳng tắp; một làn gió nhẹ thổi tới làm mái tóc y khẽ tung bay, thấp thoáng để lộ cây Thâu Thiên thần cung danh chấn giang hồ mà y đeo sau lưng; chiếc áo rộng màu trắng phấp phới bay trong gió, càng tôn lên dáng vẻ ung dung trên thân hình tráng kiện, quả thực là trác tuyệt bất phàm. Tuy y chỉ đứng lặng lẽ ở đó nhưng mọi người đều có thể cảm nhận một luồng sức sống dạt dào, mãnh liệt, dường như bất cứ lúc nào y cũng có thể lao thẳng lên trời, khiến người ta thán sinh lòng kính phục...

Vừa nhìn thấy Âm khí vương, trong lòng cả bốn người đều xuất hiện một câu nói: Quả là danh bất hư truyền!

Lâm Thanh cung tay, xá dài một cái từ xa. “Từ lâu đã nghe đại danh của bốn vị môn chủ, tiếc rằng không có duyên bái kiến. Cảnh các chủ ra tay cứu giúp ân tử của cô nhân, Lâm mạo phạm ơn khôn xiết, xin được có lời cảm tạ!”

Tiểu Huyền cất tiếng kêu lớn: “Lâm thúc thúc cẩn thận...”

Giọng nói của Cảnh Thành Trọng kịp thời vang lên, át hết lời của Tiểu Huyền: “Lâm huynh thực khách sáo quá! Y thuật gia truyền của Diễm Tình các vị là để cứu chữa cho chúng sinh trong thiên hạ. Chỉ tiếc rằng Cảnh mạo học nghệ không tinh, đã phụ sự nhờ cậy của Lâm huynh rồi.”

Lâm Thanh ngạc nhiên đưa mắt nhìn về phía Tiểu Huyền. “Vết thương của thằng bé này còn chưa được chữa khỏi sao?”

Cảnh Thành Trọng rảo bước đi tới chỗ cách Lâm Thanh tám thước rồi mới dừng chân, buông Tiểu Huyền xuống, hít vào một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Đứa bé này đã bị phế mất võ công, nếu Lâm huynh có điều gì bất mãn, xin cứ tìm ta!”

Tiểu Huyên nhào vào lòng Lâm Thanh, nhá t thời bao nỗi á m ức đề u trào dâng, chỉ tay về phía Cảnh Thành Tượng. “Là ông ta cô ý phê võ công của cháu...”

Lâm Thanh có chút kinh hãi nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi. “Mong Cảnh huynh nói rõ duyên cớ bên trong.”

Cảnh Thành Tượng không nói gì, chỉ khẽ thở dài một tiếng, nhìn đăm đăm vào Lâm Thanh, đôi tay hơi động đây rồi dừng lại, cặp mắt tràn đầy thần sắc phức tạp.

Hoa Khứu Hương bước lên trước một bước, chắ n trước người Cảnh Thành Tượng, tiếp lời: “Lâm huynh đã đi chung đường với Trùng đại sư được một thời gian, chắ c cũng biế t một số nguyên nhân rồi.”

Lâm Thanh thấ y vừa rồi dường như Cảnh Thành Tượng có ý muố n ra tay, khoe mắ t liế c qua bên cạnh, thấ y Anh Hùng chủng chủ Vật Thiên Thành đứng xéo phía sau lưng, như vô tình như hữu ý chặn đường lui của mình, trong lòng không khỏi kinh hãi, bèn ngầ m đề phòng, ngoài miệng thì vẫn thản nhiên nói: “Trùng đại sư chỉ nói sơ qua cho ta biế t hai chuyện, thứ nhấ t là mớ i oán thù giữa bốn đại gia tộc và Ngự Linh đường, thứ hai là quan hệ của Minh Tướng quân với bốn đại gia tộc...” Y dừng lại một chút, mắ t bừng lên ánh tinh quang. “Nế u là vì Minh Tướng quân, Cảnh huynh có thể trực tiế p đi tìm ta, tại sao lại trút giận lên người một đứa bé?”

Cảnh Thành Tượng cười rộ, gắ n giọng nói: “Lâm huynh đã biế t rõ quan hệ giữa bốn đại gia tộc ta và Minh Tướng quân mà còn dám một mình lên đỉnh Minh Bội này, đảm lượng như thế thực khiế n người ta khâm phục!”

Lâm Thanh không hề tỏ ra sợ hãi trước lời nói mang đầ y ý uy hiế p của Cảnh Thành Tượng, vẫn bình thản nói: “Phiêu bạt giang

hồ` vô`n rèn luyện được một lá gan lớn. Cảnh huynh quá khen, Lâm mỗ then không dám nhận.”

Hoa Khứu Hương và Thủy Nhu Sơ vừa muố`n câ`t lời, Cảnh Thành Tượng đã khoát tay ngăn hai người lại. “Bô`n đại gia tộc ta xưa nay luôn ẩn cư nơi sơn dã, chẳng biế`t gì về` quy củ trên giang hồ`.” Ông ta khẽ thở dài một tiế`ng. “Từ sáu năm trước, sau khi hay tin Lâm huynh công nhiên khiêu chiế`n với Minh Tướng quân giữa đám vạn quân, trong lòng ta vẫn luôn không thoải mái, chỉ muố`n tìm cơ hội nào đó để thử xem Lâm huynh có thực sự có cái bản lĩnh khiêu chiế`n với thiên hạ đệ nhấ`t cao thủ không.”

Lâm Thanh nhướn mày. “Thử xem rô`i sao nữa?”

Cảnh Thành Tượng cúi đầ`u nhìn đôi tay mình. “Nế`u Cảnh mỗ may mắ`n thắ`ng được Lâm huynh một chiêu nửa thức, xin Lâm huynh hãy ở lại trên đỉnh Minh Bội này vài năm.”

“E là Cảnh các chủ nói sai rô`i, nế`u ta thua trong tay các chủ thì làm sao có bản lĩnh đi khiêu chiế`n với Minh Tướng quân?” Lâm Thanh cười hào sảng. “Sợ là nế`u tiểu đệ chẳng may thắ`ng được Cảnh các chủ, bô`n đại gia tộc mới không tiế`c dùng toàn lực giữ ta ở lại nơi này.”

“Quả không then là Ấm khí vương!” Hoa Khứu Hương vỗ tay, thở dài, câ`t lời cảm khái. “Có thể đứng trước đỉnh Minh Bội mà không coi bô`n đại gia tộc ta ra gì như thế`, khắ`p thiên hạ này e là chỉ có một mình Lâm huynh thôi!”

Cảnh Thành Tượng thoáng rùng mình, sự tự phụ của Lâm Thanh khiế`n tâm trạng ông ta trở nên kích động một cách khó hiểu. “Ta xưa nay vẫn luôn kính trọng nhân cách của Lâm huynh, xin huynh chớ nên ngông cuồ`ng quá!”

Lâm Thanh cười vang, trên khuôn mặt bừng lên vẻ không giận mà uy. “Lâm Thanh không có sở trường gì khác, chỉ có một thân ngạo cốt và ý chí bất khuất này. Vì áu tử của cô nhân, dù Cảnh huynh có bày ra rừng đao trận kiêu m, Lâm mỗ cũng tuyệt đối không chùn bước.”

Tuy y đã nghe Trùng đại sư nói rõ về quan hệ giữa Minh Tướng quân và bộ n đại gia tộc nhưng xưa nay vẫn biết bộ n đại gia tộc không phải hạng ngang ngược, không nói lý lẽ, trước khi lên núi đã dự định dù đối phương có cất lời khiêu khích thì cũng cố gắng nhẫn nhịn. Nhưng vừa rồi, hay tin Tiểu Huyền vô duyên vô cớ bị phê vớ công, trong lòng y trào lên một cơn lửa giận, bây giờ lại thấy Cảnh Thành Tượng hùng hổ dọa người như thế thì sao còn nhẫn nhịn được nữa. Lúc này, tuy biết rõ mình người đơn thế yếu, khó lòng địch lại đối phương, trở mặt thực là thiếu sáng suốt, nhưng y rồi cuộc vẫn không kìm được, để lộ một thân ngạo cốt trời sinh.

Cảnh Thành Tượng vốn không hề có ý làm khó Lâm Thanh, ngược lại còn vì áy náy với Tiểu Huyền mà có lòng muốn tìm Lâm Thanh bồi tội, nhưng hai ngày trước, trong cuộc chiến với Ngự Linh đường, ông ta đã phải trở mặt nhìn ái tử chết thảm, bản thân dù có võ công tuyệt thế nhưng đến một chiêu nửa thức cũng chẳng thể sử ra, nhất thời cơn phần nộ đầy lòng làm tâm tình biến đổi, vừa khéo lại gặp Lâm Thanh tới đây, bèn trút hết lửa giận lên người y.

Anh Hùng chủ Vật Thiên Thành cực kỳ trung thành với gia tộc, xưa nay luôn bất mãn trước hành vi khiêu chiến với thiếu chủ Minh Tướng quân của Lâm Thanh, nghe thấy thế liền lăm le muốn giao chiến; Phiên Thiên lâu chủ Hoa Khứ Hương và Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ thì lại cực lực phản đối việc phát sinh xung đột. Thủy Nhu Sơ vốn tính kiêu lời, còn Hoa Khứ Hương tuy muốn can ngăn Cảnh Thành Tượng nhưng thấy Lâm Thanh và Cảnh Thành Tượng càng lúc càng căng thẳng, mà Cảnh Thành Tượng

dù sao cũng là minh chủ của bốn đại gia tộc, bản thân không tiện tranh chấp với ông ta ngay tại đây, do đó nhứt thời cũng khó mà khuyên giải được gì.

Tiểu Huyên lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Thanh xưa nay luôn nho nhã, lịch sự tỏ ra tức giận như vậy, nguyên nhân lại là vì mình, nhứt thời vừa kính phục vừa cảm kích. Tuy nó biết Âm khí vương võ công cao cường nhưng kiến đông còn cản chế được voi, do đó trong lòng lo lắng không thôi, đang không biết làm thế nào thì chợt nghe giọng nói của Ngu đại sư từ xa vọng lại: “Đừng động thủ vội, hãy đưa Lâm Thanh tới Thông Thiên điện gặp lão phu!”

Cảnh Thành Tượng ngán người, tuy ông ta là minh chủ của bốn đại gia tộc nhưng Ngu đại sư là sư bá của ông ta, còn là minh chủ đời trước, do đó không tiện trái ý.

Hoa Khứ Hương thừa dịp nói: “Cảnh huynh nhứt định phải bình tĩnh, cứ nghe xem sư bá có lời chỉ dạy gì trước đã!”

Cảnh Thành Tượng thở dài một tiếng, biết rằng chẳng qua vì nỗi đau mất con nên tâm thần mình mới đại loạn mà trút cơn giận lên người Lâm Thanh. Có điều ông ta cũng không muốn cất lời xin lỗi, chỉ khẽ “hừ” một tiếng, đi về phía Thông Thiên điện.

Thủy Nhu Sơ thấp giọng giới thiệu với Lâm Thanh: “Ngu đại sư là sư bá của Vật nhị ca, cũng là minh chủ đời trước của bốn đại gia tộc.”

Lâm Thanh khẽ gật đầu, đồng thời cũng nhận ra thái độ của mọi người trong bốn đại gia tộc với mình không hoàn toàn giống nhau, Vật Thiên Thành thoáng có địch ý, Hoa Khứ Hương và Thủy Nhu Sơ thì lộ rõ vẻ thân thiện.

Ngu đại sư đứng trước Thông Thiên điện, râu tóc lất phất bay, dáng vẻ vô cùng oai vệ. Ông lạnh lùng nhìn Cảnh Thành Tượng. “Lão

phu đã khai quan xuất sơn, việc trong bốn đại gia tộc này đành cậy già lên mặt chen tay vào vậy. Cứ bỗng bột, nóng nảy như người bây giờ, ngày sau sao có thể phục chúng?”

Cảnh Thành Tượng tự biết mình đuối lý, cúi đầu không nói gì. Thủy Nhu Sơ dịu giọng nói: “Cảnh sư huynh đau lòng vì cái chế độ thảm của Mộ Đạo, do đó mới đánh mất sự thận trọng xưa nay, xin sư bá đừng nên trách huynh ấy quá!”

Ngu đại sư đưa mắt nhìn Cảnh Thành Tượng, thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Thành Tượng và Âm khí vương xin theo lão phu vào điện, những người khác tạm thời hãy ở ngoài!” Nói rồi, ông bèn xoay người bước vào điện.

Lâm Thanh thản nhiên giao Tiểu Huyền cho Hoa Khứ Hương rồi cùng Cảnh Thành Tượng một trước một sau bước vào Thông Thiên điện. Ngu đại sư đóng cửa điện lại, xoay người, đưa tay khẽ vỗ vai Cảnh Thành Tượng, cất giọng chân thành: “Không qua rèn giũa sao thành được đại sư. Thành Tượng người thân là mình chủ, từng lời nói, cử chỉ đều có liên quan tới danh dự của bốn đại gia tộc, nhất định phải công tư phân minh, như thế mới có thể trở thành tấm gương cho các đệ tử.” Sau đó, ông lại quay sang nói với Lâm Thanh: “Hai ngày trước Thành Tượng vừa phải chịu nỗi đau mất ái tử, mong Lâm đại hiệp thông cảm cho!”

Cảnh Thành Tượng thở dài một tiếng, đưa bàn tay phải về phía Lâm Thanh, khuôn mặt đầy vẻ thành khẩn. “Xin Lâm huynh thứ lỗi, vừa rồi ta thực có điều không phải!”

Nhưng Lâm Thanh lại không đưa tay ra. “Ta hiểu tâm trạng kẻ làm cha của Cảnh huynh, nhưng việc Tiểu Huyền bị phế võ công, xin được nghe lời giải thích!”

Ngu đại sư nhìn đăm đăm vào Lâm Thanh, trên khuôn mặt thoáng hiện vẻ khác lạ, lâu sau mới cất tiếng khen: “Quang minh lỗi lạc, lòng dạ phóng khoáng, Lâm đại hiệp là một người rất có nguyên tắc, lão phu vô cùng tán thưởng.”

Nghe vị lão tiên bối của bọn đại gia tộc khen ngợi mình như vậy, Lâm Thanh không khỏi có chút xấu hổ. “Tiên bối quá khen, Lâm Thanh chẳng qua chỉ làm mọi việc theo bản tâm, không ưa mấy sự dối trá, lừa lọc.”

Ngu đại sư cười rộ. “Đã như vậy, sao chúng ta còn phải khách sáo xưng hô với nhau là tiên bối, đại hiệp gì nữa! Chỉ bằng ngươi hãy gọi ta một tiếng Ngu lão, còn ta gọi ngươi là Lâm tiểu đệ! À, Tiêu Trùng Nhi có khỏe không?”

Lâm Thanh ngẩn người. “Thì ra Ngu lão chính là Tiêu thúc trong lời của Trùng đại sư. Ông ấy cũng rất nhớ Ngu lão, vốn muốn đích thân tới bái kiến nhưng vì một vị hảo hữu của tại hạ hiện đang bị trọng thương khó lòng chữa trị, lúc này ông ấy đang ở trong khách điếm nơi thành Bình Hương đợi tại hạ quay về...” Thì ra Trùng đại sư có kể với Lâm Thanh việc Ngu đại sư nuôi dưỡng mình mười bốn năm, nhưng vẫn gọi ông ấy là Tiêu thúc, chưa biết vị Tiêu thúc năm xưa nay đã đổi tên thành Ngu đại sư.

“Chỉ cần trong lòng còn nhớ, có gặp hay không cũng chẳng quan trọng.” Ngu đại sư cười rộ. “Nhưng ngươi phải nói với Tiêu Trùng Nhi, lão phu chính vì cái tên Trùng đại sư của nó nên mới đổi tên thành Ngu đại sư, từ nay trên đời này không còn ai là Vật Do Tiêu nữa.”

Lâm Thanh nghe thấy cái tên Vật Do Tiêu, lập tức nghĩ đến Vật Do Tâm lúc này đang ở thành Vô Song đất Giang Nam, sau khi hỏi thử mới hay đó chính là sư đệ của Ngu đại sư. Nói đến lão ngoan

đồ`ng ngày thơ, hồ`n nhiên, không có chút tâm cơ á`y, cả ba người đề`u không nhin được cười, bà`u không khí nhấ`t thời hòa hoãn hẳn.

Cảnh Thành Tượng quay sang hỏi Ngu đại sư: “Sư bá tại sao lại xuấ`t quan?”

Ngu đại sư cười, nói: “Lão phu bẽ` quan năm mươi năm, khổ tu võ công vô`n là vì trận chiế`n với Ngự Linh đường. Bây giờ đại địch đã bị đánh lui, ta tâ`t nhiên phải ra ngoài thư giãn gân cô`t một chút rô`i.”

Cảnh Thành Tượng cung kính nói: “Thành Tượng xin nghe theo lời dạy dỗ của sư bá!”

“Người cũng bắ`t tâ`t phải như vậy, dù sao bây giờ người mới là minh chủ của bô`n đại gia tộc, mọi việc vẫn nên để người làm chủ.” Ngu đại sư khẽ` thở dài. “Lão phu đã mấ`y chục năm không bước chân ra ngoài giang hồ`, không hiểu biế`t mấ`y về` tình hình trong võ lâm. Nế`u không vì thấ`y người cô` ý làm khó Lâm tiểu đệ, ta vô`n cũng chẳng muố`n cậ`y già lên mặt đứng ra quản chuyện của gia tộc đâu.”

Lâm Thanh mới chỉ nghe Trùng đại sư kể Ngự Linh đường là kẻ thù truyề`n kiế`p của bô`n đại gia tộc suố`t mấ`y trăm năm qua, còn chưa hiểu rõ nguyên có` bên trong, Ngu đại sư bèn kể lại tỉ mỉ cho y nghe cuộc chiế`n ở Ly Vọng Nhai hai ngày trước. Nghe kể về` ván cờ kinh người đó, cho dù Ám khí vương đã trải đủ mọi sóng gió trên đời cũng không khỏi hơi biế`n sắ`c mặt; lại nghe Ngu đại sư nói đế`n việc Tiểu Huye`n đã dùng kỳ nghệ đánh bại Thanh Sương lệnh sứ, trên khuôn mặt y bắ`t giác thoá`ng hiện nụ cười; khi nghe nói ái tử Cảnh Mộ Đạo của Cảnh Thành Tượng và phụ thân Mạc Liễm Phong của Thủy Nhu Thanh đề`u đã vong mạng trong trận chiế`n á`y, Lâm Thanh câ`t tiế`ng than: “Từ lâu đã nghe nói Mạc huynh là quan chủ Kiế`m quan của Ôn Nhu hương, lòng ta thực ngưỡng mộ vô cùng,

chẳng ngờ lại không có duyên gặp mặt.” Sau đó, y lại quay sang nói với Cảnh Thành Tượng: “Cảnh huynh hãy nén đau thương! Vừa rồi Lâm mô nói năng có nhiều chỗ mạo phạm, xin được lượng thứ!”

Cảnh Thành Tượng thân là minh chủ của bốn đại gia tộc, thường ngày luôn khoan dung, nhân hậu, nếu không vì hai ngày trước phải trở mắt nhìn Cảnh Mộ Đạo tự vẫn trong ván cờ kia, quyết sẽ không thất thố như thế. Ông ta cố kìm nén nỗi đau đớn trong lòng, áy náy nói với Lâm Thanh: “Lâm huynh bất tất phải đa lễ, việc này lỗi vốn là ở ta.”

Ngu đại sư thấy Lâm Thanh muốn nói gì đó song lại thôi, biết y vẫn canh cánh trong lòng chuyện Tiểu Huyền, bèn khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Lâm tiểu đệ có biết tại sao lão phu lại bảo ngươi đơn độc đến nơi này không?”

Lâm Thanh trầm ngâm hỏi: “Phải chăng việc này có liên quan tới Minh Tướng quân?”

Ngu đại sư khẽ gật đầu. “Mấy hôm trước nghe Tiểu Huyền nói, lão phu mới biết thiếu chủ hiện giờ đã là đại tướng quân trong triều đình. Lâm tiểu đệ đã một lòng muốn khiêu chiến với ngài, bốn đại gia tộc tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Lâm Thanh trầm giọng nói: “Ta mới nghe Trùng đại sư nói Minh Tướng quân là thiếu chủ của bốn đại gia tộc, căn nguyên bên trong còn chưa mấy rõ ràng. Nhìn Minh Tướng quân cùng binh độc vũ⁽¹⁴⁾, gây họa cho giang hồ, tại sao bốn đại gia tộc lại có thể coi như chẳng thấy, không hề can thiệp?”

Ngu đại sư khẽ gật đầu. “Lâm tiểu đệ chớ nên đưa ra kết luận vội, đợi sau khi lão phu nói cho ngươi biết nguyên nhân bên trong rồi ngươi hãy quyết định lập trường của mình cũng không muộn.”

Cảnh Thành Tượng muốn nói gì đó nhưng lại bị Ngu đại sư đưa tay ngăn lại, mặt mày trịnh trọng, nói: “Thành Tượng bất tất phải đa nghi, Lâm tiểu đệ là người rất hiểu tình lý, quyết sẽ không tiết lộ bí mật này ra ngoài. Huống chi, lão phu thấy tên Thanh Sương lệnh sứ đó tâm kế thâm trầm, bại mà không phục, chỉ sợ Ngự Linh đường sẽ chẳng chịu nể mặt. Nếu sự thực đúng là thế, thiên hạ này nhất định sẽ lại rơi vào một phen hỗn loạn, hoàn toàn nể mặt ngoài tâm không chế của bọn ta. Khi ấy chẳng bằng hãy thuận theo tự nhiên, vậy mới là đúng với ý trời.”

Cảnh Thành Tượng khẽ thở dài một tiếng, không nói năng gì. Trên thực tế, những năm qua, thế lực của Minh Tướng quân đã dần lớn mạnh, không cần dựa vào bộ đại gia tộc cũng đủ sức đoạt lấy thiên hạ, vậy nhưng mãi chẳng có hành động gì. Giờ đây, ngay đến ông ta cũng cảm thấy rất nghi hoặc.

Lâm Thanh hơi nhướng mày, nghe Ngu đại sư nói năng trịnh trọng như vậy, bí mật này nhất định là vô cùng kinh người, chỉ e còn có liên quan tới lai lịch của Minh Tướng quân. Y bèn lớn tiếng nói: “Đại sư yên tâm, Lâm Thanh tuyệt đối không phải hạng người lỗ mãng, bất tất nhiên tự có chừng mực.”

Ngũ đại sư khẽ gật đầu, đưa tay chỉ về phía bức tượng Thiên Hậu trong Thông Thiên điện. “Người có biết đây là ai không?”

Lâm Thanh thấy nữ tử vận cung trang đó sống động như thật, điều đặc biệt nhất là trong tay nàng ta không phải kim chi như những nữ tử bình thường mà là một quả ấn lớn, nhưng y nhất thời chẳng đoán được điều gì.

“Người là Thiên Hậu, cũng là tổ tiên của đứa bé Tông Việt đó.” Ngũ đại sư hít sâu một hơi, trầm ngâm nói. “Thiên Hậu vốn là phận nữ, lại chỉ xuất thân từ một gia tộc đã suy bại, vậy mà cuối cùng vẫn

có thể ngô ì lên ngôi cửu ngũ, thô ãng lĩnh thiên hạ, khai sáng ra một thời thịnh thế. Lúc lâm chung, người còn dặn dò hậu nhân chỉ được phép lập bia, không được phép ghi truyện, một nhân vật siêu tuyệt bất phạm như thế, tuy chỉ là nữ tử yếu đuối nhưng sao lại không khiên cho bọn đại gia tộc ta và Ngự Linh đường tôn kính như thần linh được!”

Lâm Thanh chấ ãn động toàn thân, thấ ã thanh kêu lên: “Bà ta là Võ Tấ ã Thiên?”

“Không sai, Thiên Hậu chính là Tấ ã Thiên Hoàng đề ã.” Ngu đại sư nghiêm túc gậ ã ãu. “Do đó, thiế ã chủ dù có muố ã đoạt lấ ã y ngai vàng thì cũng chỉ là giành lại thứ vớ ã thuộc về ã mình mà thôi.”

Trong ã ãu thoắ ã qua muôn vàn suy nghĩ, Lâm Thanh cấ ã giọng nghi hoặc: “Theo ta được biế ã, con cái của Võ Tấ ã Thiên đề ã ã là dòng dõi Lý Đường, sao lại là Minh Tướng quân được?”

Ngu đại sư thở dài, than: “Đây là bí mật của Thiên Hậu, lão phu không tiện nói rõ với người. Tóm lại, tuy thiế ã chủ họ Minh nhưng chính là truyề ã nhân của Thiên Hậu.”

Võ Tấ ã Thiên vớ ã do Đường Thái Tông triệu vào cung làm tài nhân, sau được ban cho cái tên Võ My. Sau khi Đường Thái Tông băng hà, những phi tầ ã không có con đề ã ã phải xuấ ã gia, từ đó Võ My vào trong chùa Cảm Nghiệp ở ngoại ô thành Trường An cấ ã tóc làm ni cô, về ã sau phát sinh quan hệ yêu đương với Đường Cao Tông Lý Trị, từ đó mới được đưa trở về ã cung, sau mấ ã phen minh tranh á ã ã ã ã ã nơi cung cấ ã m rớ ã cuộc ã ã ã được sắ ã phong làm hoàng hậu. Rồ ã bà ta lại thừa dịp á ã ã tử đắ ã cơ mà buông rèm nhiếp chính, cuố ã ã cùng nắ ã m hế ã ã đại quyề ã ã, trở thành vị nữ hoàng duy nhấ ã ã trong lịch sử.

Cao Tông thân là con trai của Thái Tông, vậy mà lại đi lập tài nhân của phụ thân là Võ My làm hậu, điều này đã bị các sử gia bàn tán rất nhiều. Có người nói vì Võ My xinh đẹp tuyệt trần, khó ai có thể cự tuyệt; cũng có người nói Võ My thủ đoạn cao minh, đã mê hoặc được Cao Tông. Sau này Cao Tông mất sớm, áu tử khó mà nắm giữ quyền lực, Võ My bèn thừa cơ lấy thân phận thái hậu tham chính, về sau dứt khoát phế luôn ngôi đế của con trai, xây dựng nên vương triều Đại Chu, bản thân thì trở thành Tả Thiên Hoàng đế.

Lâm Thanh đã loáng thoáng hiểu ra vấn đề: Võ Tả Thiên ở góa nhiều năm, trong cung ắt có giầu rất nhiều nam sủng. Do việc này ảnh hưởng tới quốc thể nên sử sách các đời đều chỉ ghi chép sơ qua, nhưng trong dã sử dân gian thì lại có nhắc đến việc khi Võ My ở chùa Cảm Nghiệp từng có mối tình đầu với một nam tử họ Minh. Lúc này, nghe Ngu đại sư nói vậy, lẽ nào Võ Tả Thiên lại bất chấp điều đại kỵ của hoàng thất mà lên sinh cho nam tử kia một đứa con, nếu đúng là thế thì quả là tình thâm nghĩa trọng. Võ Tả Thiên từng sinh cho Cao Tông bốn trai hai gái, trong đó có hai trai một gái chết yểu, hai người con trai còn lại thì về sau trở thành Đường Trung Tông Lý Hiền và Đường Duệ Tông Lý Đán. Nghe nói mấy người con chết yểu kia đều do Võ Tả Thiên tự tay giết chết, tuy nguyên nhân là bởi sự tranh đoạt quyền lực trong hoàng thất nhưng chỉ e một phần cũng là vì bà ta muốn lập người con họ Minh làm đế. Mà đứa con này không phải người trong hoàng thất, tất nhiên chỉ có thể đưa cho người khác bí mật nuôi dưỡng nơi dân gian, do đó sử sách chưa từng nhắc tới việc này.

Ngu đại sư nói tiếp: “Công tử nhà họ Minh từ nhỏ đã đổi sang họ Võ và được nuôi dưỡng trong nhà mẹ đẻ của Thiên Hậu. Thiên Hậu vốn muốn lập ngài làm thái tử, chỉ tiếc rằng khí số nhà Lý Đường chưa hết, đến cuối cùng Đường Trung Tông đã giành lại được quyền lực... Khi Thiên Hậu lâm bệnh nặng sắp qua đời đã cho

triệu năm người thân tín và Hạo Không chân nhân tới, dặn sáu người bọn họ nhất định phải dốc lòng phò tá Minh công tử, đoạt lại thiên hạ về cho nhà họ Võ. Nhưng năm người thân tín này lại có ý kiến khác nhau, một người muốn đưa quân tới đánh Trung Tông, yêu cầu y lập lại thái tử, bốn người khác thì muốn dốc lòng bồi dưỡng Minh công tử, đợi sau khi công tử đủ lông đủ cánh rồi mới đoạt lại ngôi vua. Ôi, đã gần ngàn năm trôi qua mà vẫn chưa thể hoàn thành di nguyện của Thiên Hậu, lão phu thực áy náy vô cùng!” Nói tới đây, Ngu đại sư bèn dừng lại, đứng ngẩn ngơ suốt hồi lâu, sau đó mới dời ánh mắt từ bức tượng lên người Lâm Thanh, khẽ cất tiếng thở dài. “Đây chính là lai lịch của bốn đại gia tộc và Ngự Linh đường.”

Dù đã trải qua bao cơn sóng gió, lúc này Lâm Thanh cũng không khỏi ngây người, hoàn toàn không ngờ được Minh Tướng quân lại có thân thế như vậy. Nghĩ tới cuộc tranh đấu nơi cung cấm gần ngàn năm trước, y vẫn còn cảm thấy kinh tâm động phách. “Nói như vậy, bốn đại gia tộc và Ngự Linh đường vốn có chung mục đích?”

Ngư đại sư khẽ lắc đầu, nói: “Thiên Hậu dùng người không phân sang hèn, xem trọng cả văn lẫn võ, cũng không coi thường những thứ tạp học không liên quan tới chính trị. Trong số năm người thân tín này thì Cảnh Thái Uyên là ngự y, Hoa Thấn ng Mặc là thợ vẽ, Thủy Thiệu Âm là cầm sư, Vật Thanh Lưu là người hâu chơi cờ, bốn người bọn họ xưa nay luôn theo văn, do đó tôn thờ lối nhân trị thiên hạ; người còn lại Nam Cung Kính Sở thì lại là một viên võ tướng, luôn muốn dùng binh đao để làm chính trị. Văn trị tuy chậm nhưng không làm ảnh hưởng đến gốc rễ, võ trị tuy nhanh nhưng lại gây tổn hại lớn đến căn cơ, phen tranh chấp ấy giữa năm người bọn họ nói ra thì đơn giản nhưng lại có liên quan tới vận mệnh của chúng sinh trong thiên hạ.”

Tới lúc này Lâm Thanh mới biết khởi nguồn của các môn tạp học cầm kỳ thư họa trong bốn đại gia tộc, bèn khẽ gật đầu. “Chỉ nhìn tác phong hành sự của Ngự Linh đường là biết, một khi bọn họ nắm được đại quyền thì sẽ không cho ai có lời dị nghị, ra sức thanh trừ những người bất đồng chính kiến với mình.”

Cảnh Thành Tượng cảm phần nói: “Do đó, nếu để Ngự Linh đường đắc thế, sợ rằng thiên hạ sẽ không có ngày nào bình yên.”

Ngũ đại sư thở dài, than: “Thiên Hậu thánh minh, sao lại không biết sự lợi hại bên trong? Huống chi, Trung Tông dù sao cũng là cốt nhục của Thiên Hậu, Thiên Hậu tất nhiên không nhẫn tâm thấy bọn họ huynh đệ tương tàn. Nhìn năm người thân tín tranh chấp mãi không thôi, Thiên Hậu liền đặt ra ván cược sáu mươi năm một lần, bên thua sẽ phải thoái ẩn giang hồ, bên thắng thì được phép phò tá Minh công tử đoạt lại giang sơn, còn Hạo Không chân nhân chính là trọng tài cho hai bên.”

Lâm Thanh ngạc nhiên hỏi: “Hạo Không chân nhân là bậc cao nhân đắc đạo, tại sao lại bị cuốn vào việc này?”

Ngũ đại sư nói: “Hồi còn xuất gia ở chùa Cảm Nghiệp, Thiên Hậu đã quen Hạo Không chân nhân. Hạo Không chân nhân tinh thông *Thiên Mệnh bảo điển*, nhận ra Thiên Hậu tuyệt đối không phải vật trong ao, chỉ sợ sau này sẽ làm sinh linh đổ máu, do đó mới có ý tiếp cận. Thiên Hậu sau khi xưng đế cũng đã ra sức nâng đỡ Hạo Không môn, lấy đó đối kháng với Thập Lưu môn xưa nay luôn trung thành với nhà Lý Đường.” Rồi ông lại thở dài một tiếng. “Thiên Hậu từ nhỏ đã gặp nhiều điều trắc trở, tuy là phận gái nhưng tính cương nghị, quyết đoán tuyệt đối không kém kẻ mày râu. Nếu không nhờ có sự chỉ bảo của Hạo Không chân nhân, hiểu được một số đạo trời huyền diệu, người làm sao chịu dễ dàng trao trả lại vương triều Đại Chu cho nhà Lý Đường.”

Cảnh Thành Tượng cũng nói: “Thiên Hậu lúc lâm chung đã tự đặt tên húy cho mình là Chiếu, chính là có ý kỷ niệm Minh công tử và Hạo Không môn⁽¹⁵⁾.”

Lâm Thanh giật mình hiểu ra, xua tan được rất nhiều nỗi thắc mắc trong lòng, nhưng vẫn còn một điều nghi hoặc, bèn hỏi: “Nếu Hạo Không môn trung thành với Võ Tắc Thiên, tại sao Xảo Chuyết đại sư lại đồ i địch với Minh Tướng quân?”

Ngu đại sư thở dài, than: “Xảo Chuyết không hề hay biết việc này. Thiếu chủ tuy là truyền nhân của Hạo Không môn nhưng thân mang chí lớn, sau khi võ công có thành tựu tất nhiên phải tới kinh sư giành lấy công danh, điều này hoàn toàn trái ngược với tôn chỉ của Hạo Không môn. Huống chi, mối quan hệ vi diệu giữa người với người ấy chúng ta làm sao mà hiểu thấu được, có lẽ Xảo Chuyết và thiếu chủ là kẻ thù trời sinh cũng chưa biết chừng.”

Nghe xong lời của Ngu đại sư, Lâm Thanh trầm ngâm suốt hồi lâu, sau đó mới hít sâu một hơi, hỏi: “Tại sao đại sư lại nói với ta những điều này? Có phải vì muốn ta từ bỏ việc khiêu chiến với Minh Tướng quân không?”

Ngu đại sư khẽ mỉm cười, nói: “Nếu là năm mươi năm trước, ta nhất định sẽ không cho phép bất cứ người nào gây tổn hại cho thiếu chủ.”

Lâm Thanh ngược mắt nhìn. “Năm mươi năm sau thì sao?”

Ngu đại sư hờ hững nói: “Lâm tiểu đệ hãy thử nói ra suy nghĩ của mình trước đã!”

Lâm Thanh đưa mắt nhìn về góc điện, thoáng trầm tư, sau đó bèn chậm rãi nói: “Lâm Thanh cả đời háo võ, chỉ mong trong kiếp sống này có thể đạt tới đỉnh cao của võ đạo, do đó coi việc khiêu

chiến là lạc thú lớn nhất trong đời. Huống chi, ta vốn xuất thân hàn môn, xưa nay luôn chỉ biết gắng hết sức mình, rất coi thường những kẻ ngô ì không hưởng thành quả, vậy nên tất nhiên cũng có cái nhìn riêng về sự đời. Cho dù việc Minh Tướng quân tay nắm đại quyền, xua quân ra Tái Ngoại là có nguyên nhân, ta cũng quyết không vì thế mà thay đổi cách nhìn của bản thân về hã ãn.”

Ngu đại sư giơ ngón tay cái lên, cười rộ. “Hào kiệt trên giang hồ quả là đời nào cũng có! Tạm chưa nói tới việc những lời này có lý hay không, chỉ riêng cái khí tiết của Lâm tiểu đệ cũng đã đủ khiến người ta phải kính phục!”

Cảnh Thành Tượng vẫn có chút không cam tâm. “Những năm nay, thế lực của phủ tướng quân ngày càng lớn mạnh, nhưng thiếu chủ lại không hề để lộ ý muốn đoạt quyền, cũng không nghe theo ý kiến của bọn đại gia tộc ta, thực chẳng rõ rốt cuộc có ý đồ gì. Huống chi, ta đã nghe Dung Nhi kể lại việc Hồng Trầ ãn sứ Ninh Hồ ãi Phong của Ngự Linh đường gây rối ở Cầ ãm Thiên bảo, chỉ sợ Ngự Linh đường sớm đã không cam chịu nằ ãm yên, tuy thua dưới tay bọn đại gia tộc ta nhưng vẫn hủy ước xuất hiện trên giang hồ, rất có thể sẽ còn gây bất lợi cho thiếu chủ. Lâm huynh hà tất phải làm tăng thêm một phần biến số cho vùng đất kinh sư vốn đã hết sức hỗn loạn kia?”

“Ninh Hồ ãi Phong! Ta tuyệt đồ ãi sẽ không tha cho kẻ này!” Lâm Thanh gắ ãn giọng nói, sau đó lại quay sang nhìn Cảnh Thành Tượng. “Cảnh huynh cũng biết ta không phải hạng người nhu nhược, thiếu u quyết đoán, hà tất phải phí công miệng lưỡi làm gì? Ta tuy không học rộng biết nhiều như Cảnh huynh nhưng cũng từng có vài năm đèn sách, nhớ rằng hồ ãi trẻ đọc *Sử ký* có một câu vẫn luôn vang vọng bên tai.” Y hít sâu một hơi, mắ ãt nhìn đắ ãm đắ ãm vào Cảnh Thành Tượng. “Cảnh huynh có biết câu á ãy là gì không?”

Cảnh Thành Tượng thẳm thở dài một tiếng. “Lâm huynh xin hãy nói!”

Lâm Thanh cất giọng sang sảng: “Đệ vương khanh tướng, lẽ nào đệ u theo dòng gió mà ra?”

Cảnh Thành Tượng ngẩn người, biết rằng Lâm Thanh tâm ý đã quyết, có khuyên giải cũng vô ích.

“Nói hay lắm!” Ngu đại sư cười dài, nói. “Lão phu tuy là người của bộ n đại gia tộc nhưng cũng rất tán đồng những lời này của Lâm tiểu đệ.”

Lâm Thanh cười, nói: “Ta thì thực không ngờ Ngu lão lại đồng ý với suy nghĩ này của ta.”

Ngu đại sư nhìn qua phía ánh mắt khó hiểu của Cảnh Thành Tượng. “Năm mươi năm trước, lão phu cũng giống như ngươi, không hiểu cái đạo lý này, do đó năm mươi năm sau, khi hiểu ra mới đặt tên cho mình là Ngu đại sư.”

Cảnh Thành Tượng cúi đầu, thưa: “Xin được nghe sư bá chỉ dạy!”

Ngu đại sư ngoảnh đầu qua hỏi Lâm Thanh: “Ngươi có biết tại sao sư phụ của Xảo Chuyên là Khổ Tuệ đại sư lại giao *Thiên Mệnh bảo điển* cho ta không? Ta đã chuyển lại cuốn bí điển ấy cho Tiểu Huyền rồi.”

Lâm Thanh hết sức ngạc nhiên, thực không ngờ được Tiểu Huyền lại có kỳ ngộ như vậy.

“Cũng may mà được thắ ng bé đó nhắc nhở, ta mới hiểu ra thâm ý của Khổ Tuệ đại sư.” Ngu đại sư khẽ thở dài một tiếng. “Lão phu tuy tuổi đã gần trăm nhưng vẫn chưa thể nhìn thấu việc đời, mãi sau khi nhìn thấy *Thiên Mệnh bảo điển* mới biết được cái đạo lý ý

trời đã định thì sức người quyết không thể làm trái.” Ông ta vừa nói vừa nhìn qua phía Cảnh Thành Tượng, tia sáng trí tuệ bùng lên trong mắt. “Mọi việc trên đời từ lớn đến nhỏ vốn do đã định cao xanh sắp đặt, lũ phàm phu tục tử chúng ta hà có gì phải đi làm những việc trái với ý trời?”

Cảnh Thành Tượng ngán người, biết Ngu đại sư có ý trách mình phê võ công của Tiểu Huyền, bèn cúi đầu im lặng.

Ngu đại sư nói với Lâm Thanh: “Việc Thành Tượng phê võ công của Tiểu Huyền, kỳ thực còn có duyên cớ khác. Đã tới nước này, Lâm tiểu đệ cũng chớ nên trách y!”

Lâm Thanh trầm giọng nói: “Nếu không biết được nguyên nhân, xin thứ cho tại hạ không thể bỏ qua việc này.”

Ngu đại sư nói: “Năm xưa, sau khi Khổ Tuệ đại sư nói ra những duyên cớ trong việc này, liền biết là mình đã tiết lộ thiên cơ, một lòng muốn tọa hóa. Người có muốn nghe lão phu kể lại không?” Rồi ông lại thở dài tiếng nữa. “Lão phu giao lại *Thiên Mệnh bảo điển* cho Tiểu Huyền cũng là có ý muốn bù đắp. Huống chi, tuy nó khó mà luyện thành võ công thượng thừa nhưng giang hồ vốn hiểm ác khó đoán, có lẽ nó sẽ vì vậy mà được bình yên cả đời, đây là phúc hay họa có ai biết được?”

Lâm Thanh trầm nghi hoặc, tuy không mấy tin vào những việc hư ảo này nhưng thấy Ngu đại sư có vẻ nghiêm túc, không giống như giả bộ, y bèn thở dài một tiếng. “Đã như vậy, đại sư bất tất phải nói nữa, dù sao cũng chẳng ích gì.” Trong mắt y thoáng qua một tia đau đớn. “Nhưng ta nhất định phải đưa Tiểu Huyền đi ngay lập tức. Phụ thân của nó bị trọng thương, tính mạng đã nguy trong sớm tối. Trùng đại sư hiện đang ở thành Bình Hương trông chừng

bên cạnh, ta đến đây chính là để đưa Tiểu Huyền đi gặp phụ thân nó lần cuối...”

Cảnh Thành Tượng thấy Lâm Thanh không trách mình, gút thắt trong lòng đã được cởi, bèn thành khẩn nói: “Tại hạ tội xấu gì cũng học được một chút y thuật gia truyền, Lâm huynh nếu có chỗ nào cần dùng đến xin cứ phân phó.”

Mặt thoáng nét buồn, Lâm Thanh thở dài, than: “Y trướng phải một chương của Ninh Hồ i Phong, tâm mạch vỡ nát, hoàn toàn nhờ chân khí mà ta và Trùng đại sư truyền cho mới giữ được một nửa tính mạng.”

“Lại là Ngự Linh đường!” Ngự đại sư ngán người, trong mắt bùng lên ánh hàn quang. “Bọn chúng một mặt giao đầu với bốn đại gia tộc ta, một mặt lại không tuân theo ước hẹn, xuất hiện trên giang hồ, xem ra đã đến lúc hai bên phải kết thúc mọi ân oán rồi!”

Cảnh Thành Tượng vội vàng cất tiếng hỏi han, Lâm Thanh mới kể rõ nguôn cơn sự việc.

Hai tháng trước, sau khi chia tay Tiểu Huyền, Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh ở thành Phù Lăng, Lâm Thanh cùng Trùng đại sư đã tới Diệm Thiên Nhai ở đất Sở Hùng, Điền Nam để tìm kiếm con trai của Hoa Khứ Hương là Hoa Tiễn Lệ. Bọn họ gặp được quân sư Quân Đông Lâm của Diệm Thiên Nhai nhưng được biết nữ tử Lâm Vân mà Hoa Tiễn Lệ vừa ý tuy đang ở Diệm Thiên Nhai song Hoa Tiễn Lệ lại chưa tới đây lần nào.

Hai người rời khỏi Diệm Thiên Nhai, sau đó dựa theo kế hoạch đã định sẵn từ trước, tới Mị Vân giáo tìm Hứa Mạc Dương. Ai ngờ, khi tới Mị Vân giáo bọn họ mới biết đã chậm một bước, cơn biến loạn đã xảy ra.

Thì ra xưa nay Mị Vân giáo và Cầm Thiên bảo vốn bất hòa, lần này Cầm Thiên bảo thừa dịp liên minh với Thái thân vương ở kinh sư, muốn tiêu diệt hoàn toàn Mị Vân giáo, do đó mới nhân lúc Mị Vân giáo triệu tập giáo chúng các nơi về tổ chức đại hội chọn lại giáo chủ để đột ngột gây khó dễ, đánh gãy bảo vật chân giáo của Mị Vân giáo là Việt Phong đao. Cũng chính vì thế nên mới xảy ra các biến cố sau này như Phùng Phá Thiên tới Thanh Thủy trấn tìm Hứa Mạc Dương nhờ nối đao, rồi Cầm Thiên lục quỷ lần mò tìm tới, Nhật Khố c quỷ bắt Tiểu Huyền đi.

Cầm Thiên bảo vốn có kế hoạch từ sớm, đã lưu lại mật thám trong Mị Vân giáo, còn đặt sẵn phục binh ngay cạnh tổng đàn của Mị Vân giáo ở vùng Đại Lý, Diên Nam, chỉ chờ bọn họ cử hành đại hội là sẽ tung một mẻ lưới bắt gọn.

Sau khi thất bại trong gang tấc ở Khố Long sảnh, còn bị Lâm Thanh bắn mù một mắt, Ninh Hồn Phong đã bỏ trốn một mạch đến Đại Lý, dẫn theo đám phục binh của Cầm Thiên bảo vốn chưa biết biến cố xảy ra ở Khố Long sảnh đi tấn công Mị Vân giáo... Mị Vân giáo trở tay không kịp, Cầm Thiên bảo cũng chuẩn bị chưa kỹ, sau trận chiến ấy cả hai bên đều tử thương trầm trọng. Giáo chủ Mị Vân giáo là Lục Văn Uyên bị giết, trong năm đại hộ pháp có Phí Thanh Hải và Cảnh Kha bỏ mạng, còn Cầm Thiên bảo thì bị tổn thất mất gần ngàn phục binh ở vùng Đại Lý, trận chiến này đã khiến cho cả hai bên nguyên khí đại thương. Kể từ đó trở đi, thanh thế của Cầm Thiên bảo suy sụp hẳn, không còn cái uy phong xưng bá đất Xuyên Trung như trước đây nữa.

Lại nói tới Hứa Mạc Dương và Phùng Phá Thiên, ngày đó sau khi thoát khỏi sự đeo bám của Diêu Nga quỷ và Triền Hồn quỷ, bọn họ đã cùng nhau tới Mị Vân giáo. Hứa Mạc Dương vốn tinh thông rèn binh đúc giáp, tất nhiên rất được Lục Văn Uyên xem trọng, vừa tới nơi đã được phong làm quân sư, phụ trách việc rèn đúc trong giáo.

Hứa Mạc Dương muốn mượn lực lượng của Mị Vân giáo để cứu Tiểu Huyền từ Cầm Thiên bảo về, liên đồng ý việc này, đầu tiên là nô i lại Việt Phong đạo, sau đó cùng Phùng Phá Thiên đi vào trong núi sâu để thu thập tinh thiế t. Chẳng ngờ khi hai người trở lại Đại Lý thì phát hiện Cầm Thiên bảo và Mị Vân giáo đã đại chiế n một phen, ngay đế n giáo chủ Lục Văn Uyên cũng đã chệ t trong đám loạn quân.

Phùng Phá Thiên thân là Mị Vân hữu sứ, trong tình cảnh này lập tức chinh đồ n tàn binh. Hắ n biế t Cầm Thiên bảo thế lớn, không thể khinh địch, trước tiên phải lập giáo chủ khác rô i ngày sau mới có thể tính đế n chuyện báo thù.

Trong Mị Vân giáo, tả sứ Đặng Cung và các hộ pháp Lôi Mộc, Phí Thanh Hải, Cảnh Kha có ý muố n lập bào đệ của Lục Văn Uyên là Lục Văn Định làm giáo chủ, do đó mới phát sinh mâu thuẫn rấ t lớn với Phùng Phá Thiên và hai vị hộ pháp còn lại là Y Na và Hô ãng Thiên Dương. Hiện giờ Lục Văn Uyên đã chệ t, Đặng Cung tâ t nhiên muố n đưa Lục Văn Định lên ngôi giáo chủ. Mắ y người Phùng Phá Thiên, Y Na và Hô ãng Thiên Dương đề u biế t Lục Văn Định là kẻ bảo thủ, cô c chấ p, có thù tâ t báo, hơn nữa còn chẳng có chút uy tín nào trong giáo phái, bèn ra sức phản đồ i. Vô n dĩ thế lực của đám Đặng Cung mạnh hơn một chút nhưng hiện giờ hai người Phí Thanh Hải và Cảnh Kha đã táng mạng, thành ra Đặng Cung và Lôi Mộc kém bề uy thế, nhấ t thời khó có thể đầ u lại đồ i phương. Các giáo đồ còn lại cũng chia ra làm hai phe tranh chấ p không ngừng.

Lúc này, bỗng có người nói tới việc năm xưa vợ chồ ãng giáo chủ tiề n nhiệm Lục Vũ bị người trong giáo ám hại, con trai út của họ không rõ tung tích. Hứa Mạc Dương bắ t ngờ nghe được những lời này, cẩn thận tính toán thời gian, phát hiện Tiểu Huyền mà mình nhận nuôi sáu năm trước chính là con ruột của vị giáo chủ Lục Vũ đó!

Thì ra năm xưa Mị Vân giáo phát sinh nội loạn, Lục Vũ bị người ta ám sát qua đời, vợ y tự biế't khó có thể trốn thoát, liền sai một thị nữ mang theo Tiểu Huyệt lúc đó mới sáu tuổi trốn đi, bản thân mình thì dẫn truy binh qua hướng khác, cuối cùng tự vẫn bỏ mình. Người thị nữ kia mang theo Tiểu Huyệt trốn đến một ngọn núi hoang bên ngoài thành Tự Vĩnh thì bị ma' y tên phản đồ' trong giáo đuổi kịp, vừa khéo được Hứa Mạc Dương đi ngang qua ra tay cứu giúp, giế't ché't toàn bộ đám truy binh. Nhưng khi đó, người thị nữ kia đã bị trọng thương, chưa kịp nói ra thân thê' của Tiểu Huyệt thì đã qua đời, còn Tiểu Huyệt cũng bị trúng một chưởng vào đầu, hôn mê bất tỉnh.

Hứa Mạc Dương sợ bị người của Minh Tướng quân tìm đế'n, do đó không dám báo quan, đành chôn hế't các xác ché't ở đó, sau đó mang theo Tiểu Huyệt tạm thời dừng chân ở Thanh Thủy trấ'n. Nhưng sau khi tỉnh lại, Tiểu Huyệt lại bị ma' t hế't trí nhớ, Hứa Mạc Dương thương xót thân thê' của nó, lại nghĩ đế'n đứa con đã ché't trong thành Đông Quy, bèn nhận nó làm con nuôi. Y vẫn luôn cho rằ'ng người thị nữ kia chính là mẫu thân của Tiểu Huyệt, lại nghĩ đây chỉ là một cuộc báo thù trên giang hồ', do đó không hề' kể với Tiểu Huyệt lai lịch của nó, định đợi sau khi nó trưởng thành thì mới nói cho nó biế't chân tướng sự việc. Chẳng ngờ lâ'n này ở Mị Vân giáo, trong lúc vô tình y lại biế't được thân thê' thật sự của Tiểu Huyệt.

Phùng Phá Thiên tuy mới gặp Tiểu Huyệt một lâ'n nhưng việc Tiểu Huyệt phân tích nguyên nhân Việt Phong đảo bị gây đã để lại cho hắ'n ấn tượng rấ't sâu. Lúc này nghe nói Tiểu Huyệt là con trai của Lục Vũ, hắ'n tâ't nhiên mừng rỡ vô cùng, một lòng muố'n lập Tiểu Huyệt làm giáo chủ. Hắ'n làm vậy cũng là có tư tâm, nghĩ bụng Tiểu Huyệt dù có thông minh đế'n ma' y thì cũng chỉ là một đứa bé, mình đưa nó lên làm giáo chủ tâ't nhiên sẽ có thể một mình

nắm giữ đại quyền. Thế là Phùng Phá Thiên bèn thêm mắm dặm muối, kể lể về sự thông minh, cơ trí của Tiểu Huyền, rồi cuộc đã thuyết phục được phần lớn các giáo đồ.

Chẳng ngờ Ninh Hồ i Phong vẫn luôn ẩn nấp ở vùng Đại Lý. Một bên mắt của hắn bị Âm khí vương bắ n mù, trong lòng vô cùng căm hận, biết được Hứa Mạc Dương là hảo hữu của Lâm Thanh, hắn liền có ý ám hại y để trả thù. Rồi cuộc có một hôm hắn đã tìm được cơ hội, sau khi đánh lén đắ c thủ thì lập tức bỏ trốn.

Đúng lúc ấy Lâm Thanh và Trùng đại sư tới Mị Vân giáo nhưng lại chậm một bước. Ninh Hồ i Phong công lực cao thâm, cho dù Lâm Thanh và Trùng đại sư dùng đủ mọi cách cứu trị nhưng cuối cùng cũng chỉ níu giữ được một hơi thở cho Hứa Mạc Dương.

Hứa Mạc Dương gặp được Lâm Thanh, liền kể lại những việc mà mình đã trải qua trong sáu năm vừa rồi. Y một lòng muốn ché tạo Hoán Nhật tiến giúp Lâm Thanh, nào ngờ tuy thầy Âm khí vương phong thái vẫn như xưa nhưng mình thì đã trọng thương, tính mạng nguy trong sớm tối, lúc này trong lòng chỉ còn lo lắng cho Tiểu Huyền. Nghe nói Tiểu Huyền cũng bị thương dưới tay Ninh Hồ i Phong, đang ở đỉnh Minh Bội trị thương, y bèn cố nén cơn đau, muốn đi gặp con trai lần cuối.

Lâm Thanh và Trùng đại sư đều biết vết thương của Hứa Mạc Dương khó lòng cứu trị, đành đồng ý. Còn Phùng Phá Thiên một lòng muốn tìm Tiểu Huyền về để lập làm giáo chủ, nghe vậy thì thầy hợp ý mình, bèn sai người khiêng Hứa Mạc Dương đi thuyền một mạch từ Đại Lý tới huyện Bình Hương. Trải qua bao phen vất vả, Hứa Mạc Dương lúc này sớm đã thoi thóp hơi tàn, chỉ vì một lòng muốn gặp Tiểu Huyền lần cuối cho nên mới gắ ng gượng được.

Đỉnh Minh Bội nằm giữa dãy La Tiêu, đường đi gập ghềnh trắ c trở, Hứa Mạc Dương lúc này đã bị trọng thương, tắ t nhiên khó có thể tới được. Bọn họ đành quyế t định để Trùng đại sư ở lại thành Bình Hương chăm sóc cho Hứa Mạc Dương, Lâm Thanh thì dựa theo cách Hoa Tướng Dung đã nói, tìm được người tiế p ứng của bắ n đại gia tộc, sau đó đi tới đỉnh Minh Bội.

Cũng chính vì thương xót người hảo hữu nên Lâm Thanh mới thay đổi hẳn tâm tính điề m đạm thường ngày, lúc ở trước Thông Thiên điện thiế u chút nữa đã phát sinh xung đột với Cảnh Thành Tượng.

Lâm Thanh kể xong nguyên do thì không sao chờ thêm được nữa, muố n lập tức rời đi.

Ngu đại sư và Cảnh Thành Tượng vắ n có ý giữ Tiểu Huye ề n lại, nhưng nghe Lâm Thanh nói the ắ thì tắ t nhiên không tiện miễn cưỡng. Huố ng chi, Tiểu Huye ề n có thể nói là công thắ n lớn nhắ t trong việc đánh bại Ngự Linh đường lắ n này, bọn họ mà đòi giữ nó lại thì quả là không hợp tình hợp lý.

Cảnh Thành Tượng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lại nói với Lâm Thanh: “Nhìn tác phong hành sự của Ngự Linh đường, e là bọn chúng đã có ý định hủy ước để tái xuấ t giang hồ ề . Dù chỉ là nghĩ cho chúng sinh trong thiên hạ, Lâm huynh cũng nên suy nghĩ lại về ề việc khiêu chiế n với thiế u chủ.” Những lời này của ông ta hoàn toàn không phải là nói năng bừa bãi. Minh Tướng quân tuy từ nhỏ đã được Vong Niệm đại sư của Hạo Không môn thu làm đồ ề đệ, bắ n đại gia tộc cũng rắ t ít liên hệ với hắ n nhưng hắ n nhắ t quyế t không chịu ắ n tính mai danh, thêm vào đó, những năm nay phong mang quá lộ, chỉ sợ người của Ngự Linh đường sớm đã biế t thân phận truyề n nhân Thiên Hậu của hắ n rồi i. Tuy Lâm Thanh khiêu chiế n với Minh Tướng quân chưa chắ c đã có phắ n thắ ng nhưng một khi tình hình trở nên hỗn loạn, Ngự Linh đường rắ t có thể sẽ thừa cơ bày trò, mà

Ngự Linh đường xưa nay luôn giữ tôn chỉ dùng binh đao để làm chính trị, một khi nã m quyề n, chỉ e sẽ khiề n lê dân trăm họ rơi vào cảnh lầ m than.

Lâm Thanh cũng biế t việc này quan trọng, bèn cô kìm nén tâm trạng nôn nóng, kể lại một số chuyện về Ngự Linh đường với Ngu đại sư và Cảnh Thành Tượng.

Ngu đại sư nói: “Ngự Linh đường ngoài Nam Cung đường chủ và Thanh Sương lệnh sứ còn có ba kỳ là Viêm Nhật, Hỏa Vân, Diệm Lôi, trong đó Hồ ng Trầ n sứ của Viêm Nhật kỳ chắ c hẳn chính là tên Ninh Hồ i Phong kia, nhưng còn Tử Mặc sứ của Hỏa Vân kỳ và Bích Diệp sứ của Diệm Lôi kỳ thì vẫn chưa biế t là người nào. Chỉ nhìn cuộc chiế n hôm nọ mà xét, Thanh Sương lệnh sứ quả thực là một nhân vật cực kỳ khó dây, mắ y người còn lại nhắ t định cũng không kém. Nế u mắ y người này đờ ng thời xuấ t hiện trên giang hồ , có quá nửa sẽ chọn đấ t kinh sư làm nơi gây sóng gió, người mà đế n kinh sư nhắ t định phải thật cẩn thận.”

Lâm Thanh thầ m ghi nhớ mắ y cái tên này, sau đó liề n cáo biệt Ngu đại sư và Cảnh Thành Tượng. Cảnh Thành Tượng vô n muố n theo Lâm Thanh đi xem thương thê c của Hứa Mạc Dương nhưng nhìn thầ n sắ c của Lâm Thanh thì biế t là vô ích nên cũng bỏ qua suy nghĩ này.

Lại nói đế n Tiểu Huyề n, Hoa Khứ Hương, Thủy Nhu Sơ và Vật Thiên Thành hiện đang ở bên ngoài Thông Thiên điện. Tiểu Huyề n tuy thắ y Cảnh Thành Tượng định gây bắ t lợi cho Lâm Thanh nhưng có Ngu đại sư ở bên cạnh, đoán chừng sẽ không xảy ra chuyện gì, nó liề n yên tâm hẳn. Sau khi gặp lại Lâm Thanh, nó mừng rỡ vô cùng, chỉ là rắ t sợ khuôn mặt lạnh băng của Vật Thiên Thành, lại không tiện quắ y rằ y Thủy Nhu Sơ lúc nào cũng điề m đậm, ít nói, do đó

đành kéo Hoa Khứ Hương qua một bên mà thao thao bất tuyệt một phen.

Công lực của Hoa Khứ Hương hết sức cao thâm, tuy không có ý nghe lén nhưng cuộc đối thoại của Lâm Thanh với Ngự đại sư và Cảnh Thành Tượng trong Thông Thiên điện vẫn lọt vào tai ông ta, qua đó biết được nhất thời sẽ không có xung đột gì xảy ra. Ông ta vốn bất mãn với việc Cảnh Thành Tượng phê võ công của Tiểu Huyền, do đó mới cố ý kể cho nó nghe bốn câu chuyện kia, chỉ mong có thể hóa giải bớt sự oán hận trong lòng nó. Lúc này, loáng thoáng nghe được về thân thế của Tiểu Huyền cùng tin tức Hứa Mặc Dương bị trọng thương, tuy ngoài mặt ông ta không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng thì hết sức xót thương đứa bé thông minh, lanh lợi này, khi trò chuyện với nó đã cố hết sức nói năng hòa nhã, dí dỏm, khiến Thủy Nhu Sơ đôi lúc cũng lộ nét cười.

Mãi vẫn không thấy Lâm Thanh ra, Tiểu Huyền bỗng nhớ tới bốn câu chuyện kia của Hoa Khứ Hương, bèn kéo tay áo ông ta, cất tiếng van nài: “Hoa thúc thúc hãy kể thêm chuyện cho cháu nghe đi!”

Trong lòng Hoa Khứ Hương máy động, tuy ông ta có biết lời tiên tri của Khổ Tuệ đại sư, nhưng mới đây Tiểu Huyền đã giúp bốn đại gia tộc thắng ván cược với Ngự Linh đường, qua đó có thể thấy thiên cơ chưa chắc đã ứng nghiệm. Ông ta có lòng điểm hóa Tiểu Huyền thêm lần nữa, bèn khẽ mỉm cười. “Được, ta sẽ kể cho cháu nghe hai câu chuyện nữa.”

Tiểu Huyền cả mừng, Hoa Khứ Hương bên ngoài thì như du hí phong trần, kỳ thực là một người rất có trí tuệ, bốn câu chuyện lần trước đã giúp nó hiểu được rất nhiều điều, bèn vội vàng vỗ tay khen hay.

“Câu chuyện thứ nhất kể về hai tay đao khách tỷ võ.” Hoa Khứu Hương thoảng chỉnh trang lại quần áo, chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời. “Có hai tay đao khách, một nam một bắc, do đó được người ta gọi là Nam đao và Bắc đao. Hai người đều là những cao thủ hàng đầu trên giang hồ, tài sử đao xuất thần nhập hóa, hiếm có đối thủ. Nhưng một núi không thể chứa hai hổ, huống chi cả hai đều thành danh bằng đao. Có một ngày bọn họ gặp mặt, không phục lẫn nhau, bèn hẹn nhau sẽ phân tài cao thấp một trận trên đỉnh Hoa Sơn.”

Tiểu Huyền nói chen vào: “Tại sao địa điểm tỷ võ của các cao thủ võ lâm đều là núi cao hiểm trở như thế? Hình như cháu chưa từng nghe có hai tay cao thủ nào quyết chiến trên nóc nhà của một người nông dân.”

Thủy Nhu Sơn rốt cuộc đã bị Tiểu Huyền làm cho bật cười khúc khích, ngay sau đó vội thu lại nụ cười. “Cứ ngoan ngoãn nghe chuyện là được rồi, đừng chen ngang!” Tiểu Huyền lè lưỡi, Thủy Nhu Sơn cơ hồ lại không nhìn được cười, vội vàng ngoảnh đầu qua một bên.

Hoa Khứu Hương thì thoảng ngẩn người. “Ta thực chưa từng nghĩ tới vấn đề này.”

Vật Thiên Thành cũng sinh lòng hứng thú. “Theo ta nghĩ, phạm là những nơi như núi sâu, đến miền thì đều có linh khí, quyết đâu ở đó, các cao thủ mới có thể hấp thu tinh khí của trời đất, phát huy uy lực mạnh nhất của võ công. Huống chi, cao thủ quyết chiến đâu có như diễn xiếc khi nơi phô chợ, không thể để cho người khác đứng nhìn, do đó tất nhiên phải tìm một nơi vắng vẻ.”

Tiểu Huyền ngẫm lại thầy cũng có lý, bèn cười hì hì một tiếng, nháy mắt mấy cái với Vật Thiên Thành.

Vật Thiên Thành trợn trừng cặp mắt to như chiếc chuông đồng.
“Tại sao lại nhăn mày nháy mắt với ta?”

Tiểu Huyền sợ đến giật nảy mình, vội trốn ra sau lưng Thủy Nhu Sơ, lẩm bẩm: “Cháu thấy bộ dạng của Vật nhị bá hung dữ như thế mà cũng nói ra được mấy chữ như “diễn xiếc khi”, do đó mới cảm thấy thú vị.”

Hoa Khứu Hương cười rộ. Thủy Nhu Sơ cũng đưa tay che chiếc miệng nhỏ xinh, nhân tiện đưa bàn tay còn lại khẽ cốc đầu Tiểu Huyền một cái. “Thằng nhóc này, đúng là... nghịch ngợm!”

Vật Thiên Thành không ngờ Tiểu Huyền lại nói ra một câu như vậy, rốt cuộc cũng cất tiếng cười vang. Ông ta vốn có thành kiến với Tiểu Huyền, nhưng lúc này cũng cảm thấy đứa bé này đúng là thú vị.

Tiểu Huyền vẫn còn nhớ đến câu chuyện kia, vội giục Hoa Khứu Hương: “Hoa thúc thúc mau kể tiếp đi, cháu hứa sẽ không chen ngang nữa.”

Hoa Khứu Hương thu lại nụ cười, kể tiếp: “Hai tay đao khách ấy cân tài cân sức, đấu suốt ba ngày ba đêm mà vẫn không phân thắng bại. Vị Bá c đao kia vốn sử một thanh bảo đao chém sắc như bùa, ban đầu còn không muốn chiêm ưu thế về binh khí, nhưng về sau thấy khó mà thắng được đối phương bèn không kìm được nữa, cố ý để lộ sơ hở rồi cho lưỡi đao của hai cây đao chém vào nhau, qua đó muốn chém gãy trường đao của Nam đao để thắng được trận chiến này.” Ông ta thấy Tiểu Huyền nghe đến nhập thần, lại nghĩ đến cái tính hay thách thức của nó, bèn cười, hỏi: “Tại sao cháu không trách Bá c đao giờ trò gian dối?”

Tiểu Huyền thành thật trả lời: “Như vậy thì có gì đâu! Nam đao nhất định đã biết đến sự lợi hại của thanh bảo đao kia, nếu không

nghĩ ra đồ ỉ sách thì chỉ có thể trách bản thân kém cỏi, tỷ võ có phải chỉ là so đấ ứ sức khỏe thôi đâu.”

Nghe Tiểu Huye ầ n trả lời như vậy, Vật Thiên Thành và Thủy Nhu Sơ đưa mắ t nhìn nhau, đề ầ u thầ m kinh ngạc.

Hoa Khứu Hương khẽ gậ ầ u, không tỏ vẻ gì rồ i lại kể tiế p: “Hai lưỡi đao chém vào nhau, quả nhiên vũ khí của Nam đao đã bị Bắ c đao chém gãy...”

Tiểu Huye ầ n vỗ tay, cười nói: “Người thắ ng nhắ t định là Nam đao rồ i.”

Hoa Khứu Hương mỉm cười, gậ ầ u. “Cháu thử nói ra đạo lý bên trong xem!”

“Cháu đoán đúng rồ i sao?” Tiểu Huye ầ n đưa tay gắ ầ u, ngưng ngừng nói. “Cháu nghĩ nế ầ u Bắ c đao thắ ng thì câu chuyện này chẳng có gì đặc biệt, do đó mới đoán là Nam đao thắ ng. Còn nế ầ u nhắ t định phải nói ra đạo lý gì đó thì cháu chịu thua.”

Hoa Khứu Hương cười vang, đưa tay xoa đầ u Tiểu Huye ầ n. “Đạo lý này thực ra rấ t đơn giản. Đao khách xưa nay đề ầ u coi đao như tính mạng của mình, đao còn thì người còn, đao mắ t thì người mắ t. Nhưng nế ầ u một vị đao khách ngay đề ầ n đao cũng có thể buông xuồ ng được, vậy thì y đã trở nên vô địch rồ i.” Ông ta chăm chú nhìn Tiểu Huye ầ n, chậm rãi hỏi: “Cháu có biế t câu chuyện này nói về điề ầ u gì không?”

Hai mắ t Tiểu Huye ầ n bắ t giác sáng bừng. “Lầ n trước cháu kể câu chuyện về ầ c kia cho Ngụ đại sư nghe, ông ấ y nói câu chuyện đó nói về ầ sự cô ầ chấ p. Như vậy thì câu chuyện này hẳn là nói tới sự... buông bỏ.”

Hoa Khứu Hương cười rộ, miệng tuy nói với Tiểu Huyên nhưng ánh mắt lại nhìn qua phía Vật Thiên Thành. “Đúng thế, câu chuyện này nói tới sự buông bỏ.”

Vật Thiên Thành chấn động toàn thân. Hoa Khứu Hương tuy nhỏ hơn ông ta vài tuổi nhưng kiến thức rất sâu, có thể nói là đệ nhất trí giả trong bốn đại gia tộc, nghe Hoa Khứu Hương nói vậy, ông ta liền hiểu ý, bất giác ngây người. Nghĩ tới việc mình một dạ trung thành với gia tộc, một lòng muốn phò tá thiếu chủ đoạt lại giang sơn, khi xử sự thì luôn nghiêm khắc, cẩn trọng, năm xưa, sư thúc Vật Do Tâm chỉ ngẫu nhiên phạm sai lầm liền trục xuất ông khỏi sư môn, đến bây giờ vẫn chưa cho phép quay về; thái độ với Tiểu Huyên cũng là thà trách lầm chứ không bỏ sót, chẳng lẽ thật sự thiếu mất cái tâm thái “buông bỏ” kia sao?

Tiểu Huyên đầu biết được trong lòng Vật Thiên Thành lại có nhiều cảm xúc như vậy, cười nói: “Câu chuyện này không tệ, còn câu chuyện nữa thì sao?”

Hoa Khứu Hương để mặc Vật Thiên Thành đứng đó trầm tư, đưa tay vuốt bộ râu dài. “Có một người có tài khinh công thiên hạ vô song, sức bền cũng rất tốt. Y có ý muốn khoe khoang, bèn lập biển bên ngoài sơn trang, bên trên viết rằng trong cự ly mười dặm, bất kể là cưỡi ngựa hay ngồi xe, chỉ cần người nào đến được đích trước y thì y sẽ dâng tặng một trăm lạng vàng. Quả nhiên đã có không ít người tới so tài, người thì có tài khinh công ghê gớm, người thì cưỡi theo con ngựa báu Hãn Huyết, thậm chí có người còn cưỡi hạc đến tỷ thí với y, nhưng không ai thắng được y để giành lấy một trăm lạng vàng kia. Nhất thời thanh danh của y vang khắp, trên giang hồ không ai không biết. Ấy thế mà mấy tháng sau lại có một đứa bé thắng được y, người có biết đứa bé đó đã dùng cách gì không?”

Tiểu Huyên tò mò hỏi: “Chẳng lẽ đứa bé ấy là cao thủ khinh công trời sinh?”

Hoa Khứu Hương mỉm cười, lắc đầu. “Khinh công cao hay thân pháp có liên quan rất lớn tới sự cố gắng của bản thân, chỉ có thiên phú không thôi thì còn xa mới đủ.”

Tiểu Huyên suy đi nghĩ lại, thấy ngay đến Vật Thiên Thành cũng vò đầu bứt tai, không tìm ra đáp án, duy có Thủy Nhu Sơ là vẫn bình tĩnh như thường, không hề tỏ vẻ nôn nóng, liền hỏi: “Thủy tử tử đã biết đáp án rồi sao?” Đột nhiên nghĩ đến việc Thủy Nhu Sơ tuy bề ngoài như mới đôi mươi nhưng kỳ thực đã gần bốn mươi tuổi, nó bèn vội vàng đưa tay vỗ đầu mình một cái, ngượng ngùng nói: “À, là Thủy hương chủ!”

Thủy Nhu Sơ cũng không để bụng, thân pháp giọng nói: “Đầu óc Hoa tam ca xưa nay linh hoạt vô cùng, ta chẳng thêm phí tâm tư để đoán đầu.”

Hoa Khứu Hương thở dài, than: “Nhìn khắp thiên hạ này, nếu xét tới người không có lòng tò mò, ta sẽ chọn Thủy tứ muội đầu tiên.”

Tiểu Huyên suy nghĩ thêm một lát, rốt cuộc không tìm được, cất tiếng van nài Hoa Khứu Hương: “Hảo thúc thúc, mau nói cho cháu biết đứa bé ấy làm sao mà thấy được đi!”

Hoa Khứu Hương cười khà khà, nói: “Rất đơn giản, người đó đã nói là bất kỳ cự ly nào trong vòng mười dặm, lại không hạn chế đối thủ cưỡi ngựa hay ngồi xe, còn y thì chỉ sử dụng đôi chân thôi, thế là đứa bé đó liền dẫn y đến bên bờ sông, ngồi lên một con thuyền mà qua sông. Dù y khinh công có cao đến mấy thì cũng không thể thật sự đạp bè qua sông được, còn nếu đi vòng đến cây cầu ở gần đó thì đứa bé kia sớm đã qua đến bờ bên kia rồi.”

Tiểu Huyên ngăn người. “Thế này... thì tính gì chứ? Thực là lấu cá quá đi thôi!”

“Như thế không gọi là lấu cá, mà là tùy cơ ứng biến, biết cách lợi dụng nhược điểm của đối phương.” Hoa Khứ Hương nghiêm túc nói. “Nếu cháu bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ra tử huyệt của đối phương, dùng sở trường của mình đánh vào sở đoản của địch, cháu sẽ là đệ nhất thiên hạ.”

Tiểu Huyên giật mình bừng tỉnh, liền nhảy bật dậy. “Ha ha, nếu là cháu thì cháu chẳng cần mất công như thế. Cho dù người kia khinh công có lợi hại đến mấy thì cũng chưa chắc đã so được với cháu về bản lĩnh trèo cây mà cháu luyện tập từ nhỏ.”

Hoa Khứ Hương còn chưa nói gì, Vật Thiên Thành đã cười vang với Tiểu Huyên, lại giơ một ngón tay cái lên với nó. “Thông minh lắm!”

Tiểu Huyên còn chưa hết hứng thú, đang định năn nỉ Hoa Khứ Hương kể chuyện tiếp, chợt thấy cửa điện mở ra, Lâm Thanh rào bước đi tới.

“Lâm thúc thúc!” Tiểu Huyên vội chạy tới, hỏi: “Cha cháu đâu?”

Lâm Thanh trầm giọng đáp: “Giờ chúng ta sẽ đi gặp cha cháu.” Đoạn y cung tay với ba người Hoa, Thủy, Vật. “Tại hạ còn có việc quan trọng cần làm, lần sau sẽ tới làm phiên ba vị môn chủ.” Rồi cũng không nói gì thêm, y bước theo Tiểu Huyên, rào bước rời đi.

Hoa Khứ Hương nhìn theo bóng lưng Lâm Thanh, thấy Tiểu Huyên còn không ngừng vẫy tay với mình, bèn khẽ thở dài một tiếng. “Từ lâu đã nghe nói tới đại danh của Âm khí vương, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.” Rồi ông ta lại khẽ lắc đầu, ấy là vì nghĩ đến tình cảm của con gái mình với Lâm Thanh.

Cảnh Thành Tượng bước ra ngay sau đó, vốn định ngăn Vật Thiên Thành làm khó Lâm Thanh, chẳng ngờ lại thấy Vật Thiên Thành không hề có phản ứng gì trước việc Lâm Thanh rời đi, không khỏi thán kinh ngạc.

“Anh hùng xuất thiếu niên!” Giọng nói của Ngu đại sư vọng ra từ trong điện. “Võ công của Âm khí vương tạm chưa xét tới, chỉ bằng việc y tuy còn trẻ tuổi nhưng đã có được khí độ như vậy là đã đủ để trở thành một tay kinh địch của thiếu chủ rồi.”

Thủy Nhu Sơn thấp giọng nói: “Nghe người ta nói Lưu Chuyền thân công của thiếu chủ đã gần đạt tới tầng thứ tám, Âm khí vương dù võ công có cao cường đến mấy thì e là vẫn chưa thể tạo thành sự uy hiếp thật sự cho ngài.”

Cảnh Thành Tượng thở dài một tiếng. “Đến bây giờ ta vẫn cảm thấy áy náy vì đã ra tay với Tiểu Huyền.”

“Không!” Vật Thiên Thành đột ngột ngẩng lên. “Ta đã dùng Thức Anh Biện Hùng thuật của bản môn xem kỹ, đứa bé này tuyệt đối không đơn giản! Nếu không phải vì Cảnh đại ca đã phế võ công của nó, lời tiên tri của Khổ Tuệ đại sư chỉ e sẽ trở thành sự thật!”

Mọi người thán kinh sợ, lời tiên tri mà Khổ Tuệ đại sư liên tục nói ra lại một lần nữa xuất hiện trong đầu.

Trước Thông Thiên điện, vầng dương chậm rãi lên cao. Năm đại ca thủ của bốn đại gia tộc đứng lặng lẽ giữa làn gió núi, nhìn bóng dáng Lâm Thanh và Tiểu Huyền càng lúc càng xa, trong lòng tràn ngập cảm giác lạnh giá tột cùng, không nói năng gì.

Lâu sau, Ngu đại sư khẽ thở dài một tiếng. “Ôi, mệnh trời...”

Lâm Thanh đưa Tiểu Huyền đi liên một mạch, chưa đầy một ngày đã tới thành Bình Hương. Tiểu Huyền không ngừng hỏi han về phụ thân mình, Lâm Thanh lần nào cũng né tránh không trả lời, quả thực không biết phải nói với đứa bé đáng thương này tin tức phụ thân nó trọng thương khó lòng qua khỏi ra sao.

Họ vừa tới khách điếm, Phùng Phá Thiên đã bước ra ngoài nghênh đón, nhìn thấy Tiểu Huyền liền kính cẩn cúi chào: “Chào thiếp u chủ!”

“Ông gọi ta là gì?” Tiểu Huyền cả kinh, cái tiếng thiếp u chủ này khiến nó lập tức nghĩ đến thiếp u chủ của bốn đại gia tộc, cũng chính là tay Minh Tướng quân được người ta coi là thiên hạ đệ nhất cao thủ kia.

Lâm Thanh trầm giọng nói: “Đợi sau này ta sẽ giải thích với cháu, cháu hãy vào gặp cha trước đi!”

Tiểu Huyền mừng rỡ nói: “Thì ra cha cháu đang ở trong khách điếm. Tại sao Lâm thúc thúc không nói với cháu từ trước, khiến cháu cứ tưởng bây giờ ông ấy vẫn ở Điện Nam.” Rồi nó chạy một mạch vào trong khách điếm.

Trùng đại sư bước từ trong ra, sắc mặt thảm đạm, khẽ lắc đầu với Lâm Thanh.

Tiểu Huyền bước vào phòng, chợt nhìn thấy Hứa Mạc Dương đang ngồi tựa thành giường, sắc mặt vàng vọt, không khỏi cả kinh. “Cha... cha làm sao vậy?”

Hứa Mạc Dương khẽ cười sâu thẳm, đoạn nói ra mấy chữ một cách khó khăn: “Tiểu Huyền, cha rốt cuộc đã chờ được con rồi, dù có chết cũng có thể nhắm mắt.”

“Cha... cha đừng nói bừa!” Tiểu Huyệt n nhào vào lòng phụ thân, nước mắt tuôn rơi. “Lâm thúc thúc và Trùng thúc thúc nhất định có thể chữa khỏi cho cha!”

Hứa Mặc Dương thân mang trọng thương, sớm đã như ngọn đèn cạn dầu, chẳng qua là do vẫn chưa yên tâm về Tiểu Huyệt nên mới miễn cưỡng giữ lại được một hơi thở. Lúc này nhìn thấy Tiểu Huyệt bình yên vô sự, nguyện vọng đạt thành, lòng y liên buông lỏng, không sao càm cự nổi nữa, ỏi ra một bãi máu lớn.

Lâm Thanh rảo bước đi tới, nắm lấy bàn tay Hứa Mặc Dương, vận công trợ giúp nhưng chẳng có tác dụng gì, liền biết rằng đại hạn của Hứa Mặc Dương sắp tới, cặp mắt hồ bất giác đỏ hoe.

“Tiểu Huyệt, con nghe cha nói đây, con vốn họ Lục, là con trai của Lục Vũ, giáo chủ tiền nhiệm của Mị Vân giáo. Sau này con sẽ mang tên là Lục Kinh Huyệt.” Hứa Mặc Dương cố nở nụ cười, lâm bảm nói với Tiểu Huyệt.

Tiểu Huyệt khóc lớn. “Con chẳng muốn làm Lục Kinh Huyệt gì đó đâu, con vĩnh viễn là con của cha, vĩnh viễn là Hứa Kinh Huyệt.”

Hứa Mặc Dương còn định nói gì đó, chợt thấy toàn thân cạn sức, đầu nghiêng qua một bên, ngất lịm. Lâm Thanh cố nén cơn đau lòng, vội vàng truyền công lực vào trong thân thể y.

Tiểu Huyệt nói không thành tiếng: “Là ai đã hại cha cháu?”

Phùng Phá Thiên đứng sau lưng Tiểu Huyệt, trầm giọng nói: “Là Ninh Hò i Phong. Thiêu chủ xin hãy theo ta về Mị Vân giáo, ngày sau chúng ta nhất định phải báo mối thù này.”

“Ninh Hồ i Phong!” Tiểu Huyền gắ n giọng nói. Nhìn thấ y tình trạng phụ thân như vậy, lại nghĩ tới việc bản thân mình đã bị phé vồ công, làm sao có thể báo thù, nước mắ t nó càng giàn giụa.

Phùng Phá Thiên thấ y Hứa Mạc Dương ngắ t đi, nghĩ là y đã qua đời, trong lòng cũng không khỏi cảm thấ y buồn bã. “Thiế u chủ hãy bớt đau thương, ta đã tra tộc phở của nhà họ Lục rô i, đế n ngày mừng Bảy tháng Tư năm sau, khi thiế u chủ tròn mười ba tuổi là sẽ có thể ngô i lên ngôi giáo chủ, sau đó chinh đô n giáo chúng, báo thù cho phụ thân ngài...”

“Cái gì?” Lâm Thanh đột nhiên xoay người lại, đưa tay chụp lắ y Phùng Phá Thiên, giọng nói cũng trở nên run rẩy. “Người nói Tiểu Huyền đượ sinh vào ngày nào?”

Hứa Mạc Dương vô n đã hôn mê, nghe thấ y mắ y chữ “mừng Bảy tháng Tư” kinh tâm động phách kia thì lại ngô i bật dậy, cặp mắ t đột nhiên sáng rực như sao, nhìn chắ m chặ vào Phùng Phá Thiên.

Phùng Phá Thiên không biế t mình đã đắ c tội với Âm khí vương ở chỗ nào, bị y chụp lắ y, không hề có sức phản kháng, trong lòng sợ hãi vô cùng, vội lắ p bắ p nói: “Lâm... Lâm đại hiệp xin bớt giận, thiế u chủ sinh vào ngày mừng Bảy tháng Tư mười hai năm trước.”

Sáu năm trước, trên núi Phục Tàng, Xảo Chuyế t đại sư từng nói với Minh Tướng quân rằ ng ngày mừng Bảy tháng Tư sáu năm trước chính là thời khắ c bất lợi nhấ t của hắ n. Trước đây Hứa Mạc Dương, Lâm Thanh, Đỗ Tứ, Dung Tiế u Phong, Dương Sương Nhi và Vật Do Tâm đề u cho rằ ng á y là ngày mà Xảo Chuyế t đại sư ngộ ra Thâu Thiên cung, và cũng chính vào ngày mừng Bảy tháng Tư sáu năm trước, Thâu Thiên cung đã đượ ché thành. Lâm Thanh có á n tượng rắ t sâu sắ c với ngày này, nhưng không ngờ đó cũng là ngày sinh của Tiểu Huyền. Hơn nữa, tính thử thời gian, ngày sinh của

Tiểu Huyệt`n hóa ra chính là thời khắ`c bắ`t lợi nhắ`t với Minh Tướng quân mà Xảo Chuyề`t đại sư đã nói.

Việc này sao lại không khiề`n Lâm Thanh và Hứa Mạc Dương kinh hãi tột cùng chứ?

Lâm Thanh và Hứa Mạc Dương vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đưa mắ`t nhìn nhau suố`t hồ`i lâu, trong ánh mắ`t tràn ngập vẻ thư thái đẽ`n khó tả.

Trong thời khắ`c hồ`i quang phản chiế`u, chợt nghe được tin tức này, Hứa Mạc Dương lập tức tỉnh ngộ, hiểu ra căn nguyên của việc Xảo Chuyề`t đại sư truyề`n công cho mình: Chẳng phải chính ý trời mông lung đã đưa Tiểu Huyệt`n đẽ`n với mình sao? Có lẽ ngay chính bản thân Xảo Chuyề`t đại sư cũng không ngờ được kế`t quả cuố`i cùng lại là như thế` này!

Mặt mũi Hứa Mạc Dương đỏ bừng, y câ`t tiế`ng cười vang, giọng nói nghe như tiế`ng chuông đõ`ng: “Đại sư ời là đại sư, Hứa Mạc Dương ta rồ`t cuộc đã không phụ lòng ngài, dù có chế`t cũng không còn gì nuô`i tiế`c!” Sau đó, y lại cười thêm mắ`y tiế`ng, cổ họng chợt nghẹn lại, máu tươi ào ạt phun ra, ngậm cười qua đời.

Tiểu Huyệt`n đâu biế`t rằ`ng ngày sinh của mình lại khiề`n Hứa Mạc Dương và Lâm Thanh nghĩ tới nhiề`u điề`u như vậy, lập tức nhào vào lòng Hứa Mạc Dương khóc rồ`ng lên, nhắ`t thời thương tâm quá độ mà ngắ`t lịm.

Phùng Phá Thiên khó khăn lắ`m mới giấ`y thoát khỏi bàn tay của Lâm Thanh lúc này còn đang ngưng ngắ`n, vội vàng đi tới đỡ Tiểu Huyệt`n dậy. Trong lòng hắ`n thoáng qua một tia buồ`n bã nhưng ngay sau đó lại mừng thắ`m: Hứa Mạc Dương đã chế`t, Tiểu Huyệt`n tắ`t nhiên chỉ còn cách theo mình về` Đại Lý. Nó còn nhỏ, chưa hiểu chuyện mắ`y, dù có làm giáo chủ thì phầ`n lớn sự vụ trong giáo cũng

phải nhờ cậy mình, như thế mình có thể nắm hết quyền lực trong tay.

Trùng đại sư cũng không biết điều mau chóng bên trong, khẽ thở dài một tiếng, bước tới bám mạnh vào huyết Nhân Trung của Tiểu Huyền. Tiểu Huyền đau đớn tỉnh dậy, ngăn người hô ì lâu rồi lại thốt thanh khóc lớn.

Phùng Phá Thiên do dự nói: “Thiếu chủ xin hãy bảo trọng! Chúng ta bây giờ nên lập tức quay về Đại Lý, sau khi lo tang lễ cho Hứa huynh xong xuôi sẽ tính đến chuyện báo thù...”

“Phùng huynh hãy tự về Đại Lý đi, Mị Vân giáo cũng xin chọn người cao minh khác! Tiểu Huyền sẽ không theo huynh đi làm giáo chủ gì đó đâu...” Lâm Thanh hít một hơi thật sâu, trong giọng nói toát ra vẻ kiên quyết không thể nghi ngờ. “Nó sẽ theo ta vào kinh khiêu chiến với Minh Tướng quân!”

Tiểu Huyền khóc đến trời sập đã thấm, ngẩn ngơ nhìn Lâm Thanh, dường như không dám tin vào lời của y. Phùng Phá Thiên và Trùng đại sư đều ngăn người. Phùng Phá Thiên còn muốn khuyên thêm vài câu nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Lâm Thanh, rốt cuộc không dám nói nữa.

Lâm Thanh đưa tay vuốt nhẹ Thâu Thiên cung trên lưng, nghĩ đến việc lúc ở bên ngoài Tam Hương các nơi thành Phù Lăng, đây cung đột nhiên phát ra tiếng động lạ. Khi đó y còn cho rằng vì cảm ứng được sự tồn tại của Trùng đại sư nên bảo cung mới cất tiếng ngân dài, bây giờ ngẫm lại thì nhất định là vì Thâu Thiên cung gặp được Tiểu Huyền nên mới phát ra tiếng lạ. Nhất thời trong lòng y trào dâng muôn vàn cảm xúc đan xen, dường như thoáng cái đã hiểu ra rất nhiều việc mà đáng cao xanh cô tình sắp đặt. Rồi y lại nhìn thì thấy vẫn còn hơi ấm của Hứa Mạc Dương, nghĩ đến những

chuyện xưa khi mấy người bọn họ cùng nhau đối địch với Minh
Tướng quân nơi Tái Ngoại, cặp mắt trong veo bất giác bị phủ một
tầng sương mỏng...

Trùng đại sư ngạc nhiên nhìn Lâm Thanh. “Không phải Lâm
huynh còn cần đi tìm Hoán Nhật tiền sao?”

Lâm Thanh cố gắng trấn định tâm thần, thừa dịp gạt một lọn
tóc rơi trước mặt mà đưa tay lau mắt. Rồi nhìn qua phía Tiểu
Huyền, trong giọng nói hơi run rẩy là một vẻ kiên định tột cùng: “Ta
nghĩ, ta đã tìm thấy Hoán Nhật tiền rồi!”

(Mời đón đọc phần tiếp theo trong
Minh Tướng quân hệ liệt: Tuyệt đỉnh*)*